

Chương 1 1 1: Vết Hôn (1)

Editor: ngocdiemhepc

Sảnh lớn ở sân bay.

Trước cửa đón khách bên ngoài hàng rào bảo vệ, đều là người đứng tràn đầy ra đường. Có người xa lạ giờ bảng hiệu, không ngừng vẫy tay rồi gọi tên.

Phía trước có cô gái đi ra, toàn thân mặc đồ công sở màu đen. Tóc cô dài chỉnh tề tết qua sau ót, đeo mắt kính màu đen, đôi chân bước đi vững vàng.

Mặc dù chân cô đi giày cao gót tám tấc, nhưng bước chân rất mạnh mẽ khí phách.

Trợ lý đẩy xe hành lý, chạy chậm theo phía sau cô, "Chị Quyền, hay là về nhà đi, phía ngoài khí hậu quá hanh khô."

Môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhược nhấp nhẹ, quay đầu liếc cô ấy một cái, không hề mở miệng.

Ánh mắt của cô lăm lăm, trợ lý lập tức ngậm miệng, đẩy xe hành lý đi theo phía sau cô.

Trợ lý sau khi tốt nghiệp đại học thi cùng làm việc bên cạnh Quyền Sơ Nhược, mấy năm này được rèn luyện, đối với tính tình của cô có thể hiểu rõ. Vị chủ này mặc dù có điểm nghiêm khắc, nhưng ở bên người cô có thể học được nhiều thứ.

Điện thoại di động trong túi xách reo, trợ lý lắng nghe tiếng chuông, vội vàng mở túi ra, "Chị Quyền, điện thoại của chị."

Trợ lý thừa cơ nhìn trộm một cái, rồi lại mắt mác cau mày.

Tất cả số điện thoại của chị Quyền đều không lưu tên họ, vĩnh viễn đều là một chuỗi con số. Trợ lý đặc biệt kinh ngạc, nhiều con số như vậy, chẳng lẽ cô cũng có thể nhớ hết được sao?

Đây tốt cùng là bộ óc gì?!

"Nghe!" Quyền Sơ Nhược quét mắt nhìn dãy số, rồi nghe điện thoại.

"Làm sao tới bây giờ em mới đến?"

"Máy bay trễ giờ."

Đầu bên kia điện thoại đôi môi mỏng người đàn ông mím nhẹ, nói: "Bốn mươi phút sau mẹ tôi đến nhà."

"Bốn mươi phút?" Quyền Sơ Nhược nắm điện thoại di động đi ra ngoài, bước đi so với vừa rồi nhanh gấp đôi, "Vậy tôi về không kịp."

Từ sân bay lái xe về nội thành, ít nhất cần một giờ đồng hồ. Trợ lý mắt thấy cô bước nhanh hơn, vội vàng đẩy xe chạy bộ đuổi theo.

"Giúp em kéo dài hai mươi phút." Đầu bên kia điện thoại, Lục Cảnh Hành tay cầm điện thoại di động, giọng nói nghe không ra vui buồn gì.

Đi ra đại sảnh sân bay, tài xế lái xe tới đây. Quyền Sơ Nhược bỏ cặp công văn cô cần dùng vào trong xe, xoay người phân phó trợ lý: "Đêm nay chuẩn bị tốt lời khai của nhân chứng, ngày mai đưa cho tôi."

"Ngày mai?" Trợ lý trẻ tuổi xinh đẹp cong miệng lên, "Chị Quyền, có thể cho em thêm một ngày được hay không?"

Lần này ra ngoài tìm kiếm chứng nhân, ước chừng một tháng. Trước tiên không nói điều kiện bên ngoài gian khổ, mỗi ngày bốn ba mệt nhọc cũng có ứng phó.

Quyền Sơ Nhược nhướn mày lên, ánh mắt hờ hững nhìn về phía cô ấy, không mang theo một chút tình cảm, "Ngày mai cô có cần tiền để trả tiền thuê nhà hay không?"

"À?" Trợ lý ngẩn ra, chần chừ nói: "Cần."

Quyền Sơ Nhược mở cửa xe, kêu tài xế xuống. Cô quét mắt thấy trợ lý cúi đầu, mặt không chút thay đổi, "Ngày mai tôi muốn thấy lời khai, không thể để phạm sai lầm nào."

"Biết rồi ạ." Trợ lý phồng má, bắt đầu đi đồng ý.

Quyền Sơ Nhược thất dây an toàn, một cước đạp ga...đi, lái xe đi ra ngoài. Xe hơi màu đen giống như mũi tên rời cung, trong nháy mắt lái rất xa.

Hai tay nắm tay lái, Quyền Sơ Nhược tháo mắt kính trên mặt xuống, đạp mạnh chân ga dưới chân, lần nữa tăng tốc.

Bình thường đi ra đi vào đều có tài xế lái xe, hôm nay cô tự mình ra trận, đúng là hiếm thấy.

Trên đường cao tốc, chiếc xe hơi màu đen thương vụ kia, như là đang đua xe tốc độ chuyên nghiệp. Thịnh thoảng sườn xe biến đổi, làm cho người ta có loại ảo giác trôi nổi.

Bốn mươi lăm phút sau, Quyền Sơ Nhược đậu xe ở dưới lầu. Cô tắt máy xe, đeo mắt kính màu đen, cầm cặp công văn xuống xe. Nâng đồng hồ lên nhìn một chút, cô mỉm cười đi vào thang máy.

Tính toán thời gian chính xác, thói quen làm việc của cô là chừa lại cho mình con đường sống, như vậy mới có thể nắm giữ quyền chủ động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1 1 2: Vết Hôn (2)

Mở cửa ra, Quyền Sơ Nhược đổi dép vào nhà rồi đi cất cặp công văn. Đây là một căn nhà hai trăm mét vuông, ba phòng ngủ hai phòng làm việc hai phòng vệ sinh, sửa sang theo phong cách Châu Âu thuần khiết..

Gian phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, sàn nhà trơn bóng như mới. Quyền Sơ Nhược đưa tay kéo tờ giấy ghi chép dính vào trên ván cửa xuống, vừa đi vừa nhìn. Ở trên đường về nhà của cô, Lục Cảnh Hanh đã sắp xếp người tới đây "Bố trí hiện trường" .

Trên bếp lò ở phòng bếp đang mở lửa nhỏ để hâm canh. Quyền Sơ Nhược trở lại phòng ngủ chính, sau khi đẩy cửa phòng ra, đầu lông mày thanh tú nhíu lại.

Giường lớn ở phòng ngủ, mới đổi gra giường, hai cái gối đầu xếp chỉnh tề được dựa chung một chỗ rất tương thân tương ái. Trên giường còn có áo sơ mi nam, cà vạt và đồ lót rải rác bất quy tắc, thuận theo mép giường kéo dài đến sàn nhà.

Quyền Sơ Nhược cau mày, ánh mắt thoáng qua vẻ tàn khốc. An bài người, thật đúng là tỉ mỉ chu đáo, làm tròn bổn phận.

Leng keng ——

Nhà chuông cửa vang, Quyền Sơ Nhược đi tới bên cửa, nhẹ nhàng mở cửa chính ra. Khi cô nhìn thấy người ngoài cửa, vốn là đang căng thẳng trong nháy mắt khóe miệng cong lên, "Mẹ, mẹ đã tới."

Đứng ngoài cửa lớn là trưởng bối cao quý, không phải là người ngoài, là mẹ chồng Quyền Sơ Nhược và là mẹ của Lục Cảnh Hanh, Mẫn Tổ Tổ.

"Ôi, Sơ Nhược con trở về rồi à." Mẫn Tổ Tổ xách theo túi xách LV kiểu mới nhất, cười đi vào cửa.

Quyền Sơ Nhược đóng cửa lại, chủ động lấy dép cho mẹ chồng, bày ra, "Mới vừa xuống máy bay không lâu."

"Phòng rất sạch sẽ." Mẹ chồng thay dép xong, thân thiết lôi kéo tay của cô đi vào trong, "Cảnh Hanh nói hôm nay con mới về nhà, mẹ cố ý ghé thăm con một chút."

"Cám ơn mẹ." Quyền Sơ Nhược cười không lộ răng, thần thái tự nhiên đi theo bà vào trong nhà.

Mẫn Tổ Tổ thấy gian phòng dọn dẹp chỉnh tề, thoải mái mà gật gù đầu. Bà lôi kéo tay con dâu, không hề cảm kích đẩy cửa phòng ngủ chính ra, trên mặt trang điểm tinh xảo thoáng chốc trầm xuống: "Chuyện này....."

"Mẹ, " Quyền Sơ Nhược cong môi, vẻ mặt không hốt hoảng chút nào, "Bình thường Cảnh Hanh đều như vậy, Anh ấy thay quần áo luôn là kén cá chọn canh."

Nghe được lời của cô..., Mẫn Tổ Tổ rất là tán thành gật đầu một cái, nói: "Đây là, đứa nhỏ Cảnh Hanh này từ nhỏ đã biết làm đẹp! Nhưng mà điều này cũng là di truyền từ mẹ... Quan điểm của Cảnh Hanh chúng ta luôn luôn tốt!"

Khóe miệng Quyền Sơ Nhược giữ vững nụ cười ưu nhã, nụ cười không nhìn ra hi nộ.

"Mùi gì vậy?" Mẫn Tổ Tổ cau mày, nhìn về hướng phòng bếp, "Con đang nấu canh?"

"Dạ, " Quyền Sơ Nhược đưa tay vỗ vỗ bả vai mẹ chồng, xoay người đi tới phòng bếp, "Mẹ ngồi xuống trước, con đi xem canh một chút."

"Đi đi." Mẫn Tổ Tổ cười khẽ, ánh mắt nhìn cô ôn hòa.

Phòng ngủ xác thực rất loạn, Mẫn Tổ Tổ để ví da xuống, bắt tay vào dọn dẹp quần áo con trai. Đứa nhỏ này bình thường quan điểm rất cao, mặc quần áo cũng bắt bẻ, làm việc cũng bắt bẻ, chọn phụ nữ càng bắt bẻ.

Ở nhà Lục Cảnh Hanh nhỏ nhất, tất cả mọi người đều cưng chiều anh. Mẫn Tổ Tổ thương anh nhất, nhưng không ít lần bị anh chọc tức. Nhắc tới cũng kỳ quái, mặc dù con trai nhỏ đối nghịch với bà khắp nơi, nhưng trong chuyện lấy vợ, hai mẹ con ngược lại rất ăn nhịp với nhau.

Con gái lớn nhà họ Quyền, cần học vấn có học vấn, muốn gia thế có gia thế. Mặc dù tính cách sai lệch một chút, nhưng những điều kiện khác mọi thứ phù hợp với tiêu chuẩn con dâu nhà họ Lục, mẹ chồng như bà nhìn một cái liền chọn trúng.

Mẫn Tổ Tổ khom lưng nhặt áo sơ mi trên sàn nhà lên, thuận tiện quan sát bố trí căn phòng ngủ này. Bà là người từng trải, dù sao cũng có kinh nghiệm, trước tiên bắt đầu kiểm tra phòng tắm.

Khăn lông hai cái, một bộ đồ dùng rửa mặt, trong sọt quần áo ở phòng tắm chất đống quần áo, trong góc còn treo móc đồ lót phái nữ.

Ừ, cũng không tệ lắm.

Mẫn Tổ Tổ hài lòng lui ra ngoài, ngược lại quan sát phòng ngủ. Trên giường lớn bày gối đầu của hai người, bà thuận tay nhặt đồ lót của con trai lên, lại thấy ngăn kéo của tủ đầu giường mở một nửa ra.

"Mẹ!"

Quyền Sơ Nhược từ phòng bếp ra ngoài, không thấy mẹ chồng thì đi tới phòng ngủ tìm người. Cô nhìn thấy mẹ chồng cầm trong tay thứ gì, hiển nhiên sắc mặt không có sự ôn hòa như vừa rồi.

"Sơ Nhược." Mẫn Tổ Tổ mở miệng, ngoác tay với cô.

Quyền Sơ Nhược đi tới, liếc thấy nắm đồ trong tay bà, trong nháy mắt cau mày.

Mẫn Tổ Tổ thờ dài, chỉ chỉ cái hộp trong tay, nói: "Khó trách con cùng Cảnh Hanh kết hôn cũng một năm còn chưa có động tĩnh, thì ra là hai người các con vẫn dùng cái thứ này?"

Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm bao cao su mà mẹ chồng nắm ở trong tay, tròn mắt đen nhẹ nheo lại.

Mẹ nó!

Thứ này cũng dám để trong ngăn kéo của cô?!

Giây lát, cửa chính vang động, một âm thanh từ tính vang lên, "Mẹ, con đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1 2: Vết Hôn (3)

Editor: Hepc

Lục Cảnh Hanh quét mắt ngồi xuống sô pha bên cạnh mẹ mình, nói: "Thế nào?"

"Hừ ——"

Mẫn Tổ Tổ không vui hừ một tiếng, ném đồ đến trước mặt con trai, "Ai cho con dùng biện pháp ngừa thai?"

"Mẹ nhìn lên chuyện riêng tư của chúng con." Lục Cảnh Hanh đưa tay cầm lên một cái bao cao su, môi mòng cong lên.

“Tiểu tử thôi!”

Mẫn Tổ Tổ giơ tay lên đánh anh, nói: “Còn dám nói nhảm với mẹ, Lục Cảnh Hanh mẹ nói cho con biết, con nhất định phải sớm sinh cho mẹ một đứa cháu, bằng không mẹ sẽ không để yên cho con!”

“Gấp gấp cái gì?” Nửa người trên Lục Cảnh Hanh dựa vào sau ghế, ngón tay thon dài giờ nhẹ lên, anh cầm bao cao su bỏ vào trong hộp, “Không phải anh con mới vừa sinh cháu cho mẹ sao?”

Chà chà! Miếng bao cao su này không phải mùi hương mà anh thích.

“Như thế nào mới sinh cháu cho mẹ?” Mẫn Tổ Tổ giận tái mặt, quát lớn: “Các con không có lương tâm, mẹ quan tâm như vậy cũng là vì người nào? Còn không phải là vì muốn tốt cho các con?”

“Mẹ, là con nói vậy.” Lục Cảnh Hanh ôm vai của bà, ngắt lời nói: “Con dâu của mẹ đâu?”

“Đang rất bận bịu ở trong bếp.” Mẫn Tổ Tổ hướng về phía phòng bếp nói, “Đứa nhỏ Sơ Nhược này thật biết điều, mẹ rất thích.”

Lục Cảnh Hanh quét mắt nhìn bóng lưng trong phòng bếp, môi mỏng lặng lẽ lướt qua một nụ cười. Từ góc độ này nhìn, động tác của cô giống như đang hái rau, hoàn toàn là một bộ dáng vợ hiền.

Nhưng anh tính toán, nhiều hơn năm phút nữa, cô sẽ không chống đỡ nổi!

Lục Cảnh Hanh bữu môi, gương mặt tuần tú cười nói: “Mẹ, con muốn ăn cơm mẹ nấu cơm.”

Con trai yêu cầu, Mẫn Tổ Tổ lập tức đứng lên, đi xuống bếp thay con dâu.

Giây lát, Quyền Sơ Nhược từ phòng bếp đi ra, thở phào nhẹ nhõm. Cô đi qua ghế sa lon, nhủ thầm nhìn về phía người đàn ông đối diện, nói: “Tính toán thời gian cũng không tệ lắm.”

Dứt lời, cô đi vào phòng ngủ chính, cũng khóa trái cửa phòng. Lục Cảnh Hanh nhìn chằm chằm bóng lưng cô biến mất, về mặt ung dung đứng lên, hai tay nhét vào túi đi vào phòng bếp, đi nói chuyện phiếm với mẹ vậy.

Quyền Sơ Nhược thay xong quần áo ra ngoài, cơm tối đã bung lên bàn. Cô chủ động dọn chén đĩa, lại đổi lấy sự khen ngợi của mẹ chồng.

“Mẹ, mẹ ăn cái này nhiều một chút.” Quyền Sơ Nhược chỉ món ăn trước mặt, cười nói: “Có thể làm đẹp và dưỡng nhan đó.”

“Bà xã, anh cũng muốn ăn.” Lục Cảnh Hanh đưa chén cơm về phía Quyền Sơ Nhược cười nói.

Gương mặt người đàn ông tuần tú bày ra vẻ dịu dàng, Quyền Sơ Nhược lấy đĩa gấp thức ăn, sau đó bỏ vào trong chén anh.

Lục Cảnh Hanh cúi đầu ăn sạch sẽ, rất là thoải mái mà gật gật đầu: “Mùi vị không tệ.”

Anh đưa đĩa, động tác dịu dàng gấp thức ăn vào trong chén Quyền Sơ Nhược, nói: “Em cũng ăn nhiều một chút!”

Nhìn trước mặt bày nhiều món ăn, Quyền Sơ Nhược nhếch môi, về mặt trầm xuống. Cô ghét nhất gấp thức ăn cho nhau, cái loại trao đổi nước miếng đó cô không cách nào chịu được.

Bình thường ăn cơm ở nhà, thức ăn của cô đều chia riêng ra.

Đối diện ánh mắt sắc bén của mẹ chồng bắn tới, Quyền Sơ Nhược nín môi dịu dàng cười, thế nhưng chút đồ ăn này cô cũng chưa ăn.

Dùng qua cơm tối không lâu, Mẫn Tổ Tổ rất biết điều rời đi. Con dâu mới vừa về nhà, đôi vợ chồng trẻ không phải tiểu biệt thăng tân hôn sao?!

“Mẹ, mẹ đi thông thả nhé.”

Quyền Sơ Nhược đứng ở cửa, lễ phép đưa tiễn. Một buổi tối cô đều nhịn, vào lúc này tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Bóng dáng của mẹ chồng vừa biến mất, Quyền Sơ Nhược lập tức thu hồi nụ cười ở khóe miệng.

Người bên cạnh lạnh lùng như băng đi xa, Lục Cảnh Hanh bữu môi, đưa tay đóng cửa lớn lại.

Hôm nay xuống máy bay liền về nhà, sức lực Quyền Sơ Nhược cũng không còn. Cô đóng cửa phòng lại, đưa tay tháo mắt kính trên mặt ra, đồng thời xả tóc dài xuống, xoay người đi vào phòng tắm tắm.

Tắm nước nóng, cả người cũng thoải mái. Quyền Sơ Nhược đứng ở trước gương, rồi xấy cho khô mái tóc dài. Cô mở cái sọt quần áo ra, thấy

trong đó là nội y nam giới, khuôn mặt lộ vẻ mù mịt.

Lạch cạch——

Cửa phòng ngủ mở ra, Lục Cảnh Hanh tựa vào bên cạnh khung cửa, hai mắt thâm thúy nhuộm đầy nụ cười: “Bà xã, cái gối của anh ở trên giường em! Buổi tối anh hay ôm gối, không có nó anh không ngủ được.”

Nghe vậy, Quyền Sơ Nhược mím môi đi về phía bên giường, đồng thời xách cái sọt quần áo trong phòng tắm ra ngoài, đưa cho anh hết: “Tôi đề nghị anh, đổi trợ lý đi!”

Lục Cảnh Hanh ôm gối trong ngực, môi mòng hơi nhếch lên, “Tôi cảm thấy cũng nên đổi rồi, ngay cả nhãn hiệu bao cao su tôi dùng cũng không biết, thứ người như thế giữ lại có ích lợi gì?!”

Quyền Sơ Nhược cười lạnh một tiếng, trở tay đóng cửa lại, xoay người vào giường.

Kết hôn đến bây giờ đã được một năm, trong lúc này cô thường bay ra nước nước ngoài, Lục Cảnh Hanh cũng là người hay đi, thời gian bọn họ có thể ở nơi này sẽ không vượt qua một tháng.

Mà trong một tháng, có ít nhất hai phần ba thời gian, cô và anh không đụng mặt.

Ban đầu xem mắt, Quyền Sơ Nhược cùng Lục Cảnh Hanh chỉ gặp qua ba lần.

Lần đầu tiên, hai bên đồng ý lời mời mà đến.

Lần thứ hai, có chi tiết cần nói chuyện.

Lần thứ ba, ký hiệp nghị.

Gặp mặt ba lần, anh và cô nhanh chóng cưới.

Quyền Sơ Nhược cảm thấy, cuộc hôn nhân này hiệu suất rất cao.

Lục Cảnh Hanh cảm thấy, cuộc hôn nhân này giá trị rất cao.

Hiệp nghị trước khi cưới, tài sản của ai thì người đó nắm giữ, sau khi cưới không can thiệp vào cuộc sống của nhau. Khi cần diễn trò, đôi phương phải toàn lực phối hợp.

Một điều cuối cùng, cũng điều là quan trọng trong phần hiệp nghị này, hai năm sau, hai bên ly hôn vô điều kiện.

Dùng hai năm trời buộc để đổi cả đời ung dung tự tại, Quyền Sơ Nhược cảm thấy đây là một hiệp nghị tốt!

Sáng sớm, Quyền Sơ Nhược rời giường đúng lúc. Cô buộc tóc dài lại, thay đồ công sở màu đen, đeo cặp mắt kính có gọng đen hiện lên đôi mắt sáng ngời trong suốt.

“Chào buổi sáng!”

Lục Cảnh Hanh thấy cô ra ngoài, mỉm cười chào hỏi. Người đàn ông nửa người trên mặc áo sơ mi màu xanh ngọc, khuy áo mạ vàng xếp thành một hàng, ánh mặt trời chiếu xuống, làm lay động mắt người.

Quyền Sơ Nhược xách theo cặp công văn ra khỏi cửa, nhưng bị người đàn ông bên cạnh kéo vào trong ngực.

Chạm mặt người đàn ông này cô đề xuống con tức giận, Quyền Sơ Nhược phòng bị ngẩng đầu lên, giọng nói chìm xuống: “Buông tay.”

“Hu ——”

Ngón tay Lục Cảnh Hanh nhẹ nhàng, nội liễm hai mắt mang ý cười, “Em biết mẹ tôi trước kia làm gì không?”

Không biết.

Quyền Sơ Nhược nhìn anh chằm chằm, ánh mắt hoàn toàn lạnh xuống, “Lục Cảnh Hanh, anh đang lãng phí thời gian của tôi.”

“Mẹ tôi là diễn viên, “Lục Cảnh Hanh không hề lý tới cô, mở miệng: “Đối với biểu hiện tối hôm qua của em, em có tự tin không?”

“.....”

Quyền Sơ Nhược cau mày, nụ cười lạnh lùng. Đây là ý gì?

Nhìn ánh mắt cô mờ mịt, Lục Cảnh Hanh bấu môi, gương mặt tuần tú chợt áp xuống cổ cô. Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy cổ đau xót, đợi cô phản ứng kịp, cần cổ trắng nõn đã roi xuống một vết hôn màu đỏ sậm rõ ràng.

“Anh?!” Quyền Sơ Nhược theo bản năng nhấc chân, đầu gối hướng hạ thân anh mà đá qua.

Lòng bàn tay Lục Cảnh Hanh nhẹ xoay chuyển, dễ dàng nắm lấy đầu gối cô.

“Tính khí không được tốt lắm?” Lục Cảnh Hanh cau mày chê, nói: “Tôi đang giúp em.”

Leng keng ——

Chuông cửa vang lên, Lục Cảnh Hanh xoay người đi ra mở cửa, hướng về người phía sau nháy mắt mấy cái.

Nhìn thấy Mẫn Tố Tố xuất hiện lần nữa, Quyền Sơ Nhược chậm rãi buông quả đấm trong tay ra.

Hết chương 1.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Động Lòng

Editor: Hepc

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng. Phía Tây của trung tâm thành phố, một con đường nhỏ tĩnh lặng. Tuy thuộc phố xá phồn hoa sầm uất, lại có một nơi khác có phong cảnh hữu tình.

Một tòa nhà lầu nhỏ màu trắng, ít nhất cũng có lịch sử hơn 1 triệu năm, không tính là di vật văn hoá, nhưng cũng rất quý giá. Chung quanh tòa nhà, đều đã trải qua nhiều thời đại, dạo chơi cả con đường lớn, có loại cảm giác tang thương của lịch sử.

Con đường này coi như là một trong những con đường nổi danh nhất thành phố, thường có người vùng khác đến đây thăm quan.

Quyền Sơ Nhược thích loại cảm giác mang theo kiến trúc lịch sử, ban đầu có thể mướn được ngôi nhà lầu nhỏ ở nơi này, đúng là không dễ dàng gì.

Ngôi nhà có sàn nhà làm bằng gỗ giữ vững nguyên trạng, năm tháng xa xưa, giẫm đạp lên, khó tránh khỏi âm thanh phát ra kéo kệt.

Trợ lý Tổng Văn ôm văn kiện đứng trước bàn, nhìn chằm chằm sắc mặt của Quyền Sơ Nhược, cũng không dám thở mạnh. Hai chân cô ấy đứng thẳng thẳng tắp, có đôi khi nhìn không được lòng bàn chân run lên, sàn nhà thỉnh thoảng phát ra tiếng động.

“Lời khai sửa lại thế nào rồi.” Ánh mắt Quyền Sơ Nhược nghiêm nghị, sau khi xem xong tư liệu cầm trong tay, mới trả lời.

Nghe được cô nói như vậy, rốt cuộc Tổng Văn thở phào nhẹ nhõm, “Chị Quyền, lời khai buổi chiều em đã sửa xong cho chị rồi.”

“Ừ.” Quyền Sơ Nhược khép tài liệu lại, trả lời nhẹ nhàng.

Tổng Văn đi theo bên cạnh cô mấy năm, bản lĩnh khác không có học được, ánh mắt sắc bén thì ngược lại học rất thấu đáo. Cô ấy nhìn cười, duy trì thần thái tự nhiên, đưa tay gạt đầu: “Chị ở nơi này.....”

Quyền Sơ Nhược thấy động tác của cô ấy, khóe miệng thoáng chốc trầm xuống.

“Sau đó chị còn phải ra tòa, như vậy giống như không tốt lắm.” Giọng nói Tổng Văn rất uyển chuyển, nói cũng cực kỳ cẩn thận. Thật ra thì loại chuyện như vậy không tới phiên một trợ lý nhỏ như cô ấy chen vào, nhưng chị Quyền phải ra tòa án, nếu như mang theo vết hôn mập mờ bày ra, lại ảnh hưởng tác phong xưa nay sắc bén của cô.

Môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhược mím chặt, nhẹ nhàng nắm bút máy trong tay, nói: “Có biện pháp gì không?”

“Hà?” Tổng Văn vừa bắt đầu không biết, sau khi phản ứng kịp, lập tức chạy ra bên ngoài tìm cái gì, sau đó nhanh chóng trở lại.

Cô ấy đưa tay đặt kem che khuyết điểm lên bàn, mắt nhìn chăm chăm Quyền Sơ Nhược, giải thích: “Chị Quyền, đây là phấn trắng BB tối hôm qua em mới mua, còn chưa có dùng qua đâu, tặng cho chị.”

Quyền Sơ Nhược cầm cái bình nhỏ lên nhìn một chút, ánh mắt bình tĩnh. Cô rút tờ tiền trong ví ra, trở tay đưa cho Tống Văn: “Cám ơn.”

“Không lấy tiền đâu ạ.” Tống Văn vội vàng khoát tay, nói: “Đây là em tặng chị.”

Cô nhủ mảy nhìn về phía cô ấy mặt đang cười tủm tỉm, Quyền Sơ Nhược cau mày, giọng nói trầm xuống, “Tôi không muốn thấy nửa tháng sau mỗi ngày cô đều ăn com hộp.”

Nghe vậy, ánh mắt Tống Văn tối xuống, đưa tay nhận lấy tiền, trong lòng âm ập.

Có lẽ người ngoài thấy, Quyền Sơ Nhược vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, có thể cùng cô chung đụng đã lâu cũng biết, cô là người rất quan tâm cấp dưới, thường phạt phân mình.

Tống Văn mới mua nhà cần phải trả nợ, Quyền Sơ Nhược không những tăng tiền lương cho cô ấy, bình thường có thể nghĩ tới chi tiết nhỏ cũng đều rất chăm sóc. Mấy trăm đồng tiền phấn trắng BB không đắt lắm, nhưng xác thực thì cô ấy từ trong kẻ rặng nặn ra.

“Chị Quyền, em đi làm việc.” Tống Văn đơn giản nói với cô phương pháp sử dụng, liền đi ra ngoài làm việc.

Cửa phòng làm việc đóng, Quyền Sơ Nhược cầm lên cái bình nhỏ lần nữa, ánh mắt từ từ thâm thúy. Cô xem hướng dẫn sử dụng phía sau thân bình thật cận kề, trầm mặt đi vào phòng tắm.

Đứng ở trước kính, Quyền Sơ Nhược khẽ ngẩng đầu lên, trong cổ áo bên phải lộ ra vết hôn màu hồng. Nhìn sang một cái, là có thể đập vào mắt rõ ràng, từng vết đỏ mập mờ ở trên cổ cô.

Buổi sáng Mẫn Tổ Tổ quay lại, thật may là tối hôm qua hiện trường bố trí còn chưa có sửa sang lại, không có bị mẹ chồng phát hiện ra cái gì. Mà trên cổ cô có vết hôn, hiển nhiên khiến mẹ chồng rất hài lòng, cao hứng bùng bùng rồi đi.

Trước khi rời nhà, Mẫn Tổ Tổ lôi kéo tay của cô, ý vị cười: “Sơ Nhược, tuổi con cũng không nhỏ, mẹ con với mẹ đều chờ đợi bông cháu!”

Đưa tay mở nắp kem che khuyết điểm, Quyền Sơ Nhược nặn ra một chút, dùng ngón tay bôi lên cần cổ. Phấn lót hữu hiệu bao trùm vết hôn màu hồng, mặc dù không phải hoàn toàn che hết, nhưng dùng mắt thường rất khó phân biệt được.

OK!

Quyền Sơ Nhược đi ra phòng tắm, trở lại trước bàn, tiếp tục động tác trong tay. Những khúc nhạc dạo ngắn này, cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của cô!

Không biết có phải hay không chuyện sáng nay, phiên toà Quyền Sơ Nhược mở ra hết sức hùng hổ dọa người. Vụ án này, chỉ là mở ra hai lần xét xử, vậy mà liền kết án xuống.

Quyền Sơ Nhược toàn thắng, may mắn cũng không cho luật sư đối phương bất cứ cơ hội nào!

Đi ra khỏi tòa án, chân mày nhíu chặt của Quyền Sơ Nhược dần ra. Sau khi toà án thẩm vấn xong thì đã là lúc tan việc, cô không có trở về văn phòng luật sư, mà kêu tài xế trực tiếp lái xe về nhà.

Đi vào cửa nhà, bố trí hiện trường của ngày hôm qua vẫn như cũ. Quyền Sơ Nhược đổi giày rồi định dọn dẹp, sau đó lại suy nghĩ đến cái gì, rồi không có làm.

Đóng cửa phòng ngủ, Quyền Sơ Nhược đi vào phòng tắm tắm. Cô thay xong quần áo đi ra ngoài, đi vào phòng bếp làm com tối.

Thật may là tủ lạnh ngày hôm qua bị lấp đầy, các loại thức ăn phong phú. Quyền Sơ Nhược lấy một quả cà chua, một cái trứng gà, còn có một gói mì gói. Cà chua mì sợi là món sở trường của cô.

Một tô mì mùi vị không tệ, Quyền Sơ Nhược ăn no, rồi rửa sạch bát đĩa.

Ngày mai lại có vụ án mới cần chuẩn bị, Quyền Sơ Nhược đeo mắt kính ngồi ở trước laptop, đang xem tài liệu. Cửa chính có tiếng động, ánh mắt cô lóe lóe, biết là ai trở lại.

Chỉ là Lục Cảnh Hành thời gian này mà về nhà, thật đúng là hiếm thấy?!

“Ăn com chưa?” Lục Cảnh Hành tựa vào cạnh cửa, mỉm cười hỏi cô.

Quyền Sơ Nhược gật đầu một cái, coi như là trả lời. Bên cạnh có người cô không cách nào chuyên chú, cau mày nói: “Có chuyện gì sao?”

Trong tay người đàn ông cầm theo một cái ống nhòm, ngoắc tay với cô, “Em tới đây xem một chút đi.”

Giấy lát, Quyền Sơ Nhược hồ nghi đi tới, bị anh đặt trước người. Lục Cảnh Hanh vén rèm cửa sổ lên chừa một khe hở, nhắm ống nhòm xuống dưới lầu ngay một chiếc xe hơi màu đen, chỉ cho cô xem: “Thấy không, chiếc xe kia có bảng số xe là ba số giống nhau.”

“Thấy rồi.” Quyền Sơ Nhược đang cầm ống nhòm, hỏi “Vậy là xe của ai?”

“Là xe nhà tôi.” Lục Cảnh Hanh nhún nhún vai, nói đúng sự thật: “Đoán chừng là mẹ tôi phái người tới giám sát chúng ta.”

“Giám sát?”

Quyền Sơ Nhược bỏ ống nhòm ra, hỏi ngược lại: “Tại sao lại giám sát?”

“Bởi vì đứa bé.” Lục Cảnh Hanh trả lời có nếp có tẻ, khoe miệng nở nụ cười cợt nhả, “Anh của tôi vừa mới sinh xong, hiện tại mẹ tôi liền tập trung toàn bộ lực chú ý lên trên người tôi.”

“Mẹ anh không có quyền làm như vậy,” Quyền Sơ Nhược xoay người, trở về trước bàn đọc sách ngồi xuống, nụ cười trên vẻ mặt hờ hững, “Giám sát hoạt động cá nhân thuộc về hành vi xâm phạm quyền con người là phi pháp.”

Lục Cảnh Hanh chau mày, nhìn về phía ánh mắt của cô lộ ra nụ cười thần nhiên. Một tay anh chống tại mặt bàn, khẽ cúi người xuống, gương mặt tuần tử tiến lại gần cô, “Bằng không, chúng ta sinh em bé.”

Sự tức giận trong dự liệu không hề xảy ra, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, nói: “Ban đầu ký kết trong hiệp nghị không có điều này.”

“Vậy tôi thêm vào điều khoản.” Gương mặt tuần tử của Lục Cảnh Hanh đè thấp, môi mỏng cong nhẹ.

Quyền Sơ Nhược đưa tay đẩy gọng kính màu đen trên mặt một cái, thần sắc khuôn mặt không nhìn ra bất kỳ pháp phòng nào, “Thêm vào điều khoản, cần hai bên đồng ý, đạt thành nhận thức chung.”

Tạm dừng, môi đỏ mọng của cô hơi mím, giọng nói lạnh lùng, “Lục Cảnh Hanh, tôi cảm thấy trò đùa này không buồn cười!”

Quyền Sơ Nhược nâng đồng hồ lên, chỉ vào kim đồng hồ nói: “Anh đã làm trễ nửa mười ba phút hai mươi tám giây của tôi.”

“Cái người này thật không thú vị!”

Lục Cảnh Hanh lắc đầu một cái, khoe mắt tàn khốc lên, “Nói chuyện với em, không hề thích thú tí nào!”

Thích thú?!

Quyền Sơ Nhược cau mày, cảm thấy anh dùng từ rất không chính xác.

“Trong khoảng thời gian này mẹ tôi nhất định sẽ ồn ào một chút, tốt nhất em và tôi cũng nên cẩn thận thì hơn.” Lục Cảnh Hanh giơ tay lên nói cở áo sơ mi ra, đứng dậy đi ra ngoài, “Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ về nhà đúng giờ, hi vọng em cũng thế.”

Khép ——

Cửa phòng ngủ đóng lại, Quyền Sơ Nhược nhìn bóng dáng anh biến mất, nụ cười trầm xuống.

Sáng sớm, Quyền Sơ Nhược xách theo cặp công văn xuống lầu. Tối hôm qua chiếc xe đậu ở vị trí kia, lúc này đã trống không. Chỉ là phía trên kia có tấm bảng cấm đậu xe đứng sừng sững, không để cho xe đậu, hiển nhiên chuyện này vẫn chưa xong.

Buổi sáng phải mở phiên tòa, tinh thần Quyền Sơ Nhược sáng khoải đi vào. Cơ hồ cô tiếp nhận vụ kiện, 89% đều là thắng kiện, ở nơi này là một nhóm, Quyền Sơ Nhược tuyệt đối cũng được coi là nhân tài mới xuất hiện.

Sau khi tòa án thẩm vấn kết thúc, Quyền Sơ Nhược nhìn đồng hồ, phân phó tài xế lái xe về nhà. Ngồi ở sau xe, cô giơ tay lên vuốt chân mày chưa xốt, trên người để phòng một chút xiu rồi tỉnh táo lại.

Nếu mẹ chồng dám trắng trợn giám sát, tất nhiên là đã thông đồng với nhà của cô. Quyền Sơ Nhược nhếch môi, vẻ mặt không vui, cô phải giải quyết loại giam cầm này nhanh một chút!

Tài xế lái xe đến đường cấm, xe hơi màu đen lái đến người gác cổng thì có cảnh vệ mặc quân trang tới kiểm tra.

Nhìn thấy Quyền Sơ Nhược ngồi ở ghế sau, cảnh vệ lập tức đứng nghiêm hành lễ, lúc này mới cho xe hơi màu đen đi vào.

Năm xưa Quyền Chính Nham tham gia chính trị, mà ông cụ nhà họ Quyền cả đời chinh chiến, đám người trong đại viện này cũng biết ông cụ nhà họ Quyền công tích vĩ đại.

Tài xế dừng xe ở cửa lớn, Quyền Sơ Nhược không cho anh ta đi vào. Đoạn đường này, khi còn bé cô ngày ngày chơi đùa, hôm nay trưởng thành thật là rất ít đi qua.

Đẩy cửa xe ra, Quyền Sơ Nhược xách theo ví da đi vào trong. Đường nhỏ hai bên cũng trồng trọt cây ngô đồng, cành lá tươi tốt, những cây này lớn tuổi hơn cô nhiều, còn nhớ hồi nhỏ những đứa bé như bọn họ thích nhất chính là leo cây.

Luôn là thi coi ai leo cao hơn, người nào leo nhanh hơn.

Mặc dù cô là bé gái, nhưng cô cũng không kém cạnh với bé trai. Còn nhớ rõ năm đó năm tuổi, Quyền Sơ Nhược mang theo em trai chỉ có ba tuổi, cùng đám con trai tranh tài leo cây với nhau.

Người ta là bé trai cũng lớn tuổi hơn cô, nhưng Quyền Sơ Nhược không phục. Cô đặt em trai ở dưới tàng cây, một người anh dũng không sợ leo lên cây cao mấy chục mét.

Lần đó thiếu chút nữa thì có thể thắng, nhưng em trai chột khóc rống, cô phân tâm liền từ trên cây rớt xuống. Vốn cho là nhất định sẽ té gãy tay gãy chân, nhưng dưới tàng cây có người vứng vàng tiếp được cô.

Cô lọt vào cái ôm ấm áp, thanh thoát cười một tiếng.

Đứng ở nơi này dưới gốc cây, Quyền Sơ Nhược ngửa đầu nhìn lên trên, nhánh cây quăn quít, cành lá tươi tốt. Ánh mặt trời theo khe hở lá cây chiếu xuống, cô nhìn chăm chăm vàng óng ánh rơi rải, trước mắt dần dần ghép ra một gương mặt tuấn tú.

Trông mắt đen thâm thúy của anh ấy, luôn để cho cô rung động.

Mọi người đều nói tính tình cô lạnh lạnh, đây chẳng qua là không có gặp đúng người.

Bởi vì cô nhớ, mỗi lần gặp được anh, nụ cười khóe miệng cô luôn tỏa rời.

“Thủ trưởng!”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh chào quân lễ (là kiểu chào theo nghi thức quân đội), Quyền Sơ Nhược quay đầu, chạm mặt chiếc xe Jeep quân sự, người đàn ông trong xe đi ra, thân hình cao lớn, mặt mũi lạnh lùng.

Anh ấy mặc một thân quân phục hiện ngang, cặp mắt thâm thúy, vẫn như trước kia.

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, chỉ cảm thấy nơi nào đó trong tim, khổng chế không được lo sợ tâm lại rung động lần nữa.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bắt Gặp

Editor: Hephc

"Thủ trưởng!"

Âm thanh đồng loạt chào theo nghi thức quân đội, người đàn ông dẫn đầu đi tới, một thân quân trang hiện ngang. Môi mông anh cong lên, mắt đen thâm thúy yên lặng, không nhìn ra pháp phòng gì.

"Tiểu nha đầu, không nhận ra anh rồi hả?" Liêu Phàm dừng chân, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt.

Đôi tay Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng nắm lại, mắt nhìn chăm chăm mũi chân, "Em không phải tiểu nha đầu, năm nay em đã 30 rồi."

Người đàn ông cười khẽ một tiếng, ánh mắt dịu dàng. "Ồ trước mặt anh, em vĩnh viễn đều là tiểu nha đầu."

"Anh rất già sao?" Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, hơi chau chân mày nhìn về phía anh ấy.

"Không già à?"

Quyền Sơ Nhược lắc đầu một cái, ánh sáng nhỏ vụn vật thoáng qua đáy mắt, "Không già."

Không phải lớn hơn cô mười ba tuổi sao? Già chỗ nào?!

Môi Liễu Phàm nhẹ mím, nói: "Anh xem như đây là em đang khích lệ anh."

Môi đỏ mọng Quyền Sơ Nhược cong lên. Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ thích cùng người đàn ông này cãi vã.

Vô luận thắng bại, Quyền Sơ Nhược ưa thích chính là cái loại cảm giác này.

"Sao anh đột nhiên trở về?"

"Rất đột nhiên sao?" Liễu Phàm nhũm mày, cười nói: "Vừa vặn mấy ngày nay có ngày nghỉ, cho nên trở về."

Ngày nghỉ của anh không cân bằng. Quyền Sơ Nhược nhớ, lần trước anh về nhà giờ đã qua 73 ngày.

"Đồng Đồng kêu anh trở về hả?" Quyền Sơ Nhược nói toạc ra, "Lần này con bé thi giữa kỳ thành tích không tệ, anh nên trở lại ăn mừng với con bé."

"Ba ——"

Phía trước xuất hiện một bóng người, nhanh như tia chớp vọt tới đây. Liễu Phàm theo bản năng đưa tay, tiếp được con gái nhào tới.

Đôi tay Liễu Đồng bầu vú cõ ba mình, cả người giống như gấu koala bám trên người của anh, "Con mở mắt luôn chờ ba... thế nào giờ ba mới trở về?"

"Thật xin lỗi, buổi sáng ba có chuyện tạm thời phải xử lý."

Liêu Đồng cong miệng lên, nhỏ giọng lầm bầm ba mình, "Công việc của ba luôn luôn quan trọng hơn con!"

Khóe mắt người đàn ông trầm xuống, lại thấy con gái quay đầu đi, "Đi Quyền Quyền."

Liêu Đồng từ trong ngực ba mình nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Quyền Sơ Nhược, thân thiết lôi kéo tay của cô, nói: "Ba không trở về nhà, đi cũng không về nhà, hai người bàn bạc với nhau rồi đứng không?"

Quyền Sơ Nhược đưa tay nheo mắt cô bé, "Đi đi nơi khác đến đây mà."

"Như vậy hả, " Liễu Đồng chép chép miệng, nói: "Vậy thì con tha thứ cho đi."

Nghe được lời của cô bé..., môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhược khẽ mấp máy, khóe miệng nhuộm mấy phần nụ cười, "Chủ nhiệm lớp của con đã gọi điện thoại cho đi, nói là kỳ thi giữa kỳ lần này của con thành tích không tệ, con nghĩ muốn tặng quà gì nào?"

"Uhm....." Liễu Đồng cau mày, mắt cong cong cười, "Con còn chưa nghĩ ra."

Thấy lời nói của con gái, Liễu Phàm bắt đầu dĩ cau mày, hỏi cô bé: "Đồng Đồng, con cũng quá không khách sáo."

"Con theo đi Quyền Quyền không cần phải khách sáo." Liễu Đồng quay đầu nhìn về phía ba mình, hả hê nói: "Ba à ba không cần phải hiểu."

Mày kiếm Liễu Phàm cột nhả, lại thấy trên mặt Quyền Sơ Nhược cũng mang theo ý cười, anh ấy chỉ có thể than thở không tiếng động. Con gái với cô, vĩnh viễn cùng chiến tuyến.

"Đi Quyền Quyền, đi muốn đi ăn cơm với ba và con không?"

Quyền Sơ Nhược cúi đầu, lòng bàn tay rơi vào bên trên Liễu Đồng, "Hôm nay không được, đi có chuyện."

"À." Liễu Đồng khéo léo đáp lời, lôi kéo người đàn ông bên cạnh xoay người.

"Đợi đã nào...!"

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược rơi vào người đàn ông, ánh mắt lo lắng, "Vết thương của anh khỏi hoàn toàn rồi sao?"

Đường cong gò má Liêu Phàm rõ ràng cứng rắn, anh ấy tự tay vỗ vỗ bên phải xương sườn, đáp: "Hoàn toàn tốt."

Nghe vậy, Quyền Sơ Nhược gật đầu một cái, ánh mắt nhìn cha con bọn họ rời đi.

Quyền Sơ Nhược luôn luôn không nghĩ ra, người đàn ông như anh ấy, còn cần liều mạng như thế sao? Hai mươi mấy năm này, vết thương của anh không lớn thì nhỏ sẽ không giảm bớt đi, lần gần đây nhất bị thương là trước khi cô kết hôn. Bởi vì lính đặc chủng tập huấn thường có các học viên mới mạo hiểm, Liêu Phàm vì cứu người nên gây mất hai cây xương sườn phía bên phải.

Liều mạng!

Quyền Sơ Nhược thở dài, ánh mắt âm trầm. Trên chiến trường của Liêu Phàm, cô đã từng tận mắt thấy qua, nếu như muốn dùng một cái từ để hình dung, chỉ có thể là anh dũng không sợ!

Cửa sổ sát đất phòng khách, Quyền Yến Thác nghiêng người tựa vào bên cửa sổ, nhếch miệng lên cười chói mắt, "Ai chà chị à, chị cười thật rạo rức?!"

Quyền Sơ Nhược quét mắt nhìn phòng khách, sắc mặt bình tĩnh: "Mẹ đâu?"

"Cùng bà nội đi xem trò vui rồi." Quyền Yến Thác xoay người nhảy vào trên sofa, hai chân khoác lên trên khay trà, "Nghe nói mẹ buộc chị sinh con à."

Buồng cặp công văn trong tay, Quyền Sơ Nhược ngồi xuống bên cạnh anh, nâng chung trà lên uống một ngụm nước, nói: "Quyền Yến Thác, phiền phức của chính em thu thập không xong, bớt can thiệp vào chuyện của chị nhé."

"Ông đây có cái gì phiền phức?" Quyền Yến Thác không phục nhìn chằm chằm hỏi cô.

"Trước khi Sở Kiều đi La Mã, có đi đến chỗ chị ký thỏa thuận li hôn." Quyền Sơ Nhược không nhanh không chậm mở miệng, mắt thấy vẻ mặt anh thay đổi.

"Cô ấy nghĩ hay lắm!"

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, giọng nói sắc bén, "Chị thích tính cách của cô ấy, quyết định cũng không hối hận! Hơn nữa bỏ rơi em, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt!"

"Mẹ nó!"

Trong nháy mắt sắc mặt Quyền Yến Thác biến đổi, tức giận nói: "Có người chị nào như chị không?"

Quyền Sơ Nhược cúi đầu uống trà, lười phản ứng lại anh.

Một người nhà họ Quyền lên mặt nửa ngày, sau cùng không có cách liên cộ tới bên người cô, "Chị à, thật ra thì em cảm thấy được đó, chị có tiềm chất đặc thù làm mẹ kế, xem chị đối với Liêu Đồng thật tốt, nhiều năm như vậy vừa làm cha vừa làm mẹ....."

"Em muốn chị mau sớm ly hôn?" Quyền Sơ Nhược nhìn anh, ánh mắt dần dần yên tĩnh lại.

Mắt thấy sắc mặt chị mình thay đổi, Quyền Yến Thác lập tức cầm miệng, nói: "Chị à chị dụ dằng một chút được không? Em là em trai ruột của chị, cũng không thấy chị cười qua mấy lần, nhưng người mỗi lần thấy Liêu Phàm thì chị cười giống như đóa hoa vậy."

"Chị..... Có sao?" Quyền Sơ Nhược giơ tay lên sờ sờ mặt, cảm thấy gương mặt ê ẩm.

"Đương nhiên là có!" Quyền Yến Thác rất khẳng định gật đầu, còn diễn nặng hơn vẻ mặt mới vừa rồi của cô.

Quyền Sơ Nhược quét mắt, ngược lại cảm thấy anh diễn có mấy phần giống.

"Chị!"

Người đàn ông bên cạnh chợt nghiêm chỉnh lại, vòng chắc bả vai của cô, nói: "Chị kết hôn cùng anh rồi, bản thân không thể thay đổi thất thường biết không?"

Môi mòng anh mím lại, đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch nhẹ nheo lại, "Anh Liêu Phàm với chị, không thể nào."

Lông mày Quyền Sơ Nhược chau lại, vẻ mặt không nhìn ra phập phồng gì.

Chị cứng nhắc, Quyền Yến Thác biết rõ điều đó. Đáng tiếc chị là phụ nữ, mặc dù cường thế, nhưng có rất nhiều chuyện chị cũng không thể hiểu được như là suy nghĩ của đàn ông.

"Chị lên lầu chờ mẹ." Quyền Sơ Nhược mở tay của anh ra, rất không khách khí đứng dậy.

"Chị!"

Quyền Yến Thác gọi cô, lại thấy cô rời đi một mạch. Anh than thở, ánh mắt thâm thúy lộ ra mấy phần lo lắng. Mỗi lần chỉ cần nhắc tới Liêu Phàm, vô luận là người nào, Quyền Sơ Nhược cũng không cho cơ hội nói chuyện.

Quyền Yến Thác hiểu, Liêu Phàm trong lòng cô chính là tử huyệt, người nào đụng tới người đó chết!

Sáng sớm hôm sau, Quyền Sơ Nhược đang nghiên cứu hồ sơ, điện thoại trên bàn vang lên, "Chị Quyền, có vị Liêu..... Thủ trưởng tìm chị."

Cô gái nhỏ ở trước đại sảnh lầu một, quét mắt nhìn người đàn ông mặc quân trang trên hai vai có bốn sao, cặp mắt từ từ sáng lên.

Quyền Sơ Nhược nắm điện thoại mỉm cười, giọng nói cũng không có gì gọn sóng, "Tôi biết rồi."

Giây lát, cô từ trên lầu đi xuống, xa xa liền nhìn thấy người đàn ông đứng ở dưới ánh mặt trời.

"Ảnh hưởng em làm việc sao?"

Liêu Phàm xoay người, khoe miệng lạnh lùng mang theo ý cười. Anh thường nằm ở bộ đội, thái độ chỉ có một loại. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Quyền Sơ Nhược, anh luôn tận lực mỉm cười, lo lắng sẽ hù dọa cô.

Ánh nắng vàng óng ánh, xuyên thấu qua lá cây ngô đồng chiếu xuống đầu vai người đàn ông. Có chút ít ánh sáng làm hoa mắt, Quyền Sơ Nhược nheo mắt lại, dung mạo trước mặt so với ngày trước càng thâm thúy hơn rõ ràng.

"Không ảnh hưởng." Quyền Sơ Nhược đứng đối diện anh, ánh mắt song song rơi vào bờ vai của anh ấy.

Liêu Phàm cúi đầu, nhìn trên mặt cô là cặp mắt kính màu đen, đáy mắt mơ hồ lộ ra nụ cười, "Đồng Đồng nói, hôm nay muốn cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Cơm trưa hay là cơm tối?" Quyền Sơ Nhược nâng đồng hồ lên, bắt đầu tính toán thời gian.

Liêu Phàm biết cô bận rộn công việc, nói: "Buổi tối đi, Đồng Đồng buổi trưa còn có lớp, anh cũng có một số chuyện muốn đi làm."

"Được." Quyền Sơ Nhược Nhất miệng đồng ý.

Bàn tay người đàn ông khẽ động, động tác muốn xoa đầu cô thì biến thành vỗ nhẹ đầu vai của cô, "Làm việc không cần quá vất vả."

Quyền Sơ Nhược nhìn biến đổi của anh ấy, khoe mắt thoáng qua vẻ đặc biệt. Cô theo dõi ánh mắt của anh, bật cười nói: "Làm việc điên cuồng không có tư cách dạy dỗ người khác!"

"Ha ha....."

Liêu Phàm cười khẽ một tiếng, ánh mắt dịu dàng, "Anh nói không lại em."

Anh cầm trong tay một cái túi màu đen, bỏ vào trong tay Quyền Sơ Nhược, nói: "Cái này là tròng kính nhập khẩu từ nước ngoài, không có bất kỳ tổn thương gì đối với thị lực."

Quyền Sơ Nhược ngó ngán, nụ cười xẹt qua một tia đồ ửng. Cô nhận đồ vật, cúi đầu mở cái hộp ra, dần cong khoe miệng lên.

Mấy năm nay cô lên tòa án, tính kiên cường năm đó đã sớm không còn. Chỉ là Liêu Phàm vĩnh viễn sẽ không quên, cô len lén đi theo phía sau mình, khi đó quần anh ấy đòi học bắn súng, khóc nước mắt lưng tròng bộ dáng đáng thương.

Anh ấy luôn cảm thấy cô khóc lên, một đôi mắt giống như thanh tuyền (ý là trong suốt, yên ắng)

Chiếc xe Jeep quân đội ven đường lái đi, Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm sườn xe đi xa mới trở về phòng luật sư.

Sau khi tan việc, Quyền Sơ Nhược đi lấy quà tặng đặt trước, sau đó mới lái xe đi tới Lam Điền. Thời điểm cô đến, Liêu Phàm đã dẫn con gái tới đây, đang bên cửa sổ đợi cô.

"Ở chỗ này!"

Cô bé hết sức phấn khởi nhón chân lên, dốc sức ngoắc Quyền Sơ Nhược.

Quyền Sơ Nhược đi nhanh tới đây, cô bé tỉnh mắt nhìn thấy cô ôm hộp quà, đưa hai tay nhỏ bé ra, nói: "Là tặng cho con sao?"

"Đồng Đồng, không có lễ phép!"

Liêu Phàm cau mày, mở miệng dạy dỗ con gái.

"Hừ!" Liêu Đồng căn bản không để ý ba mình, mở quà tặng của Quyền Sơ Nhược ra.

"Oa!"

Liêu Đồng vui mừng thét chói tai, "Kiểu ipad mới nhất, thị trường trong nước còn chưa có!"

"Mỗi ngày chỉ có thể chơi nửa tiếng." Quyền Sơ Nhược giữ chặt tay của cô bé, vẻ mặt nghiêm túc, "Nếu như con vi phạm, di sẽ tịch thu."

"Biết ạ." Liêu Đồng cúi gằm đầu, cũng không dám phản bác lời của cô.

Liêu Phàm nhìn giữa hai người, hai mắt sâu sắc giật giật.

"Gọi thức ăn thôi."

Liêu Phàm đưa thực đơn cho Quyền Sơ Nhược, cô trở tay đẩy tới trước mặt Liêu Đồng, nói: "Hôm nay mời con ăn cơm, Đồng Đồng con chọn đi!"

Vẫn là di Quyền Quyền hiểu ý cô bé nhất, Liêu Đồng liếc nhìn thực đơn, thức ăn có sắc có hương.

Rất lâu không ở cùng con gái, mỗi lần trở về, Liêu Phàm đều đã cảm thấy được con bé lại lớn lên rất nhiều, hiểu chuyện rất nhiều.

Ghi xong món ăn, nhân viên phục vụ xoay người rời đi.

Liêu Đồng học tiểu học năm thứ tư, tính tình hướng ngoại, ở trong ban là học sinh khá giỏi, là đối tượng trọng điểm để thầy cô bồi dưỡng. Có cô bé ở đây, tuyệt đối sẽ không nhạt nhẽo.

Quyền Sơ Nhược nghiêm túc nghe chuyện cười của cô bé, ánh mắt dịu dàng. Đứa nhỏ này coi như là cô nhìn nó lớn lên, từ nhỏ không có mẹ, hàng năm ba không có ở nhà, lớn lên với ông bà nội.

Đứa bé có quá ít sự quan tâm, Quyền Sơ Nhược hi vọng cô bé có thể khỏe mạnh lớn lên.

"Chú Lục!"

Bỗng chốc, Liêu Đồng vui mừng kêu to, mắt nhìn chăm chăm ngay phía trước.

Quyền Sơ Nhược quay đầu lại, quả nhiên là trông thấy gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hanh đang mỉm cười, cất bước đi tới bên này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chơi Tới Cùng Với Cô

Editor: Hepc

Cửa sổ thủy tinh trong suốt của nhà hàng Lam Điều, có một luồng sóng biển đánh úp về phía bờ, sóng gợn lăn tăn.

Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chăm người đàn ông đi tới, nụ cười chậm rãi yên tĩnh lại.

"Chào anh!"

Liêu Phàm chủ động chào hỏi, đi tới bắt tay Lục Cảnh Hanh.

Ban đầu ở trong hôn lễ, Lục Cảnh Hành đã từng thấy qua anh ấy, mặc dù chỉ thấy một bên mặt, nhưng người đàn ông Liêu Phàm này, tuyệt đối để cho người ta đã gặp qua là không thể quên được.

Lục Cảnh Hành cười chào hỏi, khách khí thăm hỏi mấy câu. Sau đó mắt anh nhìn vào trên người Liêu Đồng, "Đồng Đồng, chào con."

"Chào Chú." Liêu Đồng mắt to chớp chớp, cười nói. Mặc dù cô bé thường ra vào nhà họ Quyền, nhưng cũng không nhìn thấy Lục Cảnh Hành thường xuyên, coi như cô bé chỉ gặp một lần.

Quyền Sơ Nhục cau mày, nghĩ thầm tiểu nha đầu này trí nhớ thật là tốt. Chỉ là lần trước Lục Cảnh Hành trở về ăn cơm, đúng lúc gặp phải Liêu Đồng, không ngờ cô bé nhìn một lần thế nhưng lại có thể nhận ra.

"Mọi người gọi thức ăn chưa?" Lục Cảnh Hành kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh Quyền Sơ Nhục.

"Gọi rồi ạ." Liêu Đồng rất lễ phép trả lời, "Chú thích ăn cái gì, cũng có thể gọi, hôm nay là ba con mời khách."

Lục Cảnh Hành nhếch mày lên, môi mỏng mỉm cười.

"Anh chưa ăn cơm sao?" Quyền Sơ Nhục nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình, giọng nói bình tĩnh. Mới vừa rồi nhìn thấy Lục Cảnh Hành cùng mấy người đàn ông đi ra ngoài, hẳn là đã ăn cơm tối.

"Chưa ăn." Lục Cảnh Hành mắt nhìn thực đơn, trả lời rõ ràng, "Vốn là anh muốn về nhà ăn, không ngờ gặp em ở đây. Vậy thì thật là tốt, dù sao em ăn ở đây, anh cũng ăn ở đây vậy."

Liêu Phàm bung chén nước trong tay lên, khẽ nhấp miếng nước, ánh mắt thâm thúy.

Quyền Sơ Nhục cau mày, bởi vì lời anh nói, trong lúc nhất thời không hiểu ra đoạn sau.

Cái gì gọi em ăn ở đây, anh cũng ăn ở đây? Quan hệ giữa anh và cô, có thân mật như vậy sao?!

"Nơi này có thịt bò bít tết rất ngon." Lục Cảnh Hành khép thực đơn lại, nhìn về phía Liêu Đồng hỏi, "Có muốn thử một chút hay không?"

Nghe vậy, Liêu Đồng chớp chớp miệng, gật đầu nói: "Muốn."

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liêu Phàm, "Ba, phần ăn kia của con, ba có thể giúp con ăn hết hay không?"

"Có thể." Liêu Phàm hiếm khi dẫn con gái đi ăn cơm, không muốn làm cho cô bé mất hứng.

"Cảm ơn ba." Liêu Đồng cảm kích mề nheo trong ngực ba mình, lại tiếp tục trò chơi trong Ipad, chờ món ăn lên.

Bối cảnh âm nhạc của nhà hàng trầm thấp, Quyền Sơ Nhục cụp mắt, âm thanh nói chuyện với nhau bên tai không dứt, cô cảm thấy thật là kỳ quái, một người đàn ông cả ngày tay cầm súng, cùng một một người đàn ông mỗi ngày tính toán đầu tư, làm thế nào hàn huyên cùng nhau được?

Hơn nữa hai người đàn ông này, có thể thao thao bất tuyệt (nói liên tục), mỗi người phát biểu ý kiến của mình về lĩnh vực hai bên!

Đây là tình huống gì?!

Cũng may bữa ăn rất nhanh lên bàn, hóa giải loại hài hòa quỷ dị này.

"Oa, thịt bò bít tết ăn rất ngon." Liêu Đồng hí hóp mắt cười.

Lục Cảnh Hành cười khẽ một tiếng, giơ tay lên sờ sờ đầu của cô bé, nói: "Nghe nói thành tích thi giữa kỳ của con không tệ."

"Chú cũng biết hà." Liêu Đồng hả hê ngước cằm nhỏ, mắt rơi vào trên người Quyền Sơ Nhục.

Dừng dao nĩa trong tay một chút, Quyền Sơ Nhục hồ nghi quay đầu đi, nhưng Lục Cảnh Hành đang cúi đầu cắt thịt bò bít tết, động tác ưu nhã.

Liêu Phàm ăn cơm cũng không nói chuyện phiếm, nhưng đáy mắt anh ấy dịu dàng, vào giờ phút này lại làm cho tâm tình Quyền Sơ Nhục bị đè nén.

"Đi Quyền Quyền, đi nếm thử một chút thịt bò bít tết đi." Liêu Đồng chủ động cắt một miếng thịt bò bít tết, muốn bỏ vào trong đĩa Quyền Sơ Nhục, nhưng bị Liêu Phàm đưa tay đè lại.

Chân mày Quyền Sơ Nhục nhíu chặt, dần dần giãn ra. Ánh mắt cô rơi vào trên mặt Liêu Phàm, khóe môi cười nhạt.

"Cá hồi quá đơn điệu, ăn thịt bò bít-tết thật sự không sai."

Quyền Sơ Nhược còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông bên cạnh đã cắt gọn thịt bò bít tết đưa đến bên miệng cô, nói: "Há miệng."

Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm cái nĩa, lại trợn mắt nhìn miếng thịt bò bít tết đưa đến bên miệng, trong nháy mắt giận tái mặt.

"Ngoan, nghe lời." Hai mắt Lục Cảnh Hanh nhẹ híp, môi mỏng nâng lên nụ cười. Gương mặt tuấn tú của anh nhích tới gần, ở bên tai nàng thì thầm: "Ăn một miếng đi, em muốn ở trước mặt Đồng Đồng ăn kiêng sao?"

"....."

Lửa giận trong lòng Quyền Sơ Nhược dần lên, khóe mắt thoáng nhìn người đàn ông đối diện, chột trằm xuống, thế nhưng từ từ hé miệng, ăn hết thịt bò bít tết.

"Hương vị thế nào?" Mắt thấy cô há miệng, Lục Cảnh Hanh hơi kinh ngạc, ý cười trên khóe môi càng thêm khắc sâu mấy phần.

Quyền Sơ Nhược bung nước trái cây lên, rất nhanh nuốt thức ăn trong miệng xuống. Cô không thể nghĩ sâu, bằng không nhất định sẽ phun ra.

"Ba, ba cắt cho con đi, " Liêu Đồng xoa cổ tay, cau mày nói: "Dùng dao nĩa một quá."

Liêu Phàm ánh mắt cung chiêu lắc đầu một cái, bung cái đĩa của con gái lên đặt ở trước mặt, sau khi cắt thịt bò thành miếng nhỏ, mới đưa trở lại trước mặt cô bé. Con gái không tính là nuông chiều từ bé, nhưng một năm số lần thấy anh ấy có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên mỗi lần anh ấy trở lại cũng sẽ tận lực thỏa mãn nguyện vọng của cô bé.

Quyền Sơ Nhược bung nước trái cây, nhìn thấy đôi mắt Liêu Phàm thâm thúy không thấy đáy, năm ngón tay không nhịn được nắm chặt.

Dùng qua cơm tối, mọi người đi ra Lam Điền. Màn đêm đẹp đẽ, đầy trời sao lóe sáng.

Liêu Đồng đòi đi đỉnh núi ngắm những vì sao, nói là tối nay sẽ có Lư Tinh (sao băng). Liêu Phàm dắt tay của con gái, dẫn cô bé đến chiếc xe Jeep quân đội, nói với người ở phía sau: "Chúng tôi đi trước, hôm nào có cơ hội lại gặp."

"Nhất định." Hai mắt Lục Cảnh Hanh lóe lên, hướng về phía Liêu Đồng đang ngoác tay cười cười.

Quyền Sơ Nhược đứng tại chỗ, mắt thấy chiếc xe kia rời đi. Cô xách theo ví da trong tay, giọng nói trầm xuống, "Lục Cảnh Hanh, anh diễn trò cũng diễn quá mức đi!"

"Quá sao?"

Trong tay Lục Cảnh Hanh nắm chìa khóa xe, cười nói: "Tôi có nghĩa vụ diễn tốt mỗi một tuồng vui."

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược biến hóa, tròng mắt đen thâm trầm mấy phần.

"Nhà hàng này có thịt bò bít tết, ăn rất ngon có phải hay không?" Môi mỏng Lục Cảnh Hanh nhẹ cong, vẻ mặt không nhìn ra vui buồn. Quyền Sơ Nhược nghe được anh nói, lập tức nhũn chân mày hơn.

Ngón tay người đàn ông cột nĩa, quơ quơ chìa khóa xe, hỏi cô: "Em lái xe sao?"

Quyền Sơ Nhược xoay tầm mắt, cũng không chút nào nghĩ phản ứng đến anh. Bây giờ nhìn đến mặt của anh, cô sẽ nhớ tới miếng thịt bò bít tết kia, toàn thân đều không thoải mái.

Nét mặt của cô chán ghét, Lục Cảnh Hanh nhún nhún vai, xoay người rời đi, cũng không tiếp tục dây dưa.

Nhìn bóng lưng anh hờ hững đi xa, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy, người đàn ông lúc này cùng mới vừa người hỏi nãy, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lục Cảnh Hanh diễn trò điêu luyện, thật đúng là di truyền!

Lái xe về đến nhà, quả nhiên Quyền Sơ Nhược không có trở về. Bởi vì muốn ăn bữa cơm tối này, khẳng định cô lại đi làm việc tiếp.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đồ của cô sắp xếp gọn gàng, gian phòng không dính một hạt bụi. Lục Cảnh Hanh tựa cạnh cửa, cũng không có bước vào chỗ của cô, thật ra thì cô có tính sạch sẽ, lấy đồ chỗ nào thì nhất định còn trả lại chỗ cũ.

Có tất yếu như vậy không? Có mệt hay không!

Lục Cảnh Hanh trở lại phòng ngủ sát vách, tiện tay kéo cà- vạt xuống vút ở chân giường. Hắn đứng ở trước gương phòng tắm, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Liêu Phàm, sĩ quan quân đội đang tại chức, năm nay bốn mươi ba tuổi, vợ mất sớm, có một cô con gái.

Người đàn ông cúi nút áo sơ mi ra, gò má lạnh lùng lướt qua một tia cười nhạt. Điều kiện như vậy, đến tốt cùng là tốt ở chỗ nào, anh thế nào cũng không còn nhìn ra được nữa điểm?!

Lục Cảnh Hành đưa tay mở vôi hoa sen ra, ngẩng đầu lên đứng ở phía dưới. Màu da lúa mạch của anh hấp dẫn, lồng ngực cường tráng đường cong căng thẳng, nước ấm áp theo cảm anh chảy xuống, đan vào dòng nước chảy dày đặc.

Giấy lát, Lục Cảnh Hành tắt khóa nước, cầm lấy khăn tắm vẩy ở bên hông. Cách phòng tắm hơi nước, đôi mắt đen u ám của anh hết sức sáng ngời.

Quyền Sơ Nhược, trò chơi này, tôi sẽ chơi tới cùng với em!

Ngoài cửa sổ mới vừa lên đèn, quang cảnh bên ngoài phòng luật sư là ánh đèn đan xen vào nhau tinh tế. Phiên toà buổi chiều có chút không thuận lợi, hơn một năm nay đây là lần đầu Quyền Sơ Nhược cảm thấy khó giải quyết nhất.

Cô nắm bút kê cả trong tay không cho nó rơi xuống, hình như đang suy nghĩ chuyện gì. Chứng cứ không đầy đủ, khó trách bị luật sư đối phương liên tiếp ép hỏi.

Quyền Sơ Nhược phiên nào đi tới cửa sổ, liếc thấy lầu dưới chiếc kia xe Jeep quân đội. Anh ấy đến đây từ lúc nào?

Trên bàn điện thoại di động vừa vắn vang lên, Quyền Sơ Nhược thấy mã số, cười nghe, "Có chuyện gì sao?"

"Trễ như thế còn làm thêm giờ?"

Điện thoại đầu kia truyền ra giọng nói trầm thấp, Quyền Sơ Nhược đang cầm điện thoại di động, chân mày nhíu chặt giãn ra, "Ừ, có một số việc còn chưa có xử lý xong. Anh ở đâu?"

"Anh phải trở về quân đội." Liêu Phàm ngồi ở sau xe, nhíu mày nhìn chằm chằm phòng làm việc trên lầu đang sáng đèn.

Khóe mắt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, nhẹ nhàng khép lại rèm cửa, nói: "Bây giờ sao?"

"Đúng vậy!" Liêu Phàm lên tiếng, "Đột nhiên có nhiệm vụ, cho nên nhất định phải trở về."

Nhất định phải trở về?

Quyền Sơ Nhược mím môi, mắt nhìn chằm chằm chiếc xe ở lầu dưới, "Anh đang nói lời tạm biệt với em sao?"

"Coi như vậy đi." Người đàn ông tựa hồ cười cười, âm thanh nghe không ra phập phồng gì.

Năm ngón tay cầm điện thoại di động nắm chặt, ánh mắt Quyền Sơ Nhược chìm xuống, "Tại sao không ở trước mặt em mà nói lời tạm biệt?"

"Thời gian không còn kịp rồi." Liêu Phàm thu hồi ánh mắt, giơ tay lên vỗ vỗ ghế ngồi phía trước. Tài xế lấy được chỉ thị, lập tức nổ máy, lái xe đi.

Không còn kịp nữa?

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược chán nản, mắt thấy chiếc kia xe Jeep quân đội lái đi. Cô xoay người, lạnh lùng nói: "Em biết rồi, sẽ chăm sóc tốt cho Đồng Đồng."

Dường như bên kia đầu điện thoại người đàn ông ngẩn người, sau đó mới mở miệng, "Những năm này cảm ơn em luôn giúp anh chăm sóc Đồng Đồng."

Chân mày Quyền Sơ Nhược chau lại càng chặt, cảm xúc lo lắng, "Trừ cảm ơn, anh còn có thể nói cái gì?"

"....."

Liêu Phàm bị cô chặn họng, âm thanh trầm thấp, "Chú ý giữ gìn sức khỏe."

Bực tức cắt đứt điện thoại, khuôn mặt Quyền Sơ Nhược là một mảnh lạnh lẽo. Mỗi lần anh ấy rời đi đều là hai câu này, không phải cảm ơn chính là chú ý giữ gìn sức khỏe! Nhưng cô muốn nghe không phải là những câu này, Liêu Phàm, anh ấy cứ như vậy luôn làm người ta nổi giận!

Nói một câu, chờ anh trở về, có thể chết sao?!

Lần nữa đi trở về bên cửa sổ, Quyền Sơ Nhược nhíu mày nhìn xuống, ven đường đã sớm không có chiếc xe kia. Cô lấy mắt kính trên mặt xuống,

đôi mắt sáng ngời từ từ mất đi thần thái.

Liêu Phàm, em sẽ chờ anh trở về.

Lái xe về đến nhà, Quyền Sơ Nhược xách theo ví da vào cửa, thay dép xong đi vào phòng ngủ. Mắt cô nhìn thẳng, không hề phát giác chung quanh khác thường.

"Anh làm sao mà ở phòng tôi?"

Đẩy ra cửa phòng ngủ, người đàn ông nghênh ngang đang ngồi trên giường, để cho cô chán ghét.

Lục Cảnh Hanh cười khê, chỉ chỉ bên ngoài, "Phòng ngủ của tôi đang sửa chữa."

Tâm tình Quyền Sơ Nhược không tốt chút nào, lườm cùng anh cãi vả, "Vậy thì ngủ phòng khách."

"Phòng khách cũng đang sửa chữa."

Quay đầu nhìn về phía sau, Quyền Sơ Nhược tức giận nói: "Lục Cảnh Hanh, căn nhà này tôi cũng có quyền sử dụng, anh sửa sang cái gì sao không nói cho tôi?"

"Tôi sửa chữa phòng khách và phòng ngủ của tôi, là chỗ tôi thường xuyên ra vào." Nửa người trên người đàn ông tựa vào đầu giường, môi mỏng nâng lên độ cong mỉa người, "Chỗ của em, tôi không động."

Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, xoay người liền muốn rời đi.

"Bà xã!"

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, cười nói: "Mẹ tôi an bài, xe vẫn còn ở lầu dưới, giờ này mà em ra ngoài, đoán chừng mai hưng sư vấn tội tôi đấy (ý là đến hỏi tội, hỏi nguyên nhân), không chỉ là một mình mẹ tôi đâu!"

Quyền Sơ Nhược xoay người lại nhìn anh chăm chăm, tròng mắt đen nhẹ nhàng nheo lại.

"Anh cảm thấy thế nào?" Lục Cảnh Hanh không nhìn ánh mắt lạnh thấu xương của cô, gương mặt tuấn tú chứa đựng ý cười, thật muốn làm cho người ta tát một cái.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cường Hôn

Editor: Hepc

Gian phòng cách vách đang sửa chữa, ghế sa lon bên trong phòng khách cũng bị mang đi, chỉ có phòng ngủ chính còn một cái giường này. Tối hôm nay, anh và cô nhất định phải ở chung một phòng.

Nắm ngón tay Quyền Sơ Nhược cuộn lên lại chậm rãi buông ra, mang theo ánh mắt đen bắn về phía anh, "Tôi có thể tin tưởng anh sao?"

Hỏi lời này? Như thế nào lại không thể tin anh?!

Lục Cảnh Hanh dựa lưng vào đầu giường, đưa tay vỗ vỗ vị trí bên người anh, nói: "Ban đầu cái giường này đặc biệt làm theo yêu cầu của tôi, kích thước cũng đủ lớn, chúng ta mạnh ai nấy ngủ, sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau."

Nhưng thật ra cái giường này thật to lớn, hai người ngủ tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng Quyền Sơ nhược không thói quen ngủ cùng giường, cô cụp mắt, cân nhắc nếu như bây giờ bỏ đi một tuần có mang tới phiền toái hay không, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Ngủ thì ngủ thôi, dù sao lỡ tai yên tĩnh cũng tốt hơn nhiều!

Mở cửa phòng ngủ ra, Quyền Sơ Nhược để ví da xuống, thẳng đi tới tủ treo quần áo lấy quần áo ra đi tắm rửa, xoay người đi vào phòng tắm.

Trong quá trình này, cô cũng không thèm nhìn Lục Cảnh Hanh một cái nào.

Nhưng cặp mắt Lục Cảnh Hanh sâu sắc chăm chú nhìn cô. Lòng mày cô thanh tú nhíu lại, thường ngày vẻ mặt kia trong trẻo lạnh lùng giờ lại càng thêm hồ hững, cho dù anh không hỏi, cũng có thể thấy trong lòng Quyền Sơ Nhược một trăm lần là không nguyện ý!

Không nguyện ý đúng không?

Phòng tắm vang lên một tiếng khóa cửa, Lục Cảnh Hanh khẽ mỉm cười, tiện tay mở ti vi, điều chỉnh âm lượng thích hợp. Anh trở tay bưng ly rượu trên tủ ở đầu giường, cổ tay lay động rượu vang đỏ.

Cô càng không nguyện ý, anh càng phải ngủ với cô! Nói thế nào, bọn họ cũng có danh phận vợ chồng, chẳng lẽ phải lãng phí vô ích hay sao? Quyền Sơ Nhược, tôi không tin không ngủ được với em?!

Tắm rửa qua, Quyền Sơ Nhược đứng ở trước kính, thổi khô tóc dài. Cô nghĩ tới người đàn ông bên ngoài, lại đeo mắt kính vào, sau đó mới mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ ánh đèn mờ tối, chỉ có đèn sáng rực ở đầu giường. Loại ánh sáng này, làm cho toàn thân cô không thoải mái, không nhận được đưa tay mở đèn thủy tinh trên trần nhà.

"Pát ——"

Lục Cảnh Hanh đang xem phim mỹ, đột nhiên mãnh liệt ánh sáng bắt ngờ, "Cũng phải đi ngủ, em mở đèn như vậy làm gì?"

Người đàn ông ngênh ngang nằm ở trong chăn, thần thái tự nhiên. Anh nhíu mày quăng tới ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Quyền Sơ Nhược, anh đắp cái chăn lên trên người, giọng nói lạnh nhạt, "Đó là chăn của tôi."

Cúi đầu nhìn cái mền ở trên người mình, Lục Cảnh Hanh hình như bừng tỉnh hiểu ra, môi mông vi câu: "Tôi không ngại dùng chung với em."

Đáy mắt người đàn ông rõ ràng đang đùa cợt, Quyền Sơ Nhược không muốn cùng anh cãi vã, lấy ra một bộ chăn nệm mới ôm vào trong ngực, đi tới một bên giường nằm xuống.

Ánh sáng phòng ngủ lần nữa âm đạm xuống, Quyền Sơ Nhược nhìn anh đang chăm chăm xem phim Mỹ, lần nữa cảm thán. Anh mở ngân hàng, lại muốn xem phim trinh thám, đây hoàn toàn không xứng.

"Bộ phim này rất xuất sắc, đáng tiếc mỗi tuần lại khác nhau, mới ra đến quý thứ ba." Lục Cảnh Hanh cầm điều khiển ti vi trong tay, quay đầu giải thích với cô, giọng nói dịu dàng.

Quyền Sơ Nhược mỗi ngày phải tiếp nhận tình tiết vụ án, các loại chuyện cổ quái kỳ kỳ cô đều trải qua. Bây giờ cô đối với phim trinh thám nửa đêm cũng không có hứng thú, thấy cũng nhứt đầu.

"Em buồn ngủ sao?" Mắt thấy cô rúc vào trong chăn, Lục Cảnh Hanh quan tâm điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, cười nói: "Ngủ ngon."

Mặc dù cự ly bọn họ cũng không xa lắm, nhưng cũng không hẳn là gần. Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, trông mắt đen vừa vịn roi vào gò má của anh. Hai mắt người đàn ông thâm thúy chăm chú nhìn chăm chăm màn hình TV, ánh mắt cũng không có lơ đãng.

"Ngủ ngon." Quyền Sơ Nhược xoay người, đưa lưng về phía anh nằm. Ngay cả không có thói quen, nhưng anh theo khuôn phép cũ, cô cũng không cần thiết giương cung bạt kiếm.

Cuộc hôn nhân này đối với cô mà nói, chỉ mang ý nghĩa đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Người đàn ông phía sau hô hấp rất nhỏ, hơi thở phả nam phiêu tán trong không khí mang cho cô một loại cảm giác bị áp bức. Quyền Sơ Nhược nhích chăn tránh sang bên mép giường, cố gắng hết mức để cho cô vào vùng an toàn.

Tivi có âm lượng rất nhỏ, thế nhưng tiếng vang lại có hiệu hóa hóa giải khẩn trương của cô. Hít sâu một hơi, chân mày Quyền Sơ Nhược nhíu chặt đã giãn ra, cô tháo mắt kiếng xuống đặt ở đầu giường, tinh thần chống đỡ rốt cuộc tiêu hao hết, từ từ tiến vào giấc mơ.

Trên giường nhiều hơn một người, luôn có chút khác nhau. Lục Cảnh Hanh liếc qua bóng lưng cứng còng của cô, môi mông mím chặt giật giật. Sự lo lắng cùng gấp gáp của cô đều viết ở trên mặt, rất dễ dàng nhìn thấu.

Ban ngày Quyền Sơ Nhược luôn làm một dáng vẻ lạnh lẽo, buổi tối về đến nhà, cô cũng không nở nửa nụ cười. Lục Cảnh Hanh cực kỳ tò mò, cả ngày thần kinh căng thẳng, cô không cảm thấy mệt sao?

Mỗi tuần quả thật rất mệt mỏi, Lục Cảnh Hanh xem một phim truyền hình khác, không tìm được kênh mình thích, liền tắt tivi.

Tắt tivi, lập tức chung quanh vắng lạnh xuống. Lục Cảnh Hanh ngủ cần phải tối hoàn toàn, mày kiếm anh nhíu chặt, chống lên thân thể Quyền Sơ

Nhược muốn với qua bên kia đầu giường tắt đèn.

Ánh sáng chiếu vào trên mặt của anh, căn bản không thể nào ngủ được.

Người đàn ông nghiêng người dựa tới, chống một tay bên cạnh cô. Một tay khác anh vươn ra, ngón tay thon dài rất dễ dàng chạm được công tắc, tại thời khắc chạm đến đó, lại dừng động tác.

Lục Cảnh Hanh cúi đầu, hai mắt thâm thúy nhìn người ngủ say. Cô nhắm chặt hai mắt, tháo mắt kiếng gọng đen ra, từng đặc điểm trên gương mặt thoáng chốc rõ ràng.

Ngón tay anh khẽ chuyển, cầm lên cặp mắt kiếng của cô nhìn một chút, rất nhanh trả về chỗ cũ. Rõ ràng thị lực bình thường, lại muốn đeo lên một cặp mắt kiếng như vậy, cách làm này của cô là lừa mình dối người (nghĩa như lấy vải thừa che mắt Thánh), thật đúng là..... Ngây thơ!

Gương mặt tuấn tú của người đàn ông áp sát, khớp xương ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng tém tóc dài rơi rớt của cô qua. Bình thường Quyền Sơ Nhược không thích xúc lên người mùi hương gì vì thế nên căn bản cô không cần nước hoa, hầu hết là sử dụng một số sản phẩm chăm sóc da.

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm khuôn mặt sạch sẽ của cô, ánh mắt tìm kiếm thật lâu cũng không tìm được tí vết gì. Da của cô trắng nõn, lộ ra mạch máu màu xanh nhạt, nếu như chỉ nhìn bề ngoài, ai cũng không nghĩ tới, năm nay cô ba mươi tuổi rồi.

Người đàn ông cười khẽ một tiếng, đáy mắt dâng lên mấy phần ý cười. Trong những người phụ nữ anh đã gặp qua, Quyền Sơ Nhược không tính là xinh đẹp nhất, nhiều lắm thì coi như là trung thượng (ý như là dễ nhìn, không đẹp cũng không xấu), nhưng phong thái của cô lạnh lùng, người đàn ông nào có thể thích chứ?

Nhưng Lục Cảnh Hanh không thể không thừa nhận, ban đầu xem mắt nhìn thấy cô, cũng bởi vì cái giọng điệu này của cô, anh mới có ấn tượng đối với cô. Bởi vì anh cảm thấy, cười một người phụ nữ như vậy về nhà, có thể miễn đi rất nhiều phiền toái cùng dây dưa!

Quả nhiên, kết hôn hơn một năm, cô tận hết chức vụ, nghiêm ngặt dựa theo hiệp nghị ban đầu, không có nói ra bất kỳ yêu cầu không an phận nào!

Nhưng có phải hay không cô cũng quá mức lãnh tình (ý là lạnh nhạt không quan tâm tới tình yêu) rồi, lẽ nào không thấy Lục Cảnh Hanh anh đang tồn tại sao?!

Pắc ——

Người đàn ông tắt đèn đầu giường, nghiêng người nằm vào trong chăn, đôi mắt là một mảnh sâu thẳm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quyền Sơ Nhược mở mắt, theo thói quen duỗi người. Động tác mới vừa giãn ra thì cô bỗng nhiên sực nhớ ra gì đó, vội vàng thu tay chân lại.

Vị trí bên cạnh không có người, chỉ có chăn đệm mà người đàn ông ngủ qua đã xốc xếch. Quyền Sơ Nhược cau mày, nghe được trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, về mặt lưng túng bình tĩnh lại.

Thật may là anh không có ở đây, bằng không cô luống cuống nhiều lắm. Nhưng có thói quen ở một mình, hoàn toàn không thích ứng có người xông vào không gian riêng tư của cô.

Cạch ——

Tiếng cửa phòng tắm, người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đi ra. Quyền Sơ Nhược nghe được âm thanh, đã đưa tay cầm mắt kiếng trên tủ đầu giường đeo lên, khôi phục về mặt bình thường.

"Chào buổi sáng." Lục Cảnh Hanh thấy cô rời giường, giọng điệu chào hỏi như thường.

Quyền Sơ Nhược ôm lấy chăn mền, trầm giọng hỏi anh: "Lúc nào thì có thể sửa xong vậy?"

"Đại khái là một tuần lễ." Lục Cảnh Hanh đứng ở trước kính, sửa sang cà vạt ở cổ xong, xuyên thấu qua gương vừa vặn thấy người trên giường, đầu lông mày thanh tú nhíu lại thật chặt.

"Mẹ tôi đối với biểu hiện gần đây của chúng ta rất hài lòng, tối nay kêu chúng ta trở về ăn cơm." Lục Cảnh Hanh bỏ tay xuống, xoay người nhìn về phía người mất hồn trên giường.

"Tối nay?" Quyền Sơ Nhược ngẫm nghĩ, nói: "Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị kỹ càng."

Cô nói chuẩn bị kỹ càng, ý kia chính là cô sẽ diễn trò thật tốt và sẽ không để sơ suất.

Lục Cảnh Hanh cầm chìa khóa xe lên, xoay người hỏi cô: "Cần tôi đi đón em không?"

"Không cần."

Quyền Sơ Nhược lắc đầu, nhìn chần nệm hôm qua anh ngủ nhũn mảy, "Tôi tự lái xe đi."

"Buổi tối gặp." Lục Cảnh Hanh không dây dưa nhiều, cầm chìa khóa xe xoay người rời đi.

Người đàn ông đã ra cửa, Quyền Sơ Nhược vén chăn lên xuống giường, trước tiên gấp lại chăn nệm của mình ngủ hôm qua, lại trợn mắt nhìn chần nệm mà Lục Cảnh Hanh để lại thì ngẩn người.

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, sau khi suy nghĩ, vẫn quyết định xếp gọn gàng chăn nệm của anh. Mặc dù không nguyện ý, nhưng cô chịu không được sự xúc xức, nhất là phòng ngủ của cô, nhất định phải sạch sẽ đâu ra đấy.

Dọn dẹp đồ đạc xong Quyền Sơ Nhược ra cửa lái xe tới đến phòng luật sư. Hôm nay coi như là một ngày tương đối thanh nhàn, không có lịch lên tòa án, cô cũng không cần căng thẳng thần kinh toàn thân.

Trong suốt buổi sáng đều ở đây chỉnh lý lại trước mấy đợt án kiện, Quyền Sơ Nhược liếc nhìn hồ sơ, muốn tìm một bước đột phá. Mặc dù mấy trận án kiện đó cô đều đánh thắng, nhưng cô cũng không tính là thỏa mãn, hi vọng lần sau có cùng loại án kiện như thế cô có thể thắng vẻ vang hơn!

"Chị Quyền, cơm trưa chị muốn ăn cái gì?"

Trợ lý Tống Văn đẩy cửa đi vào, cười tủm tỉm hỏi cô.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, chớp mắt liền đến buổi trưa. Quyền Sơ Nhược dọn đồ đạc xong, nói: "Chiều tôi có việc, không trở lại, có chuyện gọi điện thoại cho tôi."

"Dạ được." Tống Văn gật đầu xác nhận, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Lái xe từ phòng luật sư ra ngoài, Quyền Sơ Nhược cũng không có chỗ nào để đi, tính toán về nhà ăn cơm trước, sau đó sẽ đi chuẩn bị quà để buổi tối qua nhà Lục Cảnh Hanh.

Số lần trở về nhà họ Lục không coi là nhiều, nhưng mỗi lần trở về, Quyền Sơ Nhược cũng sẽ tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng kỹ càng, tuyệt đối sẽ không thất lễ.

Quyền Sơ Nhược đậu xe ở ngoài sân, cất bước đi vào trong, "Bà Nội."

Quyền lão phu nhân đang ở trong sân cắt tỉa chậu hoa, thấy cháu gái trở lại, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, đôi mắt sắc bén từ trên mặt nhìn qua cô một chút.

Quyền Sơ Nhược khom lưng nhìn chậu hoa của bà, cười nói: "Tặng con một chậu đi."

"Không tặng." Quyền lão phu nhân không chút nào nể tình, nói thẳng: "Bảo bối của bà để trong tay con, chắc là sẽ chết."

Nghe vậy, Quyền Sơ Nhược không vui mừng bĩu môi, xoay người vào nhà.

Trên sofa phòng khách, Phạm Bồi Nghi ngồi than thở, cảm xúc hiển nhiên không tốt.

"Sao con trở về vậy?" Nhìn thấy con gái vào cửa, Phạm Bồi Nghi cau mày, nói: "Sao con không gọi điện thoại khi trở về, mẹ chuẩn bị tốt món con thích ăn."

"Không cần, con không kén ăn." Quyền Sơ Nhược ngồi xuống cạnh bà, thấy vẻ mặt bà có cái gì không đúng, "Sao vậy?"

"Haizzz....." Ánh mắt Phạm Bồi Nghi tái đi, "Sở Kiều trở về rồi."

"Đó là chuyện tốt." Quyền Sơ Nhược bưng chén nước lên nhẹ nhàng thổi nguội, ngược lại không có cảm giác kinh ngạc.

"Tốt cái gì?" Phạm Bồi Nghi lo lắng trùng trùng, chỉ có thể hướng về phía con gái cầu nài, "Bà của con che chở con bé, A Thác lại không muốn ly hôn, nhưng con bé một lòng một dạ muốn ồn ào, con nói xem thời gian này làm sao mà sống?"

"Mẹ!"

Quyền Sơ Nhược đưa tay vỗ vỗ bả vai của bà, nói: "Chuyện A Thác, mẹ để cho nó tự mình giải quyết đi."

"Sơ Nhược, mẹ không thích Sở Kiều, con bé kia với em trai con tính tình giống nhau, hai người cũng cứng như nhau, làm sao có thể sống tốt qua ngày?" Phạm Bồi Nghi lôi kéo tay của con gái, giọng nói tràn đầy lo lắng.

"Lúc trước mẹ cũng không thích Hạ Yên Nhiên, còn chia rẽ đó." môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhược hơi mím, không cần thận dẫm lên quả mìn.

"Hạ Yên Nhiên làm sao có thể được?!" Sắc mặt Phạm Bồi Nghi trầm xuống, giọng nói lập tức lên cao, "Không cần nói là mẹ không thích Hạ Yên Nhiên, chính xuất thân của cô ta, mẹ cũng sẽ không đồng ý."

"Con biết rõ, " Quyền Sơ Nhược bắt đầu đi lắc đầu, nói: "Không nhìn Hạ Yên Nhiên, chỉ nói mẹ của cô ta thôi, mẹ cũng sẽ không đồng ý đúng không?"

"Cái đứa con này, cố ý chọc giận mẹ?" Phạm Bồi Nghi mặt lạnh trừng cô, giọng dịu lại, "Sơ Nhược, nếu như con là mẹ, con cũng sẽ không đồng ý."

"Mẹ, " Ánh mắt Quyền Sơ Nhược chuyển động, nắm bả vai của mẹ mình, "Mẹ và ba trước khi kết hôn chỉ gặp nhau một lần, vì ba mà mẹ có cần làm đến mức này không?"

Phạm Bồi Nghi nhú mày, ánh mắt dần dần bình thản xuống, "Có vài người gặp qua một lần liền không quên được, có vài người thấy cả đời cũng không nhớ kỹ."

"..... Có ý gì?" Quyền Sơ Nhược cau mày, hiển nhiên không thể hiểu lời của bà.

Phạm Bồi Nghi cười nhìn con gái, nói: "Cô ngốc, con không cần phải hiểu?"

Không hiểu.

Quyền Sơ Nhược mờ mịt nhìn bà, lại thấy Phạm Bồi Nghi đứng lên, khoe môi nở nụ cười, "Mẹ đi làm mì sốt tương cho con."

Mất thấy mẹ mình rồi đi, Quyền Sơ Nhược chán nản thở dài. Từ lúc bắt đầu, mẹ cô nói những lời nói bí ẩn này, cô hoàn toàn nghe không hiểu.

Giấy lát, Quyền lão phu nhân chống gậy vào nhà, nhìn thấy cháu gái đang sững sờ: "Có tâm sự sao?"

Quyền Sơ Nhược nhú mày, tâm tình không tốt: "Không nói cho bà đâu."

"Stop!"

Bà cụ bữu môi, không cùng cô tranh cãi, "Không nói thì thôi."

Cuối cùng, Quyền lão phu nhân xoay người đi vào phòng bếp, một mình tìm thú vui.

"Haizz ——"

Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm bóng lưng bà nội đi xa, nhỏ giọng lầm bầm: "Nói đi là đi." Cô cong miệng lên, phiền não lấy mắt kiếng trên mặt xuống.

Tâm sự của cô đã có hơn hai mươi năm, người cả nhà có ai không biết sao?!

Buổi trưa ăn mì sốt tương thật ngon, Quyền Sơ Nhược hiếm khi trở về ăn. Ăn no, cô đi bộ đến sau vườn hoa để xem bảo bối của cô.

"Họa Họa!"

Quyền Sơ Nhược tốt bụng lấy rau cải ra, đứng ở trước lồng sắt cho ăn. Nhưng trong lồng tiểu tử kia rõ ràng đã ăn no, đối với thức ăn của chủ nhân không cảm giác hứng thú gì.

"Lại kén ăn?" Quyền Sơ Nhược cau mày, nhìn chằm chằm nó, giọng căm hận nói: "Thật muốn xoi hết mày!"

Họa Họa là con thỏ cưng, lông tơ toàn thân trắng nõn, chỉ có hai lỗ tai với chung quanh mắt là lông màu đen. Năm nay nó ba tuổi, thân thể tròn vo nhỏ bé rất là đáng yêu.

"Anh ấy lại đi." Quyền Sơ Nhược đứng ở trước lồng, một mình thì thầm: "Cũng không biết, lần này anh ấy đi bao lâu mới có thể trở về."

Họa Họa nhìn chằm chằm chủ nhân đưa rau cải tới, miễn cưỡng há miệng tha vào trong ổ, há cái miệng nhỏ ăn.

Ring ring ring ——

Điện thoại di động trong túi reo, Quyền Sơ Nhược thấy mã số, cười nghe, "Đồng Đồng, có chuyện gì sao?"

"Di Quyền Quyền." Giọng nói Liêu Đồng có cái gì không đúng, hàm chứa mấy phần tức giận, "Ba con, ngã bệnh....."

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Lái xe chạy tới bệnh viện quân đội, Quyền Sơ Nhược bước nhanh đi lên lầu ba. Trong tay cô nắm mẫu giấy, là giấy đã phê duyệt mới có thể đi vào.

Gian phòng này là bệnh viện quân đội, bình thường cũng không tiếp nhận bệnh nhân thông thường, thậm chí người thân của quân nhân ngã bệnh, cũng rất khó đi vào nơi này.

Phòng bệnh lầu ba rất an tĩnh, cửa cầu thang còn có quân nhân trông chừng, tránh khỏi những người không có nhiệm vụ đến gần.

Quyền Sơ Nhược đưa ra mẫu giấy trong tay ra, lập tức có người dẫn cô đi vào phòng bệnh.

Diện tích phòng bệnh không lớn, là phòng một người, thiết bị đầy đủ hết. Người nằm ở giường bệnh, sắc mặt chột tái nhợt, đôi mắt đen thâm thui giờ đang nhắm thật chặt, cũng không có dấu hiệu thức tỉnh.

"Thủ trưởng sốt cao còn chưa có giảm, bác sỹ nói buổi tối mới có thể tỉnh lại." Nhân viên canh gác đơn giản giao phó mấy câu, xoay người rồi đi, hơn nữa đóng cửa phòng bệnh lại.

Quân đội gọi điện thoại về nhà, vừa vặn là Liêu Đồng nhận. Cô bé không dám nói cho ông bà biết, trực tiếp gọi điện thoại cho Quyền Sơ Nhược.

Trong phòng bệnh rất an tĩnh, chỉ có tiếng động máy ôxi nhỏ xíu. Quyền Sơ Nhược đứng ở bên giường, nhìn chăm chăm người đàn ông nằm ở đó, trong lòng thắc chặt.

Đưa tay sờ sờ trán của anh ấy, nhiệt độ nóng bỏng khiến cho cô rút tay về.

Bác sỹ nói là sốt cao dẫn tới lây qua phổi, cần nằm viện trị liệu.

Quyền Sơ Nhược mở ghế dựa ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm bình nước biển đang nhiều giọt, trái tim nhảy loạn. Nhận được điện thoại, sau đó chạy tới bệnh viện, trước sau cô chỉ cần 40 phút. Tối nay trong 40 phút, mỗi một phút mỗi một giây, hô hấp của cô đều lộ ra sợ hãi.

Liêu Đồng diễn tả không rõ ràng lắm, Quyền Sơ Nhược nghe được con bé khóc, cả người hoàn toàn bị dọa sợ. Bình thường người Liêu Phàm không ngừng có vết thương lớn nhỏ, cho nên cô nghe con bé khóc, tự động tưởng tượng thành thân thể anh bị trọng thương.

Thở phào một cái thật dài, giây thần kinh toàn thân căng thẳng của Quyền Sơ Nhược đột nhiên dần ra, cả người cũng buông lỏng xuống.

Cả một buổi chiều, bác sỹ đi vào quan sát hai lần, hơn nữa đo lường nhiệt độ cho Liêu Phàm. Nhiệt độ anh từ từ biến mất, đây là một hiện tượng tốt, hẳn là người rất nhanh có thể thức tỉnh.

Ngoài cửa sổ trời chiều dần dần tối, Quyền Sơ Nhược canh giữ ở bên giường bệnh, một đôi mắt đen rơi vào trên mặt của anh, đáy lòng tự vị phức tạp. Thật giống như rất nhiều năm, cô và anh ấy đều không có cơ hội ở cùng nhau như vậy, một lần cuối cùng là ở vợ anh ấy bệnh qua đời sau.

Khi đó Liêu Đồng vừa sinh ra không lâu, anh ấy canh giữ trước linh cữu vợ mình, trong ngực ôm con gái đang quấn tã. Quyền Sơ Nhược còn nhớ rõ ngày ấy, bầu trời mưa trời tí tách, anh ấy đứng ở trong linh đường không nói lời nào.

Cô đã từng cho đó là trời cao cho cô cơ hội. Nhưng cô đợi một năm rồi lại một năm, nhìn Liêu Đồng từ bi bỏ tập nói đến hiểu chuyện đi học, nhưng thủy chung cũng chờ không được câu nói kia của anh ấy.

Một năm kia, cô lọt vào vòng tay của anh ấy, người đàn ông có nụ cười ôn nhu khắc ở đáy lòng cô.

Nụ cười của anh, giống như gió xuân tháng ba mềm nhẹ nhất, để cho người ta đã gặp qua là không quên được

Quyền Sơ Nhược nhú mày, nhìn người đàn ông ngủ mê man, trái tim chua xót. Anh ấy cho cô nụ cười ôn nhu nhất, nhưng cũng cho cô tổn thương trí mạng nhất.

Nhiều năm như vậy, anh cũng chưa từng lộ vẻ xúc động.

Liêu Phàm, ý chí anh là sắt đá sao.

Điện thoại di động trong túi vẫn kêu, Quyền Sơ Nhược không muốn nghe, trực tiếp tắt máy.

"Em đến đây lúc nào vậy?"

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu, chỉ thấy Liêu Phạm đã tỉnh táo, hơn nữa muốn chống thân mình ngồi dậy.

"Đừng cử động." Quyền Sơ Nhược cầm đầu vai của anh ấy, không để cho anh ấy cử động.

Liêu Phạm nghe lời nằm xuống, khoe miệng dâng lên mấy phần ý cười, "Là Đồng Đồng nói cho em?"

"Ừ." Quyền Sơ Nhược cho anh ấy uống chút nước, lại sờ sờ trán của anh ấy, quả nhiên đã bớt nóng.

"Dọa sợ à." Liêu Phạm cười khế, gương mặt tuần tú mơ hồ tiêu tụy đi, "Anh đã nói rồi không để cho bọn họ thông báo trong nhà, nhưng mà chỉ là phát sốt, không có sự việc gì lớn."

"Phát sốt cũng sẽ chết người." Quyền Sơ Nhược tức giận nói.

Liêu Phạm cười cười, không hề phản bác. Anh ấy nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mày kiếm nhíu lại: "Đã muộn rồi, em về nhà sớm đi."

Tỉnh lại liền đuổi cô đi? Quyền Sơ Nhược trầm mặt, trong lòng cũng lạnh một nửa.

"Anh không muốn làm trễ nãi công việc của em." Mắt thấy mặt cô cúi thấp, Liêu Phạm do dự bổ sung.

Giây lát, Quyền Sơ Nhược xách theo ví da đứng dậy, dặn dò: "Sáng mai em dẫn Đồng Đồng tới đây."

"Được rồi." Do dự một chút, Liêu Phạm mới gật đầu đồng ý.

Quyền Sơ Nhược mở cửa đi ra ngoài, trước khi đi giao phó nhân viên đang công tác mấy câu.

Trước cửa sổ phòng bệnh, Liêu Phạm nghiêng người tựa vào cửa sổ, cho đến khi xe Quyền Sơ Nhược rời đi, chân mày anh ấy nhíu chặt mới giãn ra.

"Khụ khụ ——"

Nhân viên đang công tác đỡ anh ấy lên giường, vội vàng đi sắp xếp cơm tối.

Một đường lái xe về đến nhà, Quyền Sơ Nhược xách theo ví da lên lầu. Cô vừa đi vừa suy nghĩ, hình như có chuyện gì không có làm, nhưng lại không nhớ ra được.

Mở cửa phòng, trong nhà khoảng không gian đen kịt, cửa trong phòng khách cũng mở ra. Cô mượn ánh sáng nhỏ xíu, đi vào trong phòng ngủ, đột nhiên ở giữa nghĩ đến cái gì.

Hông!

Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, sắc mặt đại biến. Hôm nay đã đồng ý đi tới nhà họ Lục, nhưng cô đã quên không còn một mống?!

Lấy điện thoại di động ra, Quyền Sơ Nhược xem những cuộc gọi vừa rồi, mới phát giác là toàn số của Lục Cảnh Hanh. Cô vội vàng gọi lại, nhưng điện thoại không người nào nghe.

Thời gian này, khẳng định nhà họ Lục đã ăn cơm rồi. Cô không có trở về, cũng không thông báo một tiếng, không chừng lại rước lấy phiền phức cho mình!

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, xoay người muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị người từ phía sau bóp chặt.

"A ——"

Trong bóng tối, có người chạm mặt áp xuống, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người liền chống đỡ ở trên tường.

"Em..... Ở nhà?"

Màu ánh trăng bạc chiếu vào, Quyền Sơ Nhược kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cảm thấy trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Anh đã quay trở về, xem ra vấn đề không lớn.

"Tại sao thất hẹn?" Gương mặt tuần tú của người đàn ông căng thẳng, không nhìn ra vẻ mặt anh lúc này.

"Có chuyện làm chậm trễ." Thần sắc Quyền Sơ Nhược áy náy, nói: "Lần này là tôi sơ sót, quên thông báo cho anh."

Cô bị Lục Cảnh Hanh đè ở trong ngực, theo bản năng đưa tay đẩy anh. Nhưng xô đẩy mấy lần, cô đều không thể tránh thoát từ trong ngực anh.

Quên thông báo?

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm người trong ngực, gương mặt tuần tú cúi xuống, ở trên người cô ngửi nhẹ. Là mùi nước khử trùng trong bệnh viện, đã dính phải thì rất khó phai đi.

"Quyền Sơ Nhược, trong hiệp nghị của chúng ta quy định như thế nào?" Lục Cảnh Hanh lần người tiến lên, lồng ngực vững chắc hoàn toàn đè chặt cô, không cho cô bất kỳ không gian giây phút.

"Chuyện đêm nay, là tôi phạm quy." Quyền Sơ Nhược tận lực lui ra, nhưng phía sau cô là vách tường, tránh cũng không có chỗ tránh.

Hơi thở nóng rực đập vào mặt, để cho toàn thân cô căng thẳng. Quyền Sơ Nhược lạnh mặt, nói: "Anh buông tôi ra, cho dù muốn nói chuyện chúng ta cũng cần phải đổi loại phương thức."

"Như vậy không tốt sao?" Lục Cảnh Hanh cúi đầu, môi mỏng tiến lại gần cô.

Không tốt.

Miệng còn chưa nói ra hai chữ kia, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy trước mặt nóng lên, người đàn ông đã hôn vào trên môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vừa Hôn Vừa Sờ

Editor: Hepc

Trên môi rơi xuống một mảnh ẩm áp.

Toàn thân Quyền Sơ Nhược cứng đờ, tứ chi chết lạng giống như người bị ma chú (ý là toàn thân bị bùa phép làm cho cứng đờ). Cô nâng tầm mắt lên, chỉ thấy khuôn mặt anh tuần lạnh lùng của người đàn ông.

Răng môi bị anh cạy ra, một cái gì đó mềm mại ấm nóng tiến vào trong miệng. Đại não Quyền Sơ Nhược hỗn loạn lần nữa, cô ngừng hô hấp một hơi, trong nháy mắt mới hiểu được đó là đầu lưỡi của anh.

Miệng lưỡi quấn lấy nhau.

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược đại biến, đưa tay phải ra đẩy anh, nhưng thân thể cô bị giam cầm ở trong lòng người đàn ông, căn bản không cách nào nhúc nhích. Loại thân mật trao đổi nước miếng này, cô không thể chịu nổi, trong lòng cô phát run, thân thể nổi lên da gà.

Lục Cảnh Hanh!

Đáy lòng cô mắng, nhưng trong cổ họng lại không phát ra được một nửa âm thanh.

Lục Cảnh Hanh nổi giận làm càn khuấy đảo trong miệng cô, hoàn toàn không cho cô bất kỳ giây phút hoặc là cơ hội nói chuyện nào!

Loại cảm giác bị người khác xâm phạm làm sụp đổ này, khiến lửa giận trong lòng Quyền Sơ Nhược dần dần bốc lên, đôi mắt đen dâng lên ngọn lửa có thể giết người!

Ngón tay người đàn ông khẽ nâng, dễ dàng kẹp chặt cằm cô, ngăn lại động tác muốn đóng chặt hàm răng của cô. Đôi mắt anh thâm thúy sâu sắc, rơi vào trong hai mắt đang phẫn hận của cô, đã sớm bị ngàn đao băm thây.

Quyền Sơ Nhược tức giận toàn thân khẽ run, nhưng bởi vì tay chân bị trói buộc mà cũng không có khoảng trống. Cô muốn hô hấp, chung quanh đều là hơi thở lạnh giá của người đàn ông, mùi vị này càng làm đầu quả tim cô co rúc lại.

Đầu lưỡi truyền đến một hồi đau nhói, Quyền Sơ Nhược cau mày nén giận, đôi mắt càng thêm oán hận. Anh đây là muốn ăn thịt người sao?

Hai mắt Lục Cảnh Hanh lóe sáng, đầu lưỡi tỉ mỉ miêu tả hình dáng môi của cô, ngay tại thời điểm cô cho là có cơ hội, anh lại một lần nữa xâm nhập đầu lưỡi vào, ôm lấy cô, mút cái lưỡi thỏa thích.

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhược không thể nhìn được nữa, chỉ có duy nhất tay trái là cử động được. Cô vung tay lên công kích bất ngờ gương mặt tuần tú của anh, khác kia móng tay đến gần gương mặt người đàn ông, đột nhiên bị anh đè lại.

"Động tác thô bạo cũng không hay."

Đột nhiên Lục Cảnh Hanh ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú chống đỡ ở chóp mũi của cô, thở ra toàn bộ khí nóng trên gương mặt của cô, "Cho em ba giây hô hấp."

"....."

Đầu Quyền Sơ Nhược trống rỗng, bởi vì lời anh nói, lộ ra ánh mắt u mê.

Tình huống thế nào? Cô hoàn toàn chưa kịp tiêu hóa.

Người đàn ông này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh!

Lúc này cô cứng ngắc ngẩng mặt, trông mắt đen nhìn chăm chăm trên mặt của anh, hiếm khi hiện ra một vẻ bối rối. Mỗi Lục Cảnh Hanh khẽ mím, đưa tay lấy mắt kiếng trên mặt cô xuống, tiện tay nhét vào bên cạnh.

Thiếu mắt kiếng che giấu, đôi mắt Quyền Sơ Nhược ướt át thu vào đáy mắt anh, gương mặt anh tuần tú mỉm cười, nhìn cô bởi vì tức giận mà sắc mặt xanh mét, cũng không có nửa điểm thỏa hiệp.

"Hô hấp đã đủ rồi." Lục Cảnh Hanh cười hỏi, trong con mắt kinh ngạc của cô, lần nữa cúi đầu hôn môi cô.

Lại một lần nữa bị hôn, Quyền Sơ Nhược hoàn toàn giận dữ!

Con mẹ nó, đây là tình huống như thế nào?!

Lưng vẫn chống đỡ ở trên tường, người ở phía trước không ngừng đè ép, Quyền Sơ Nhược tức giận chân mày nhíu chặt. Bởi vì lực độ ma sát sau lưng cô rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Lòng ngực vững chắc của người đàn ông đè ở trước người cô, cách lớp quần áo mỏng manh, rất dễ dàng là có thể chạm tới địa phương nhạy cảm của nhau. Sắc mặt Quyền Sơ Nhược trở nên hồng, một chỗ nào đó trước ngực từ từ nóng lên.

Loại trạng thái này tuyệt đối không thể kéo dài nữa.

Lục Cảnh Hanh không nhìn thấy ánh mắt cô biến hóa, hôn trần trọc trên môi cô, động tác từ từ thay đổi dịu dàng lại. Bàn tay của anh hoạt động một chút, dọc theo đường cong thân thể Quyền Sơ Nhược, từ từ đi xuống.

Loại không chút kiêng kỵ này, hoàn toàn khơi lên lửa giận của Quyền Sơ Nhược. Cô thừa dịp người đàn ông buồn lòng cuộn đầu gối lên, đá tới bụng của anh!

"Ah——"

Tuy nhiên phản ứng Lục Cảnh Hanh nhảy bén, anh chỉ lo hôn lưỡi, thời điểm chờ anh đưa tay ngăn cản thì hơi trễ. Cho nên đầu gối Quyền Sơ Nhược đá trúng vào bụng của anh.

Bất quá may mắn anh ngăn cản ở dưới, cho nên chỉ đụng vào bụng.

Vốn là Quyền Sơ Nhược lên gối, là hướng dưới bụng của anh đụng vào trước bộ vị.

"Em muốn làm gì?" Mày kiếm Lục Cảnh Hanh nhẹ chau lại, lòng bàn tay đảo ngược bao trùm đầu gối cô đang đánh tới, "Đối với ông xã mình mà em xuống tay ác như vậy, nếu đụng trúng làm tôi bất lực, thì em có lợi sao?"

Quyền Sơ Nhược cười lạnh, hất anh ra, hai chân đứng vững lại, ánh mắt lăm lăm: "Lục Cảnh Hanh, đây là anh tự tìm."

"Chà chà!"

Một tay Lục Cảnh Hanh chống đỡ ở trên tường, thân hình cao lớn vẫn bao phủ cô như cũ, "Thế nào là tôi tự tìm? Đừng quên, tối nay là em thất hẹn trước, tôi chỉ hôn em một chút, có cần phải làm như thế không?"

"Hôn một chút?" Ánh mắt Quyền Sơ Nhược nén giận nói: "Anh chỉ hôn có một cái sao?"

Không chỉ là hôn, mà còn vừa hôn vừa sờ.

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm cô tức giận, môi mím nâng lên nụ cười, "Không phải sao? Vậy em nói, tôi hôn mấy cái?"

"....."

Giọng nói giễu cợt của người đàn ông, Quyền Sơ Nhược thu lại lửa giận ở trong lòng, cả người chậm rãi trấn định lại. Cô nhếch mày, ánh mắt nhìn về phía anh yên lặng: "Lục Cảnh Hanh, anh muốn vì ước (làm trái với điều ước)? Vẫn là muốn sớm một chút giải trừ hiệp nghị?!"

"Tức giận à?" Người đàn ông cúi mặt xuống, lại thấy Quyền Sơ Nhược lắc mình né tránh, kéo cự ly ra xa với anh.

Động tác của cô khiến trái tim anh thoáng chốc khó chịu!

Tránh cái gì?

Môi Lục Cảnh Hanh mím nhẹ, hai mắt thâm thúy không nhìn ra vui buồn, "Tối nay em thất hẹn trước, là chính anh phí sức giúp em chu toàn việc trong nhà, bằng không bây giờ em sớm đã bị gọi về nhà gặng hỏi đó."

Tạm dừng, anh xoay người, mặt đối mặt nhìn chăm chăm Quyền Sơ Nhược, nói: "Còn nữa, đừng nói dối tôi!"

Mây kiếm Lục Cảnh Hanh nhú chặt, mới vừa rồi ánh mắt còn ảm áp, lúc này âm trầm xuống, "Trong hiệp nghị chúng ta viết rõ ràng, đối phương phải phối hợp diễn trò nghĩa vụ với nhau, mặc dù tối nay em vi ước, nhưng tôi cũng không muốn so đo với em, chuyện này coi như xong đi."

Dứt lời, người đàn ông ưu nhã xoay người, đi vào phòng tắm tắm.

Mẹ nó!

Mất thấy anh đóng cửa phòng tắm, Quyền Sơ Nhược tức thiếu chút nữa xông vào chửi ầm lên!

Cô làm luật sư mỗi ngày phải lên tòa án, thế nhưng không có nói lại cái người mở ngân hàng này hay sao?!

Lục Cảnh Hanh làm nhảm nguy hiểm, Quyền Sơ Nhược hoàn toàn không tìm được cơ hội mở miệng, kết quả cuối cùng, ngược lại biến thành cô cố tình gây sự?!

Sáng ngày hôm sau, Quyền Sơ Nhược đi tới phòng luật sư, tất cả mọi người phát giác cảm xúc của cô có cái gì không đúng.

"Chị Quyền."

Trợ lý gỗ nhẹ mở cửa ra, thận trọng hỏi cô: "Chị muốn uống cà phê không?"

"Ừ." Nửa người trên Quyền Sơ Nhược dựa vào ghế xoay, trầm thấp đáp lời.

Tô Văn vốn là đối tượng được mọi người ủy thác, đi vào thăm dò một chút thật hư, kết quả thấy mặt cô lo lắng lập tức xoay người rời đi.

Chị Quyền chỉ có đầu thua kiện cáo mới có vẻ mặt đó, mọi người thấy như thế, tất cả đều chủ động tự giác lên tinh thần, chỉ sợ làm việc phạm sai lầm, bị coi như là nơi trút giận!

Tối hôm qua cơ hồ không có chớp mắt, môi Quyền Sơ Nhược hơi mím, lửa giận trong lòng vẫn còn tồn tại.

Ban đầu quyết định ký hiệp nghị với Lục Cảnh Hanh, cô không hề phát giác người đàn ông này thế nhưng không biết xấu hổ như thế?! Một năm này, anh và cô ở chung coi như hòa hợp, nhưng chuyện tối ngày hôm qua, phải để cho cô cân nhắc người đàn ông này lần nữa!

Xem ra, anh không chỉ có thể diễn trò, còn hèn hạ vô sỉ!

Phiền não giờ tay lên, Quyền Sơ Nhược soi gương, cảm giấy lên khăn lau miệng lần nữa. Từ tối hôm qua đến sáng nay, cô chà răng ít nhất năm lần, còn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên!

Tối hôm qua lưỡi anh nóng bỏng, ở trong miệng cô khuấy đảo cái loại cảm giác này... Cảm giác, giống như nhựa cao su cường lực, dính vào trong tim tẩy rửa làm sao cũng không hết!

Vừa được ba mươi tuổi, vẫn lần đầu tiên Quyền Sơ Nhược cùng đàn ông dây dưa như thế này. Cho dù là Liêu Phàm, nhiều nhất chỉ là ôm ấp cô, cũng không mang bất kỳ ý nghĩa tình dục nào, chỉ là anh trai lớn yêu mến ôm ấp đối với em gái nhỏ.

Nhớ tới Liêu Phàm, trong nháy mắt ánh mắt Quyền Sơ Nhược ảm đạm xuống. Đúng vậy, anh ấy và cô quen biết nhiều năm như vậy, anh ấy thậm chí chưa từng có bất kỳ hành động thân mật nào đối với cô.

Không thể nghĩ, nghĩ tới những chuyện này, tâm Quyền Sơ Nhược sẽ loạn như ma.

Cô mở máy vì tính ra, bắt đầu tra xét hồ sơ, toàn tâm vui đầu mình vào trong công việc.

Mới vừa thanh nhàn hai ngày, thì có vụ án tìm tới cửa. Quyền Sơ Nhược mừng rỡ đồng thời trái tim cũng thoáng nhàn nhạt một mõi. Mặc dù bề ngoài cô mạnh mẽ, nhưng thân thể dù sao cũng là máu thịt, thần kinh căng thẳng quanh năm, làm sao có thể không mệt?

Hai ngày nay bận bịu, cô không có thời gian đi xem Liêu Phàm. Thừa dịp thời gian nghỉ trưa, cô gọi điện thoại qua, y tá trong bệnh viện lại nói cho cô biết, thủ trưởng Liêu sáng nay đã xuất viện.

Quyền Sơ Nhược sững sờ để điện thoại xuống, ánh mắt là một mảnh mất mát. Nằm viện không nói cho cô, xuất viện cũng không nói cho cô biết, trong lòng anh quân đội vĩnh viễn đứng thứ nhất, tiếp theo là con gái cùng người nhà.

Còn cô xếp hạng thứ mấy?

Hay là, trong lòng anh ấy vốn không có vị trí cho cô.

Cầm điện thoại di động trong tay, Quyền Sơ Nhược cũng không bấm số. Cô trầm mặt bỏ qua, trong lòng là tư vị chua xót.

Tại sao, mỗi lần đều là cô chủ động gọi điện thoại cho anh ấy?

Gần tới, Quyền Sơ Nhược đi ra phòng luật sư. Đèn chung quanh từ từ sáng lên, đàn xen hợp lí. Cô mở cửa xe ngồi vào đôi tay khoác lên trên tay lái, khẽ mất hồn.

Ban đầu cô nhưc đầu vì chọn địa điểm làm văn phòng, tòa nhà lầu nhỏ là cô thích nhất, nhưng bởi vì có thể trở thành văn phòng quân đội, cho nên chậm chạp không bàn luận nữa. Đang lúc cô muốn buông tay, định thay đổi chỗ khác, thế nhưng anh ấy báo là nhà lầu này có thể cho thuê.

Sau đó Quyền Sơ Nhược mới biết đầu đuôi câu chuyện, cô biết nhất định là có người giúp cô.

Mặc dù Liêu Phàm chưa từng nhắc qua, nhưng cô biết là anh ấy.

Từ năm lên năm tuổi, trong hơn hai mươi năm này, thời điểm cô không muốn dựa vào cha mẹ, đều là Liêu Phàm vụng trộm giúp cô!

Nếu nhiều năm như vậy đều sẵn sóc cô, nhưng vì cái gì mỗi lần gặp mặt, anh ấy luôn là một bộ dáng lạnh nhạt xa cách?

Liêu Phàm, anh đến tốt cùng đang suy nghĩ gì?!

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược thu lại, trầm mặt nở máy. Cô luôn là suy đoán tim của anh ấy, thời điểm mỗi lần cô cho là có thể chạm được anh ấy, anh ấy lại kiên quyết xoay người, chỉ để bóng lưng lại cho cô!

Lái xe về đến nhà, Quyền Sơ Nhược do dự một chút, vẫn là phải mở cửa xe. Nếu như cô chột đi về nhà ở, chỉ làm ba mẹ suy đoán, nếu là diễn trò, vậy thì diễn đến cùng đi.

Quyền Sơ Nhược cúi đầu đi vào trong, cũng không có thấy ở sau lưng cô cách đó không xa, có chiếc xe Jeep quân dụng đang đậu.

Bên cạnh thân có bóng người tới gần, Quyền Sơ Nhược theo bản năng ngẩng đầu, vừa vịn dụng vào ánh mắt thâm thúy của người đàn ông.

"Thật rất ăn ý." Trong tay Lục Cảnh Hanh nắm chìa khóa xe, cười nhìn cô.

Gặp được anh, Quyền Sơ Nhược sẽ nhớ tới một màn tối hôm qua. Cô nhếch môi, không muốn phản ứng tới.

"Bà xã." Quyền Sơ Nhược chỉ cảm giác cổ tay đang căng thẳng, Lục Cảnh Hanh nhanh chóng giang hai cánh tay, ôm cô vào trong ngực.

"Buông tay!"

Người trong ngực tức giận, Lục Cảnh Hanh cúi đầu, môi mòng che ở bên tai của cô, nói: "Đừng động, mẹ tôi phải xe tới đang ở sau lưng chúng ta, em không muốn gây ra phiền toái chứ."

Quyền Sơ Nhược giãy giụa thoáng chốc thu lại động tác ánh mắt cô mơ hồ thấy chiếc xe hơi màu đen, vì để tránh cho rước họa vào thân, chỉ có thể dựa vào trong ngực anh.

"Chúng ta vào nhà."

Lục Cảnh Hanh khẽ mỉm cười, môi mòng thuận thế khẽ hôn bên má cô. Nụ hôn này, coi như là chuồn chuồn lướt nước, nhưng động tác bọn họ phối hợp ôm nhau, lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ ân ái.

Quyền Sơ Nhược quay đầu đi, bản năng né tránh đụng vào anh.

Cô chán ghét, Lục Cảnh Hành thấy rõ ràng, gương mặt tuần tú anh chứa đựng ý cười, dịu dàng mà lưu luyến.

Người đàn ông nhẹ nhàng ngừng đầu lên, ánh mắt thâm thúy lướt qua chiếc kia xe Jeep quân đội đối diện, môi mỏng nâng lên độ cong.

Chiếc xe kia rất dễ nhận ra, tuy chỉ nhìn một lần, anh cũng biết là ai!

Nếu là diễn trò, Quyền Sơ Nhược cũng tận lực phối hợp. Cô nghĩ nên diễn cũng diễn đã xong, đưa tay kéo cánh tay của anh, đi nhanh vào cửa.

Tiếp tục đứng ở chỗ này, căn cứ tài biểu diễn thiên phú của Lục Cảnh Hành, không biết còn có thể như thế nào? Quyền Sơ Nhược xoay người, nụ cười ở khóe miệng lập tức biến mất, cô mặt lạnh cất bước, đi vào cửa lầu.

Đối diện trong xe Jeep quân đội, ngón tay người đàn ông đặt ở cửa xe cứng ngắc thu về.

"Khụ khụ ——"

Mu bàn tay Liễu Phạm chống đỡ ở trên môi, gương mặt tuần tú núp ở trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt.

Nhân viên bảo vệ khẽ nghiêng người, liếc qua ôm hộp giữ nhiệt trong ngực, hỏi một câu: "Thủ trưởng, ngài....."

"Trở về thôi." Liễu Phạm ngừng đầu lên, khuôn mặt lạnh lùng không có thay đổi gì.

Tài xế không dám chất vấn, nói: "Vâng"

Nở máy, nhân viên bảo vệ chán nản lắc đầu một cái. Rõ ràng sáng nay xuất viện phải đi siêu thị mua tài liệu, về nhà lại rửa rau lại nấu canh, lần đầu tiên nhìn thấy thủ trưởng xuống bếp, làm sao đợi một canh giờ có thể nói đi là đi à?!

Dùng xong cơm tối, Lục Cảnh Hành tắm xong ra ngoài, ngồi ở trên giường phòng ngủ xem ti vi. Quyền Sơ Nhược ngồi ở trước gương trang điểm, đang nhìn chăm chăm Laptop tra tài liệu.

Bình thường ở nhà, cô cũng tập trung toàn bộ tinh thần hướng về phía công việc. Hai tay Lục Cảnh Hành ôm vai, nhũ mào hình như có không vui.

Chỉ là một luật sư có cần bận rộn như vậy không?

"Bà xã, chúng ta ngủ đi."

Người đàn ông cười tủm tỉm mở miệng, tấm gương mặt tuần tú rất đáng đánh đòn!

Quyền Sơ Nhược tắt máy vi tính, cũng không có phản ứng đến anh, đi mở tủ ra từ bên trong tìm ra một cái túi.

Cô ôm túi đi tới phòng khách, sửa sang lại sạch sẽ trên mặt đất, bắt đầu dựng lều trại.

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Quyền Sơ Nhược cảm thấy, cô không bao giờ có thể cùng anh ngủ trên một cái giường nữa. Hơn nữa khỏe miệng anh cười hả hê, để cho cô có loại kích động muốn đánh người!

Nếu như bản thân cô là kim bài luật sư (ý là luật sư giỏi), bởi vì có sự đả thương người mà bị tội, rốt cuộc vẫn là làm không được!

Lục Cảnh Hành đi ra theo, thấy cô mở đồ ra, khóe mắt trầm xuống, "Em ở đây làm gì?"

Dựng lều trại chẳng lẽ chưa từng thấy qua sao?

Động tác Quyền Sơ Nhược thuần thục nói được giá đỡ, công phu rất nhanh liền chống được lều lên. Trước kia đi học cô thường đi cắm trại, hơn nữa Liễu Phạm chỉ cô một lần, cô càng thêm nóng lòng vận động.

"Một tuần sửa sang, anh chỉ còn lại hai ngày cuối cùng." Quyền Sơ Nhược làm xong lều sau đó mới xoay người nhìn chăm chăm người đàn ông phía sau, cảnh cáo nói: "Hai ngày sau, cái nhà này phải khôi phục nguyên dạng."

Trái chần chệm ra Quyền Sơ Nhược khom lưng chui vào lều cầm khóa kéo kéo lên.

Ánh mắt của cô lạnh nhạt thờ ơ, Quyền Sơ Nhược đã khôi phục lại như xưa. Lục Cảnh Hành tựa vào cạnh cửa, nhìn lều vải đôi mắt từ từ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tình Định

Editor: Heph

Còn nhớ rõ năm ấy là nghỉ hè, Quyền Sơ Nhược mặc áo đầm màu trắng, thắt hai bím tóc, cả ngày đều ở nhà làm bài tập.

Năm đó cô mười bảy tuổi. Cũng không giống như những thiếu nữ xinh đẹp cao quý đang cảm ngôn tình nghĩ về bạch mã hoàng tử kia. Cô sử dụng toàn bộ thời gian có thể để chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học.

Mặc dù thời gian coi như đầy đủ, nhưng cô cũng không dám qua loa khinh thường.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, trong lòng cô vẫn có một nguyện vọng, muốn thi đậu học viện quân sự.

Cũng rất nhiều người hỏi cô, cô gái xinh đẹp như em, tại sao muốn đi làm lính, sao không làm giáo sư đại học, hoặc là ra nước ngoài học không phải tốt hơn sao.

Mỗi lần như vậy Quyền Sơ Nhược đều chỉ cười cười, thuận miệng qua loa lấy lệ nói: "Em thích quân trang."

Đúng, thật sự cô thích quân trang. Nhưng cô chỉ thích bộ dáng người đàn ông kia mặc quân trang.

Trong lòng cô, anh ấy mặc quân trang đặc biệt rất đẹp trai.

Khi đó là ước mơ bí mật nơi đáy lòng Quyền Sơ Nhược.

Sau giữa trưa ánh mặt trời khốc nhiệt, ve sầu ẩn giấu ở phía sau lá cây, không ngừng kêu lên. Lúc này trong đại viện, hết sức an tĩnh, Quyền Sơ Nhược từ gian phòng ban công trộm leo xuống, thừa dịp người lớn đang ngủ trưa, lại chuồn đi tìm Liêu Phàm chơi.

Nhà họ Quyền xếp ở hàng thứ nhất, nhà họ Liêu xếp ở hàng thứ ba. Nhà trong đại viện sắp hàng, cũng là theo cấp bậc mà phân chia.

Ba mẹ Liêu Phàm đều là người bình thường, chỉ theo con trai mới có thể vào ở nơi này.

Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy tủ giày bên cạnh có đôi ủng quân nhân, đáy ủng còn dính nhuộm không ít bùn đất.

Đáy lòng cô vui mừng, biết là Liêu Phàm trở về.

Quyền Sơ Nhược cười chạy lên lầu, mặc dù lòng tràn đầy vui mừng, nhưng dưới chân bước lại thả nhẹ vô cùng. Cô mới vừa rồi còn ở đếm ngày tính toán, đảo mắt người này liền xuất hiện rồi?

Khe khẽ đẩy mở cửa phòng, trên giường quả nhiên có một cái bóng người nằm. Trên người của anh quân trang còn chưa kịp thay người đã ngã xuống giường, nhắm mắt lại ngủ say.

Quyền Sơ Nhược nghe ba nhắc qua, lần này Liêu Phàm đi thi hành nhiệm vụ đặc thù, tính nguy hiểm rất cao, nhưng anh hoàn thành rất xuất sắc, coi như là trao thưởng trở về.

Khom lưng ngồi ở bên giường, mắt Quyền Sơ Nhược vụt sáng, nhìn anh ấy chăm chăm. Người đàn ông có làn da nâu rần rở, ngũ quan cứng cáp, mặc dù ngủ say vẫn còn nhúch chân mày, vô luận ở chỗ nào, đối với cô mà nói, đều yêu thích cực kỳ.

Thích rất thích, Không vì cái gì cả.

"Anh Liêu Phàm" Quyền Sơ Nhược đưa tay đẩy anh ấy một cái, người đàn ông ngủ rất say, không có phản ứng gì.

Trên mặt của anh ấy nhuộm đầy mệt mỏi, nghĩ đến có vài ngày rảnh rỗi để ngủ. Quyền Sơ Nhược khẽ cau mày, có chút đau lòng. Cô đánh bạo lại gần anh ấy, càng thêm gần gũi nhìn anh ấy chăm chăm.

Bởi vì hàng năm ở bộ đội huấn luyện, vóc người của anh ấy to lớn, toàn thân không có một tí thịt dư. Quyền Sơ Nhược theo dõi hầu hết anh ấy khêu gọi, gương mặt dần dần đỏ ửng.

Quyền Sơ Nhược cúi đầu đến gần, chớp mũi ngửi được một hơi thở phách nam. Đó là một cổ mùi vị rất mát lạnh, cũng không có nhếch nhác mùi mồ hôi.

Cự ly càng gần, lòng của Quyền Sơ Nhược cũng nhảy càng nhanh. Cô nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, trái tim khẽ động, thế nhưng lại cúi đầu môi cô rơi vào khoe miệng người đàn ông.

Khắc kia cánh môi dính nhau, trong đầu Quyền Sơ Nhược trống rỗng. Cô chạm được trên môi ấm áp của người đàn ông, cả trái tim không cách nào không chế rung động.

Nhưng cái gì cô cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Chỉ là vụng về dùng cánh môi mình đụng môi của anh ấy một cái, sau đó liền đỏ mặt nâng người lên, giống như đứa bé làm chuyện xấu.

Người đàn ông nằm ở trên giường không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại, Quyền Sơ Nhược đưa tay vỗ vỗ hai gò má như lửa đốt, tâm cuồng loạn rồi cuộc dần dần bình tĩnh lại.

Rất may anh ấy không có tỉnh, bằng không quá mất mặt!

Quyền Sơ Nhược ảo não bĩu môi, thế nào cũng nghĩ không thông, mới vừa rồi mình, rốt cuộc là bị sức mạnh nào thúc giục? Làm sao lại dám đi hôn anh ấy? Mặc dù cô rất muốn làm như vậy!

Giấy lát, người đàn ông nằm ở trên giường giật giật, hình như ngủ không thoải mái, dịch chuyển thân thể đưa lưng về phía cô.

Quyền Sơ Nhược không có đánh thức anh ấy, đôi tay chống cằm ngồi ở bên giường, theo dõi bóng lưng anh ấy, rất có kiên nhẫn chờ anh ấy tự nhiên thức tỉnh.

"Liều Phàm!"

Quyền Sơ Nhược mở mắt, đập vào mắt đấy chính là một mảnh màu xanh dương. Cô trừng mắt nhìn, từ từ phục hồi tinh thần lại.

Tối hôm qua cô ngủ ở trong lầu, bất ngờ lại mơ giấc mơ kia.

Hít sâu một hơi, trong lòng Quyền Sơ Nhược rung động, từ từ bình tĩnh lại sau giấc mộng. Bên ngoài không có động tĩnh gì, cô kéo khóa kéo lầu vải ra, đưa người nhìn ra phía ngoài.

Bên trong nhà quả nhiên không có ai, Lục Cảnh Hành đã rời đi.

Quyền Sơ Nhược từ trong lầu bước ra ngoài, nhanh chóng dọn dẹp xong. Cô cất đồ vật lại chỗ cũ, sau đó trở lại phòng ngủ rửa mặt, rất nhanh thay xong một bộ đồ công sở, đứng lúc ra cửa, lái xe đi đến phòng luật sư.

Mới tiếp nhận một vụ kiện coi như không tệ, là một vụ ly hôn. Loại kiện cáo này Quyền Sơ Nhược chưa từng thua. Chỉ là vụ kiện này, dính đến tài sản phân chia sau khi cưới, hai bên giằng co không xong, ngược lại có chút khó giải quyết.

Quyền Sơ Nhược lật xem hồ sơ, nhớ tới mấy ngày trước nhìn thấy người trong cuộc, đáy mắt thoáng qua một tia cảm thán. Cái gọi là hôn nhân, cũng chỉ là bởi vì lợi ích quan hệ nào đó mà buộc chung một chỗ với nhau mà cần phối hợp với nhau, không cần liên nhất phách lưỡng tán (ý là chia tay mạnh ai nấy sống).

Nếu có thể gạt bỏ sạch sẽ thì cũng may, nhưng liên lụy đến ích lợi tiền bạc, một đám tranh giành đồ vật tía tai, sợ mình là thua thiệt!

Hôn nhân như vậy, trừ buồn cười cùng bi ai, còn dư lại cái gì?

Thấy quá nhiều, Quyền Sơ Nhược đã chết lặng. Cô trải qua không ít vụ án, vừa bắt đầu hai người kia cũng yêu chết đi sống lại, nhưng sau đó ly hôn thì cũng ồn ào chết đi sống lại.

Vì tiền mà âm ỉ, bởi vì phụ nữ mà âm ỉ, vì lợi ích mà âm ỉ.

Tóm lại, không ai bởi vì trách nhiệm mà âm ỉ. Cô nghĩ, cái chó má gì tình yêu đó, khi đáy lòng bọn họ, đã sớm không đáng giá một đồng.

Lật xem hết hồ sơ, đã gần tới trưa. Quyền Sơ Nhược lấy mắt kiếng trên mặt xuống, xoa xoa đầu chân mày chưa xốt. Người bên ngoài đều nói, luật sư là loại chỉ nhận tiền, không nói tình cảm nghề nghiệp.

Bằng tâm mà nói, loại nghề nghiệp này, quả thật không tính là có lương tâm. Có lúc vì người trong cuộc tìm chúng có lợi đối với mình, cô cũng sẽ vô tình tổn hại đạo lý đối nhân xử thế.

Thực tế tàn khốc là như thế, cô nghĩ muốn thắng quan tòa, thì không thể bận tâm quá nhiều.

Đối mặt với người thua kiện chửi rủa và căm thù, Quyền Sơ Nhược cũng không thể giải thích quá nhiều, cô vì mình tìm được lý do là tất cả đều là công việc của cô, chỉ thế thôi.

Dần dà, tính tình của cô cũng xảy ra biến hóa. Thời gian rèn luyện ban đầu cô hồn nhiên, thực tế biến cô lãnh khốc vô tình.

Đáy lòng cô có phần rung động duy nhất chính là Liêu Phạm.

Ngay khi tất cả mọi người phản đối, nhưng cô vẫn yên lặng như cũ chờ đợi. Cô quyết chờ đến cùng, nghĩ muốn nhìn một chút, anh ấy có thể xoay người một lần hay không.

Điện thoại trên bàn vang lên, Quyền Sơ Nhược nhìn mã số, cau mày nghe, "Mẹ, chuyện gì?"

"Con về nhà một chuyến." Giọng nói Phạm Bồi Nghi trầm xuống.

Quyền Sơ Nhược trả lời, tắt điện thoại. Cô hiểu, nhất định là chuyện của em trai cùng với Sở Kiều.

Lái xe về đến nhà, quả nhiên là trông thấy đến vẻ mặt buồn thiu của Phạm Bồi Nghi. Quyền Sơ Nhược để giỏ xách xuống, đi tới bên người cô ngồi xuống, "A Thác đâu?"

"Đi tới La Mã rồi."

Giọng nói Phạm Bồi Nghi không tốt, vẻ mặt buồn thiu. Quyền Sơ Nhược đưa tay vòng chắc bả vai của bà, an ủi bà: "Như vậy không phải rất tốt sao? Chẳng lẽ mẹ thật hy vọng A Thác ly hôn à?"

Nghe được lời của cô..., Phạm Bồi Nghi nhăn mày, nói: "Cũng không phải thế, nhưng Sở Kiều của đứa nhỏ này tính tình....."

"Tính tình con cũng giống vậy, " Quyền Sơ Nhược nhếch môi, nói thẳng: "Làm sao, con gái mẹ thì mẹ thích còn con dâu thì không thích?"

Phạm Bồi Nghi đưa tay vỗ cô, âm thanh trầm xuống, "Thật ra thì đứa nhỏ Sở Kiều này cũng làm cho người ta đau lòng, từ nhỏ đã không có mẹ, chỉ là mẹ sợ A Thác cùng con bé luôn luôn cãi nhau, cuộc sống sau này khổ sở."

"Sẽ không." Quyền Sơ Nhược bình tĩnh trả lời, ánh mắt sáng ngời, "A Thác đã trưởng thành."

Lời nói của con gái, khiến trong lòng Phạm Bồi Nghi có cảm giác an ủi. Hồi tưởng mấy ngày nay biểu hiện của con trai, bà không thể không thừa nhận, con trai thay đổi rất nhiều. Làm mẹ mà nhìn đến bản thân con trai của vì vợ cúi thấp gấp thân (ý là bớt phóng túng), bà cũng không phải là cao hứng.

Nhưng ngược lại nghĩ, đứa con trai của bà vẫn kiêu ngạo can rờ, có người có thể buộc lại tim của nó, tóm lại là chuyện tốt.

"Vẫn là con gái tốt, " Chân mày Phạm Bồi Nghi giãn ra, giờ tay lên sờ sờ gương mặt con gái.

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, phản bác: "Thật sao? con gái tốt, vậy lúc trước ba mẹ vẫn muốn sinh con trai?"

"Cái đứa bé này!"

Ánh mắt Phạm Bồi Nghi cung chiều, cười nói: "Mẹ sinh mấy đứa con, con vĩnh viễn là áo khoác bông thân thiết của mẹ."

Nghe vậy, Quyền Sơ Nhược cười lên, đưa tay ôm mẹ.

Phạm Bồi Nghi ôm vai của con gái ý vị sâu xa nói: "Thật ra thì mẹ lo lắng nhất chính là con! Tâm sự của con gái, vĩnh viễn đều chạy không khỏi mắt mẹ."

Quyền Sơ Nhược mặt che ở trong lòng Phạm Bồi Nghi, ánh mắt chậm rãi yên tĩnh lại.

"Liêu Phạm không tệ, nhưng cậu ấy không thích hợp với con." Lòng bàn tay Phạm Bồi Nghi rơi vào cái trán con gái, "Con là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, con gái lớn nhà họ Quyền, không phải nhà chúng ta coi trọng hình thức mà là mẹ không nỡ cho người chịu ủy khuất!"

"Mẹ, con sẽ không cảm thấy ủy khuất." Quyền Sơ Nhược cắn môi, giọng nói ê ẩm

"Đứa nhỏ ngọc này," Quyền Sơ Nhược cười cười, nói: "Cuộc đời con người còn rất dài, bây giờ con còn có rất nhiều chuyện chưa có trải qua. Liêu Phạm sẽ là một quân nhân tốt, nhưng cậu ấy vĩnh viễn không thể nào là người chồng tốt!"

"Sơ Nhược!" Phạm Bồi Nghi kéo con gái, lần đầu tiên rất nghiêm túc nhìn cô, nói: "Ba và mẹ cũng có tâm tư! Tâm tư của chúng ta là hi vọng con trai và con gái chúng ta có thể vĩnh viễn hạnh phúc! Có thể cả đời không lo âu!"

Tất cả ba mẹ trong thiên hạ, đều có tâm tư như vậy.

Quyền Sơ Nhược nhép miệng, chột không muốn biết nói những gì. Phải nói mấy năm trước đây cô còn nhỏ tuổi, nhưng hôm nay cô cũng ba mươi tuổi rồi, rất nhiều chuyện theo năm tháng thêm vào, từ từ ở đáy lòng cô có dừng khí linh ngộ.

Quyền Yên Thác đi La Mã, bà nội đi nghe diễn trò, be thì quen bận rộn. Quyền Sơ Nhược cùng với Phạm Bồi Nghi ăn cơm, tâm tình nặng nề. Có lẽ là lời của mẹ xúc động đến cô, khi ăn cơm cô đều không cười.

Dùng qua cơm trưa, Quyền Sơ Nhược còn phải chạy về phòng luật sư làm việc. Cô xách theo túi xách, từ nhà thờ tổ đi ra, đến ven đường lấy xe.

Một chiếc xe Jeep quân dụng lái vào, thoáng qua trước mắt cô. Quyền Sơ Nhược thấy cái bảng số xe, yên lặng thật lâu cô mỉm cười, theo bản năng cô nhắc chân đi theo.

Liêu Phàm mới từ quân đội trở về, cô không nghĩ tới lần này, anh có thể nhanh như vậy trở lại?

Chiếc xe Jeep quân dụng dừng lại trước sân. Bên cạnh xe đứng hai bóng người, vừa nói vừa cười thật là hài hòa.

"Thủ trưởng, đây là thuốc bác ba em phổi, anh phải uống đúng giờ." Một cô gái nhỏ mặc quân trang đứng ở cạnh Liêu Phàm bên, đầu đến bờ vai của anh ấy, "Khổ một chút, nhưng thuốc đắng dã tật!"

"Cảm ơn." Liêu Phàm khẽ mỉm cười, gương mặt tuấn tú thoáng chốc ảm áp.

Ánh mắt cô gái nhỏ nhìn đắm đắm, hai gò má đỏ ửng. Cô gái e lệ cúi đầu, che giấu sờ sờ lỗ tai, "Không cần cảm ơn, có thể lấy thuốc cho thủ trưởng, em rất vui về."

Liêu Phàm nhếch môi, liếc thấy cô gái mặc cờ đỏ bưng mặt, đáy mắt chột thoáng qua nào đó giống như đã từng quen biết, trái tim chột run rẩy.

"Khụ khụ!" Mu bàn tay chống đỡ môi, mày kiếm Liêu Phàm nhẹ chau lại.

Cô gái nhỏ thấy anh ấy ho khan, vội vàng lấy áo khoác trong xe xuống, khoác lên trên người của anh ấy, "Thời tiết lạnh, anh bị viêm phổi còn chưa khô, ngàn vạn lần không thể cảm."

Quyền Sơ Nhược đứng cách bọn họ không xa, trông mắt đen âm trầm xuống.

"Cô ấy là ai?"

Thậm chí không có lời dạo đầu, Quyền Sơ Nhược thốt ra lời chất vấn.

Liêu Phàm kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn thấy hai mắt cô híp lại.

"Anh khỏe chứ!"

Cô gái nhỏ nhìn thấy người phía sau, tự động chào một cái, nói: "Em tên là Lâm Lâm, mới vừa phân công đến bộ đội đặc chủng."

Trên mặt Quyền Sơ Nhược không có biểu cảm gì, ánh mắt sắc bén như đao.

Lâm Lâm như đứa bé lạnh lợi, nhìn thấy ánh mắt cô không thân thiện như thế, lập tức thức thời lách người.

"Thủ trưởng, ngày mai đúng hạn em đưa thuốc tới đây, anh nhất định phải uống thuốc đúng giờ." Lâm Lâm lên xe trước, khoe miệng hàm chứa nụ cười nghịch ngợm: "Nếu như sợ đắng, có thể ăn kẹo đường."

Liêu Phàm bất đắc dĩ cười cười, mắt thấy cô gái lên xe rồi đi.

"Về nhà?"

Giây lát, Liêu Phàm thu hồi ánh mắt, hỏi một câu rất không có bổ ích.

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, ánh mắt lợi hại rơi vào trên mặt của anh ấy, "Bệnh của anh còn chưa khỏe?"

Liêu Phàm gật đầu một cái, nói: "Quân đội để cho anh nghỉ phép một thời gian."

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy anh ấy nghỉ phép, thật là khó khăn?!

"Ăn cơm chưa?" Liêu Phàm nhìn thấy sắc mặt của cô lo lắng, cười hỏi cô.

Quyền Sơ Nhược nhìn cũng không có nhìn anh ấy: "Tại sao không ăn cơm? Giờ là mấy giờ rồi còn không ăn cơm?"

Giọng nói của cô như người gây sự, hai mắt Liêu Phàm giật giật, hỏi cô: "Tâm tình không tốt?"

Nhiều mày theo dõi hai mắt bình tĩnh của anh, Quyền Sơ Nhược mặt lạnh, cười nói: "Không liên quan gì tới anh."

Cô bỏ qua những lời này, quay đầu bước nhanh tránh ra.

Mày kiếm Liêu Phàm nhiều chặt, mắt thấy cô lên xe hơi màu đen rồi đi, sườn xe rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Cả một buổi chiều, phòng luật sư cũng tràn ngập lời khiển trách.

Thật lâu cũng chưa từng thấy tính khí Quyền Sơ Nhược bộc phát lớn như vậy, mọi người hoàn toàn không hiểu, rồi rít nhượng bộ lui binh.

Tan việc lái xe về nhà, Quyền Sơ Nhược xách theo đồ lên lầu. Cô mở cửa nhà, phòng khách đã khôi phục nguyên trạng, tất cả chung quanh cũng đều thu dọn sạch sẽ.

Đóng cửa lại, Quyền Sơ Nhược cười lạnh. Xem ra, là muốn mình cảnh cáo, nhìn bây giờ hiệu suất bao nhanh!

Cô cầm đồ mua về vào phòng bếp, sau đó trở lại phòng ngủ thay quần áo.

Gần tối, Lục Cảnh Hanh mở cửa vào nhà, gương mặt tuần tú trong nháy mắt biến sắc.

"Mùi gì vậy?!"

Mày kiếm người đàn ông nhiều chặt, vội vàng mở cửa sổ phòng khách ra thông gió. Anh quay người lại, tìm nguồn gốc mùi hôi, nhìn thấy người ngồi ở trên sofa bình thản ung dung, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Đây là vật gì?"

"Sầu riêng."

Quyền Sơ Nhược ngồi xếp bằng ở trong ghế sofa, đang nghe nhạc. Cô tiện tay bốc một khối sầu riêng, đưa cho người đàn ông trước mặt: "Muốn ăn không? Rất ngọt đó."

"Lấy ra!"

Lục Cảnh Hanh lập tức nắm lỗ mũi, lạnh lùng nói: "Quyền Sơ Nhược, ai cho em ăn món này ở nhà?"

"Muốn ăn thì ăn sao."

Quyền Sơ Nhược không hề tức giận, cầm về miếng sầu riêng anh chê, duyên dáng nhét vào trong miệng, "Ừ, thật sự rất ngọt!"

Mẹ nó!

Gương mặt tuần tú của Lục Cảnh Hanh vặn vẹo một hồi, bởi vì trong không khí phiêu tán mùi sầu riêng, khó chịu buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thích Tôi Hôn Em Sao

Editor: Hepc

Trong không khí phiêu tán đầy rẫy mùi sầu riêng, đối với người không ăn món này mà nói, thật là một loại thử thách hành hạ.

Mày kiếm Lục Cảnh Hanh nhiều chặt, nắm lỗ mũi hỏi cô: "Ăn xong chưa?"

Gương mặt tuần tú của anh lo lắng, lạnh lùng nói: "Em còn muốn ăn bao lâu?"

Loại mùi này, anh tuyệt đối không thể chịu được nữa, dù một phút cũng muốn hòng mất!

Quyền Sơ Nhược lại nhét vào trong miệng một miếng sầu riêng, rót cuộc có lòng từ bi từ trong ghế sofa đứng lên, nói: "Ngon lắm, hôm nay không ăn nữa."

Ôm nửa trái sầu riêng đi tới phòng bếp, Quyền Sơ Nhược tìm một cái hộp, lấy những miếng còn dư ra ngoài, xếp chồng chất ở trong hộp rồi đẩy kín lại, bỏ vào tủ lạnh ướp lạnh.

Ngày mai còn có thể đặc ý ăn một bữa!

Mất thấy cô ôm đồ rồi đi, Lục Cảnh Hanh trở lại bên cửa sổ đứng ngay ngắn lần nữa. Anh buông tay nắm chặt lỗ mũi ra, xoay mặt ra ngoài cửa sổ hít sâu một hơi, hóa giải loại cảm giác hít thở không thông đó.

Mẹ nó!

Cái tật xấu gì đây, người đẹp ăn sầu riêng? Hôi chết!

Mặc dù mở rộng cửa sổ ra, nhưng Lục Cảnh Hanh vẫn cảm thấy trong không khí có một cổ mùi hôi. Anh tìm được chai thuốc thanh lọc không khí, hướng về phía mỗi góc phòng xịt không ngừng.

"Hắt xì ——"

Quyền Sơ Nhược từ phòng bếp đi ra, thấy Lục Cảnh Hanh đang xịt thuốc thanh lọc không khí, đúng lúc đối mặt với cô mà xịt qua, cô bịt mũi, buồn bực nói: "Có cần sử dụng tới mức như vậy không?"

Không phải ăn sầu riêng sao? Muốn biến gian phòng thành khách sạn cao cấp năm sao hả?!

"Dĩ nhiên phải sử dụng tới." Lục Cảnh Hanh chán ghét cau mày, nói: "Về sau không cho ăn ở nhà."

"Nơi này không phải cũng nhà của tôi sao?" Quyền Sơ Nhược nhú mày, không nhượng bộ chút nào, "Muốn ăn thì ăn thôi."

Ánh mắt người đàn ông mãnh liệt, hướng mắt về phía cô lộ ra mấy phần lạnh lẽo. Anh không hề tức giận, cười vượt trên trước mặt cô.

"Em nói cái gì?"

Lục Cảnh Hanh hơi thấp đầu xuống, môi mỏng nâng lên độ cong mê người. Ngón tay anh nhẹ giơ lên, rơi vào cằm Quyền Sơ Nhược khẽ vuốt, "Lặp lại lần nữa cho tôi nghe nào."

Giọng điệu của anh mặc dù bình thường, thế nhưng đôi mắt thâm thúy từ từ u tối. Sức quan sát của Quyền Sơ Nhược cực mạnh, cô phòng bị lui về phía sau, về mặt lạnh lùng dường như dẫn ra.

Môi cô giương mắt lên, nhìn trên bàn uống trà nhỏ có chìa khóa xe, hỏi "Cái đó, chúng ta ra bên ngoài đi dạo chứ?"

Lục Cảnh Hanh ngăn người, đáy mắt thoáng qua vẻ hồ nghi. Kể từ sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên cô chủ động mở miệng mời mọc.

"Đi nơi nào?" Hai tay anh chống trên tường, thân hình cao lớn bao phủ người ở trong ngực.

Môi người đàn ông phun ra khí nóng đập vào mặt, ánh mắt Quyền Sơ Nhược lay động, khó mở miệng được cười nói: "Tối nay không tệ, lái xe đi hóng gió nhé."

Đề nghị của cô nghe cũng không tệ lắm, Lục Cảnh Hanh thu hai cánh tay lại, lùi về sau một bước, không có phản đối.

Quyền Sơ Nhược xoay người trở lại phòng ngủ, động tác nhanh chóng đổi bộ đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa. Cô kéo cửa ra đi ra, thấy ánh mắt yên lặng của Lục Cảnh Hanh híp một cái.

Không bị đồ công sở trói buộc, khí thế Quyền Sơ Nhược bị suy giảm. Cô cột tóc đuôi ngựa đơn giản, xem ra tràn đầy sức sống, mắt kiếng cũng bị vớt bỏ lộ ra đôi mắt đen nhánh, hết sức sáng ngời.

"Đi thôi."

Quyền Sơ Nhược thu dọn thỏa đáng, hướng về phía người đàn ông đang ngây ngẩn thúc giục.

Lục Cảnh Hanh không ngờ cô mặc như vậy, tây trang trên người không còn kịp đổi nữa, anh thuận tay cầm chìa khóa xe, hai người cùng nhau ra cửa.

Bầu trời đêm bên ngoài bát ngát, ngửa đầu nhìn, ngôi sao trên trời lóe sáng. Thời tiết tối nay quả thật không tệ, cũng biểu thị ngày mai trời trong xanh.

"Muốn đi nơi nào?" Ngón tay Lục Cảnh Hanh lắc chìa khóa, giống như thân sĩ hỏi thăm

Quyền Sơ Nhựt chép miệng, khóe miệng nhếch cười nói: "Đi đến đỉnh núi, ngắm những vì sao đi."

Nghe được lời của cô..., Lục Cảnh Hanh khiếp sợ lần nữa. Tối nay cô không chỉ có chủ động mời mọc, lại còn lựa chọn nơi lãng mạn như vậy.

Đến tận cùng cô nghĩ cái gì đây?!

"Được thôi." Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng trên mặt Lục Cảnh Hanh không lộ vẻ kỳ lạ.

Mở cửa xe trước, người phía sau đột nhiên đưa tay, đặt trên mu bàn tay của anh, "Để cho tôi lái xe được không?"

Lục Cảnh Hanh khẽ híp mắt, nhìn chằm chằm người phía sau hỏi, "Em muốn lái sao?"

"Ừm."

Quyền Sơ Nhựt nhìn xe thể thao bánh bao mà anh mới mua, khóe mắt đều là nụ cười, "Tôi muốn thử một chút, cái xe thể thao Lamborghini Reventon này."

Nghe vậy, mắt Lục Cảnh Hanh sáng lên. Chiếc xe này anh mua về đã gần nửa tháng, người bên cạnh đều chỉ hỏi giá cả, không một người nào hiểu biết thông thạo.

Anh hoàn toàn không ngờ, Quyền Sơ Nhựt mới nhìn có thể biết loại hình của xe này.

"Em biết đua xe?" Lục Cảnh Hanh nhúm mày, cười hỏi.

Quyền Sơ Nhựt nhún nhún vai, vẻ mặt không kiêu ngạo không chút tự ti, giọng nói chắc chắn nói: "Xe thể thao Lamborghini Reventon, thế giới bán ra 20 chiếc, dĩ nhiên không bao gồm công ty Lamborghini lưu giữ 2 chiếc xe, giá tiền bán ra ít nhất 200 triệu Đô-la. Linh cảm thiết kế đến từ máy bay chiến đấu, động lực cải tiến đạt tới 650 mã lực, tốc độ cao nhất có thể đạt tới 340Km/h."

"Chắc chắn....."

Lục Cảnh Hanh vỗ tay, hai mắt thâm thúy nhếch cười, "Thật không nghĩ tới, bên cạnh tôi còn có một người trong nghề."

"Có thể lên xe chưa?" Sắc mặt Quyền Sơ Nhựt bình tĩnh, nhúm mày hỏi.

Lục Cảnh Hanh đưa chìa khóa xe trong tay cho cô, trong ánh mắt hàm chứa mấy phần mong đợi, "Hiếm thấy em hiểu biết như vậy, cũng không coi là bồi nhọ bảo bối của tôi!"

Đang lúc nói chuyện, lòng bàn tay anh rơi vào trước mũi xe vỗ nhẹ, nói: "Tối nay đổi chủ nhân cho mày."

Quyền Sơ Nhựt không có ở nói nhiều, cầm chìa khóa xe đi tới đối diện, mở cửa xe ngồi vào vị trí tài xế. Sau đó, Lục Cảnh Hanh cũng khom lưng ngồi vào, cũng cài dây nịt an toàn lại.

"Em chạy trước đi, nếu như phát hiện không chế không được thì dừng lại." Khóe miệng người đàn ông cười, rõ ràng mang theo khiêu khích.

Quyền Sơ Nhựt nhìn đồng hồ đeo tay một, đôi tay khoắc lên trên tay lái, quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hanh, hỏi "Anh không say xe chứ?"

"Hả?" Lục Cảnh Hanh ngẩn ra, hình như không có kịp phản ứng.

Ánh mắt Quyền Sơ Nhựt như lửa, đạp cần ga đồng thời nói: "Ngồi xong rồi."

Âm vang ——

Tính năng xuất sắc của chiếc xe Lamborghini hình giọt nước màu đen này, giống như tinh linh trong đêm tối lao ra. Sườn xe trong nháy mắt đi xa, đèn xe như ẩn như hiện, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Chín giờ tối, dòng xe chạy trên đường cao tốc không tính là chật chội. Lamborghini màu đen chạy ở trên đường, tốc độ xe quả thật có thể dùng từ "Nhanh chóng" để hình dung.

Dọc theo đường cao tốc, hai tay Quyền Sơ Nhựt nắm chặt tay lái, đạp chân ga dưới chân tới cùng.

Vù vù ——

Mã lực xe lớn, lần nữa gào thét mà chạy.

Vị trí kế bên tài xế, đôi tay Lục Cảnh Hanh giữ chặt tay vịn an toàn, khuôn mặt tuấn đật từ từ trắng bệch. Ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào tốc độ xe, không ngừng nhắc nhở: "Chậm một chút! Chậm một chút!"

Quyền Sơ Nhược đang tận hứng, sao có thể phản ứng đến lời nói anh. Không thèm quan tâm lời nhắc nhở của anh, chỉ làm cho cô cảm thấy chán ghét.

Gờ thun trên tóc đuôi ngựa ra, tóc dài Quyền Sơ Nhược xõa xuống. Cô hạ cửa sổ xe, mặc cho gió đêm mát mẽ thổi vào trong buồng xe.

Lần nữa tăng tốc, cô hết sức phát huy tiềm năng chiếc xe này!

Người bên cạnh tóc xõa dài, hoàn toàn tháo xuống sự nghiêm khắc. Lục Cảnh Hanh lần đầu tiên nhìn thấy Quyền Sơ Nhược như vậy, môi anh mím lại, ánh mắt rơi vào gò má của cô.

Đèn đường mờ vàng chiếu vào da thịt trắng nõn của cô, nhuộm mở một tầng màu vàng kim. Anh híp mắt, đầu ngón tay không khỏi khinh động, rất muốn đưa tay sờ một cái vào tóc đen của cô.

"Sợ không?" Quyền Sơ Nhược hết sức chăm chú lái xe, cũng không có nhận thấy được sự khác thường của anh. Cô khẽ liếc mắt, thấy vẻ mặt anh căng thẳng, đôi tay cầm chặt tay vịn an toàn, có chút buồn cười.

Mẹ nó, lái đến 300 km/h, ai mà không sợ hãi?

Lục Cảnh Hanh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh đưa tay, nói cà vạt ở cổ.

Chung quanh đều là tiếng gió, mây kiếm người đàn ông nhíu chặt, hắng giọng hô to, "Quyền Sơ Nhược, em chạy quá nhanh rồi!"

"Yên tâm đi!" Quyền Sơ Nhược chỉ tay cầm tay lái, nâng một cái tay đưa ra ngoài cửa xe, thái độ buông lỏng, "Tôi đã từng giành giải nhất đua xe, kỹ thuật rất tốt."

Giải nhất đua xe?

Chân mày Lục Cảnh Hanh buông lỏng một chút, nghĩ thầm cô gái này có giải nhất đua xe!

Nhìn gương mặt tuấn tú anh giãn ra, khóe mắt Quyền Sơ Nhược thoáng qua một tia tinh quang, môi đỏ mọng nâng lên độ cong không hiểu, "Chỉ là, giải nhất đua xe nghiệp dư!"

"....."

Hai mắt Lục Cảnh Hanh nhiễm giận, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô thỉnh thoảng phóng hỏa. Đây là cô trêu chọc mình?!

Sắc mặt người đàn ông bên cạnh lo lắng, Quyền Sơ Nhược một chút cũng không còn để ở trong lòng. Cô quay đầu, tăng tốc, nói: "Ngồi chắc nha, chúng ta đi lên núi."

Lục Cảnh Hanh nén hỏa khí đầy trong bụng không có chỗ xả ra, hai tay anh nắm chặt tay vịn an toàn, lòng khẩn trương dâng lên cổ họng.

Lamborghini màu đen chạy như gió bay điện chớp, rất nhanh Quyền Sơ Nhược lái xe đến đỉnh núi. Cô chọn chỗ thật tốt dừng lại, sáng khoải đầy cửa xe ra, kêu lên: "Chính là chỗ này."

Cái chỗ này, là cả đỉnh núi cao nhất để ngắm sao. Năm ấy cô tốt nghiệp đại học, Liêu Phạm đã từng dẫn cô tới.

Nhưng sau đó, anh ấy lại không bao giờ chịu dẫn cô tới.

Lục Cảnh Hanh ngồi ở trong xe hòa hoãn hồi lâu, sau đó mới cời dây nịt an toàn ra, đẩy cửa đi xuống.

"Quyền Sơ Nhược ——"

Người đàn ông cắn răng nghiêng lợi hét, phút chốc bốn phía hiện đầy lạnh lẽo.

"Suyt!"

Quyền Sơ Nhược xoay người, ngón trỏ chống đỡ ở trên môi, "Đừng nói chuyện, lo ngắm sao đi."

Ánh mắt của người trước mặt trong suốt sáng ngời, lúc cô nói chuyện, môi đỏ mọng chứa đựng nụ cười yếu ớt, nụ cười có thể coi như là dịu dàng.

Dị dạng, hai chữ này, thật là khó được xuất hiện trên người cô.

Toàn thân lửa giận, nghe giọng nói cô lòng tức giận biến mất hầu như không còn. Lục Cảnh Hư đi tới bên cạnh cô, gương mặt tuấn tú lạnh lùng từ từ bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía người bên cạnh, lại chỉ thấy cô ngửa đầu nhìn chằm chằm bầu trời đêm, ngón tay điểm nhẹ, hình như đang đếm sao.

"Đếm rõ ràng rồi sao?"

Giấy lát, Lục Cảnh Hư cười đến gần, ở bên tai cô hỏi khẽ.

Quyền Sơ Nhược cau mày, không vui nhìn anh chằm chằm, "Ai cho anh nói chuyện? Tôi vừa đếm tới bao nhiêu rồi? Là 2234, hay là 2235?"

Tính ra mà nói, Lục Cảnh Hư đúng là người trong nghề. Mấy kiếm anh cột nhà, ánh mắt khinh thường nói: "Em đếm như vậy, coi như đếm tới trời sáng, cũng không đếm hết."

"Anh có biện pháp hả?" Quyền Sơ Nhược vuốt cái cổ đau nhức, trừng mắt vụt sáng hỏi anh.

Tối nay thấy cô thật rất khác thường. Một đại luật sư khôn khéo sắc bén, lại hỏi vấn đề ấu trĩ như thế. Dù là học sinh tiểu học cũng biết, là không có cách nào đếm được số lượng sao trên trời.

"Rốt cuộc có bao nhiêu vì sao?" Thấy anh không trả lời, lông mày Quyền Sơ Nhược nhíu chặt, chất vấn. Từ nhỏ cô chỉ muốn biết, sao trên trời rốt cuộc có bao nhiêu?

Lục Cảnh Hư bĩu môi, cánh môi cong nhẹ. Khóe mắt anh trầm một cái, đột nhiên thay đổi nhớ tới cháu gái nhỏ mấy ngày trước cho anh cân não, nói: "Trời mới biết."

Quyền Sơ Nhược hung ác trừng mắt nhìn anh một cái, biết bị tính kế, cười âm trầm.

"Thích sao?"

Người đàn ông chủ động đến gần, Quyền Sơ Nhược tiếp tục đếm sao, không muốn phản ứng với anh.

Lục Cảnh Hư không hề tức giận, đưa tay khoác lên trên vai của cô, cười nhạo: "Em, cái người này thật sự không thú vị gì hết."

Anh nhìn không khí chung quanh ý cười trên khóe môi cột nhà, "Người ta tới nơi này đều là nói chuyện yêu đương, em tới nơi này bởi vì đếm sao?"

Đẩy tay anh ra, Quyền Sơ Nhược cau mày, giọng căm hận nói: "Lục Cảnh Hư, anh còn dám nói chuyện tôi đánh anh!"

Cô mới vừa đếm tới bao nhiêu, là 1102, hay là 1103?

Lục Cảnh Hư, anh không nói chuyện thì chết à?!

Ai!

Lục Cảnh Hư nâng trán, bộ dáng cô nắm hai tay, để cho anh buồn cười. Anh muốn cười đến nội thương, ở trên tòa án cô là kim bài luật sư hùng hổ dọa người, cuộc thi toán học rốt cuộc có đạt tiêu chuẩn không?

"Tính toán rõ ràng rồi sao?" Lục Cảnh Hư không nói lời gì lời cô đến trong ngực, "Hai lần em đếm tổng cộng là, là 3337 sao."

"À?"

Quyền Sơ Nhược giật mình, kinh ngạc theo dõi anh, lại thấy mặt anh đầy khẳng định, liền tán thành nói: "Được rồi, vậy tôi tiếp tục."

Còn phải tiếp tục? Lục Cảnh Hư nhúc nhủ đầu, anh mạo hiểm tính mạng cùng cô tới đỉnh núi, không phải là tới đếm sao.

Quyền Sơ Nhược chỉ nhìn chằm chằm bầu trời sao, cho nên không hề thấy ánh mắt người đàn ông dần rơi. Lòng bàn tay Lục Cảnh Hư nhẹ giơ lên, chạm vào tóc đen mềm mại của cô khẽ vuốt, ánh mắt chậm rãi nóng rực.

Nhớ tới cảm giác ngày đó hôn cô, hai mắt Lục Cảnh Hư khẽ híp. Anh tự tay giữ chặt cằm của cô, ánh mắt cô kinh ngạc, cúi đầu hung hăng hôn môi cô.

Nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông vội vàng không kịp chuẩn bị, Quyền Sơ Nhược đưa tay đẩy anh, nhưng quả đấm cũng bị lòng bàn tay anh khóa trụ, dễ dàng khóa vào trong ngực. Cô bị Lục Cảnh Hư giam cầm, không tìm được cơ hội lui ra.

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhược nức nở, âm thanh trong miệng đều bị người đàn ông bao phủ.

Cô bị hôn bất ngờ đầu quả tim phát run, chần chờ chốc lát, người đàn ông dùng lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô đầy kỹ thuật, tùy ý xâm chiếm, hết thỏa thích.

Đầu lưỡi tê tê dại dại, ngay tiếp theo toàn thân run rẩy. Hai chân Quyền Sơ Nhược tê dại, từ từ mất đi trọng tâm, thật may là có lực cánh tay của người đàn ông vòng chắc hông của cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

"Thích, tôi hôn em sao?"

Buông cô ra khoe môi Lục Cảnh Hanh mỉm cười, môi mỏng chống đỡ chóp mũi của cô, tà ác hỏi.

Đôi mắt Quyền Sơ Nhược thông suốt ướt át, anh cúi đầu nhìn sang, ánh mắt cô đều là vô tội ngây thơ, tinh khiết mê người.

Bụng dưới căng thẳng một hồi, khoe miệng Lục Cảnh Hanh trầm xuống, thân thể xuất hiện phản ứng mãnh liệt.

Sau khi hô hấp thông thuận, đại não hỗn loạn của Quyền Sơ Nhược mới tỉnh táo lại. Cô ý thức được mình lại một lần nữa bị anh hôn, hơn nữa bị anh hôn rồi tỉnh rồi ngủ, lập tức nộ hỏa công tâm (ý là tức giận và thịnh nộ).

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ người đàn ông này dùng mê hồn thuật?! (ý là dùng thuật làm say mê, mê đắm)

"Buông tay!"

Quyền Sơ Nhược tức giận, nhưng lại không thể làm gì. Cô hồi tưởng biểu hiện của mình mới vừa rồi, gương mặt hiện lên mấy phần mất tự nhiên.

Cô tự an ủi mình nói, là tối nay tâm tình không tốt, cho nên cô cần phát tiết.

Sắc mặt người trong ngực không vui, Lục Cảnh Hanh chiếm được tiện nghi, thức thời buông tay ra, không có ở đây dây dưa nữa.

Mới vừa rồi trải qua màn hôn thiên nhiên, khắp người Quyền Sơ Nhược không được tự nhiên, cô cụp mắt, nói: "Trở về thôi."

Lục Cảnh Hanh đồng ý gật đầu một cái, dù thế nào đi nữa hiện tại trong lòng anh nghĩ anh cùng với những vì sao nửa đêm cũng không dính dáng. Hồi tưởng vừa ôm cô vào trong ngực xúc cảm mềm mại, môi anh nâng lên đường cong lớn hơn.

Cười âm thầm!

Quyền Sơ Nhược thấy nụ cười của anh, ngán gọn cho ra đáp án. Cô bực tức giơ tay lên, sửa sang lại quần áo thể thao, vị trí ở ngực xốc xếch, hiển nhiên là mới vừa bị người sờ qua.

Lần trước hôn lưỡi, lần này sờ ngực, Lục Cảnh Hanh đúng là mặt người dạ thú!

Quyền Sơ Nhược suy nghĩ phải làm thế nào hả giận, lại nghe người đàn ông bên cạnh mở miệng: "Tôi lái xe."

Đã vượt lên trước một bước đoạt lấy chìa khóa xe trong tay cô, Lục Cảnh Hanh thông dong lên xe. Bởi vì lúc này thấy Quyền Sơ Nhược biểu diễn, anh cũng không dám ném thử nữa!

Trên đường trở về, Quyền Sơ Nhược ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghiêng đầu nhìn chằm chằm ngoài cửa xe. Vốn là tâm tình tối nay không tốt, lúc này cô phiền não cau mày, chỉ cảm thấy càng thêm phiền muộn.

Nhớ tới Liêu Phàm, hai mắt Quyền Sơ Nhược thoáng chốc âm trầm. Cô dựa vào thành ghế, không nói một lời.

Lục Cảnh Hanh thấy vẻ mặt cô chợt biến đổi, còn tưởng rằng là bởi vì mình. Anh chỉ cười cười, cũng không có giải thích hoặc là nói thêm cái gì, trực tiếp lái xe về nhà.

Ngày hôm sau, sau khi Lục Cảnh Hanh rời giường, Quyền Sơ Nhược đã rời đi. Anh nhìn giường lớn ở phòng ngủ chính trống rỗng, hai mắt thâm thúy ám xuống.

Vụ án ly hôn nhiều, dù sao thật chán ghét, nhất là bây giờ Quyền Sơ Nhược lấy vụ án nhận được mấy ngày trước giao cho thủ hạ, và lần nữa đón lấy một án tranh chấp đất đai.

Lần này người trong cuộc đang ở quê hương, lần đầu tiên Quyền Sơ Nhược nhận loại án kiện này, không khỏi sinh ra mấy phần hăng hái.

Thích khiêu chiến, coi như là di truyền của người nhà họ Quyền.

Ban đầu Quyền Chính Nham không làm chính trị theo thương trường, từng có bao nhiêu người khuyên ông dừng bước, nhưng ông dứt khoát kiên quyết bỏ vốn đầu tư vào thương trường, mười mấy năm qua đánh liều, vẫn có thể Đỗ Trọng Nguyên.

"Chị Quyền, có muốn em đi giúp chị hay không?" Trợ lý Tổng Văn giúp cô thu dọn đồ đạc, quan tâm hỏi.

Đường nông thôn không dễ đi, là lần đầu tiên Quyền Sơ Nhược đi, Tổng Văn có chút lo lắng.

"Không cần." Quyền Sơ Nhược bỏ vật phẩm tùy thân vào trong túi xách, về mặt lạnh lạnh.

Trợ lý biết tính tình của cô, cũng không có nói nhiều, rất là cận kề nói đường xá với cô.

Quyền Sơ Nhược vỗ vỗ bả vai của cô, cười nói: "Tôi không biết đường, không phải còn có hướng dẫn sao?"

"Vây cũng được." Tổng Văn rút cuộc yên tâm, theo cô ra ngoài cửa lớn.

Lái xe từ nội thành ra ngoài, không khí chung quanh từ từ mát mẻ. Quyền Sơ Nhược hạ cửa sổ xe khẽ xuống, ngửi hương lúa phiêu tán bay tới, tâm tình nặng nề dần thư thả.

Chỉ là Quyền Sơ Nhược coi thường một chút, ngay cả có hướng dẫn hệ thống hiện đại hóa, nhưng cũng phải cân nhắc đến cụ thể đến hoàn cảnh cùng vị trí địa lý. Vùng núi hẻo lánh thế này, có rất nhiều bản đồ hướng dẫn trong hệ thống không tìm được.

May mắn là ban ngày, Quyền Sơ Nhược nhiều lần hỏi đường, rốt cuộc tìm được người cô muốn gặp.

Trương Đại Gia tuổi đã hơn năm mươi, thân thể to lớn, ông đứng ở cửa thôn, nhìn thấy Quyền Sơ Nhược xuất hiện, lập tức cười tiến lên đón. Chân của ông không tiện lắm, việc nông việc nhà lại nhiều, không thể đi gặp cô.

Mặc dù hàng năm Quyền Sơ Nhược chạy đi khắp nơi, nhưng đi tới nông thôn thì vẫn là lần đầu tiên. Hoàn cảnh mặc dù đơn giản, nhưng tất cả cảnh vật đều là thuần túy tự nhiên, không thêm nhân lực điều khắc, có tư vị khác.

Lão nông nhiệt tình, Quyền Sơ Nhược cũng có tâm lưu luyến, lè mề đi xuống, lúc cô rời đi sắc trời đã không còn sớm. Lúc gần đi, Trương Đại Gia nhìn trời một chút, nói cho cô biết trời có mưa to, làm cho cô lái xe đi đường tắt.

Sau khi Quyền Sơ Nhược nói cảm ơn, vội vàng rời đi. Cô theo chỉ dẫn của Trương Đại Gia lái đi, cô đã cảm thấy đường này giống như có cái gì không đúng lắm, cô giống như đảo quanh một chỗ.

Mở hướng dẫn hệ thống ra, hoàn toàn tìm không thấy bản đồ hướng dẫn.

Quyền Sơ Nhược cau mày, chỉ nghe bên ngoài có âm thanh đùng đùng vang lên, mây đen gió lớn, mưa to trong nháy mắt rót xuống.

Không phải chứ?

Quyền Sơ Nhược bi thương, vận số cô thật sự là "Quá tốt"!

Mưa như thác đổ cấp tốc rơi xuống, giọt mưa lớn nhỏ đánh vào mui xe, đùng đùng vang. Quyền Sơ Nhược mở cửa gạt nước, phía trước tầm mắt vẫn mờ hồ như cũ, cô nhanh chóng giảm tốc độ, ổn định tâm lý tìm đường.

Mưa lớn, trời tối. Rất nhanh Quyền Sơ Nhược hiểu rõ, cô đã lạc đường.

Nhìn đồng hồ, Quyền Sơ Nhược lấy điện thoại di động ra, chỉ có thể tìm người nhờ giúp đỡ. Loại chuyện tìm đường như vậy, cô không cần hỏi người thứ hai, bản năng gọi điện thoại cho Liêu Phàm.

Nhận được điện thoại của cô, Liêu Phàm lập tức nâng môi lên, sau khi nghe xong lời của cô, lần nữa giận tái mặt, "Nói cho anh vị trí bây giờ của em?"

Vị trí?

Quyền Sơ Nhược ngồi ở trong xe, bốn phía đen như mực, cô không thể nào thấy rõ, "Em không rõ bên ngoài, chẳng qua chung quanh em có rất nhiều rừng, đi về phía Nam còn có một trạm phát điện."

Liêu Phàm bỏ lại đôi đũa trong tay, không nhìn ánh mắt dò xét của người trong nhà, đã nắm áo khoác chạy ra bên ngoài, "Em ngàn vạn lần không nên đậu xe dưới tàng cây, mở xe đèn ra, dừng ở chỗ an toàn không nên cử động."

Thấy cô không nói lời nào, trái tim Liêu Phàm xoắn chặt, âm thanh khẽ phát run, "Sơ Nhược, không phải sợ, chờ anh đến!"

Chờ anh đến.

Ba chữ này, thoáng chốc ủ ấm lòng của cô. Quyền Sơ Nhược đang cầm điện thoại di động nói “Dạ”, liền cúp luôn điện thoại.

Theo Liêu Phạm nói, Quyền Sơ Nhược lái xe ra phía rừng. Hai tay cô nắm tay lái, đang muốn tắt xe đến bên cạnh, đột nhiên sườn xe rung động một hồi, bên trái sườn xe nghiêng xuống.

Bánh xe ‘ RẮC...A...Ă...!! ’ một âm thanh vang lên, sắc mặt Quyền Sơ Nhược đại biến. Có cần xui xẻo như vậy hay không, lúc này xe rơi vào trong bùn?

Đẩy cửa xe ra, Quyền Sơ Nhược đội mưa từ trong xe chui ra, cô liếc thấy bánh xe sau lọt vào trong hố sâu, chán nản mắng một tiếng!

Mười mấy giây ngắn ngủn, quần áo trên người Quyền Sơ Nhược toàn bộ ướt đẫm, cô vội vàng trở lại trong xe, cầm điện thoại lên lần nữa. Thế nhưng điện thoại di động không có tín hiệu, cô rốt cuộc biết, cái gì gọi là nóc nhà bị thủng mà còn gặp mưa suốt đêm!

Lục Cảnh Hanh lái xe từ ngoại ô thành phố về nhà, trên đường đi thì trời bắt đầu mưa. Tin tức khí tượng rất chính xác, anh chạy xe nhanh chóng, không tính đường xá rất tốt.

Chuông điện thoại di động vang lên, anh cho là trong nhà, mang tai nghe Bluetooth lên.

"Cảnh Hanh."

Trong điện thoại là giọng nói Phạm Bồi Nghi, mắt Lục Cảnh Hanh sáng lên, "Mẹ, có chuyện gì sao?"

Giọng nói Phạm Bồi Nghi lo lắng, nói: "Mẹ không liên lạc được với Sơ Nhược."

"Chuyện gì xảy ra?" Khóe mắt Lục Cảnh Hanh trầm xuống, hỏi.

"Đứa nhỏ Sơ Nhược này, chưa bao giờ nghe dư báo thời tiết." Phạm Bồi Nghi cau mày, nói: "Mẹ gọi điện thoại cho nó không được, gọi điện cho phòng luật sư bọn họ nói buổi trưa nó lái xe đi đến nông thôn, hiện tại không có trở về."

"Bên ngoài mưa rất lớn, lại không liên lạc được với nó, chắc mẹ lo lắng chết mất!" Phạm Bồi Nghi đang cầm điện thoại, giọng nói rất căng thẳng.

"Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng." Lục Cảnh Hanh quay đầu xe, lại chạy ra ngoài thành phố. Anh an ủi Phạm Bồi Nghi, lập tức gọi điện thoại tới phòng luật sư, cận kề hỏi thăm địa phương mà Quyền Sơ Nhược tới.

Mưa to cũng không có khuynh hướng giảm, con đường ở nông thôn bùn lầy trơn trượt. Loại đường xá này, nếu như không cẩn thận, rất dễ dàng xảy ra bất trắc.

Quyền Sơ Nhược mở đèn xe ra, đôi tay ôm vai ngồi ở trong xe. Bây giờ cô chỉ có thể làm là chờ đợi, quần áo trên người bị nước mưa làm ướt dính vào trên người rất lạnh.

Từ trong xe Quyền Sơ Nhược lấy ra một cái khăn lông, miễn cưỡng đắp lên người giữ cho ấm. Cô tính toán thời gian, cự ly cô gọi điện thoại cho Liêu Phạm, đã qua 45 phút, cô an ủi mình, Liêu Phạm hẳn rất mau sẽ đến.

Giây lát, phía trước ám tối, từ từ sáng lên một ánh đèn xe. Quyền Sơ Nhược nhìn thấy ánh sáng, cả người mừng rỡ như điên.

Cô nhìn sườn xe màu bạc lái tới, ánh mắt thay đổi một cái.

Xe này không phải xe của Liêu Phạm.

Người trong xe đẩy cửa xe ra, mở cây dù, bước chân tập tễnh đi tới. Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm người đàn ông đến gần, đáy lòng dâng lên tư vị phức tạp.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ôm Nhau Ngủ

Editor: Hephc

Đèn xe phía trước chói mắt, Quyền Sơ Nhược đưa tay ngăn ở trước mắt. Cho đến khi người đàn ông cầm cây dù đi về phía cô.

Lục Cảnh Hanh!

Hai mắt Quyền Sơ Nhược sáng lên, thoáng qua về mắt mác. Trái tim cô đau nhói tại sao Liêu Phàm không có xuất hiện, mà anh lại xuất hiện?!

"Bị lúng rồi."

Lục Cảnh Hanh che dù đi tới bên cạnh xe, nhìn bánh xe lúng sâu, lắc đầu nói: "Thời tiết như vậy, không thể nào đi ra được."

Anh mở cửa xe, trực tiếp lôi người trong xe ra ngoài, ôm cô đi vào trong xe của mình.

"Làm sao anh....?" Lòng mày Quyền Sơ Nhược nhíu chặt, giấy giũa kháng cự.

Nhét cô vào trong xe, Lục Cảnh Hanh xếp dù lại, bắt đầu kiểm tra địa hình. Mới vừa rồi một đường lái tới, bùn lầy trơn trượt mấy lần, suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Địa thế nơi này không bằng phẳng, Lục Cảnh Hanh cũng không quen đường xá. Có thể thuận lợi tìm được Quyền Sơ Nhược, cũng là bởi vì anh tìm được người lão nông kia trước, chỉ điểm cho mới có thể đi tìm được.

Hôm nay mưa to, nếu như không may mất lạc đường lần nữa, vậy bọn họ thật sự bị mắc kẹt.

Lục Cảnh Hanh không muốn mạo hiểm, con đường núi gấp ghe này cũng không đùa giỡn được. Đôi mắt anh sắc bén đánh giá chung quanh, chợt phát giác bên ngoài quả rừng có vàng sáng.

Mới vừa rồi anh đi tìm tới nóng lòng, không hề nhìn kỹ. Hôm nay hồi tưởng lại, bên ngoài quả rừng quả thật có hai gian nhà trệt, phải là quả rừng có người chăm sóc.

Tối nay là không thể trở về được, Lục Cảnh Hanh liếc nhìn người phụ nữ toàn thân ướt đầm bên cạnh, trầm giọng nói: "Tối nay chúng ta chấp nhận tìm một chỗ ở tạm một đêm."

"Ở tạm một đêm?" Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, hỏi anh: "Có chỗ ở chưa?"

Lục Cảnh Hanh chỉ chỉ ánh sáng phía trước, nói: "Nơi đó có người, chúng ta có thể đi hỏi một chút."

"Không đi." Quyền Sơ Nhược rất không nể tình.

"Em muốn cả đêm ngủ người ở trong xe sao?" Lục Cảnh Hanh mở hệ thống sưởi lên mức lớn, thấy toàn thân cô còn phát run.

Đôi tay Quyền Sơ Nhược vòng qua vai, mắt không ngừng nhìn ngó ra ngoài, hình như đang đợi người, "Không biết."

Cô trả lời như đã tính trước mọi việc, Lục Cảnh Hanh không khỏi âm thầm nhạo báng!

Nhìn bộ dáng của cô cũng biết đang tìm người, vùng núi toàn một màu đen, lúc này còn đổ mưa to, nào có người cho cô chờ? Trừ phi Quyền Sơ Nhược nói với người nào là cô bị kẹt ở chỗ này, chờ người nọ tới cứu cô.

Lục Cảnh Hanh cười một tiếng thật thấp, đẩy mắt ánh sáng lên. Người nọ còn có thể là ai, nhất định là Liêu Phàm!

"Quyền Sơ Nhược, tôi mạo hiểm mưa gió tới tìm em, một câu cảm ơn em cũng không nói được sao?" Lục Cảnh Hanh mím nhẹ môi, đột nhiên mở miệng chất vấn.

Nghe được anh nói, ánh mắt Quyền Sơ Nhược khẽ lay động, coi như là miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "Cảm ơn."

Để cho cô nói cảm ơn, mà do mình chủ động đòi hỏi, loại cảm giác này không thoải mái!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mưa to vẫn không ngừng, mưa rơi mạnh mẽ. Chung quanh sắc trời hoàn toàn tối đen, không có một tia ánh sáng, duy nhất nơi có ánh sáng là đèn xe của Lục Cảnh Hanh.

Trong xe có khí ẩm, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy trên người quần áo ướt sũng lạnh hơn. Cô cắn răng, cánh môi dần dần tái xanh.

Lục Cảnh Hanh thấy sắc mặt của cô có cái gì không đúng, đưa tay rút chìa khóa xe.

"Làm sao vậy?" Bốn phía tối tăm xuống, Quyền Sơ Nhược kinh hãi, hỏi.

Lục Cảnh Hanh bấu môi, trả lời gọn gàng, "Xe đã hết xăng."

Ngay cả khi biết anh đang nói láo, nhưng lúc này Quyền Sơ Nhược không có cách nào bắt bẻ anh. Cô dựa vào ghế ngồi, ở đáy lòng cầu nguyện: Liêu Phạm, anh mau tới đây!

Cô lại vén đồng hồ nhìn một chút, đã qua nửa giờ, sao Liêu Phạm còn chưa tới?

Người đàn ông thấy cô không có ý tứ, cuối cùng nhẫn nại không được nữa nói: "Xuống xe!"

"Không muốn!"

Quyền Sơ Nhược ngồi bất động, sắc mặt kiên định.

Nhìn bộ dáng của cô, Lục Cảnh Hanh không có tức giận, đưa tay nắm chặt cây dù, uy hiếp nói: "Vậy thì tốt, tôi liền khóa em ở trong xe."

"Anh dám?"

"Dám chứ?"

Lục Cảnh Hanh nhú mày, nụ cười lẫn lộn, "Để cho em xem một chút, tôi có dám hay không?!"

Ánh mắt của anh không giống đùa giỡn, Quyền Sơ Nhược thấy anh bật cây dù đi ra ngoài, trở tay hung hăng đóng cửa xe lại.

"Lục Cảnh Hanh ——"

Quyền Sơ Nhược hét lên một tiếng, bản năng mở cửa ra ngoài. Bên ngoài còn đổ mưa to, Lục Cảnh Hanh che dù cho cô, đưa tay ghì chặt hông của cô, nói: "Đi thôi, bụng của tôi đói rồi."

Quyền Sơ Nhược giận dữ cắn răng, nhìn chằm chằm đường núi đen như mực, đáy lòng mất mát. Có lẽ Liêu Phạm không tìm được con đường này, dù sao địa phương hẻo lánh thế này, anh ấy không tới, muốn tìm được rất khó khăn.

Nghĩ như vậy, đáy lòng dần dần dần ra. Cô che kín khăn lông phủ xuống trên vai, đi theo Lục Cảnh Hanh ra phía bên ngoài rừng.

Một chân sâu một chân cạn đi tới, dọc đường Quyền Sơ Nhược đều kéo cánh tay Lục Cảnh Hanh, sợ mình chật vật mà trượt chân.

Mưa to như thác, Lục Cảnh Hanh một tay cầm cây dù, một tay còn lại ôm Quyền Sơ Nhược vào trong ngực. Cây dù không phải rất lớn, tay phải anh chống cái dù hướng bên trái nghiêng người dựa vào, tận lực che dù cho người trong ngực.

Quần áo trên người cô đã ướt đẫm, nếu như gặp mưa nữa sẽ phát bệnh.

Mắt Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm dưới chân, không dám phân tâm. Lúc này cô không suy nghĩ nhiều, ngón tay nhỏ nhấn nút lấy áo khoác Lục Cảnh Hanh, một mực nắm lấy.

Mưa rơi rất lớn, Quyền Sơ Nhược liếc thấy quần áo anh bị xối ướt, trong lòng lay động. Anh cố ý chiếc dù che mưa lệch hướng mình, là vì không để cho cô thấm nước mưa!

Quyền Sơ Nhược nhú mày, bước đi cẩn thận, bởi vì động tác của anh mà trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đi ra quả rừng, Lục Cảnh Hanh ôm lấy Quyền Sơ Nhược đi tới trước nhà có đèn sáng kia. Một ngôi nhà không lớn, có hai gian ngói, trong phòng có ánh đèn.

Lục Cảnh Hanh đưa chiếc dù che mưa cho người bên cạnh, nói: "Em đứng ở chỗ này đừng động."

Anh đi nhanh đến dưới mái hiên, giơ tay lên gõ nhẹ cánh cửa.

"Ai vậy?"

Trong nhà có bóng người thoáng qua, một bác gái tóc muối tiêu mở cửa ra, "Cậu nhóc, cậu tìm ai?"

Lục Cảnh Hanh lễ phép cười cười, nói: "Thật xin lỗi, trễ như thế mà còn quấy rầy."

Anh chỉ phí sau lưng nói: "Cháu với bà xã bị lạc đường, trời lại có mưa lớn, muốn tìm một chỗ ngủ nhờ một đêm."

Ngủ nhờ?

Dạo này, rất ít gặp loại chuyện như vậy.

Bác gái nhìn Quyền Sơ Nhược che dù đứng ở trong mưa một chút, lại nhìn vẻ mặt ôn hòa của Lục Cảnh Hành một chút, cảm thấy đôi vợ chồng trẻ này rất xứng đôi, cũng không phải là người xấu, hỏi đôi câu: "Cậu nhóc, hai con tới du lịch hả?"

Vùng lân cận bên núi có một làng du lịch, bình thường cũng sẽ có du khách tới.

Lục Cảnh Hành vội vàng gạt đầu, "Đúng vậy, con với bà xã mình ra ngoài chơi, không ngờ gặp mưa lớn."

Nghe vậy, bác gái mỉm môi cười khê, xoay người kêu: "Ông già! Có đôi vợ chồng nhỏ lạc đường, muốn ở nhà chúng ta ngủ nhờ một đêm."

Lục Cảnh Hành hướng về phía Quyền Sơ Nhược ngoắc tay, ý bảo cô tới đây. Quyền Sơ Nhược rụt vai, bước nhanh đi tới bên anh.

Đưa tay ôm cô vào lòng, Lục Cảnh Hành hướng về phía ông cụ đi tới cười cười, nói: "Chúng con sẽ không công không mà quấy rầy."

Đang lúc nói chuyện, Lục Cảnh Hành móc bóp ra, từ bên trong rút ra mấy tờ tiền mặt.

Sắc mặt ông cụ lớn trầm một cái, nhìn vợ mình, rồi trầm mặc xoay người, không nói gì.

Bác gái là một người nhiệt tâm, thấy bạn già không có phản đối, cười nói với Lục Cảnh Hành: "Cậu nhóc, mau lấy tiền lại đi, lão già nhà tôi rất bướng bỉnh!"

Lục Cảnh Hành sáng tỏ, lập tức bỏ bóp da vào trong túi, "Cám ơn bác gái."

Miệng anh rất ngọt, mặt mày bác gái hớn hở cầm lên một chuỗi chìa khóa, trực tiếp dẫn bọn họ tới phòng bên cạnh.

Gian phòng không lớn, dọn dẹp sạch sẽ. Phần lớn ở nông thôn là giường đất, Quyền Sơ Nhược chưa từng thấy qua giường này, tò mò nhìn trái nhìn phải.

"Vợ của con đáng đáp thật xinh đẹp." Bác gái vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói chuyện cùng Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nhún nhún vai, gương mặt tuần tú hài lòng, nói: "Tạm được."

Có người khen bà xã anh đẹp mắt, là một đàn ông thì cảm thấy có mặt mũi!

Động tác của bác gái nhanh chóng dọn dẹp phòng, lại tìm ra một bộ chăn nệm sạch sẽ cho bọn họ, "Tối nay các con chịu khó, chúng ta ở nông thôn điều kiện có hạn."

Mặc dù bác gái lớn tuổi, nhưng ánh mắt rất tốt. Bà nhìn cách ăn mặc trên người của hai người này cũng biết là người có tiền.

"Bác gái, bác có quần áo sạch không?" Lục Cảnh Hành cẩn thận hỏi.

Thấy anh vừa chịu đựng vừa hỏi, bác gái cũng thấy toàn thân hai người bọn họ đều ướt đầm, bà gạt đầu một cái, đi trở về căn phòng cách vách. Không lâu lắm, trong tay bác gái ôm hai bộ quần áo đưa tới, còn có một phích nước nóng, nói: "Đều là quần áo cũ, chịu đựng mặc thôi."

"Cám ơn bác." Quyền Sơ Nhược đưa tay nhận lấy đồ, lễ phép nói cám ơn.

Bác gái không có học thức gì, nhưng thích người có học thức. Nhìn lời nói cử chỉ của Quyền Sơ Nhược, bà đã cảm thấy cô nhóc này là một người có học thức.

"Các con tắm một chút, bác đi lấy com nóng."

Bác gái xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Thay quần áo là một vấn đề, gian phòng kia liếc một cái có thể nhìn thấy bên trong, không có chỗ ngăn che, Quyền Sơ Nhược cau mày, buồn bực nói: "Làm sao mà thay?"

Lục Cảnh Hành cởi áo khoác tây trang ra, đối với vấn đề của cô rất khi dễ, "Cởi quần áo ra mà thay."

Nói nhảm! Người nào không biết cởi quần áo mà thay đồ? Mấu chốt là, quần áo này phải cởi thế nào?

Quyền Sơ Nhược lấy tay đè lại áo sơ mi mà anh đang cởi, "Lục Cảnh Hành, bằng không như vậy đi! Anh thay đồ trước, tôi quay mặt ra sau, chờ anh thay xong gọi tôi, tôi bảo đảm không có nhìn trộm!"

"Không sao, " Người đàn ông bên cạnh cười lên nắm chặt tay của cô, cố ý đặt ở lòng bàn tay nhéo nhéo, "Tôi không sợ em nhìn lên."

"....."

Ngất thật!

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, người đàn ông này còn có loại này ham mê?! Thích bị người ta nhìn lên?

Về mặt Quyền Sơ Nhược sắc bén, nói: "Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú nhìn lên anh."

Khóe miệng người đàn ông đang cười cứng ngắc lại, tiếp theo thay đổi âm trầm. Anh thoải mái cởi nút áo sơ mi, nói: "Tốt, vậy em xoay qua chỗ khác."

Quyền Sơ Nhược không nói hai lời, trực tiếp xoay người, lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, cùng anh kéo ra khoảng cách.

Sau lưng vang lên một tiếng, Quyền Sơ Nhược nhìn trên tường, đúng lúc có cái bóng chiếu ra ngoài. Người đàn ông cởi dây lưng ra, cởi quần ngoài ra, sau đó đi tới chậu nước trước rửa sạch thân thể, tiếng nước rào rào chảy cực kỳ chói tai.

Quyền Sơ Nhược hốt hoảng cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm trên mặt đất, nhưng gương mặt dần dần đỏ lên.

Giấy lát, Lục Cảnh Hanh rửa sạch, thay quần áo nói: "Được rồi."

Quyền Sơ Nhược ngừng lại một hơi, nhẹ nhàng quay người lại. Theo bản năng cô quét mắt, giọng nói căng thẳng trong nháy mắt phá vỡ: "Hi hi....."

Người đàn ông mặc quần áo nông dân, mà quần áo cũng không đủ dài. Lộ ra mắt cá chân anh, quần áo làm từ vải thô này mặc trên người anh, hoàn toàn không cần đổi.

"Sao thế?" Thấy gương mặt tuần tú của Lục Cảnh Hanh biến thành màu đen, giọng điệu rất lạnh. Không cần nhìn cũng biết quần áo mặc lên người thành cái dạng gì rồi, nhưng chỉ có thứ này, anh không có đường để chọn lựa.

Quyền Sơ Nhược cố gắng ngừng cười, vội vàng khoát tay, "Không có gì, tốt vô cùng."

Dứt lời, toàn thân cô mãnh liệt run lập cập, tay chân lạnh lẽo nổi lên bốn phía, "Cái đó....."

Quyền Sơ Nhược mím môi, nói: "Anh đi ra ngoài, tôi muốn tắm rửa."

"Bên ngoài đang mưa." Lục Cảnh Hanh nhủ mảy, cố ý đùa cô.

Hình như đã sớm nghĩ đến anh muốn nói như vậy, Quyền Sơ Nhược đưa cây dù cho anh, nói: "Che dù sẽ không bị ướt."

"....."

Lục Cảnh Hanh nhận lấy dù, bắt đầu đi tới dưới mái hiên đứng.

Mắt thấy anh đóng cửa lại, Quyền Sơ Nhược thở phào nhẹ nhõm. Nàng đổi bồn nước mới, lập tức cởi quần áo ướt sũng trên người ra, dùng khăn lông nóng lau, mới thay quần áo khô.

Mưa vẫn còn rơi, tí tách không ngừng. Lục Cảnh Hanh che dù đứng ở dưới mái hiên. Sau lưng một mảnh ánh đèn lò mờ, trước cảnh ban đêm đen tối, mà anh đứng ở giữa một chỗ sáng một chỗ tối, hai mắt thâm thụy khẽ chớp động.

Cửa sổ cũng không kín đáo, khắp nơi đều là khe hở. Không phải anh có lòng nhìn lên, hơi ghé mắt là có thể thấy người ở bên trong. Quyền Sơ Nhược đưa lưng về phía anh, lộ ra da thịt trắng nõn như trần châu.

Hai mắt anh sâu sắc khẽ híp, thân thể lại nóng ran lên lần nữa.

Người trong phòng đang lau, không có phát hiện người đàn ông ngoài cửa đang rình coi. Nơi này điều kiện có hạn, Quyền Sơ Nhược liền dọn dẹp sạch sẽ, sau đó khoác quần áo của bác gái lên người.

Quần áo không mới, nhưng giặt rất sạch sẽ, còn mang theo mùi vị khô ráo của ánh mặt trời. Mặc lên người dài rộng, cũng có thể che kín thân thể.

Ngoài cửa có giọng nói, Quyền Sơ Nhược nhanh chóng dọn dẹp xong, vội mở cửa ra. Bác gái bưng com tót tới, còn tí mĩ nẩu canh gừng, để cho bọn họ mỗi người uống một chén.

Lục Cảnh Hanh bưng đồ vào nhà, nhìn thấy quần áo trên người cô, rất không khách khí cười nhạo, "Em mặc thành ra như vậy, thật giống cô gái nông thôn."

Người đàn ông này, thật nhỏ mọn?!

Quyền Sơ Nhựt không muốn cùng anh đấu khẩu, bụng cô rất đói, nghe thức mùi thơm thức ăn thì đi sang ngồi, bụng chén lên bắt đầu ăn.

Dân quê không chú ý đến ăn uống, hơn nữa giờ này bọn họ cũng đã ăn rồi. Bác gái đều đặt com cùng món ăn ở trong một cái chén, chia đều cho bọn họ.

Ở quê thức ăn thanh đạm, đều là tự mình trồng trọt nhìn màu xanh của món ăn. Quyền Sơ Nhựt ăn rất ngon, đã lâu cô ăn com cũng không cảm thấy thơm ngon như vậy.

"Ăn ngon không?" Lục Cảnh Hanh nhìn cô ăn hài lòng, cười hỏi.

Quyền Sơ Nhựt gạt đầu, không để ý tới trả lời, bỏ thức ăn vào miệng.

Com và đồ ăn quả thật rất ngon, Lục Cảnh Hanh cũng không dám trì hoãn, chỉ sợ cô ăn xong hết chén của mình, tới giành của anh.

Quả nhiên, Quyền Sơ Nhựt ăn xong của mình, ánh mắt không chớp theo dõi chén của anh. Nếu như không phải là không nuốt nước miếng đang hòa hợp với nhau, đoán chừng cô thật muốn động thủ mà giành.

Ăn com xong, lại uống một chút canh gừng nóng, Quyền Sơ Nhựt cảm thấy lúc này thật hạnh phúc!

Ở nông thôn không có hoạt động giải trí gì, nhà này bị che bởi quả rừng bên cạnh, cũng không có TV. Bên ngoài đổ mưa to, Quyền Sơ Nhựt dựa vào giường đất, cảm thấy càng ngày càng ấm áp.

Bác gái sợ bọn họ tối ngủ bị lạnh, đốt một hố đất kế bên. (hố đất này ta nghĩ là đốt than)

Chỉ là trên giường có một cái chăn, là một vấn đề khó khăn khi ngủ.

"Làm sao ngủ đây?" Quyền Sơ Nhựt nhìn chằm chằm người đàn ông trên giường, bản năng níu lấy chăn.

Lục Cảnh Hanh chui vào trong chăn, hướng về phía người bên cạnh nháy mắt mấy cái, "Chăn nhỏ như vậy, vì tiết kiệm không gian, chúng ta tốt nhất là..... Ôm nhau ngủ."

Ôm em gái anh đó!

Quyền Sơ Nhựt thầm mắng trong lòng, mặt ngoài bất động thanh sắc. Cô mở chăn ra, thời điểm nằm xuống thì cùng anh giữ vững một khoảng cách, "Mạnh ai người nấy ngủ."

Mặc kệ nói thế nào, tối nay Lục Cảnh Hanh đều là vì cô nên mới tới. Cô cũng không thể không hợp tình người, mạnh ai người nấy ngủ, cô vẫn có thể chịu được.

Nghiên người qua, Quyền Sơ Nhựt không có phản ứng tới người đàn ông phía sau, chủ động kéo dài cự ly. Cô lấy điện thoại đặt ở phía dưới gối đầu ra, nhìn một chút vẫn không có tín hiệu.

Mưa bên ngoài quá lớn, tín hiệu bị trục trặc.

Chán nản thở dài, về mặt Quyền Sơ Nhựt âm đạm. Cũng không biết Liêu Phàm có tới hay không, nếu như anh không tìm được mình, lúc này trong lòng có thể nóng lửa đốt hay không?

Lúc đó.

Một hàng xe Jeep quân đội dọc theo đường bùn lầy lầy vào núi, chiếc xe dẫn đầu thấy có một chiếc xe bị lúng xuống bùn, thì đạp thắng xe lại.

"Sơ Nhựt!"

Liêu Phàm đẩy cửa xe ra nhảy xuống, căn bản cũng không mở dù.

Dàn xe jeep phía sau lần lượt dừng lại, lập tức có lính cần vụ mang dù đuổi theo, "Thủ trưởng, bệnh của ngài còn chưa khỏe, không thể gặp mưa!"

Xe hơi màu đen đã tắt máy, trong xe cũng không có người. Liêu Phàm nóng lòng kiểm tra trái phải, nhưng mưa rất lớn, bốn phía ẩn ký dấu chân cùng bánh xe lưu lại rất nhanh bị rửa sạch sẽ, để cho anh ấy không tìm được chỗ.

"Lập tức phái người đi tìm." Liêu Phàm mím chặt môi, nước mưa theo gương mặt tuấn tú chảy xuống.

"Dạ!"

Người phía sau nghe được mệnh lệnh, rồi rít đứng nghiêm xoay người, dọc theo chung quanh bắt đầu tìm kiếm.

Lính cần vụ đưa cây dù trong tay lên, lại bị Liêu Phàm đẩy ra, quát: "Cậu cũng đi tìm người, đừng luôn nhìn tôi chăm chăm!"

"Thủ trưởng!"

Lính cần vụ mấp má, thấy anh ấy sắc mặt lo lắng, chỉ có thể theo mệnh lệnh của anh ấy làm việc.

Căn bản nơi này xảy ra vấn đề, điện thoại di động không có tín hiệu. Liêu Phàm đi dọc theo xe hơi màu đen, cả người gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Sơ Nhược, em đang ở đâu? Không phải đã dặn em, chờ anh tới sao?

Tại sao lại chạy loạn?

Liêu Phàm nắm chặt tay, nhiều năm hành quân đánh giặc như vậy, vẫn là lần đầu tiên làm cho anh cảm thấy sợ. Sắc trời tối đen, lại đổ mưa to, anh không dám tưởng tượng một cô gái nhỏ như Quyền Sơ Nhược có thể đi nơi nào?

Chẳng lẽ là cô gặp người xấu sao? Hoặc là nguy hiểm gì?!

Nghĩ đến chỗ này, cả trái tim Liêu Phàm trong nháy mắt nhấc tới cổ họng, anh ấy đang muốn gọi người tới, lại thấy có người chạy trở về, "Báo cáo thủ trưởng, phía trước có cỗ xe hơi màu bạc."

Xe hơi màu bạc?

Liêu Phàm chạy tới, thấy rõ chiếc xe hơi màu bạc kia, ánh mắt chuyển động. Trí nhớ của anh ấy rất tốt, chiếc xe này anh ấy từng thấy, là xe của Lục Cảnh Hanh.

Xe của anh ta ở chỗ này, mà Quyền Sơ Nhược lại không có ở trong xe, vậy thì đồng nghĩa với, bọn họ cùng nhau biến mất.

Kiểm chế lại đáy lòng hốt hoảng, Liêu Phàm lấy tay lau nước mưa trên mặt, đại não nóng lên lần nữa rồi tỉnh táo lại. Dựa theo này tình huống phân tích, là Lục Cảnh Hanh tìm được Quyền Sơ Nhược, hơn nữa dẫn cô tới chỗ an toàn.

"Thủ trưởng!"

Lần nữa có chiến sĩ trở về báo cáo, nói: "Đi một cây số về phía trước thì phát hiện có nhà dân, hẳn là chủ nhân vườn trái cây ở nơi này."

Có nhà dân?

Liêu Phàm nhíu mày nhìn sang, quả nhiên là trông thấy phía trước có ánh sáng. Trái tim lơ lửng, rốt cuộc cũng thả lỏng, nhưng cũng vào giờ khắc này, dâng lên nồng nặc khổ sở.

Tại sao, cô và anh, luôn trễ một bước? Luôn luôn bỏ lỡ nhau?!

"Thủ trưởng, cần đi tìm người nữa không?"

Bên cạnh có người ở hỏi, hai mắt Liêu Phàm lay động, nói: "Thu đội!"

"Dạ!"

Thiên chức của quân nhân chính là phục tùng, Liêu Phàm hạ lệnh, những người khác lập tức trở về trên xe.

Bầu trời mưa to từ từ chuyển nhỏ, Liêu Phàm đứng tại chỗ, lính cần vụ che dù đứng ở sau lưng anh ấy, lo lắng không dứt.

Khớp xương ngón tay người đàn ông rõ ràng, anh ấy bình tĩnh nhìn ánh đèn trong nhà tắt đi, từ đầu đến cuối cũng không có cất bước.

"Trở về."

Hồi lâu, Liêu Phàm ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người trở về đường cũ. Bánh xe nghiền ép dấu vết, rất nhanh lại bị nước mưa rửa sạch, giống như chưa từng có lưu bất kỳ ấn ký nào.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Quyền Sơ Nhược từ từ tỉnh lại. Cô động một cái, phát hiện mình tựa vào trong khuỷu tay của anh. Mà tay Lục Cảnh Hanh bá đạo vòng ở hông của cô.

Trong chốc lát đại não trống không, cô mới vừa lấy lại tinh thần, trước mặt liền rơi xuống một mảnh tối, hô hấp nóng rực của người đàn ông đập vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ép Hối Thất Bại

Editor: Hepc

Trong chốc lát đại não trống không, cô mới vừa lấy lại tinh thần, trước mặt liền rơi xuống một mảnh tối, hô hấp nóng rực của người đàn ông đập vào mặt.

"Anh làm gì đấy?"

Đôi tay Quyền Sơ Nhược chống đỡ ở trước ngực, cổ ý đỡ thân thể to lớn đang áp xuống của anh, cô không có đường lui, chỉ có thể bình tĩnh nhìn anh, hai người đang chơi chiến thuật tâm lý tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Thân thể người đàn ông nặng nề áp xuống, Quyền Sơ Nhược có chút không chịu nổi. Hơn nữa cô mở mắt ra, vốn là muốn đi giải quyết vấn đề sinh lý. Trước lúc ngủ uống một chén canh gừng to, cô muốn đi nhà vệ sinh.

"Cái đó....."

Mắt thấy anh nằm ở trên người mình không nhúc nhích, lòng mảy Quyền Sơ Nhược nhúu chặt, đẩy anh một cái nói: "Anh tránh ra, tôi muốn đi xuống."

Người đàn ông vẫn như cũ không có phản ứng, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng Quyền Sơ Nhược trầm xuống, nghĩ thầm người đàn ông này khi ngủ có phải bị động kinh hay không? Tại sao trên mặt không có biểu cảm gì, liền mở mắt nhìn mình chằm chằm đây?

"Lục Cảnh Hành?" Quyền Sơ Nhược đưa tay, theo bản năng đụng vào mặt của anh.

Trong hai mắt của người đàn ông thoáng qua một tia sáng, lòng bàn tay anh chạm rãi dôi xuống, ép nhẹ vào bụng của cô, "Em phải đi làm gì?"

Đột nhiên anh mở miệng, Quyền Sơ Nhược không khỏi hoảng sợ. Bàn tay anh giam phần bụng cô, bỗng nhiên bụng cô càng thêm chua xót khó chịu không thôi.

Mẹ nó! Tên khốn kiếp này!

Quyền Sơ Nhược không nhịn được bạo nói tục, dùng sức kéo tay của anh ra, lạnh lùng nói: "Tránh ra, để cho tôi đi xuống!"

"Không cho đi!"

Người đàn ông trả lời đầy đủ, "Van cầu tôi! Em cầu xin tôi...tôi liền buông ra!"

"....."

Loại chuyện như vậy, còn cầu xin sao? Quyền Sơ Nhược giận dữ cắn răng, mẹ nó anh nghĩ mình là ai!

Thân hình Lục Cảnh Hành cao lớn, lúc này cả người đè ở trên người cô, bụng bị gắt gao đè ép, truyền đến cảm giác khó chịu. Làm thế nào, cô thật không nhịn nổi!

"Không cầu đúng không?" Lục Cảnh Hành cười liếc nhìn cô, nhìn bề ngoài dịu dàng nhưng lúc này gương mặt tuấn tú của anh vô cùng tà ác, ngón tay anh nhẹ giơ lên, rơi vào xương quai xanh của Quyền Sơ Nhược chuyển động lên xuống, nói: "Vậy em cứ nằm đi, có bản lĩnh đi tiêu ở trên giường nhé!"

Quyền Sơ Nhược không dám tin nhìn chằm chằm anh, một đôi mắt đen quạ thật muốn phun lửa. Cô lên tòa án nhiều năm như vậy, từng thấy nhiều người trong cuộc dây dưa khó khăn, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại lưu manh như Lục Cảnh Hành này!

Không đúng, không chỉ có lưu manh, quả thực là hèn hạ vô sỉ!

"Lục... Cảnh... Hanh... ——"

Quyền Sơ Nhược cắn răng nghiêng lợi gặm nhẹ, nụ cười từ từ trắng bệch. Cô rất dùng sức nhấn nài, nhưng thân thể không phải cô dùng nghị lực là có thể ngăn cản được.

"Làm sao?" Lục Cảnh Hanh nhìn thấy sắc mặt cô biến trắng, thân thể anh nhẹ nhàng nâng lên, sức nặng ở bụng cô tan mất. Giọng điệu anh nhẹ nhàng, giống như phạm sai lầm người là cô.

Người trưởng thành, không thể không cúi đầu. Nhưng cái đầu này, cô không cam lòng cúi xuống!

"Tôi thật sự..... Không nhịn nổi." Quyền Sơ Nhược cắn môi, hai mắt trong suốt động như đầm nước xuân.

Trái tim Lục Cảnh Hanh thắt chặt, gương mặt tuần tú chột áp xuống, hung hăng hôn môi của cô. Cũng may lần này lý trí anh tỉnh táo, lướt qua rồi dừng lập tức buông cô ra, rút cuộc đứng dậy tránh ra.

Quyền Sơ Nhược không để ý tới so đo chuyện mới vừa rồi bị anh hôn, cô ngồi dậy, đi giày vào chạy ra ngoài.

"Đội đã nào...!"

Người đàn ông đi theo cô xuống đất, phủ thêm áo khoác cho cô, thuận tay cầm lên cái đèn pin. Bên ngoài mưa to đã tạnh, nhưng nơi này là vùng núi, buổi tối không có đèn đường, bốn phía đều đen như mực.

WC cũng che ở trong sân nhỏ, muốn đi ra đó, chỉ có thể mượn duy nhất là đồ điện gia dụng hay đèn pin cầm tay.

"Đi thôi, tôi đi với em." Lục Cảnh Hanh mặc áo khoác vào, lôi cô đi ra ngoài. Người bên cạnh bất động, anh cau mày nhìn sang, nhìn thấy gương mặt cô không tỉnh nguyện.

"Không cần tôi đi theo?" Lục Cảnh Hanh hỏi ngược lại, giơ đèn pin trong tay lên, hỏi cô: "Em chắc chắn, một mình em có thể đi được?"

Quyền Sơ Nhược liếc nhìn bóng đêm tối tăm bên ngoài, chần chừ một lát rút cuộc gật đầu, "Cùng nhau đi thôi."

Cũng không phải là cô sợ, chỉ là nhân tiện đi hai người, cô lo lắng bên này, khẳng định không để ý tới bên kia.

Tìm được wc được dựng trong tiểu viện, Quyền Sơ Nhược rút cuộc cảm nhận được như thế nào Thời Đại Viễn Cổ. Sau cánh cửa gỗ kia là hố sâu được đào, nhìn thôi cũng làm người ta kinh hãi.

Hít sâu một hơi, Quyền Sơ Nhược không có so đo cái gì. Cô đẩy cửa đi vào, Lục Cảnh Hanh giơ đèn pin lên thật cao, tỉ mỉ chiếu sáng cho cô.

"Đi vào chưa?" Lục Cảnh Hanh đứng ở bên ngoài cửa gỗ, ngay cả cự ly cách ra một chút, thế nhưng anh cũng không có hứng thú đặc biệt gì.

Người ở bên trong nửa ngày không có động tĩnh. Giây lát, giọng cô căng thẳng nói: "Lục Cảnh Hanh, anh đứng xa một chút được không?"

Cách một cánh cửa, hiệu quả cách âm cũng không có. Thần kinh toàn thân Quyền Sơ Nhược căng thẳng, hoàn toàn không giải quyết được.

Thật nhiều chuyện!

Lục Cảnh Hanh nghe được lời của cô..., môi mỏng không vui nâng lên. Anh giơ đèn pin lui về phía sau mấy bước, lại xoay mặt đi nơi khác.

Cảm giác ánh sáng từ từ đi xa, rút cuộc Quyền Sơ Nhược cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô giải quyết xong, lập tức sửa quần áo ngay ngắn ra ngoài.

Nghe được sau lưng có động tĩnh, Lục Cảnh Hanh xoay người lại chiếu sáng cho cô, cũng không có mở miệng nữa.

Quyền Sơ Nhược che áo khoác kín đáo, không dám đi quá nhanh. Mới vừa mưa, đất toàn bùn lầy, cô tức giận cũng không làm bừa, chỉ có thể đi thấp đầu, nhưng hai gò má dâng lên một mảnh đỏ ửng.

Mất thể diện!

Tối nay, tuyệt đối là một đêm khó xử nhất trong đời của cô! Cũng là một đêm bị người ta khi dễ thảm nhất!

Lục Cảnh Hanh đáng chết!

Trở lại trong nhà, Lục Cảnh Hanh mở cửa vào nhà, vén chăn lên chui vào. Trong chăn nhiệt độ vừa phải, anh thoải mái thở dài, hướng về phía

người đang ngây ngẩn ngoắc tay, nói: "Đi vào."

Quyền Sơ Nhược trầm mặt chui vào trong chăn, lật người đưa lưng về phía anh, từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào. Quân tử báo thù mười năm không muộn, tối nay cô chặt vật không chịu nổi, không có năng lực phản kích.

Người đàn ông phía sau cũng không còn động tĩnh, âm thanh cũng không có. Quyền Sơ Nhược còn tưởng rằng anh muốn tiếp tục lên mặt, không ngờ hồi lâu anh đều không lên tiếng, đợi cô cẩn thận nghe, bên tai chỉ có tiếng hít thở đều đều.

Quyền Sơ Nhược quay đầu, nhìn chằm chằm người đàn ông phía sau, lại thấy anh nghiêng mặt, một bộ dáng ngủ say.

Bên tai có tiếng hít thở kéo dài, hai mắt thâm thúy của người đàn ông khép lại, thu lại sự sắc bén mới vừa rồi. Gương mặt tuấn tú chưa ngoa ả núp, lúc này từ trên người anh phát ra khí chất, lại có một tia dịu dàng.

Nếu là lúc trước, Quyền Sơ Nhược còn tin tưởng anh là một thân sĩ, tối thiểu trước người khác anh biểu hiện chu đáo, vô luận là ở nhà họ Quyền hay là nhà họ Lục, anh đều ra vẻ một người đàn ông thương yêu vợ con.

Nhưng trải qua tiếp xúc gần đây, Quyền Sơ Nhược đã hoàn toàn nhận định, anh chính là một con sói đội lốt cừu, mặt ngoài giả nhân giả nghĩa, bên trong gian trá xảo hoạt, đồng thời có tính công kích mãnh liệt!

Nhân vật nguy hiểm!

Bốn phía yên lặng như tờ, Quyền Sơ Nhược núp ở trong chăn, không kìm hãm được nhớ tới người đàn ông kia. Cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, trái tim mơ hồ lo lắng.

Cả đêm, Quyền Sơ Nhược đều ở đây suy nghĩ, nếu như Liêu Phàm không có tìm được cô, có thể gấp gáp hay không?

Buổi sáng ngày hôm sau, Quyền Sơ Nhược mở mắt, đập vào mắt là cảnh vật để cho cô mất hồn. Một lát sau, cô hồi tưởng lại mình đang ở nơi nào, vội vàng ôm chăn ngồi dậy.

Trong nhà không ai, Lục Cảnh Hanh không có ở đây. Ngoài phòng có tiếng nói chuyện với nhau nhàn nhạt, người đàn ông không biết nói cái gì, chọc cười bác gái.

Quyền Sơ Nhược vén chăn lên xuống giường, đi dạo một vòng trong phòng. Quần áo tối hôm qua thay còn ướt, cô cúi đầu nhìn quần áo mặc trên người mình, lập tức cau mày.

Ăn mặc như vậy, cô phải rời đi thế nào?

Cạch ——

Cửa phòng bị người đẩy ra, Lục Cảnh Hanh ăn mặc chỉnh tề vào nhà, nhìn cô cười lên, "Đã tỉnh rồi hả?"

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược cũng bị quần áo anh hấp dẫn, tối hôm qua quần áo của anh cũng đều ướt, thế nào đảo mắt thì anh có quần áo sạch sẽ để mặc. Nhìn ánh mắt cô đoán, Lục Cảnh Hanh không muốn trêu chọc cô, trực tiếp đưa túi trong tay cho cô, nói: "Thay rồi ra ngoài ăn điểm tâm."

Nhận lấy vừa đi vừa nhìn, lông mày Quyền Sơ Nhược nhíu chặt. Trong túi có quần áo mới, mà ngay cả đồ lót nhỏ cô đều mặc vừa, hơn nữa màu sắc cùng kiểu dáng tất cả cô đều thích, không sai chút nào.

Cô chưa kịp hỏi tới, Lục Cảnh Hanh xoay người đóng cửa lại, tự giác đi ra bên ngoài.

Giây lát, Quyền Sơ Nhược thay quần áo xong, rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Trong tiểu viện, bày một cái bàn bốn góc. Bác gái chuẩn bị xong bữa ăn, đang chờ cô ra ngoài, cùng nhau ăn cơm.

"Cô gái, ngủ có ngon không?" Bác gái rất nhiệt tình, để cho cô ngồi xuống, còn chủ động bới cơm cho cô.

Quyền Sơ Nhược lễ phép cười cười, vội đưa chén qua, "Ngon vô cùng."

Cô liếc nhìn bàn nhỏ, hỏi "Bác trai đâu?"

"Lão già dậy sớm, đi lên núi rồi." Bác gái mỉm cười, bữa sáng bà đã cùng bạn già mình ăn rồi, những thứ này đều là làm cho bọn họ.

"Chúng ta ở nông thôn, không có gì ngon chiều đãi, những thức ăn này đều là tự mình trồng." Bác gái đẩy bát thức ăn tới trước mặt bọn họ, nụ cười trên mặt thật thà.

Lục Cảnh Hanh không động đũa, một mực chờ đợi cô. Anh nghe mùi thơm thức ăn, môi mông nâng lên độ cong, "Bác gái, tay nghề của bác rất

tốt, người trong nhà có phải cũng thích bác làm com hay không?"

Lời này đúng lúc nói vào trong tâm khảm bác gái, bà rất là hả hê cười cười, nói: "Đúng vậy, mấy đứa bé nhà bác, còn có lão già đều thích bác nấu ăn."

Quyền Sơ Nhược lay com trong chén, ánh mắt khinh miệt. Công phu ninh nọt của Lục Cảnh Hanh luôn đứng nhất! Ở nhà đồ dành Phạm Bồi Nghi, thừa nhận đúng anh là con rể tốt độc nhất vô nhị!

Chỉ là hương vị thức ăn quá ngon, Quyền Sơ Nhược lười nhác vạch trần anh chỉ lo cúi đầu ăn com.

Dùng qua điểm tâm, bác gái dọn dẹp đồ xong. Quyền Sơ Nhược đi vào nhà lấy đồ, lúc đi ra chỉ thấy Lục Cảnh Hanh cùng bác gái đang đẩy đưa lẫn nhau cái gì, mặt bác gái cực tuyệt, nhưng không biết Lục Cảnh Hanh nói với bà câu gì, bà cười cười liền nhận lấy.

Quyền Sơ Nhược không có đến gần, nhưng có thể nhìn thấy Lục Cảnh Hanh đưa chính là một chồng tiền.

Dù thế nào đi nữa nhà anh mở ngân hàng, cũng không thiếu tiền.

Đi ra sân nhỏ, lúc này Quyền Sơ Nhược mới nhìn thấy bên ngoài có cỗ xe màu đen. Có người từ trong xe bước xuống, hướng Lục Cảnh Hanh chạy tới, "Thiếu gia, thiếu phu nhân xe đã có xe tải kéo đi rồi."

"Ừ." Lục Cảnh Hanh gật đầu một cái, xem như là đối với hiệu suất làm việc của anh ta coi như hài lòng.

Người nọ nhìn đến ánh mắt của anh, quay đầu hướng về phía Quyền Sơ Nhược lễ phép cười cười, sau đó lên xe rời đi.

Quyền Sơ Nhược rốt cuộc biết quần áo kia từ đâu mà tới, thì ra là anh gọi điện thoại để cho người đưa tới. Nghĩ đến chỗ này, cô vội vàng lấy điện thoại di động ra, quả thật thấy điện thoại di động có tín hiệu.

Không còn kịp gọi điện thoại nữa, Lục Cảnh Hanh kéo tay cô lại, đi về phía trước, "Đi làm, tới trễ rồi."

Quyền Sơ Nhược bị động đi theo bước chân của anh, lần nữa đi tới chỗ bọn họ chỗ đậu xe tới hôm qua.

Tối hôm qua xe hơi cô bị lúng quạ nhiên giờ không thấy, ánh mắt Quyền Sơ Nhược lay động, theo bản năng quan sát bốn phía, lại không tìm được manh mối gì.

"Lên xe." Lục Cảnh Hanh mở cửa xe, nổ máy thúc giục.

Quyền Sơ Nhược thu ánh mắt lại, khom lưng ngồi vào trong xe của anh. Người đàn ông một cước đạp xuống chân ga.. chạy, rất nhanh lái xe ra quá rừng này.

Xe hơi màu bạc dọc theo xa lộ một đường mà chạy, rất nhanh liền trở về thành phố. Trước tiên Lục Cảnh Hanh lái xe đến phòng luật sư, khi cô xuống, ném cho cô một câu nói lạnh băng, "Buổi tối về nhà sớm."

Nhìn về mặt anh đột nhiên lo lắng, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy buồn cười. Thật tốt anh còn phát giận, rõ ràng người nên tức giận là cô có được hay không?

Cả buổi trưa, Quyền Sơ Nhược tâm thần bất định. Cuối cùng cô nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, vô số lần kiểm tra điện thoại di động, nhưng thủy chung cũng chờ không được điện thoại của Liêu Phàm.

Rốt cuộc, cô cũng thiếu kiên nhẫn, ngồi lên xe taxi trở lại nhà thờ tổ.

Xe taxi không thể vào đại viện, Quyền Sơ Nhược xuống xe ngoài cổng chính, một mình bước chân hốt hoảng. Trong lòng cô nén lấy một hơi, trực tiếp hướng nhà họ Liêu gia đi vào.

"Di Quyền Quyền."

Xa xa, Liêu Đồng nhìn thấy cô chạy như bay tới đây.

Quyền Sơ Nhược đưa tay ôm lấy cô, khóe miệng cười lên, "Sao con lại ở nhà?"

"Hôm nay không có tiết học." Liêu Đồng lời kéo tay của cô, cẩn thận tra xét trên dưới, "Di Quyền Quyền, đi không sao chứ? Con nghe ba nói, tối hôm qua đi lạc đường."

Lòng Quyền Sơ Nhược ấm áp, đưa tay sờ sờ đầu của cô bé, dịu dàng nói: "Không có việc gì."

"Vậy thì tốt." Mắt thấy cô đứng ở trước mặt, Liêu Đồng vỗ vỗ lồng ngực, "Con còn tính toán đi xem đi đây."

"Cô gái nhỏ." Quyền Sơ Nhược ngắt chóp mũi của cô bé, môi đỏ mọng nhiễm cười. Đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, cũng rất khéo léo, không uống công mấy năm này cô tận tâm tận lực chăm sóc.

"Ba con đâu?" Kéo tay của cô bé, Quyền Sơ Nhược mang theo Liêu Đồng đi trở vào.

Liêu Đồng trừng mắt nhìn, tựa hồ đang châm chọc, cuối cùng chỉ có thể nói đúng sự thật: "Ba trở về quân đội."

"Trở về quân đội?"

Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, cúi đầu hỏi cô bé: "Lúc nào vậy?"

"Tối hôm qua." Liêu Đồng bĩu môi, một bộ dáng thấy nhưng không thể trách, "Tối hôm qua ba sau khi rời khỏi đây, vẫn không có trở lại, nhất định là trở về bộ đội."

Trong âm thanh của cô bé lộ ra vài tia mắt mỉa mai, cả trái tim Quyền Sơ Nhược chìm đến đáy cốc.

Khó trách cô khổ sở chờ đợi một đêm cũng không tin tức, thì ra là anh ấy căn bản là không có đến!

Hồi lâu, Quyền Sơ Nhược đưa Liêu Đồng về nhà, sắc mặt âm trầm đi ra đại viện. Cô đứng ở ven đường, tư vị phức tạp trong lòng.

Trải qua thời gian dài hành hạ, cô luôn luôn muốn cho cô một cái đáp án, không phải sao?

Hôm nay đi liền đi, cô không muốn đợi thêm!

Bộ đội đặc chủng, tuyệt đối không phải là người tùy tiện nào cũng có thể đi vào. Lần đầu tiên Quyền Sơ Nhược trong đời vận dụng quan hệ, cảm mẫu giấy phê chuẩn đi vào cánh cổng.

Có người dẫn cô đi qua sân huấn luyện, các chiến sĩ mặc đồ rằn ri, đang huấn luyện.

Thời gian trôi qua, ánh mắt Quyền Sơ Nhược lóe sáng, bỗng nhiên nhớ tới năm đó cô thi huấn luyện quân sự lên cấp ba. Cô cũng là mặc đồ rằn ri, mặt trời mới mọc cực nóng trên đỉnh đầu, đứng ở chỗ trống trải trong thao trường ủ rũ cúi đầu.

Huấn luyện viên thối còi lên, Quyền Sơ Nhược ngửa đầu nhìn sang, trong nháy mắt cả người ngơ ngẩn. Cái đó cao cao to to, huấn luyện viên da thịt đồng sắc, không phải là Liêu Phàm sao?

Trong cổ họng rục rịch hờ hết ngọc đầu dậy, tâm tình Quyền Sơ Nhược giống như xe cáp treo, lên lên xuống xuống sau, chỉ còn lại lòng tràn đầy rung động.

Bên kia là huấn luyện quân sự, là cô cẩn thận tỉ mỉ trải qua kinh nghiệm nghiêm khắc nhất. Nhưng cũng là để cho cả đời cô khó mà quên được, thậm chí đều tưởng muốn một lần nữa rồi một lần nữa!

Dù là mặt trời chiếu vào, nhưng mỗi cô ngẩng đầu, nhìn thấy bước chân Liêu Phàm chính tề chạy ở bên người, tóc ngắn anh ấy ướt mồ hôi, để cho cả trái tim cô ảm áp.

Có Liêu Phàm cùng đi, cái gì cô cũng không cảm thấy khổ cực.

"Đến rồi." Nhân viên bảo vệ dẫn cô vào nhà nhỏ, đứng ở cửa một gian phòng bên ngoài.

Quyền Sơ Nhược lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm cao ốc cách cục thống nhất, ánh mắt không hiểu. Có rất nhiều năm, cô đều không có đi vào chỗ như thế, vào giờ phút này, nỗi lòng khó khăn.

Nhân viên bảo vệ nhìn Quyền Sơ Nhược, muốn nói lại thôi, nói: "Chị Quyền, tối hôm qua thủ trưởng một đêm không có ngủ, mới vừa rồi anh ấy tiêm thuốc hạ sốt."

Quyền Sơ Nhược nhú mày, không nói gì. Đi suốt đêm trở lại thi hành nhiệm vụ, dĩ nhiên cả đêm không ngủ. Liêu Phàm chính là người như vậy, chỉ cần bộ đội có nhiệm vụ, anh đều mang bệnh ra chiến trường, tuyệt đối không có ý kiến khác.

Yêu quý thân thể với anh ấy mà nói, căn bản không đáng giá để nhắc tới!

"Biết rồi." Quyền Sơ Nhược đáp lời, đẩy cửa đi vào.

Nhân viên bảo vệ không đi theo vào, lo lắng lắc đầu một cái, liền xoay người rời đi.

"Khụ khụ ——"

Người đàn ông đứng ở bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa. Thân hình anh cao lớn, đường cong gò má cứng cáp rõ ràng. Lòng bàn tay Liêu Phàm ở trên môi, không được ho nhẹ.

Ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm thật chặt ví da, lúc lửa giận tới ngực, từ từ phai đi. Cô nhìn gian phòng kia, tấm phản cứng rắn (giường ghép từ các tấm ván), hai cái tủ sách, còn có một giá sách rất lớn.

Trừ nhiều đồ ra, không còn có cái gì.

"Em đã đến rồi." Liêu Phàm ghé mắt, nhìn về phía người vào cửa.

Quyền Sơ Nhược để ví da xuống, rót ly nước đi tới bên cửa sổ, đưa tay mở cửa sổ ra, "Bác sĩ nói anh viêm phổi còn chưa khỏe, anh nhất định đứng ở chỗ gió lớn này?"

"Nơi này không khí tốt." Liêu Phàm nhận lấy ly nước, giữ vững vàng trong lòng bàn tay.

Quyền Sơ Nhược nhú mày nhìn về phía anh ấy, gương mặt tuấn tú trước mặt cô tái nhợt, hơi có vẻ mệt mỏi.

"Không có sao chứ?" Liêu Phàm cụp mắt, ánh mắt trong lúc vô tình thấy xương quai xanh của cô có vết đỏ, ánh mắt thoáng chốc ảm đạm, "Tối hôm qua bộ đội có nhiệm vụ, anh chưa kịp đi tìm em."

"Không sao." Quyền Sơ Nhược nhếch môi, giọng nói bình tĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau không nói gì. Quý dị trầm mặc, kích thích thần kinh Quyền Sơ Nhược.

Nắm ngón tay Xuôi ở bên người nắm chặt, trông mắt Quyền Sơ Nhược nhìn về Liêu Phàm, lấy hết dũng khí hỏi anh, "Nếu như chỉ là tối hôm qua anh không phải đi tìm em, vậy ta có thể tha thứ cho anh."

Tạm dừng, lần nữa cô ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, hỏi "Liêu Phàm, em chỉ muốn hỏi anh một câu, chỉ là tối hôm qua anh không đi tìm em, còn là đời này cũng sẽ không tìm em?!"

"Sơ Nhược....." Liêu Phàm nhú chặt mày kiếm.

"Không cho trốn tránh vấn đề." Quyền Sơ Nhược phồng má, ánh mắt nghiêm giận.

Liêu Phàm để ly nước xuống, ánh mắt u ám hướng về nơi xa, "Thật xin lỗi, tối hôm qua anh thất hẹn! Chỉ là có người có thể dẫn em an toàn trở về, anh cũng yên tâm."

Nếu như sau lần đó có người, giống như anh bình thường bảo hộ ở bên người cô, vậy anh thật có thể yên tâm.

Lòng Quyền Sơ Nhược thắt chặt, chất vấn: "Nhưng anh nên biết, anh ta không phải là người em muốn chờ."

Nhiều năm như vậy tâm ý tương thông, Quyền Sơ Nhược không tin tưởng Liêu Phàm không có cảm giác. Lòng của phụ nữ, đều là nhạy cảm và sắc bén, trong lòng cô rõ ràng, Liêu Phàm đối với cô là có cảm giác.

Chậm rãi tiến lên một bước, Quyền Sơ Nhược từ phía sau lưng ôm lấy anh, lần đầu tiên cô to gan như vậy, "Liêu Phàm, em kết hôn chẳng qua là một ngày trang, em cùng Lục Cảnh Hanh có hiệp nghị, kết hôn hai năm thì ly hôn vô điều kiện. Nếu như mà em đã ly dị, có phải hay không cự ly của anh gần thêm một bước?"

Gương mặt nóng rực dán vào phía sau lưng cứng cáp của anh, Quyền Sơ Nhược nghe tiếng tim anh đập trầm ổn, ánh mắt ôn nhu lại, "Không nên cự tuyệt em, có được hay không?"

Liêu Phàm hơi cúi đầu, không ai có thể nhìn đến cảm xúc ở đáy mắt lúc này của anh. Khớp xương ngón tay anh rõ ràng, nắm chặt rất nhanh lại từ từ buông ra.

Xoay người, Liêu Phàm kéo người phía sau, mắt nhìn vào đáy mắt cô, "Sơ Nhược, chúng ta không thích hợp."

Không thích hợp?

Quyền Sơ Nhược cau mày, tức giận nói: "Không thích hợp chỗ nào?"

"Tất cả đều không thích hợp." Giọng nói Liêu Phàm yên lặng, không nghe ra nửa điểm ra phật phồng.

Một câu tất cả đều không thích hợp này, trong nháy mắt đâm thủng trái tim Quyền Sơ Nhược. Giữ vững nhiều năm như vậy, anh lại dùng những lời này đuổi cô sao?

"Liêu Phàm, anh không hối hận sao?"

Tay chân phát ra một mảnh lạnh lẽo, mắt Quyền Sơ Nhược sáng như đuốc, chăm chú nhìn ánh mắt của Liêu Phàm.

Liêu Phàm cười khẽ một tiếng, lòng bàn tay rơi vào đỉnh đầu của cô, giọng nói tự nhiên, lại vẫn lộ ra mấy phần ảm áp, "Trong lòng anh, em vĩnh viễn đều là em gái nhỏ, chưa bao giờ thay đổi."

Em gái nhỏ? Chưa bao giờ thay đổi!

Tròng mắt đen ngưng tụ ánh sáng, rốt cuộc tối tăm xuống. Quyền Sơ Nhược nâng môi, không biết mình nặn ra chính là cái vẻ mặt gì. Cơ hồ là cô tông cửa chạy, chặt vật chạy ra tầm mắt của anh.

Nhìn bóng dáng cô hốt hoảng, Liêu Phàm vươn ngón tay ra, rồi cứng ngắc thu hồi từng tấc. Anh nhìn chăm chăm Quyền Sơ Nhược biến mất, trong đầu chấn động.

Còn nhớ rõ năm ấy Quyền Sơ Nhược tốt nghiệp đại học, Quyền Chính Nham tự mình đến bộ đội tìm anh. Liêu Phàm kinh ngạc, đáy lòng cũng dự cảm đến đáp án nào đó.

Liêu Phàm ban đầu tiến vào bộ đội, Quyền Chính Nham từng là thủ trưởng của anh, ơn giúp đỡ, cả đời khó quên.

"Liêu Phàm, trong lòng tôi, cậu vĩnh viễn đều là quân nhân xuất sắc nhất." Quyền Chính Nham vỗ bờ vai của anh, mắt chứa hi vọng. Nhưng lời nói ông xoay chuyển, lại đánh Liêu Phàm vào địa ngục, "Nhưng thân là một người cha, tôi không thể gả con gái cho cậu."

Liêu Phàm không có quên câu trả lời ngày đó. Anh đứng nghiêm chào một cái, nói: "Thủ trưởng, tôi hiểu rồi."

Tôi hiểu rồi.

Ba chữ này, giống như núi lớn nặng trĩu, mỗi ngày mỗi đêm đè ở trong đầu của anh. Hôm nay, anh nhìn Liêu Đồng ngày càng lớn lên, rốt cuộc có thể thể nghiệm lời dặn dò của Quyền Chính Nham hôm đó.

Thân là một người cha, ta không thể gả con gái cho cậu.

"Khụ khụ ——"

Liêu Phàm một tay đỡ bên cạnh bàn, ho kịch liệt một hồi, để cho anh không nhận được cú người xuống. Người đàn ông khẽ tựa cái trán vào mặt bàn, thủy chung cũng không có nâng người lên.

Sau một hồi, tiếng ho anh từ từ tiêu tán. gương mặt tuấn tú của người đàn ông buông xuống, hai vai rộng lớn, mơ hồ nhẹ nhàng rung rung.

hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Có Tin Tôi Đi Vào Hay Không

Editor: Hepc

Gần tám giờ tối, một khu nhà hào hoa ở trung tâm thành phố, ánh đèn sáng choang.

Người đàn ông ngồi chân vén ở trên sofa, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường, gương mặt tuấn tú lộ ra một tầng tức giận.

Rõ ràng buổi sáng nói với cô, muốn cô về nhà sớm, cũng hơn tám giờ sao còn không thấy người?!

Lục Cảnh Hành mím nhẹ môi mỏng, khóe mắt thoáng qua sự lạnh lẽo. Điện thoại trên bàn vang lên lần nữa, anh cau mày nghe điện thoại, "Dạ, mẹ."

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng điệu Mẫn Tố Tố không vui, hỏi "Các con sao còn chưa trở về, anh em cô bác trong nhà đã sớm tới rồi."

"Mẹ!"

Đường cong khoe miệng Lục Cảnh Hanh căng thẳng, giọng yên lặng nói: "Tôi nay Sơ Nhược có chút không thoải mái, chúng con không thể trở về nhà."

"Không thoải mái?" Mẫn Tổ Tổ bỗng nhiên cất giọng, âm thanh nghiêm giận: "Lục Cảnh Hanh, con cho rằng mẹ con dễ lừa thế này sao? Sáng sớm hôm nay không phải nói rất tốt à, thế nào không có nghe con bé nói không thoải mái? Bây giờ trong nhà bạn bè thân thích đều đến, người ta cũng muốn trông thấy con dâu nhà họ Lục, con bé lại không chịu lộ diện, đây là mặt nặng mặt nhẹ với mẹ sao?"

"Mẹ, Sơ Nhược thật không thoải mái." Lục Cảnh Hanh hí hóp mắt, phiền não nói cổ áo ra, "Tôi qua chúng con cũng mắc mưa, cô ấy có chút sốt nhẹ, mới vừa ăn và uống thuốc đã nằm ngủ rồi."

"Thật chứ?" Mẫn Tổ Tổ nghe được lời của con, hồ nghi hỏi.

"Đương nhiên là thật." Lục Cảnh Hanh nhẹ giọng cười nhẹ, dụ dỗ: "Người mẹ đại nhân xinh đẹp cơ trí của con, con trai của mẹ nào có lá gan nói dối?"

"Stop!"

Mẫn Tổ Tổ cười nhạo một tiếng, cuối cùng nói lỏng giọng điệu, "Như vậy thì coi như xong đi, chỉ là lần sau nếu con bé lại dám thất ước, đừng trách sao mẹ chồng là mẹ đây trở mặt đó!"

"Bảo đảm sẽ không dám." Lục Cảnh Hanh khéo ăn nói, Mẫn Tổ Tổ thích nghe con trai dụ dỗ nhất. Anh lại dỗ mẹ mình mấy câu, liền cúp luôn điện thoại.

Cầm điện thoại di động trên bàn trà nhỏ, Lục Cảnh Hanh lại gọi cho Quyền Sơ Nhược, cũng không có người nào nghe.

Giây lát, anh trầm mặt đứng dậy, phân phó thủ hạ đi tìm người. Tuy nói ở thành phố Duệ Phong nhà họ Quyền tìm người nhanh nhất, nhưng nhà họ Lục cũng không phải là ngồi không.

Lục Cảnh Hanh đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn đèn đường nơi xa lóe sáng, tòa nhà Bát Dạ Thành này ban đêm trang trí rất là mê người.

Điện thoại di động rất nhanh vang lên, Lục Cảnh Hanh nghe được tin tức hồi báo, gương mặt tuấn tú hoàn toàn tăm tối. Anh cầm chìa khóa xe lên, vừa đi vừa mặc áo khoác vào, lái xe rời khỏi khu nhà.

Lái xe tới đến Mê Sắc, thời gian vừa đúng. Nơi này sống về đêm, mới vừa kéo màn che ra.

Lục Cảnh Hanh đậu xe được, mím môi bước nhanh đi vào trong.

"Lục Thiếu" quản lý đại sảnh gặp được anh, chạy lên. Toàn thành phố những quý nhân này, anh ta đã gặp qua là không quên được, lên toàn bộ tình thần phục vụ, chỉ sợ đắc tội đến người nào.

"Một mình ngài tới sao?" Quản lý đại sảnh thấy anh đi một mình, cảm thấy ngoài ý muốn. Bình thường những người này đều kết đội đi thành tốp ba, tốp năm.

Tâm tình Lục Cảnh Hanh không vui, đi thẳng hướng của một sàn nhảy, lạnh lùng ném cho anh ta hai chữ, "Tìm người."

Mất thấy như thế, quản lý đại sảnh thức thời tránh, không có hỏi nhiều.

Cảnh lầu một huyền ảo, loại người nào cũng có. Trong sàn nhảy âm nhạc ồn ào, đình tai nhức óc.

Toàn cảnh xa hoa lãng phí, mập mờ giấy dứa, mê loạn tán tỉnh.

Lục Cảnh Hanh chán ghét cau mày, trông mắt đen sáng ngồi nhanh chóng tìm đám người chung quanh. Bình thường tới Mê Sắc tiêu khiển, anh chỉ đi vào phòng cho khách trên lầu, nơi này cũng là lần đầu tiên anh xuống.

Cách đó không xa trước quầy bar, có một bóng dáng đang ngồi. Trên một bàn cao, đồ công sở màu đen, dạng này rất dễ dàng phân biệt.

Nhưng cô ăn mặc như vậy, bên cạnh còn có đàn ông vây quanh?

Bước chân Lục Cảnh Hanh lạnh thấu xương đi tới, đưa tay lôi cô vào trong ngực.

Vốn là người đàn ông tới đây tiếp lời người đang ngăn người kia, đầu tiên là ánh mắt khinh thường quan sát, đến khi nhìn thấy cách ăn mặc của Lục Cảnh Hanh, bắt đầu dĩ tránh ra. Đầu năm nay tìm phụ nữ, cũng phải xem thực lực!

Người trong ngực hiển nhiên uống qua không ít rượu, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly. Cô cầm ly rượu, cười đưa tới, "Uống rượu, cạn ly!"

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, mơ mơ hồ hồ nhìn người trước mắt, cảm thấy quen thuộc, lại nhìn không rõ lắm!

Năm ngón tay Lục Cảnh Hành buộc chặt bên eo cô, nhìn chăm chăm bộ dáng cô quyền rũ giống như không phải là say, lửa giận cuộn cuộn trong lòng. Mới vừa rồi anh không có xuất hiện, cô cũng là như thế này hướng về phía người đàn ông tiến tới bên cạnh mà cười?

Quyền Sơ Nhược em dám đối với người đàn ông khác cười như vậy?!

"Thế nào lại không uống?" Quyền Sơ Nhược giơ ly rượu, nhưng không thấy người đàn ông uống rượu, không khỏi cau mày, nghĩ thầm người đàn ông này thế nào lại không uống rượu!

Lục Cảnh Hành mím chặt môi, lòng bàn tay càng siết càng chặt.

"Đau!" Quyền Sơ Nhược để ly rượu xuống, nụ cười dâng lên một tia tức giận. người đàn ông này thế nào lại siết cô?

Nghe vậy, Lục Cảnh Hành cười trầm thấp. Rất tốt, còn biết đau!

Một khắc sau, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm chặt, ngay sau đó cô liền bị một nguồn sức mạnh lôi kéo, lao đảo nhào vào trong ngực của người đàn ông, bị anh cưỡng chế mang đi ra ngoài.

"Này!"

Quyền Sơ Nhược giùng giàng kêu một tiếng, thoáng qua liền bị bao phủ trong tiếng âm nhạc, "Buông tay!"

Hai cánh tay Lục Cảnh Hành khẽ dùng sức, kẹp lại thân thể mềm mại trong ngực đang gãy gục, trầm mặt dẫn cô ra sàn nhảy, trực tiếp đi ra ngoài Mê Sắc.

"Lục thiếu ——"

Quản lý đại sảnh đi nhanh, sắc mặt làm khó. Anh ta nhìn thấy Lục Cảnh Hành vội vã mang người phụ nữ đi, đang phân vân có muốn ngăn cản hay không.

"Không có việc gì."

Sau lưng chợt vang lên một giọng nói nhẹ, quản lý đại sảnh xoay người, trong ánh mắt thoáng chốc sáng sủa, "Quyền thiếu!"

"Người kia là chị thôi." Hai tay Quyền Yến Thác nhét vào túi, ánh mắt giống như Hắc Diệu Thạch nhìn chăm chăm về bóng người phía trước, môi mím cười, "Còn có anh rể tôi."

"À?" Trãi qua một hồi yên lặng Quản lý đại sảnh, hiểu được, "Vâng."

Thì ra là hai vợ chồng, khó trách mới vừa rồi sắc mặt Lục thiếu khó coi như vậy?!

Quyền yến thác cầm chìa khóa xe trong tay, môi mím lộ ra nụ cười mập mờ. Anh rể, anh tuyệt đối đừng khiến em thất vọng!

Xe thể thao màu bạc một đường chạy, Lục Cảnh Hành đạp mạnh chân ga dưới chân. Chỗ kế bên người lái, Quyền Sơ Nhược đứng đưa trái phải, trong dạ dày từng trận cuộn cuộn.

"Không cho ói!"

Lục Cảnh Hành nghiêm khắc cảnh cáo, sắc mặt lo lắng, "Nhìn cho tôi, không cho ói trong xe."

Đây là chiếc xe anh yêu thích, không ai dám chạm vào!

Đầu Quyền Sơ Nhược hỗn loạn, mơ hồ nghe bên tai có người đưa ra cảnh cáo thanh. Nhưng này chiếc xe đang đưa trái phải, cô che cái trán, khó chịu muốn chết.

"Dừng xe!"

Quyền Sơ Nhược lấy tay che miệng, đưa tay hướng ven đường chỉ, ý kia chính là kêu anh dừng xe bên lề.

Xe ở trên đường cao tốc, không có cách nào dừng xe. Lục Cảnh Hành liếc qua thấy sắc mặt cô trắng bệch, chỉ có thể đạp lút cần ga, tăng tốc đi tới, đại khái còn có ba cây số là có thể hạ tốc độ cao.

Quyền Sơ Nhược thấy xe không ngừng, cũng nhin không được nữa. cô cúi người xuống, nôn một tiếng, tất cả đều ói ở trong xe.

"Mẹ nó!"

Lục Cảnh Hanh gấp gáp, kết quả là cô nôn lên toàn thân của mình, thật là ảo não muốn giết người!

Trong dạ dày thoải mái, Quyền Sơ Nhược ngồi dậy, dựa lưng vào ghế ngồi, dần dần nhắm mắt lại.

Trong xe mùi vị tràn ngập, Lục Cảnh Hanh mở cửa sổ toàn bộ ra, hung hăng nhìn chăm chăm người bên cạnh giả chết, thật không thể bóp chết cô!

Đại khái mười phút sau, Lục Cảnh Hanh lái xe về nhà. Anh tắt máy xe, liếc qua một thân nhếch nhác, lửa giận nơi đáy lòng cuộn cuộn lần nữa. Lấy điện thoại di động ra, anh gọi cho người tới đây rửa sạch xe, rồi sau đó kéo người bên tay lái phụ xuống xe.

"Đừng đụng tôi!"

Quyền Sơ Nhược mơ hồ đẹp vô cùng, chợt bị người kéo đi ra, tâm tình cực kỳ khó chịu.

Trên người cô tất cả đều là dơ bẩn, Lục Cảnh Hanh chán ghét cau mày, trực tiếp ôm lấy cô, đi nhanh vào thang máy.

Trở lại nhà, Lục Cảnh Hanh mặt lạnh ném cô ở trong ghế sofa, xoay người đi trở về phòng ngủ dọn dẹp. Anh cởi tây trang áo khoác trên người ra, đi vào phòng tắm tắm.

Tắm rửa qua, cổ hương vị buồn nôn này mới biến mất. Lục Cảnh Hanh mặc áo ngủ màu đen, ném quần áo dơ vào túi rác, từ phòng tắm xách ra, trực tiếp mở cửa chính vứt bỏ.

Vứt bỏ đồ bỏ đi, chân mày Lục Cảnh Hanh nhíu chặt mới buông ra. Anh nhớ tới người phụ nữ trên xô pha, nhíu mày nhìn sang, lại không thấy bóng người của cô.

Trên xô pha không có ai, trên sàn nhà bằng gỗ thô, tán lác mấy bộ quần áo.

Quần áo của người phụ nữ, váy đen, tất chân màu đen, từ phòng khách quanh co, một đường đến phòng ngủ chính.

Lục Cảnh Hanh nhíu chặt mày kiếm, đi theo mấy thứ này, đẩy ra cửa phòng ngủ. Trên giường hai người khổng lồ này, người chuyên gây họa nằm lỳ ở trên giường, ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Gây họa xong, ngược lại cô ngủ yên tâm thoải mái?

Lục Cảnh Hanh hừ lạnh một tiếng, đi đến bên giường, cũng đang nhìn thấy người nằm, đáy mắt chợt biến.

Trước giờ Quyền Sơ Nhược ưa sạch sẽ, theo bản năng cô cởi hết quần áo bản xuống, nhưng không còn hơi sức tắm, cả người ngã xuống giường ngủ.

Áo khoác toàn bộ cởi xuống, mà ngay cả cái mắt kiếng cô cần đeo cũng lấy xuống. Lúc này trên người cô, chỉ mặc một thân đồ lót.

Áo lót viền tơ màu đen, bao quanh thân thể lung linh tinh tế của cô. Da thịt trắng nõn, màu đen làm nổi bật lên cực hạn, hai loại thị giác có hiệu quả mãnh liệt, cực kỳ câu người.

Hồ hấp Lục Cảnh Hanh nặng nhọc mấy phần, anh từ từ cúi người, lòng bàn tay ở bên má cô vỗ nhẹ, "Không cho ngủ, đi tắm rửa trước."

Ngủ thật ngon, có người tới quấy rầy. Quyền Sơ Nhược phiền não cau mày, theo bản năng phất tay, nói: "Cút ngay!"

Tròng mắt đen của người đàn ông thoáng chốc âm trầm, mới vừa rồi khoản nợ kia còn chưa có tính toán với cô, lúc này còn dám mượn rượu làm càn?!

Lòng bàn tay Lục Cảnh Hanh rơi vào hông của cô, khẽ dùng sức liền lật cô qua, cả người anh đè xuống, dễ dàng đặt Quyền Sơ Nhược dưới thân thể của anh.

"Em kêu người nào cút ngay?" Lục Cảnh Hanh nắm cầm của cô, lo lắng hỏi.

Cầm bị đau, Quyền Sơ Nhược dần dần mở mắt, rốt cuộc thấy rõ gương mặt trước mặt này.

"Làm sao anh ở nơi này?" Cô ngây ngốc hỏi, âm thanh lộ ra sự bối rối.

Lục Cảnh Hanh cười khế một tiếng, nhớ tới chiếc xe mình yêu thích bị thê thảm, giọng nói trầm hơn, "Đây là nhà của tôi, giường của tôi, em nói sao tôi lại ở chỗ này?"

Vuốt vuốt cái trán chua xót, trong nháy mắt Quyền Sơ Nhược vẫn là không có nhớ ra. Sức nặng của người đàn ông khiến cô thở không nổi, cô khó chịu giật giật, nhẹ cọ phía dưới của anh.

"Đừng động!"

Lục Cảnh Hành cắn răng nói nhỏ, trên người cô mặc áo lót, trên người anh thì mặc một cái áo ngủ, nguyên bản là đã lửa nóng ở bụng dưới, lúc này hết sức căng thẳng.

Quyền Sơ Nhược cũng phát giác có cái gì không đúng, cô liếc nhìn thân mình trần truồng, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, giờ tay hướng anh vỗ vỗ.

"Là em tự mình còi." Lục Cảnh Hành đè lại cổ tay của cô, vô tội giải thích.

Gương mặt bốc cháy lên, Quyền Sơ Nhược hồi tưởng lại, cô cắn môi, buồn bực nói: "Anh đi ra ngoài."

Đi ra ngoài?

Ánh mắt Lục Cảnh Hành u ám, đôi mắt thâm thúy híp một cái. Tại sao để cho anh đi ra ngoài?

Nhớ tới hành động tối nay của cô, tức giận bốc lên trong lòng Lục Cảnh Hành, anh mặt lạnh, ngón tay thon dài từng tắc đi xuống vuốt ve, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm được cái quần lót viền tơ kia.

"Đi ra ngoài?" Lục Cảnh Hành cong môi, trông mắt tà ác rơi vào trên mặt của cô, "Tôi sẽ không ra đi, chỉ biết đi vào."

Sau khi Quyền Sơ Nhược hiểu được lời anh, hai gò má thiêu đốt càng thêm nóng bỏng.

"Có tin tôi tiến vào hay không đây?" Lục Cảnh Hành nhìn chăm chăm cô, lạnh thấu xương hỏi.

Toàn thân Quyền Sơ Nhược dâng lên một tầng da gà, vẫn còn cây mạnh chế cười, "Anh dám?!"

Quần lót màu đen bị cởi ra, Quyền Sơ Nhược cả kinh sắc mặt trắng bệch, tiếng hô trong miệng bị dị vật xông vào trong thân thể chợt làm cho ngo ngẩn.

Lục Cảnh Hành không muốn dùng sức mạnh, anh nắm chặt lực độ, cũng không có đi vào toàn bộ. Khi anh chạm được tầng thật mỏng cách trở kia thì cả người cũng cứng tại chỗ, tiến lùi không được.

Hai người nam trên nữ dưới này, mắt lớn trừng mắt nhỏ. Mặt Lục Cảnh Hành không thể tin, từ từ đáy mắt anh thâm thúy dâng lên một mảnh sáng lóang, nụ cười tràn ra khoe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cô Trốn Không Thoát

Editor: Hephc

Duy trì tư thế cứng ngắc, da đầu Quyền Sơ Nhược tê dại. Hạ thân hơi đau nhói, để cho toàn thân cô dâng lên sự lạnh lẽo, cô không dám la, thậm chí ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"Lục Cảnh Hành ——"

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đè ở trên người mình, từng chữ từng chữ, không lưu loát nói ra: "Anh đi ra ngoài!"

Bởi vì thần kinh căng thẳng, lúc cô mở miệng, giọng điệu mang theo thanh âm rung động.

Lục Cảnh Hành cúi đầu, ánh mắt đen láy phức tạp của nhìn cô. Anh chống đỡ cái tầng màng mỏng kia, đủ để chứng minh trong sạch của cô, cái nhận thức này, anh thừa nhận có chút ngoài ý muốn.

Gia thế của bọn họ, có ai không phải chơi đùa từ nhỏ đến lớn, trong vòng hỗn loạn này, Lục Cảnh Hành cũng hiểu biết rất rõ. Anh cũng không phải

có ý so đo cái gì, chỉ là tuổi Quyền Sơ Nhược không nhỏ, anh cảm thấy, cô không phải là một tấm giấy trắng.

Huống chi, không phải còn có một Liêu Phàm sao?!

So sánh với sự hồn nhiên của cô, ở trên tình trường anh đã sớm thành thạo, nhưng lúc này Quyền Sơ Nhược mở một đôi mắt to đen láy, sợ hãi lại cầu khẩn nhìn về anh, trong lòng anh rối loạn.

Muốn một người phụ nữ rất đơn giản, anh lại hướng phía trước động động, người phụ nữ này là thuộc về anh.

Nỗi sợ hãi trong lòng Quyền Sơ Nhược càng ngày càng mãnh liệt. Cô cắn môi, trầm giọng nói: "Nếu như anh dám, tôi liền kiện anh cưỡng gian!"

"Cưỡng gian?" Lục Cảnh Hanh hung dữ cười khê, bị sợ nên sắc mặt Quyền Sơ Nhược trắng bệch, "Chúng ta kết hôn, cưỡng gian từ đâu mà ra?"

"Kết hôn cũng có thể tạo thành cưỡng gian." Đôi tay Quyền Sơ Nhược rất nhanh, muốn đẩy anh, lại sợ hành vi của mình chọc giận anh.

Thời điểm này, anh là dao thót, tôi là cá thịt.

Cô không có năng lực chống cự.

"Cho là tôi không hiểu pháp luật?" Ngón tay Lục Cảnh Hanh rơi vào chóp mũi của cô, nói: "Kết hôn và cưỡng gian trong giới tư pháp luôn luôn tranh luận rất lớn."

Quyền Sơ Nhược âm thầm cắn răng, nghĩ thầm tên khốn này còn biết rất nhiều. Thân thể cô cứng còng, một cử động cũng không dám, nhưng chỗ kín gần sát và quần quít như thế, cô chỉ cảm thấy gương mặt mình lửa đốt, cả trái tim nhảy loạn.

Bộ dáng má cô ửng đỏ rất đẹp mắt, Lục Cảnh Hanh nhíu chặt mày kiếm, muốn vào hay không vào nơi kia, đã muốn hành hạ anh điên rồi! Nhưng đôi mắt Quyền Sơ Nhược như đáy hồ trong suốt, chọt cho anh có cảm giác, nếu như anh muốn tiếp tục, thật không có cách nào vượt qua chính mình.

Hít sâu một hơi, Lục Cảnh Hanh khiến cho mình tỉnh táo lại. Lần đầu, anh ần nhẫn dục vọng của mình, dần dần rút người ra.

Khó chịu giữa hai chân biến mất, nhưng người đàn ông đè ở trên người cô cũng không có động. Quyền Sơ Nhược vừa muốn thở nhẹ một hơi, lại thấy môi mỏng anh cúi áp xuống, hung hăng hôn môi của cô.

Vậy không có thể tính làm hôn, căn bản là cần.

Quyền Sơ Nhược chỉ cảm giác đôi môi nóng hừng hực, bị anh dùng răng cắn làm đau.

Đây là muốn ăn thịt người hả!

Cho đến khi môi của cô sắp cắn chảy ra máu, Lục Cảnh Hanh mới tỉnh nhả ra. Ánh mắt của anh rơi vào trên đôi môi hồng đào của cô, lửa nóng trong thân thể bùng nổ.

"Biến mất!"

Người đàn ông hé mở môi mỏng, Quyền Sơ Nhược sưng sưng, nhất thời không rõ ràng.

"Tránh xa tôi một chút ——" Lục Cảnh Hanh âm trầm, giọng khàn khàn nói.

Lần này, Quyền Sơ Nhược coi như là nghe rõ. Cô từ dưới người anh, không để ý tới cái khác, trực tiếp chạy vào phòng tắm, cũng khóa trái cửa lại.

Khóa cửa lại, Quyền Sơ Nhược dựa vào cánh cửa, không thờ được, một bộ dáng chưa tỉnh hồn.

Cô lấy tay vòng chắc bả vai, như lạnh phát run. Hạ thân trống không, cũng không có quần áo che giấu, cô theo bản năng cúi đầu nhìn qua, lần nữa gương mặt lửa đốt.

Không dám nhớ lại hình ảnh mới vừa rồi, cô đi vào tắm phòng, mở vòi hoa sen ra, bắt đầu tắm.

Trên giường lớn ở phòng ngủ, Lục Cảnh Hanh nhìn người chạy trốn cũng không quay đầu lại, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại. Khóe mắt anh chọt lóe, ngón tay thon dài nâng lên rơi vào quần lót viền tơ màu đen ở mép giường, tròng mắt thâm thúy trầm xuống.

Tắm nước nóng hữu hiệu hóa giải bắp thịt cứng ngắc, bình thường Quyền Sơ Nhược tắm 20 phút, hôm nay ước chừng cô tắm 50 phút. Tắm xong, cô mặc áo ngủ, đứng ở trước gương thổi khô tóc dài.

Rất nhanh người trong kính lại khôi phục sự tỉnh táo lão luyện. Quyền Sơ Nhược đưa tay vỗ vỗ mặt mình, từng lần một cho mình, trong lòng ám chỉ, mới vừa rồi thật là làm không đến, tất cả đều không tồn tại.

Nhưng trong nháy mắt cô xoay người bước đi, giữa hai đùi cảm giác khó chịu vẫn tồn tại. Cái loại đó cảm giác khác thường, trực tiếp thông qua đầu truyền lại dây thần kinh, trước mắt bất ngờ xuất hiện hình ảnh mới vừa rồi.

Đôi mắt người đàn ông thâm trầm sắc bén, khuôn mặt lạnh lùng, cơ ngực to lớn, còn có cái vật gì của anh dâng cao.

"Ồi!"

Quyền Sơ Nhược ôm đầu, phiền não kêu rên một tiếng. cô tuyệt đối không phải là có lòng hồi tưởng, nhưng hình ảnh kia chỗ nào cũng thấy, cô càng không nghĩ, hết lần này tới lần khác càng xuất hiện tại trước mắt cô, mập mờ không ngừng.

Muốn điên rồi!

Hồi lâu, Quyền Sơ Nhược mở cửa phòng tắm ra ngoài, trên giường cũng không có người. Trong phòng ngủ trống không, cửa đã sớm đóng.

Cũng may, tên khốn kia cuối cùng chưa chút mặt mũi cho cô. Và chưa chút mặt mũi cho nhau!

Vén chăn muốn lên giường, có thể tưởng tượng đến chuyện xảy ra mới vừa rồi, Quyền Sơ Nhược trầm mặt đi tới trước tủ treo quần áo, tìm ra một bộ drap giường mới, thay lại bộ trên giường này.

Lần nữa thay mới cái mền, có nhàn nhạt mùi hoa, hòa tan hình ảnh không đẹp mới hồi này.

Quyền Sơ Nhược ngã ở trên giường, thở dài một hơi. Cô ôm chăn, tắt đèn đầu giường, bắt buộc mình ngủ.

Nhưng lần qua lộn lại, vô số lần, bối rối chậm chạp không ngủ được.

Sáng ngày hôm sau, quả nhiên đập vào hai mắt là quang cảnh. Quyền Sơ Nhược rửa mặt xong, như thường mặc đồ cô sở. Chỉ là cô mặc thêm vào cái áo màu đen, theo bản năng sẽ không thoải mái.

Haizzzz——

Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, quyết định phải đổi đi tất cả quần áo màu đen trong tủ. Cô nâng mắt kiếng, chuẩn bị tốt rồi mở cửa phòng ngủ phía sau ra kéo đi. (chị định vứt hết quần áo đen à)

Dự trữ trường hợp chưa từng xuất hiện.

Vốn là Quyền Sơ Nhược hạ quyết tâm, vô luận Lục Cảnh Hành giờ trò lưu manh như thế nào cô đều không nhìn!

Trong phòng khách sạch sẽ như mới, Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, hoàn toàn không thấy được sự bừa bãi tối hôm qua. Cô cúi đầu tìm nửa ngày, nhớ tới hôm qua cởi quần áo ở bên ngoài, bây giờ tìm cũng không tìm được.

Trên bàn ăn, bày một phần ăn sáng. Quyền Sơ Nhược mím môi đi tới, đáy lòng cảm thấy kinh ngạc.

Đây là chuẩn bị cho cô sao?

Tối hôm qua chưa ăn cơm, trong dạ dày quả thật rất trống. Quyền Sơ Nhược do dự một chút, vẫn là quyết định không bạc đãi dạ dày của bản thân. Cô ngồi xuống, rất nhanh tiêu diệt bữa ăn sáng, sau khi dọn dẹp xong đồ ăn, liền xách theo ví da rời đi.

Từ nhà lái xe đến phòng luật sư, thần sắc Quyền Sơ Nhược không nhìn ra biến hóa gì. Trợ lý đẩy cửa đi vào, tỉ mỉ phát giác sự khác lạ của cô.

"Chị Quyền, tối hôm qua chị mất ngủ sao?" Tống Văn đang cầm bút giấy ghi chép, thì nhiều chuyện hỏi.

Quyền Sơ Nhược không ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Cho tôi một ly cà phê."

"Được ạ." Tống Văn gật đầu, sau đó bổ sung thêm: "Trước khi ngủ uống một ly sữa tươi, sẽ có lợi cho giấc ngủ."

Cô nhóc nhỏ xoay người rời đi, Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm bóng lưng cô nàng đi xa, ánh mắt trầm xuống.

Vụ án tranh chấp đất đai, Quyền Sơ Nhược vẫn còn nghiền cứu chi tiết. Vụ án lần này trước kia cô chưa từng tiếp xúc qua, cho nên chuẩn bị càng cẩn thận hơn, không phải vấn đề thắng thua, hơn nữa cô đột nhiên cảm thấy, mảnh núi rừng kia tốt đẹp như thế, nên cần phải bảo tồn lâu dài.

Kể từ khi chuyện đêm đó xảy ra, Quyền Sơ Nhược cũng không biết rõ là cố ý hay là vô ý, cô bắt đầu tránh né về nhà. Gần đây án kiện không tính là khó giải quyết, nhưng mỗi đêm cô cũng làm thêm giờ.

Có lúc thậm chí không có việc làm, ngồi ở phòng làm việc chơi trò chơi. Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, nhớ tới đêm đó trông mắt đen của Lục Cảnh Hanh sáng ngời, còn có khoe miệng anh cười như có như không, cả trái tim sống gió nổi lên.

Một ván đối chiến kết thúc, Quyền Sơ Nhược thua thảm thiết.

Tất máy vi tính, đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Ngoài cửa sổ bóng đêm mông lung, đầu cô tựa bên cửa sổ, ánh mắt lại không biết rơi vào nơi nào.

Nhện đến hơn một giờ đêm, Quyền Sơ Nhược mới lái xe về nhà. Cô biết đại khái là Lục Cảnh Hanh thói quen về muộn, cho nên cô chỉ có thể lựa chọn về trễ hơn so với anh, như vậy mới có thể tránh không gặp mặt anh.

Phòng khách có một chiếc đèn sáng trên tường, trước cửa để một đôi giày da màu đen. Quyền Sơ Nhược đóng cửa lại, biết anh đã trở về.

Rón rén đi vào phòng ngủ, Quyền Sơ Nhược nhanh chóng đóng cửa, rồi cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cô đều là như thế, không tới đêm khuya tuyệt không trở về. Vốn định ở tại phòng luật sư, lại sợ bí mật khó giữ có nhiều người biết, rồi truyền ra tin tức gì, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt về nhà.

Thả đồ trong tay xuống, cô đi vào phòng tắm tắm, tẩy đi một thân mệt mỏi.

Thay xong áo ngủ ra ngoài, Quyền Sơ Nhược cảm thấy thật mệt mỏi. Cô vén chăn lên giường, lại thấy trên tủ đầu giường, để một ly sữa tươi.

Ngớ ngẩn, cô giơ tay lên sờ sờ cái ly, còn nóng.

Mới vừa rời tắm, rõ ràng đã khóa cửa lại. Quyền Sơ Nhược quay đầu, nhưng trong phòng ngủ chỉ có một mình cô. Cô hít một hơi thật sâu, người được trong không khí có mùi bạc hà mát lạnh.

Là mùi trên người Lục Cảnh Hanh.

Đây là nhà của anh, bình thường mỗi gian phòng anh đều có một cái chìa khóa. Quyền Sơ Nhược dựa lưng vào đầu giường, đưa tay nâng ly sữa tươi lên, nhưng cô cảm thấy kỳ quái, anh đi vào không có kinh động cô, chỉ để sữa tươi xuống rồi bỏ đi?

Ngây thơ?!

Quyền Sơ Nhược quát khẽ một tiếng, nhưng vẫn ngửa đầu uống cạn sữa tươi. Hi vọng nó có thể làm cho cô ngủ ngon giấc.

Buổi tối cô về muộn, buổi sáng anh đi sớm. Như vậy không đụng mặt nhau, Quyền Sơ Nhược cảm thấy tự tại, cô rất là không muốn nhìn thấy anh.

Buổi trưa đã đến, điện thoại di động trên bàn làm việc reo. Quyền Sơ Nhược nhìn mã số, không dám không nhận: "Mẹ, con còn đang bận."

"Biết con bận rộn mà." Giọng Phạm Bồi Nghi tươi cười, ân cần nói: "Tối nay về nhà ăn cơm, mẹ làm mì sốt tương cho con."

Lần trước cô lạc đường, người trong nhà vẫn lo lắng, cô nên về nhà, "Được rồi."

"Trở về sớm chút, Cảnh Hanh cũng tới, đừng quên để cho nó chờ con." Cúp điện thoại trước, Phạm Bồi Nghi cố ý dặn dò cô.

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược tối sầm lại, mím môi để điện thoại di động xuống.

Sáu giờ tối, Lục Cảnh Hanh đúng lúc đi tới nhà tổ của họ Quyền. Phạm Bồi Nghi chuẩn bị xong các loại đồ ăn vặt, chờ con rể trở về.

"Mẹ!"

Lục Cảnh Hanh vào cửa liền gọi người tới, chuẩn bị quà tặng để có thể lấy lòng mẹ vợ. Phạm Bồi Nghi lôi kéo anh ngồi ở bên cạnh mình, ân cần hỏi han, người ngoài nhìn còn tưởng rằng là con trai ruột.

Bà cụ nghe giọng nói của anh, cũng cười đi ra.

"Bà nội." Lục Cảnh Hanh đứng dậy nghênh đón, đỡ bà đi tới sofa ngồi xuống. Bình thường bà cụ đều chọn người, như có cháu rể trong nhà, còn có cháu dâu, bà cụ đều rất hài lòng.

Đang nói, thì trong sân một chiếc Hummer màu đen lái vào. Quyền Yến Thác ôm Sở Kiều đi tới, động tác thân mật, không che giấu chút nào.

"Anh rể." Quyền Yến Thác dẫn Sở Kiều ngồi xuống bên người, ngồi chung với mọi người.

Lục Cảnh Hanh đối với em vợ mình cười cười, lại nhìn đến Sở Kiều bên cạnh anh thì nụ cười càng sâu.

Sở Kiều có chút ngượng ngùng, chuyện của bọn họ lên lên xuống xuống, người cả nhà đều quan tâm theo.

"Bà xã, không cần phải ngượng ngùng." Quyền Yến Thác mặt dày cười nói: "Cái này gọi là người có tình sẽ thành thân thuộc!"

Sở Kiều trừng mắt liếc anh ấy một cái, người đàn ông này không biết khiêm tốn sao?

Phạm Bồi Nghi lắc đầu một cái, không có cách bắt bí con trai bảo bối này. Bất quá cũng may hai người tiểu oan gia này luôn hòa thuận, hôn lễ sắp tới.

"Còn cần cái gì không?" Lục Cảnh Hanh mở miệng, hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói.

Quyền Yến Thác lập tức tiến tới, nịnh nọt mà nói: "Sang năm em có cái hạng mục, dự định khai phá ngọn núi phía đông, ngân hàng bên kia....."

"Để nói rồi." Lục Cảnh Hanh mím nhẹ môi, "Đều là người một nhà, có tiền hay không cũng không cần vòng vèo như vậy."

Chà chà! Anh rể nhà anh tuyệt đối là có danh tiếng đó!

Bà cụ phân phó ăn cơm, Phạm Bồi Nghi cau mày để điện thoại xuống, nói: "Đứa nhỏ Sở Nhượng này có chuyện gì xảy ra thế? Vẫn không nhận điện thoại di động."

Khóe mắt Lục Cảnh Hanh trầm một cái, mím môi không nói gì.

"Có lẽ chị Quyền có chuyện bận." Sở Kiều thấy sắc mặt Lục Cảnh Hanh không vui, vội vàng hoà giải.

Phạm Bồi Nghi cũng ý thức được mình nói bậy, cười nói: "Đúng vậy, đứa nhỏ này nhất định lên tòa án rồi, chúng ta ăn trước thôi."

Đang lúc nói chuyện, bà vội vàng đứng dậy đi kêu người giúp việc mang thức ăn lên.

"Biết chị em ở đâu không?"

Quyền Yến Thác ngửi được hương vị mì sốt tương, đang muốn đứng dậy lôi kéo Sở Kiều, lại nghe người đàn ông bên cạnh hỏi.

Anh ấy là một người am hiểu, nghe giọng điệu Lục Cảnh Hanh, đáy lòng đã có tính toán. Chán nản buông tay Sở Kiều, anh ấy cúi đầu tại dạn dò bên tai cô, "Em ăn trước đi, anh đi xem chị anh."

Sở Kiều gật đầu một cái, đi vào phòng ăn.

"Cảm ơn nhiều." Lục Cảnh Hanh đứng lên, vỗ vỗ bà vai Quyền Yến Thác, cũng xoay người đi vào phòng ăn.

Quyền Yến Thác ngớ ngẩn, lập tức cúi đầu. Quả nhiên là có việc cầu người, mì sốt tương đến miệng cũng ăn không được!

Anh rể, xem như anh lợi hại!

Lái xe tới đến phòng luật sư, quang cảnh đèn chung quanh đan xen hợp lí. Quyền Yến Thác đậu xe xong, đi tới hoa viên của nhà lầu nhỏ.

Sân cỏ bốn phía có ánh đèn nhỏ, chiếu hình ra các chùm sáng trên tường, sáng lạng chói mắt.

Trước bàn sắt có hoa văn nghệ thuật, một bóng lưng gầy yếu đang ngồi. Quyền Yến Thác đứng ở sau lưng cô, ánh mắt giống như Hắc Diệu Thạch giật giật. Đã nhiều năm chưa từng thấy bóng lưng chị cô đơn như vậy, anh ấy không tiếng động thở dài, đau lòng vô biên.

"Trong nhà có cơm không ăn, muốn ở chỗ này hà hơi." Kéo cái ghế bên người cô ra, Quyền Yến Thác ngồi xuống.

Quyền Sở Nhượng nắm trong tay một chai rượu đỏ, ngửa đầu nốc cạn, liếc liếc anh ấy, "Haizzzz, em còn có tâm tình đến thăm chị."

Người đàn ông cũng không giận, cười nói: "Chị, có phải chị không muốn nhìn em kết hôn hay không, ghen à?"

"Ghen cái đầu em!"

Quyền Sở Nhượng giơ tay vỗ anh, lạnh lùng nói: "Cái đức hạnh này của em, Sở Kiều người ta chịu cưới em, nhà chúng ta liền thấp nhang thom cầu nguyện đó."

"Đức hạnh em thế nào?" Quyền Yến Thác ôm đầu, không phục hỏi.

"Muốn chị nói sao?" Quyền Sở Nhượng đã uống rượu, cặp mắt lấp lánh, giống như sao trong đêm tối. Quyền Yến Thác chột dạ quay mặt, lại

không dám lơ mắng với chị mình.

"Uống không?" Quyền Sơ Nhược đưa bình rượu tới, Quyền Yến Thác lại đẩy ra.

Mất thấy bộ dáng này của anh, Quyền Sơ Nhược mím môi cười cười, vẻ mặt từ từ ôn nhu lại.

"Chị!"

Quyền Yến Thác quay đầu đi, ánh mắt rơi vào trên mặt Quyền Sơ Nhược, nói: "Không cần đợi thêm nữa, chị đợi không được người kia đâu."

Nghe vậy, chai rượu trong tay Quyền Sơ Nhược dừng lại, động tác cứng ngắc.

"Nhiều năm như vậy, chị đã tận lực rồi." Quyền Yến Thác cầm lấy chai rượu trong tay cô, giọng nói thương yêu.

Quyền Sơ Nhược hơi cúi đầu, không nhìn ra biểu lộ trên mặt. Cô còn nhớ rõ ban đầu trong nhà muốn cô gả vào nhà họ Lục, thẳng nhóc hư hỏng này thế nhưng lại quang phiêu tán thành.

"A Thác, em cũng cảm thấy, chị đợi không được?" Quyền Sơ Nhược mím môi, âm thanh rất thấp.

Mây kiếm Quyền Yến Thác cọt nhả, nói: "Trong lòng chị đã có đáp án, tại sao còn muốn hỏi em? Nếu như chị muốn tìm một người có định ý nghĩ kiên như chị, vậy em nói cho chị biết, em sớm cũng biết, chị và Liễu Phạm không thể nào có kết quả!"

"Em....." Quyền Sơ Nhược cau mày, khóe miệng kéo ra một nụ cười, "Có cần nói rõ thế này hay không, em muốn đả kích chị à?!"

Quyền Yến Thác đưa tay vòng chắc bả vai của cô, ôm chặt cô vào trong ngực. Gương mặt tuấn tú của anh rủ xuống, vẻ mặt dịu dàng, "Chị, trong lòng em, vị trí của chị còn trọng yếu hơn cả mẹ cùng bà nội."

"Stop!" Quyền Sơ Nhược chê cười, nói: "Bớt đi, không phải là em yêu nhất vợ mình sao?"

Quyền Yến Thác mím môi, đáy mắt nhiễm cười, "Trong lòng em, vị trí của chị với Sở Kiều vĩnh viễn đều ngang hàng."

"Ngang hàng?" Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của em trai.

Quyền Yến Thác vỗ nhẹ cái trán mình một chút, khóe miệng nâng lên, "Nếu như tất cả mọi người không đứng bên cạnh chị, em trai chị nhất định và vĩnh viễn đều mở rộng vòng ôm, để cho chị dựa vào!"

Chị là lớn hơn anh ấy 2 tuổi, nhưng từ nhỏ ở khắp nơi đều muốn quán giáo anh ấy. Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, khóe mắt từ từ chua xót, cô giờ tay lên, đầu ngón tay rơi vào trên mặt em trai, cười nói: "Mao Mao nhà chúng ta, rốt cuộc trưởng thành rồi."

Mao Mao.

Quyền Yến Thác nghe hai chữ đó liền xù lông, nhưng lúc này người trong ngực mặt mày dịu dàng, anh chỉ có thể bắt mắt nuốt trở về, mở rộng vòng tay ôm chị mình vào trong ngực.

"Chị, chị có ổn không, ngay chính chị cũng không biết!" Quyền Yến Thác cười một tiếng thật thấp, vẻ mặt ấm áp.

Quyền Sơ Nhược có chút lơ mờ phát giác ra, không có nghe rõ lời của anh. Cô tựa vào trong ngực rộng rãi của em trai, đáy lòng và những thứ phiền não lo lắng kia, từ từ bình phục lại.

Khóe mắt cô ê ẩm, đáy lòng không nói ra được loại tư vị gì. Tại sao mọi người đều biết chuyện, nàng lại dám kiên trì nhiều năm như vậy?

Quyền Sơ Nhược, mày có phải đồ ngốc hay không hả?!

Không lâu lắm, Quyền Yến Thác lái xe, đưa Quyền Sơ Nhược về nhà. Tải lượng của cô không nhỏ, nhưng tối nay hình như cô rất dễ dàng say.

Quyền Yến Thác dừng xe lại, người bên tay lái phụ đã ngủ say. Anh đẩy cửa xe bước ra ngoài, quả nhiên là trông thấy Lục Cảnh Hanh nhét hai tay vào túi, hiển nhiên đã chờ lâu.

"Đang ngủ." Quyền Yến Thác chỉ chỉ người trong xe.

Lục Cảnh Hanh thu hồi tầm mắt, cảm kích gật đầu một cái. Anh mím môi đi tới, mở cửa xe.

"Anh về!"

Quyền Yến Thác đề mu bàn tay của Lục Cảnh Hanh lại, ánh mắt thâm thúy giống như Hắc Diệu Thạch. Gương mặt tuấn tú anh nghiêm nghị, nói:

"Thật ra thì chị của em chính là một tấm giấy trắng, cái gì chị cũng không hiểu, lại mạnh mẽ nhiều năm như vậy."

Một tấm giấy trắng? Lục Cảnh Hanh nhủ mày, nhớ tới bản thân anh đã nghiệm chứng qua tờ giấy trắng kia, về mặt nhu hòa.

"A Thác, cảm ơn em." Lục Cảnh Hanh che giấu ý cười, nặng nề nhìn anh ấy.

Ánh mắt của anh, đủ để chứng minh tất cả. Mây Quyền Yến Thác nhủ chắc đã buông ra, anh ấy tin tưởng mình ánh mắt mình.

Lục Cảnh Hanh ôm người trong xe vào trong ngực, không chần chờ xoay người bước đi, đi vào thang máy.

Hoàn thành nhiệm vụ, Quyền Yến Thác lên xe, vội vàng nổ máy. Bà xã ơi bà xã, nhất định phải giữ lại mì sốt tương cho anh!

Thân thể nằm vào ở bên trong ấm giường, cổ họng khô khốc có nước ẩm lướt qua. Quyền Sơ Nhược thoải mái thở dài, mí mắt chưa xót nặng nề, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lục Cảnh Hanh dùng khăn lông nóng lau cô, động tác dịu dàng.

Đèn đầu giường sáng mờ mờ, Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm người ngủ say, khuôn mặt lạnh lùng nhiễm mấy phần ấm áp. Anh nhẹ nắm tay của cô, giữ chặt ngón áp út, phủ lên chiếc nhẫn kết hôn.

Quyền Sơ Nhược mơ mơ màng màng ngủ, ý thức cũng chưa hoàn toàn biến mất. Cô nhắm mắt lại, nhưng có thể thấy đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Hanh, bên tai hình như quanh quẩn giọng nói của anh: "Đưa gốc, em cho rằng có thể chạy thoát sao?"

Giọng nói của người đàn ông từ tính trầm thấp, đêm tối ở đây, mê hoặc lòng người. Quyền Sơ Nhược không phân rõ cảnh trong mơ với thực tế, duy nhất có thể cảm giác được là tiếng lòng mình xao động kịch liệt, điều đó tránh không khỏi tìm mình đập nhanh.

Cô trốn không thoát sao?!

Hết chương 12

----bing bong----

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Say Rượu

Trốn được mừng một, tránh không khỏi mừng mười.

Quyền Sơ Nhược không muốn gặp Lục Cảnh Hanh, lần trước không nhận điện thoại cũng không có về nhà. Phạm Bồi Nghi vẫn liên tục gọi điện thoại cho cô, không ngừng thúc giục, lặp đi lặp lại ở bên tai cô.

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, Quyền Sơ Nhược đang cầm điện thoại, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, buổi trưa hôm nay con nhất định về nhà, van cầu mẹ cúp được không?"

Nghe được cô thỏa hiệp, Phạm Bồi Nghi cười hài lòng, đơn giản dặn dò mấy câu nói, rồi cúp điện thoại.

"Chị Quyền?" Trước bàn làm việc, trợ lý Tổng Văn lòng tràn đầy tò mò, không dám trực tiếp hỏi, "Cái đó....., buổi chiều chị còn muốn gặp đương sự, cần em giúp chị hẹn thời gian khác không?"

Quyền Sơ Nhược phiền não cau mày, giọng nói trầm xuống, "Không cần."

Tổng Văn biết phong cách hành sự của cô, cũng sẽ không hỏi nhiều, ghi chép xong cô ấy bàn giao sự kiện, xoay người đi ra ngoài làm việc.

Trải qua cuộc điện thoại này, tâm tình Quyền Sơ Nhược càng thêm lo lắng nặng nề. Đoạn thời gian trước, trong nhà làm cô áp lực, để cho cô mau sớm sinh đứa bé, sau lại không biết Lục Cảnh Hanh dùng phương pháp gì làm sự việc im ắng. Nhưng mấy ngày nay, người trong nhà lại kéo chuyện này ra, hơn nữa nhắc tới việc này càng nhiều, mỗi ngày không gián đoạn mà oanh tạc cô.

Nói mãi không ngừng nghỉ ở bên tai cô, cái gì phụ nữ lớn tuổi khó sinh con. Nếu không thì cũng là độ tuổi thích hợp nhất để phụ nữ sinh con là trước ba mươi tuổi, cần chú trọng đến việc nuôi nấng đứa bé.

Thậm chí, mới vừa rồi trong điện thoại Phạm Bồi Nghi trực tiếp hỏi con gái: "Sơ Nhược, con hãy thành thật nói cho mẹ, con và Cảnh Hanh kết hôn lâu như vậy cũng không có em bé, có phải là thân thể con có vấn đề hay không?"

Mẹ nó!

Quyền Sơ Nhược tức giận quăng bút, nụ cười âm trầm. Đây là mẹ ruột cô sao? Luôn hoài nghi con gái mình có vấn đề, bà lại không nghĩ là Lục Cảnh Hanh có bệnh?!

Tức chết!

Chỉ là, điều này cũng có thể thấy được bình thường Lục Cảnh Hanh làm thật tốt sự việc, dĩ nhiên người nhà cô xoay quanh mình!

Nhìn thời gian, dù sao cũng không còn tâm tư làm việc. Quyền Sơ Nhược lái xe từ phòng luật sư ra ngoài, trong điện thoại của cô có nhật ký ghi chép nhắc nhở, hôm nay là sinh nhật Liêu Đồng.

Hàng năm vào ngày hôm nay, cô đều sẽ đặt trước rượu ngon ở cửa hàng, còn có bánh sinh nhật, chờ Liêu Phàm từ bộ đội trở lại, hai người bọn họ cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho Liêu Đồng.

Theo thói quen tìm điện thoại, Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm số điện thoại của quán rượu, do dự sau một lúc lâu mới xóa mã số.

Có một số việc, ban đầu vốn cũng không nên là cô làm.

Mặc dù tiệc sinh nhật cô bé không muốn có nhiều bàn tiệc, nhưng Liêu Đồng nhất định sẽ mong đợi, cô không muốn làm cho cô bé đau lòng.

Lái xe tới đến khu phố buôn bán, Quyền Sơ Nhược đậu xe xong, đi tới khu quần áo trẻ em ở lầu ba. Liêu Đồng đã coi như là cô bé lớn, những món đồ chơi con nít kia, cô bé đều không thích.

Quyền Sơ Nhược chọn kiểu quần áo mới nhất năm nay cho cô bé, áo màu đỏ quần màu đen bông bông, bên ngoài bao phủ một tầng ren hoa anh đào, mới lại bắt mắt.

Quyền Sơ Nhược vừa mất chọn trúng, tưởng tượng thấy cô gái nhỏ mặc vào khẳng định rất đẹp, liền mua nó.

Đồng ý buổi trưa về nhà, Quyền Sơ Nhược từ cửa hàng đi ra, cũng không trì hoãn, trực tiếp lái xe trở về. Mua xong quà tặng, cô thuận tiện đưa qua cho Liêu Đồng.

Dừng xe ở bên ngoài sân lớn, Quyền Sơ Nhược không hề vào cửa, mà là xách theo túi, đi qua nhà họ Liêu. Cô nhớ Liêu Đồng, đang trầm tư, nếu như cô bé hỏi tối nay tại sao không chúc mừng sinh nhật cho cô bé, mình phải trả lời như thế nào.

Phía trước trước sân có một chiếc xe Jeep quân đội, người trong xe cũng không xa lạ. Quyền Sơ Nhược là luật sư, kỹ năng tính toán nhìn người của cô là đã gặp qua thì không thể quên được, nhưng rất ít nhớ lắm.

Lúc này ngồi ở chỗ tài xế chính là cô gái kia, cô đã từng thấy, chính là Lâm Lâm lần trước đưa thuốc bắc cho Liêu Phàm.

Cô đứng góc độ này nhìn sang, cô nhìn thấy kế tay lái phụ là bóng dáng quen thuộc. Chỉ là, người đàn ông tựa vào thành ghế trong, Lâm Lâm cúi người cúi đầu tiến tới, ngăn trở mặt anh.

Cự ly không tính là gần, nhưng không xa. Quyền Sơ Nhược trơ mắt thấy Lâm Lâm cúi mặt xuống, mặt dán mặt cùng anh hôn nhau.

Hai chân cứng ngắc, vô luận như thế nào cũng khó cất bước đi.

Quyền Sơ Nhược ngơ ngẩn, sau đó từ từ thu hồi ánh mắt, cô xoay người, dọc theo trở về đường cũ.

Đi tới phía trước trạm gác, Quyền Sơ Nhược dừng bước lại, từ trong tay đưa tới món đồ nói là đưa cho nhà họ Liêu.

Cảnh vệ chần chờ một lúc, sau khi chào nhận lấy đồ vật.

Đường đi trở về rất ngắn, nhưng Quyền Sơ Nhược cảm thấy đi rất lâu rất lâu. Cô vòng đôi tay ôm bả vai, môi đỏ mọng dần dần nâng lên một tia đùa cợt.

Thì ra là như vậy, cô cho là khó như chuyện lên trời, đối một người, lại đơn giản như vậy.

Cho nên Quyền Sơ Nhược, mày căn bản, không phải là người anh ấy muốn chờ.

Một trận gió Thu quét qua, lá rụng nhao nhao bay xuống trước mắt Quyền Sơ Nhược che kín áo khoác trên người, tự giễu cười cười.

Liêu Phàm, hãy đến nơi này đi.

Từ đó về sau, chúng ta trở lại lúc ban đầu, cô vĩnh viễn đều là em gái nhỏ trong lòng anh ấy.

Trong buồng xe, gió mát thổi qua. Lâm Lâm sau khi tắt máy, xoay người muốn gọi người bên cạnh tỉnh lại. Nhưng cô ấy thấy Liêu Phàm nhủi chặt chân mày lại, chậm chạp không có mở miệng.

Mấy ngày tập huấn liên tiếp trong bộ đội, thân thể Liêu Phàm còn chưa có khôi phục, vẫn gắng gượng kiên trì được. Hôm nay cố ý xin nghỉ nửa ngày, phải về nhà làm sinh nhật con gái, buổi tối còn phải trở về bộ đội.

Lâm Lâm thờ dãi nhìn anh chăm chăm, đau lòng vô biên. Trong lòng cô, vị thủ trưởng này anh tuần lãnh khốc, chính là Nam Thần của cô ta, là cô ta nguyện ý vì anh mà xông pha khói lửa.

"Thủ trưởng, vì cái gì không đối với mình tốt một chút vậy?" Thần sắc Lâm Lâm âm trầm, khóe mắt dư quang liếc thấy ngoài cửa xe có bóng người xuất hiện, trông mất chuyển động.

Nhớ tới lần trước ánh mắt của Liêu Phàm nhìn Quyền Sơ Nhược, còn có ánh mắt của Quyền Sơ Nhược nhìn Liêu Phàm, Lâm Lâm bĩu môi, trong lòng bức mình. Ánh mắt kia, cô ta nhìn hiểu, căn bản là tình ý liên tục!

Tuy không nói nhưng có chút không tự nhiên. Nhưng thứ tình yêu này, không có đạo lý khiêm nhượng!

Con người Lâm Lâm xoay chuyển một vòng, chợt xoay người, hạ thấp mặt xuống mặt Liêu Phàm. Cô ta cúi người, khoảng cách gần nhìn chăm chăm người đàn ông ngủ say, trong lòng nhảy loạn.

Cách môi mỏng của anh, chỉ kém 0.01 mm. Anh thở khí nóng ra, toàn bộ rơi vào môi của cô ta. Gương mặt Lâm Lâm trong nháy mắt nhảy hồng lên, thế nhưng không biết làm sao, giật mình không dám chạm nơi đó.

Khoảng cách đến gần Liêu Phàm như vậy, vẫn là lần đầu tiên của cô ta! Khăn trương, khăn trương không thể hô hấp!

Có muốn hôn hay không hôn đây? Nếu như hôn, đây chính là nụ hôn đầu của cô ta!

Liêu Phàm hàng năm làm lính, đã từng tiếp nhận qua huấn luyện đặc thù. Trên căn bản có người đến gần anh, vô luận trạng thái anh ngủ say như thế nào, cũng có thể trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Lâm Lâm tiến tới gần, sau vài giây, Liêu Phàm liền cảm thấy, hơn nữa mở tròn mắt sắc bén ra.

"Thủ, thủ trưởng!"

Người đàn ông mở mắt ra, Lâm Lâm sợ hết hồn, nhanh chóng dời mặt đi, sắc mặt như lửa đốt.

Xuất hiện trước mắt một màn này, nháy mắt chạm được nơi nào đó ở đáy lòng Liêu Phàm. Còn nhớ rõ năm ấy sau giữa trưa mùa hè, anh thi hành nhiệm vụ về nhà, mới vừa ngủ liền bị thức tỉnh.

Nhưng thức tỉnh hơi thờ ơ ở cổ kia, anh rất quen thuộc, cơ hồ nhắm mắt lại là có thể chính xác phân biệt. Cho nên Liêu Phàm giả bộ ngủ, cũng không có mở mắt cùng bốn mắt nhìn nhau với cô.

Anh không muốn làm cho Quyền Sơ Nhược lúng túng, hơn bởi vì, anh bị phản ứng của chính mình hù dọa.

Thời khắc Quyền Sơ Nhược hôn anh, đáy lòng Liêu Phàm lại sẽ phát sinh một cỗ kích động. Anh thật muốn đưa tay ôm lấy cô, đè cô dưới thân thể hôn thật sâu, hôn nhiệt liệt gấp trăm lần so với cô!

Ý niệm như vậy, để cho người anh đỏ mặt hơi lạnh. Nếu như ý chí không phải là lính huấn luyện đặc biệt, có lẽ trong đầu anh màn này sẽ xảy ra chân thật!

Sau đó, Liêu Phàm từng hỏi mình một lần, đến tốt cùng anh là thế nào? Căn bản anh không cách nào tin tưởng, ý nghĩ xấu xa bản thủ như vậy, như thế nào từ trong đầu anh nhô ra?!

Trong lòng anh, Quyền Sơ Nhược với anh chỉ là em gái nhỏ nhà bên cạnh, đáng yêu lại ngây thơ. Mặc dù thỉnh thoảng cô biểu lộ ra tình ý, anh cũng chỉ cho rằng là thời kỳ cô trưởng thành cần phải trải qua giai đoạn.

Thì ra là, sâu trong nội tâm của anh, lại cũng cất giấu một đầu ác ma giương nanh múa vuốt!

Năm ấy, Quyền Sơ Nhược không hơn mười bảy tuổi, căn bản không am hiểu việc đời. Nhưng anh đã ba mươi tuổi, người trong nhà tận lực thúc giục anh lấy vợ sinh con, thành gia lập nghiệp.

Buổi tối đó, là từ lúc chào đời tới nay anh mất ngủ, cả đêm không có chợp mắt.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Liêu Phàm liền tiếp nhận ý kiến ba mẹ, dùng tốc độ nhanh nhất xem mắt kết hôn. Anh ném cái ý niệm tà ác từ trong đầu óc đi, nhưng lại không quản được giấc mộng nửa đêm, ghé vào lỗ tai anh khẽ quanh quẩn gọi: "Anh Liêu Phàm."

Sinh không gặp thời, dù có tất cả tình ý, cũng chỉ là bài ca hoa rơi nước chảy.

Đáy lòng Liêu Phàm phập phồng từ từ bình tĩnh lại, anh ngồi dậy, sắc mặt không nhìn ra khác thường, "Tôi ngủ thiếp đi?"

Nghe được câu hỏi của anh, Lâm Lâm vội vàng gạt đầu, hốt hoảng né tránh tầm mắt của anh, nhưng hai gò má không nhịn được hồng lên. Cô cũng không thể xác định, mới vừa rồi Liêu Phàm có thấy động tác của mình hay không.

Nếu như anh nhìn thấy rồi, sẽ nghĩ sao?

Liêu Phàm đưa tay cời dây an toàn ra, giọng nói như thường, "Kỹ thuật lái xe không tệ."

Đang khi nói chuyện, anh từ tay lái phụ đi xuống, mở chỗ ngồi phía sau ra, lấy hộp bánh ngọt xuống.

"Thủ trưởng!"

Lâm Lâm nhanh nhẹn hô, mới vừa lúng túng quét sạch. Tính cách cô không bị cản trở, dám nghĩ dám làm.

"Cái váy này là em tự mình chọn, " Cô ta cũng từ trong xe lấy ra một cái túi, cười đưa tới, "Chúc con gái anh sinh nhật vui vẻ!"

Ánh mắt Liêu Phàm trầm một cái, nhìn đáy mắt cô ta tràn trề ý cười, không hề cự tuyệt, "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn." Lâm Lâm khoát tay, cười nói: "Hi vọng sang năm, em có thể cùng nhau ăn mừng với cha con anh!"

Hai mắt cô ta trong suốt sáng ngời, Liêu Phàm mỉm nhẹ môi, không hề trả lời.

Lúc này, có vệ sĩ chạy tới, giao cho anh cái túi mới vừa rồi Quyền Sơ Nhược đưa tới.

Liêu Phàm nhú mày, ánh mắt hốt hoảng hướng phía trước nhìn sang, thế nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc, đã sớm biến mất. Hồi lâu, môi anh mỉm nhẹ, thận trọng ôm cái túi vào trong ngực.

Lâm Lâm nhìn chằm chằm cái túi đó, nhãn hiệu giống nhau không để cho cô ta nhìn nhận oán thăm. Ánh mắt họ thật đúng là giống nhau, sau này có cơ hội, nhất định phải nhận thức một chút.

"Thủ trưởng, bên ngoài gió lớn, vào đi thôi." Lâm Lâm tiến lên một bước, vô tư ngăn trở ánh mắt Liêu Phàm trông về phía xa. Ánh mắt kia quá tro trụi, cô ta vô cùng không thích.

Liêu Phàm lại nói tiếng cảm ơn, xách theo đồ đạc, xoay người vào nhà.

Đưa mắt nhìn anh tiến vào, Lâm Lâm mới mỉm môi cười cười, hả hê lên xe rồi đi. Thủ trưởng chịu nhận quà tặng của cô ta, nói rõ là cô ta lại tiến một bước sao!

Ở nhà đã ăn cơm trưa, Quyền Sơ Nhược lái xe từ đại viện ra ngoài. Hôn lễ của Quyền Yến Thác cùng Sở Kiều đã định vào ngày mai, nên chuẩn bị đồ, trong nhà cũng chuẩn bị xong, người chị này là cô không hề ra sức gì. Ngày mai nhà họ Quyền đại tiệc hoành tráng, dù thế nào cô cũng không thích náo nhiệt nhưng phải toàn lực ứng phó, không thể xảy ra lỗi.

Tâm tình không khỏi phiền não, Quyền Sơ Nhược cũng nói không ra nguyên nhân. Cô lái xe vòng quanh đường cái, không hề nhận biết phương hướng.

Chuông điện thoại di động vang lên, Quyền Sơ Nhược mang tai nghe Bluetooth nghe, nói: "Chuyện gì."

"Chị Quyền." Tống Văn đang cầm điện thoại, nhỏ giọng nói: "Chị ở đâu? Người trong cuộc đã đến."

Quyền Sơ Nhược chân đạp ga xuống... đi, vừa lúc ở đèn đường chuyển đổi, cô hạ cửa sổ xe xuống, trầm giọng nói: "Đổi ngày!"

Pup ——

Cúp điện thoại, hai tay Quyền Sơ Nhược nắm tay lái, từ dưới giao lộ quẹo cua.

Tống Văn ngơ ngẩn, hoàn toàn không hiểu.

Đây là tình huống gì?

Công việc điên cuồng, thế nhưng tới thời điểm thì chị Quyền cũng có thất ước với người trong cuộc?!

Quyền Sơ Nhược lái xe tới đến Mê Sắc, đậu xe xong, liền lách mình tiến vào. Sắc trời u ám, nơi này khách không tính là nhiều. Cô ngồi xuống quầy rượu, điểm ly rượu đỏ.

Gần đây đều mất ngủ, cô suy nghĩ, ngày mai có nhiều chuyện như vậy muốn làm tới nay nhất định phải ngủ ngon giấc mới được. Cho nên cô tới nơi này, vì muốn tìm một liều thuốc ngủ cho mình.

Tám giờ tối, khách trong quán từ từ nhiều lên. Trong sàn nhảy, vang lên tiếng nhạc huyền ảo.

Từ lượng của Quyền Sơ Nhược, coi như là trời sanh. Ở trong đám phụ nữ, cô tuyệt đối là thuộc về "ngàn chén không say" cái loại kia....

Cổ tay khẽ động, cô nhìn chăm chăm chất lỏng màu đỏ lờ lợc trong ly, khóe miệng nhuộm mấy phần ý cười.

Trong sàn nhảy nam nam nữ nữ, hoặc ôm hoặc mập mờ, mê loạn, nhiều loại.

Tại sao, cô nghĩ đơn giản như vậy, lại vĩnh viễn đều đợi không được.

Ngửa đầu nốc cạn rượu đỏ, Quyền Sơ Nhược híp mắt một cái, vẻ mặt một mảnh giá rét.

Trên bàn điện thoại di động ơng ơng vang, Quyền Sơ Nhược nhìn đến, chần chờ một lát sau đó bắt máy, "Nghe....."

Bên phía cô bối cảnh thanh hỗn loạn, trong nháy mắt Lục Cảnh Hành nổi giận, giọng nói băng lạnh, "Em đang ở đâu?"

Quyền Sơ Nhược cười khẽ một tiếng, nói thẳng: "Quán Bar."

Nghe vậy, Lục Cảnh Hành cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe lên rời nhà.

Người đàn ông chạy tới tốc độ rất nhanh, Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, bóng dáng lạnh thấu xương hướng cô đi tới, trái tim lại có một tia rụt rề. Từ nhỏ đến lớn, Quyền Yến Thác sợ nhất là Quyền Chính Nham, nhưng cô thì ai cũng không sợ.

Nhưng thấy mặt của Lục Cảnh Hành lo lắng, theo bản năng cô nhếch môi, trong lòng không cảm được dâng lên ngọn sóng.

Cô cũng không muốn hiểu, mới vừa rời mình làm sao lại nói cho anh biết mình ở quán Bar?

"Uống bao nhiêu rồi hả?" Lục Cảnh Hành đi tới bên người cô, khí thế lạnh lùng đập vào mặt. Quyền Sơ Nhược nhũn chặt lông mày, bàn tay cầm ly rượu nắm thật chặt.

Cô vẫn chưa trả lời, người pha rượu trước mặt bước tranh công, "Vị tiểu thư này uống có hơn phân nửa chai."

Lục Cảnh Hành nhìn bình rượu đỏ kia, sắc mặt càng thêm khó coi. Anh quay đầu, ánh mắt sắc bén rơi vào trên mặt của cô, vừa vặn nàng cũng nhìn sang, hai người bốn mắt trái với.

Hình ảnh chung quanh mê loạn, Quyền Sơ Nhược ngửa đầu nhìn sang người đàn ông đứng ở trước mặt cô, mím nhẹ đôi môi mỏng, cặp mắt thâm thúy, giống như ngôi sao sáng nhất chân trời, thoáng chốc chiếu sáng vào thế giới thâm trầm của cô.

Ánh mắt của anh rõ ràng cực lạnh, nhưng anh cảm lòng bàn tay của cô, hẳn là ấm áp.

Nếu như cô nhất định phải trải qua giai đoạn kinh nghiệm cuộc sống của đời người, như vậy thì chọn anh đi.

Quyền Sơ Nhược mấp máy môi đỏ mọng, khẽ tựa đầu tựa vào trong ngực của anh, nhỏ giọng nói: "Đẫn tôi đi."

Người trong ngực mềm nhũn dựa tới, lòng tràn đầy hỏa khí của Lục Cảnh Hành còn chưa có bùng ra, cũng đã tản đi. Anh móc tiền trong bóp da ra trả, ôm chặt người trong ngực, dẫn cô ra mê sắc.

Lái xe trên đường trở về, gương mặt Lục Cảnh Hành lo lắng, tức giận chất vấn: "Biết ngày mai là ngày gì không?"

Gần đây cô thường uống rượu, anh đều mất nhắm mắt mở. Nhưng ngày mai là ngày em trai của cô kết hôn, tới nay cô còn dám làm càn?!

"Lục Cảnh Hành ——"

Quyền Sơ Nhược dựa vào ghế ngồi, giơ tay lên hạ cửa sổ xe xuống. Cô nghiêng đầu nhìn một chút, khóe miệng lướt qua ý cười, "Chúng ta đi lên"

đỉnh núi."

Ánh mắt của cô hàm chứa chờ mong, Lục Cảnh Hanh mím nhẹ môi, không tự chủ thay đổi phương hướng trong tay, đi lên đỉnh núi.

hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sắc Đẹp Thay Cơm

Editor: Hepc

Lái xe tới đến đỉnh núi, Lục Cảnh Hanh chỉ mất 40 phút. Anh lái rất nhanh, chỉ sợ Quyền Sơ Nhược say rượu lại làm dơ chiếc xe yêu quý của anh lần nữa.

Nhưng mà lần này, biểu hiện của cô thật bình tĩnh, không có nao loạn không có khóc, càng không có mượn rượu làm càn.

Đậu xe xong, Lục Cảnh Hanh tắt máy, quay đầu đi hỏi cô: "Em không có say chứ?"

"Anh mới say!" Quyền Sơ Nhược trầm mặt đẩy cửa xe ra, bước chân có hơi không vững.

Người đàn ông nhíu mày, mắt thấy cô xuống xe đi lên núi, vội vàng bước nhanh tới. Anh tự tay giữ chặt cổ tay của cô, để cho cô đứng ở bên cạnh mình, đáy lòng tỏa ra nghi ngờ. Rốt cuộc là cô say, hay là không say?

Đỉnh núi gió thật to, bên tai có tiếng gió vù vù. Quyền Sơ Nhược co bả vai, vừa vận bị vật ẩm áp bao bọc.

Đầu vai có áo khoác tây trang phủ vào, mang theo nhiệt độ thân thể của người đàn ông. Quyền Sơ Nhược ngẩn người, cảm thấy bên hông căng thẳng, Lục Cảnh Hanh đã đưa tay ôm cô vào trong ngực.

"Rất lạnh." Lục Cảnh Hanh ôm cô ở ngực, giọng nói nghe không tốt chút nào, "Trời lạnh như thế này, chạy tới đỉnh núi làm cái gì?"

Chóp mũi có hơi thở mát lạnh, đáy lòng Quyền Sơ Nhược dần dần bình thường lại. Cô buông lỏng thân thể căng thẳng, đến gần trong ngực của anh, nói: "Ngắm những vì sao, thật đẹp."

Đẹp ngược lại là rất đẹp. Lục Cảnh Hanh ngửa đầu nhìn, chỉ là không cần thiết tới đây nhìn!

Anh không lên tiếng, Quyền Sơ Nhược cũng không muốn nói.

Trước mặt là những vì sao, sáng chói. Mắt Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chăm, rất nhanh chóng tìm được trong đó một ngôi sao sáng nhất, khoe miệng nở nụ cười, "Vì sao kia là của tôi."

"Hả?" Lục Cảnh Hanh không có nghe rõ, cúi đầu nhìn cô.

Quyền Sơ Nhược hất cằm lên, khẽ cười nói: "Vì sao kia, là sao vận may của tôi."

Lục Cảnh Hanh không có để ý lời nói của cô, giọng mũi có tiếng cười khẽ tràn ra. Mắt Quyền Sơ Nhược dính vào trước ngực của anh, nghe rõ ràng, cô cười trầm một cái, cất giọng chất vấn: "Lục Cảnh Hanh, anh chê cười tôi?"

Có thể không phải là chê cười sao? Ai có thể nghĩ tới ở trên tòa án là Đại Luật Sư hùng hổ dọa người, lại tin tưởng cái gì là sao may mắn? Đây là ngây thơ cỡ nào?!

"Em rất ngây thơ!" Lục Cảnh Hanh trả lời không chút khách khí, trong ánh mắt cô có sự phẫn nộ.

Quyền Sơ Nhược phồng má, quát: "Hâm mộ tôi ngây thơ phải hay không? Thôi đi, anh muốn ngây thơ mà ngây thơ không được đâu?"

"....." Lục Cảnh Hanh im lặng như mắc nghẹn.

Gió lớn nổi lên bốn phía, trên người Lục Cảnh Hanh chỉ mặc một cái áo sơ mi đơn bạc, anh nhíu mày nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, nơi nào đó ở đáy lòng thấm một mảng ẩm áp, lại không cảm thấy lạnh.

"Em thích các ngôi sao?" Mắt Lục Cảnh Hanh lóe sáng, giọng nói từ tính.

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược chăm chú nhìn điểm sáng phương xa, không tự chủ trả lời, "Tôi rất thích các ngôi sao."

Người đàn ông lắc đầu cười khế, bởi vì cô cố chấp, hay bởi vì cô đơn thuần. Anh không kiềm lòng được đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay mình, "Không phải là một ngôi sao tới tiền đưa em chứ."

Ngôi sao tiền đưa?

Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, sau đó hoàn toàn khinh thường liếc anh. Người đàn ông này, thật sự rất khoát lác!

Rất dễ dàng nhìn thấu ánh mắt của cô, Lục Cảnh Hanh không muốn giải thích thêm. Lòng bàn tay cô lạnh lẽo khiến anh cau mày, trở tay giữ chặt eo của cô, người đàn ông kéo cô vào trong ngực, "Đi thôi, chúng ta trở về."

Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, nghi hoặc ngẩng đầu thì thấy ánh mắt của anh, chậm rãi nói: "Tôi...tôi không muốn trở về."

"Không muốn trở về?" Lục Cảnh Hanh mím môi, hỏi cô: "Em dự định tối nay ngủ ở đỉnh núi hả?"

"Không phải."

Quyền Sơ Nhược lắc đầu một cái, về mặt cô không có cách nào che giấu khẩn trương, "Chúng ta đi..... Chỗ khác."

Vốn là Lục Cảnh Hanh không biết, sau khi nhìn đến ánh mắt chột dạ của cô, đột nhiên anh hiểu ý. Anh nắm đôi tay lạnh lẽo của cô, trầm giọng nói: "Chung quanh đây có một làng du lịch suối nước nóng, chúng ta qua ở một đêm."

"Được." Quyền Sơ Nhược từ trong miệng nói ra chữ được, thì Lục Cảnh Hanh đã ôm cô lên xe, sau đó lái xe từ trên núi xuống.

Từ đỉnh núi lái xe đến làng du lịch suối nước nóng, chỉ cần 20 phút. Thời điểm Lục Cảnh Hanh tới, trong làng du lịch sớm có người xấp xếp xong, xếp thành một hàng đứng ở ngoài cửa lớn nghênh đón.

"Lục thiếu!"

Quyền Sơ Nhược xuống xe nhìn thấy trận thế này, theo bản năng núp phía sau anh để tránh đi.

Người đàn ông giữ chặt cổ tay của cô, giam cầm cô ở bên người, lôi kéo tay của cô cùng đi vào.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi vào trên người của Quyền Sơ Nhược, cái loại ánh mắt bị người xuyên thấu đó, khó chấp nhận hơn so với lúc cô lên tòa án. Mỗi đồ mọng của cô nhấp nhệ, cảm giác hình tượng này, hình như là phụ nữ có chồng rồi mà mang theo người thứ ba tới khách sạn vụng trộm!

"Yên tâm," Lục Cảnh Hanh cúi đầu, kề môi gần bên tai của cô, "Bọn họ đều biết, em là vợ tôi."

Quyền Sơ Nhược lúng túng rũ ánh mắt xuống, đôi tay níu chặt trên áo khoác tây trang.

Đi vào thang máy, rút cuộc né tránh ánh mắt nhiệt liệt của mọi người. Quyền Sơ Nhược âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đại não khôi phục năng lực hoạt động lần nữa, "Làng du lịch này là của anh?"

"Là của anh trai tôi." Lục Cảnh Hanh trả lời ngắn gọn.

Được rồi, là của anh trai anh, cũng là của anh, trên bản chất không có gì khác nhau. Quyền Sơ Nhược thức thời cầm miệng, cho đến đi vào gian phòng, cũng không có mở miệng nữa.

Tầng cao nhất gian phòng, có thể thu hết mỹ cảnh của làng du lịch vào mắt. Quyền Sơ Nhược đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn khói trắng nơi xa lượn lờ dâng lên trong hồ nước, còn có không ít du khách ngâm mình ở bên trong. "Đó là suối nước nóng sao?"

Lục Cảnh Hanh tắm xong ra ngoài, nghe được câu hỏi của cô tròn mắt nhìn thẳng. Nơi này là làng du lịch suối nước nóng, không phải là suối nước nóng, chẳng lẽ là nhà tắm ư?

Mùa này phao suối nước nóng tốt nhất, Lục Cảnh Hanh đi tới bên cửa sổ, theo ánh mắt của cô nhìn xuống, môi mông nâng lên độ cong, "Có muốn thử một chút hay không?"

Tắm suối nước nóng, thật đúng là Quyền Sơ Nhược chưa từng trải qua lần nào. Trước kia cô đều là xem từ trên TV, nhưng cảm giác mặc thành như vậy cùng ở chung một chỗ với rất nhiều người, thật ngượng ngùng.

Thấy cô do dự không nói lời nào, hình như Lục Cảnh Hanh nhìn thấu tâm tư của cô, lòng bàn tay rơi vào hông của cô mà nheo một cái, nói: "Bên kia có biệt thự nhỏ, trong biệt thự có suối nước nóng đơn độc."

"Đơn độc?" Quyền Sơ Nhược nhú mày nhìn anh.

Lục Cảnh Hanh gật đầu một cái, nói: "Không gian riêng tư, không có người ngoài."

Anh trả lời rất thành thạo. Nếu như anh nói thẳng, chỉ có chúng ta hai, tám phần là Quyền Sơ Nhược muốn cự tuyệt. Nhưng anh chỉ nói không có người ngoài, Quyền Sơ Nhược tự động tưởng tượng hình ảnh của chính mình tắm suối nước nóng, hoàn toàn quên mất người đàn ông kể bên người.

"Được." Cô cười tủm tỉm đồng ý, lòng tràn đầy hưng phấn.

Lục Cảnh Hanh không nhanh không chậm đi tới trước bàn, cầm điện thoại gọi người đi phân phó chuẩn bị. Rất nhanh, điện thoại vang lên lần nữa, anh nghe xong, dặn dò đơn giản mấy câu.

"Đi thôi." Lục Cảnh Hanh cầm áo khoác lên phủ thêm cho cô, lôi kéo cô từ gian phòng ra ngoài.

Quyền Sơ Nhược đi theo bước chân của anh, từ gian phòng đi thang máy xuống. Cửa bên khách sạn trực tiếp liên thông đến khu biệt thự, Lục Cảnh Hanh quen cửa quen ngõ dẫn cô theo, mấy phút đi bộ thì tới.

Biệt thự này, là riêng của Lục Cảnh Hanh. Bên ngoài biệt thự có phục vụ chờ, thấy bọn họ đi tới, vội mở cửa lớn ra. Lục Cảnh Hanh lôi kéo Quyền Sơ Nhược đi vào, phục vụ lại kiểm tra trong ngoài toàn bộ biệt thự một lần, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì, nhanh chóng rời đi.

Biệt thự, chia làm hai tầng trên dưới. Một tầng là thông với phòng khách, còn tí mi chuẩn bị một mô hình nhỏ phòng bếp. Lầu hai là khu nghỉ ngơi, phòng ngủ bố trí âm áp.

Trước biệt thự trước mặt, trong sân có một suối nước nóng hình tròn. Nước trong suốt lượn lờ hơi sương trắng.

Đôi mắt Quyền Sơ Nhược đắm đắm, chỗ này là lần đầu tiên cô tới, nhưng rất thích.

"Thay quần áo đi." Lục Cảnh Hanh vỗ vỗ kẻ ngu đang nhìn mà thúc giục.

Quyền Sơ Nhược phản ứng kịp, đang muốn nói cái gì cũng không có mang theo, đảo mắt liền nhìn đến trên khay trà, bày vài bộ đồ tắm, kiểu dáng cùng màu sắc khác nhau.

"Chính mình tự đi chọn." Lục Cảnh Hanh ngồi trên sô pha, vẫn ung dung liếc nhìn cô.

Quyền Sơ Nhược nhìn anh, lại nhìn đồ bơi một chút, khom lưng cầm quần áo ôm lên, chạy bạch bạch lên lầu, đóng cửa lại mà chọn lựa.

Cử chỉ của cô, khiến Lục Cảnh Hanh buồn cười. Bất đắc dĩ anh thở dài, bàn luận xôn xao. Cô gái này, thật là đã ba mươi tuổi sao?

Giây lát, Quyền Sơ Nhược thay xong đồ bơi, trùm khăn tắm trên người đi ra. Cô đứng ở cửa cầu thang, khỏ sở bồi hồi. Những thứ đồ bơi này đều rất bại lộ, tất cả đều là hở hang, khó tránh không lộ ra eo thon nhỏ.

Cô nghĩ nếu không chấp nhận, cũng không còn biện pháp, chỉ có thể nhắm mắt thay.

Lục Cảnh Hanh đã sớm thay xong quần áo, nắm ly rượu trong tay, ngồi ở trên sô pha chờ có chút không nhin được. Thay quần áo lâu như vậy, rốt cuộc là tình huống cô như thế nào?

Anh vừa muốn đứng dậy, thì trước cầu thang có một bóng người bước xuống. Mặc dù cô bao khăn tắm cực kỳ chặt chẽ, nhưng chỉ có thể che kín nửa người trên, nửa người dưới lộ ra cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn.

Đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Hanh hí một cái, trầm giọng nói: "Thích không?"

Duy nhất không thay đổi chính là cặp mắt kiếng trên mặt cô.

Quyền Sơ Nhược dĩ nhiên biết anh hỏi chính là đồ bơi, cô bĩu môi, nói: "Thích hợp." Loại hoàn cảnh này, cô không thể nói thẳng là không thích.

"Vậy thì tốt." Lục Cảnh Hanh cười cười, để ly rượu xuống, đứng lên cất bước, "Đi ra đi, kì kèo mè nheo chậm chết rồi."

"Đợi chút ——"

Mất thấy anh đi ra ngoài, Quyền Sơ Nhược bước mấy bước ngăn ở trước mặt anh, hỏi "Anh...Anh làm gì?"

Chương 14 2: Sắc Đẹp Thay Cơm (Tt)

Editor: Hepc

Lục Cảnh Hanh buồn cười nhìn cô, chỉ chỉ hồ suối nước nóng, "Tôi ăn mặc như vậy rồi, em nói xem là làm gì?"

Nhìn đến áo ngủ trên người anh, Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, "Anh cũng muốn ngâm nước?"

"Nói nhảm." Lục Cảnh Hanh lách thân mình tránh cô, đi tới bên cạnh hồ coi áo choàng tắm ra, lộ ra một thứ trắng kiện to lớn của phái nam.

Quyền Sơ Nhược cúi đầu, lòng nhảy loạn.

Phía trước có tiếng nước, Quyền Sơ Nhược lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, chỉ thấy cả người Lục Cảnh Hanh đã vào trong hồ suối nước nóng, chỉ lộ ra đầu cùng bả vai, anh vừa lòng cong môi, hỏi cô: "Đứng đó không lạnh hả?"

Anh cười yếu ớt lại nói lại lộ ra cung chiều.

Toàn thân Quyền Sơ Nhược run rẩy, mới nhớ tới trên người mình mặc đồ bơi thiếu vải, đứng lộ thiên ở trong sân, quả nhiên rất lạnh. Cô khẽ thở ra một hơi, thư giãn đáy lòng đang hốt hoảng.

Dạng này không phải thật tốt sao? Bằng không, mục đích cô tới nơi này là cái gì?

Buồng khăn tắm đang quần lên người ra, Quyền Sơ Nhược đi tới bên cạnh hồ, nhấc chân bước vào. Nước trong ao nhô cao, cô không dám trực tiếp xuống nước, ngồi ở bên cạnh hồ nhẹ dội nước vào người, để cho thân thể thích nghi với nhiệt độ.

Trên người cô là đồ bơi màu hồng đào thấp ngực, cổ áo chữ V, để cho bộ ngực cô như ẩn như hiện. Ánh mắt Lục Cảnh Hanh nhìn chòng chọc vào cô, ánh mắt càng thêm nặng nề. Cho đến khi bụng dưới của anh có một hồi lửa nóng, ánh mắt lúng túng mà lảng tránh.

Ngực anh nóng như lửa, so với hồ nước này thì nóng hơn nhiều.

Hồi lâu, Quyền Sơ Nhược đã thích ứng với nước ấm, ngâm người một chút xiu ở trong ao. Cô ngồi trên tảng đá ở trong ao, nước nóng vừa lúc che ở ngực của cô.

Suối nước nóng thoải mái dễ chịu, phối hợp sắc điệu mát mẻ chung quanh, khiến Quyền Sơ Nhược thoải mái thở dài, bờ môi mỉm cười.

Cô cười lên, mắt sáng loáng. Lục Cảnh Hanh không muốn xem, nhưng lại không chế không được mà đến gần. Anh lướt qua mặt nước, hướng gần về phía cô, "Như thế nào?"

Quyền Sơ Nhược ngâm một lát, trên trán rỉ ra một tầng tầng mồ hôi mịn. Vốn là cô từng uống rượu, nhưng lúc này rượu còn bốc hơi ra ngoài, men say toàn bộ tiêu tán, "Rất tốt."

Cô chuyển động tay, khuấy động mặt nước, "Thật thoải mái."

Hơi nước có sương mù, người trước mặt hai gò má ửng hồng. Gân xanh hai bên trán Lục Cảnh Hanh nhảy lên không ngừng, cơ hồ anh theo bản năng đưa tay, lấy mắt kiếng trên mặt cô xuống, tiện tay nhét vào bên cạnh, rồi sau đó túm cô vào trong ngực, cúi đầu ngâm môi của cô.

Mắt đi bảo vệ, Quyền Sơ Nhược kinh hãi, nhưng càng làm cho cô kinh ngạc chính là nụ hôn này.

Đột nhiên bị hôn tới tấp, cô còn chưa kịp phản ứng, môi liền bị anh che lại. Cô nức nở nghẹn ngào khê khê, thế nhưng tiếng kêu đứt quãng, ở trong đêm tối này, có vẻ rất là mập mờ.

Thân thể được ngâm ở trong nước suối, mà môi lại bị đoạt đi hô hấp, cơ hồ Quyền Sơ Nhược hít thở không thông. Cô giãy giụa dùng hai tay đẩy anh, lại đổi lấy màng hôn lưỡi càng thêm bừa bãi tàn phá.

Người đàn ông nóng nảy như lửa đầy hàm răng cô ra, hung ác chui vào, cuốn lấy cái lưỡi triền miên mà mút thỏa thích.

Cái lưỡi bị tê dại một hồi, Quyền Sơ Nhược nhú mày, theo bản năng nắm năm ngón tay lại, đánh lên bả vai anh tạo ra một mảnh vết đỏ.

"Đau ——"

Lục Cảnh Hanh bị đau buông miệng ra, khẽ nâng gương mặt tuần tú lên, nhìn chăm chăm cô hỏi: "Em đánh tôi?"

Đánh?

Quyền Sơ Nhược thở dốc, bởi vì khăn trang còng khó chịu gương mặt càng thêm đỏ thắm, "Tôi đánh anh đấy thì như thế nào hả?" Như thế nào mà cô đánh anh, chỉ là giống như gãi ngứa anh thì có!

Lục Cảnh Hanh giờ tay lên sờ sờ vai phải, nhìn về phía ánh mắt của cô khiến trong lòng Quyền Sơ Nhược căng thẳng, tim nhảy nhanh hơn.

"Tôi ngâm mình đủ rồi." Đôi tay cô chống đỡ ở trước ngực anh, nhỏ giọng nói.

Bả vai có vết trầy đỏ, dính đến nước nóng sẽ đau. Lục Cảnh Hanh cũng không còn kiên trì, chủ yếu là nếu như tiếp tục ở lại như vậy, bảo đảm anh sẽ không nhịn được mà ăn hết cô!

Tách tách ——

Quyền Sơ Nhược vội vàng từ trong nước ra ngoài, tìm mất kiếng nửa ngày đều không có tìm được, cô cảm thấy sau lưng có đôi mắt sắc bén, không thể làm gì khác hơn là không tìm nữa, lấy khăn tắm bên hồ khoác lên người, đi nhanh vào trong nhà.

Hồ nước vẫn ấm áp như cũ, nhưng mất đi hơi thở của cô, Lục Cảnh Hanh cũng cảm thấy không thú vị. Anh từ trong nước ra ngoài đi theo cô, phủ thêm áo choàng tắm trực tiếp đi vào phòng tắm, đi tắm rửa trước.

Lục Cảnh Hanh tắm xong ra ngoài, xô pha trên lầu một trống không, không hề thấy bóng dáng của Quyền Sơ Nhược. Bình rượu đỏ không thấy trên khay trà nữa, anh nhui mày, mím môi đi lên lầu.

Cửa phòng ngủ trên lầu không khóa, cửa sổ sát đất trước xô pha, Quyền Sơ Nhược mặc đồ ngủ, trong tay ôm chai rượu, trong không khí có mùi rượu nhẹ nhàng.

Lại uống rượu?

Lục Cảnh Hanh giận tái mặt, đoạt lấy chai rượu trong tay cô, "Quyền Sơ Nhược, em còn dám uống rượu?"

Người ngồi ở trên xô pha cũng không động dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không biết là nhìn cái gì.

Người đàn ông hồ nghi ngồi xổm người xuống, đến gần trong nháy mắt, ngửi được mùi thơm trên người cô, cùng trùng lặp mùi trên người anh. Sự phát hiện này, để cho tâm tình anh không khỏi chuyển biến tốt.

Ngón tay anh nhẹ giờ lên, nắm cầm cô, để cho mặt cô hướng vào mình, "Tại sao một mực uống rượu?"

Lòng Quyền Sơ Nhược lay động, đôi mắt hai mắt thâm thúy của anh, trong nháy mắt cổ họng căng lên. Tại sao uống rượu? Bởi vì cô khăn trang!

Cô cắn cắn môi, nặn ra nụ cười không lưu loát, "Không sai biệt lắm."

Lục Cảnh Hanh không biết hàm nghĩa trong lời nói của cô, lại thấy cô chột giờ tay, hai cánh tay vòng chắc cổ của hắn, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy, "Lục Cảnh Hanh, chuyện mà lần trước anh làm chưa xong, tối nay có thể tiếp tục."

Lời này, hoàn toàn khiến Lục Cảnh Hanh choáng váng. Hai mắt anh chuyển động, nhìn gương mặt ngượng ngùng của cô, từ từ mà biết xảy ra cái gì.

Quyền Sơ Nhược nói là ra câu này, đã là dồn đủ hơi sức toàn thân, thậm chí mới vừa rồi cô lại uống chút rượu, mới có thể làm cho thân thể bình tĩnh của cô phát run lại.

Nhưng anh chậm chạp không có phản ứng, mà cô không còn có dũng khí mở miệng.

Vạn bất đắc dĩ, Quyền Sơ Nhược chỉ có thể học động tác vừa rồi của anh, dán môi mình trên môi anh, vụng về lê chậm chậm.

Trên thực tế cô không biết hôn, chỉ là lè lưỡi liếm láp lung tung.

Đáy mắt Lục Cảnh Hanh chột trằm xuống, anh giờ tay giữ chặt cái ót cô, hai cánh tay nhẹ nâng đỡ, liền ôm cô lên, hai người xoay người té ở trên giường lớn phòng ngủ.

Thân thể bị áp vào nệm, Quyền Sơ Nhược mở cánh môi dây dưa, ánh mắt thư thái nhìn về anh.

"Em....." Ánh mắt Lục Cảnh Hanh phóng hỏa, cắn răng hỏi cô: "Thật sự em đã nghĩ xong rồi sao?"

Kiên quyết gặt đầu một cái, Quyền Sơ Nhược không cho mình cơ hội lui về phía sau, "Nghĩ xong rồi."

Trong mắt cô khẩn trương và lo lắng đủ để chứng minh tất cả, Lục Cảnh Hanh thấy rõ, nhưng lại không muốn vạch trần cô. Ngón tay anh nhẹ giờ lên, rơi vào trong mái tóc cô mà khẽ vuốt, "Quyền Sơ Nhược, em nói lời treu chọc tôi, em sẽ không có cơ hội thoát thân."

Quyền Sơ Nhược suy nghĩ đầy trong đầu đều là tình hình kế tiếp, căn bản không nghe rõ những lời này của anh. Cô lung tung gặt đầu, thậm chí chủ động đưa tay đi cời áo ngủ anh, chỉ vì không để cho mình lùi bước.

Ngón tay cô lạnh lẽo sát qua lồng ngực vững chắc của người đàn ông, Lục Cảnh Hanh chỉ cảm thấy đầu mình chấn động, toàn bộ lực suy tư trong nháy mắt dừng lại. Anh trở tay lấy hai tay của cô giam cầm lên đỉnh đầu, hôn vào trên da thịt nóng ẩm run rẩy của cô.

Trong náy mắt thân thể bị phân ra, khủng bố hơn dự kiến nhiều. Ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm chặt gra giường, dùng sức đến đầu ngón tay trắng bệch.

Bà vai của cô run run, chân mày Lục Cảnh Hanh nhíu chặt. Lúc này anh cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể hôn từng cái lên khóe miệng của cô, dịu dàng nói nhỏ trấn an cô: "Ngaoan, buông lỏng!"

Quyền Sơ Nhược thề là cô cũng muốn buông lỏng, nhưng thân thể đau nhức để cho cô không có cách nào mà không chú ý. Cô cắn môi, đôi tròng mắt đen mờ mịt dâng hơi nước, quát: "Anh không đau, đương nhiên có thể buông lỏng!"

Lục Cảnh Hanh nghĩ thầm, làm sao em biết anh không đau. Cô chặt như thế, làm sao anh có thể không đau đây?!

Nhìn đến đây mắt cô trong suốt lay động, trong nháy mắt cả trái tim Lục Cảnh Hanh mềm mại xuống. Anh chỉ có thể độ cúi đầu, mà hôn cô, khác kia cô ý loạn tình mê cái, mà chiếm hữu triệt để.

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhược trợn to hai mắt, tiếng kêu đau từ trong miệng cũng bị anh nuốt vào trong bụng.

Những trình tự và chi tiết phí sau, đại khái Quyền Sơ Nhược cũng không nhớ. Sắc mặt cô đỏ ửng nằm ở dưới thân người đàn ông, không được thở dốc, cảm giác đó vừa đau lại vừa ngứa ngáy, mà cô chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Rốt cuộc cô hiểu rõ, đây chính là cách làm mà trong miệng của mọi người nói. Cái gọi yêu là làm, thân thể cũng bị lấp đầy, chỉ là lòng của cô đâu?!

Hết chương 14.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15 1: Làm Em Đau Hả

Editor: Hepc

Ánh nắng sáng sớm, xuyên thấu chiếu vào rèm cửa màu trắng. Nhiệt độ ấm áp, Làm người đang ngủ say tỉnh lại.

Quyền Sơ Nhược mở mắt, cả người cũng lơ mơ phát giác ra. Cô đỡ đầu mấy giây, trong đầu mới nhớ lại tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua. Sau lưng dán một thân thể đầy lửa nóng, cô quay đầu đi, thấy Lục Cảnh Hanh nhắm mắt lại, còn chưa có tỉnh.

Thở khê thở ra một hơi, cô động dậy thân thể né tránh, nhưng bên hông chưa xót thiếu chút nữa để cho cô la lên thành tiếng. Cái eo muốn đứt ra, vừa mỏi vừa đau!

"Đáng chết!"

Quyền Sơ Nhược cắn răng nói nhỏ, hai mắt nén giận nhìn người đàn ông phía sau. Cầm thú! Không phải lên giường thôi sao, còn cần dùng sức như thế? Làm cho toàn thân cô đều đau muốn chết!

Hai tay chống lên nệm, Quyền Sơ Nhược miễn cưỡng ngồi dậy. Nhưng trên người cô đều không mặc gì hết, Muốn nhặt áo ngủ ở dưới chân

giường là cực kì khó, tay không có sức, thậm chí cô còn không thể khom lưng.

"Muốn cái này?" Người đàn ông bên cạnh chợt lên tiếng, cầm áo ngủ đưa tới.

Quyền Sơ Nhựt kinh ngạc quay đầu, mắt thấy nụ cười tà mị trên khóe miệng anh, "Thật ra thì không cần thiết phải mặc, dù sao trong phòng này không có lạnh."

Kéo áo ngủ từ trong tay anh, Quyền Sơ Nhựt bực tức vén chăn lên, nhìn xuống sự khó chịu ở hai chân, kiên cường đi vào phòng tắm. Cô ngủ chưa đủ, nhưng vẫn tỉnh táo, trái ngược với anh, cô không có cách nào chịu được cả người trần truồng như thế.

Đóng cửa phòng tắm, hai tay Quyền Sơ Nhựt vịn bệ rửa tay, hàm răng cắn thật chặt cánh môi. Xương cốt toàn thân đều đang đau, nhất là eo với chân. Giữa hai chân đau rát, để cho đầu quả tim cô phát run.

Cúi đầu, ánh mắt cô lơ đãng nhìn xuống giữa hai chân, mơ hồ có vết máu cùng dấu vết màu trắng đã khô khốc.

Quyền Sơ Nhựt ngẩn người, khi đã thông suốt thì thoáng chốc sắc mặt như lửa đốt.

Cốc cốc——

Cửa phòng tắm bị người gõ vang, Lục Cảnh Hành tựa lưng ngoài cửa, môi mỏng hé mở, "Ngâm nước nóng đi, như vậy sẽ thoải mái một chút."

Quyền Sơ Nhựt mím môi, không có lên tiếng. Cô nghe tiếng bước chân bên tai đi xa, sau đó mới đi tới bên bồn tắm để ngâm nước nóng.

Thân thể như vậy, quả thật là nên ngâm nước nóng. Cũng may trong phòng tắm cũng có nước nóng, cô ngồi vào trong bồn tắm, thân thể ngâm ở bên trong một mảnh ấm áp, lập tức tỉnh táo lại.

Mặc dù ngâm rất thoải mái, nhưng Quyền Sơ Nhựt cũng không dám trì hoãn. Hôm nay có chuyện quan trọng, cô tính toán thời gian, từ bồn tắm ra ngoài, tắm rửa sau đó phủ thêm áo ngủ.

Phòng ngủ trên giường là một mảnh xóc xếch, Quyền Sơ Nhựt không nhìn được nhìn kỹ. Lục Cảnh Hành không có ở phòng ngủ, chủ động đi xuống lầu tắm rửa. Nhưng là tối hôm qua đột nhiên tới đây, quần áo mới cô cũng không có.

"Tắm xong rồi hả?" Ngoài cửa có người đi vào, Quyền Sơ Nhựt nhìn thấy Lục Cảnh Hành quần áo chỉnh tề, hơn nữa hôm nay ăn mặc hết sức thỏa đáng.

"Em." Lục Cảnh Hành đưa túi đồ từ trong tay mình cho cô.

Quyền Sơ Nhựt nhận lấy, liếc mắt thấy tất cả quần áo đều đầy đủ, cô ở chỗ này chọn xong lễ phục.

"Thay đồ nhanh lên." Lục Cảnh Hành nhỏ giọng thúc giục cô, ánh mắt vô hại.

Thời gian đã gần tới, Quyền Sơ Nhựt theo dõi hần, trầm giọng nói: "Anh đi ra ngoài."

"Tại sao?" Lục Cảnh Hành nhún vai, chỉ chỉ đồ lễ phục, cười hỏi: "Em chắc chắn tự mình có thể kéo khóa kéo lên ư?"

Khóa kéo lễ phục ở sau lưng, từ sau cái cổ một mực kéo dài đến phần eo, Quyền Sơ Nhựt nổi giận, một mình kéo thật rất khó khăn.

"Anh chỉ muốn giúp đỡ." Lục Cảnh Hành khoanh tay trước ngực, dàng hoàng nói.

Ánh mắt người đàn ông thâm thúy xẹt qua trước ngực cô, cười nói: "Hơn nữa, tối hôm qua mở đèn làm, cho nên anh xem rất rõ ràng."

Mẹ nó!

Quyền Sơ Nhựt cố nén tức giận, tự nói với mình không thể nổi giận. Hôm nay là ngày tốt của Quyền Yến Thác, cô vì em trai mình, cũng không thể cào nát mặt người đàn ông này!

"Giúp em nhé." Đang nói chuyện, Lục Cảnh Hành đưa tay cởi áo ngủ dây của cô ra, lấy đồ lót ra, trực tiếp đưa đến trước mặt cô.

Vốn là còn cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lúc này Lục Cảnh Hành làm chuyện xấu như vậy, ngược lại Quyền Sơ Nhựt đã bình tĩnh trở lại. Làm cũng đã làm rồi, cũng không có gì phải sợ.

Hai người cùng làm, theo đạo lý mà nói tốc độ nên nhanh hơn. Nhưng vấn đề là một nam một nữ, rất đơn giản là thay quần áo, lại ước chừng giày vò nửa giờ.

Cuối cùng không thể nhìn được nữa, Quyền Sơ Nhựt đỏ mặt, thờ nặng, "Lục Cảnh Hành, anh lấy móng vuốt lại ngay cho tôi!"

Cô mới vừa mặc vào, anh liền đưa tay cởi ra, chỉ là chơi đùa áo lót tới tới lui lui mười mấy lần.

Mắt thấy sắc mặt cô xanh mét, hiển nhiên đã là nổi giận lên. Thức thời Lục Cảnh Hành giơ tay lên, bảo đảm nói: "Được, anh thu hồi."

Hít sâu một hơi, hai tay Quyền Sơ Nhược run run cài nút áo, động tác nhanh chóng mặc xong áo lót. Kế tiếp đổi lễ phục, Lục Cảnh Hành cũng không quá vội, hơn nữa rất phối hợp chuẩn bị kéo khóa cho cô.

"OK!" Lục Cảnh Hành quét mắt nhìn người ăn mặc chỉnh tề, nụ cười dịu dàng.

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, liếc nhìn người trong kính, đáy lòng hơi kinh ngạc. Cô rất ít mặc như vậy, bình thường ra tòa đều mặc trang phục nghề nghiệp. Hôm nay mặc bộ lễ phục màu sắc này lên người, làm cho cô biến thành người phụ nữ quyền rũ và mềm mại.

Chỉ là thiếu mắt kiếng, cô theo bản năng tìm, nhưng bị Lục Cảnh Hành ngăn lại.

"Em như vậy rất đẹp mắt." Giọng nói của anh thật thấp.

Quyền Sơ Nhược chỉ cảm giác cổ chợt lạnh, kim cương tia sáng chói mắt bắn ra bốn phía, động tác Lục Cảnh Hành dịu dàng cài xong móc khóa, môi mỏng nói, "Thích không?"

Phụ nữ không có ai không thích kim cương.

Môi Quyền Sơ Nhược nhấp nhẹ, tròng mắt đen lóe sáng. Thật ra thì tính tình cô có chút khác, từ nhỏ đối với mấy cái châu báu đồ trang sức này cũng không có cảm giác quá lớn. Nhưng lúc này giờ phút này, ánh mắt Lục Cảnh Hành chuyên chú lại ảm áp, thế nhưng cô chậm rãi gật đầu, khoe miệng dâng lên nụ cười.

"Cảm ơn." Quyền Sơ Nhược nói tiếng cảm ơn, đầu ngón tay chạm lên cái dây chuyền kim cương kia.

Cầm lấy áo choàng lông màu đen phủ thêm cho cô, lòng bàn tay Lục Cảnh Hành rơi vào hông của cô, "Bây giờ chúng ta lên đường, thời gian vừa đúng lúc."

Bữa ăn sáng chưa kịp ăn, Quyền Sơ Nhược như là muốn đói bụng. Nhưng lên xe, Lục Cảnh Hành đưa cho cô một hộp giữ nhiệt, bên trong có cháo tào đỏ nóng hổi, còn có bánh màn thầu bơ.

"Ăn đi." Hai tay Lục Cảnh Hành nắm tay lái, vẻ mặt yên lặng.

Quyền Sơ Nhược nhép nhép miệng, không nhịn được hỏi anh: "Anh ăn chưa?"

"Ăn rồi." Lục Cảnh Hành lái xe ra làng du lịch, dọc theo đường cao tốc hướng thành phố chạy đi, "Lúc em tắm thì anh đã ăn."

Thì ra là như vậy.

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, không nói gì, cúi đầu ăn. Tối hôm qua không ăn cái gì cả, dự tính hôm nay cũng không còn cơ hội ăn, nếu là hiện tại không lấp đầy bụng, vậy phải chịu đói thật rồi.

Lái xe tới đến khách sạn, bên ngoài đã có không ít xe. Lục Cảnh Hành giao xe cho người giữ cửa, dắt người bên cạnh đi vào trong.

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ cũng hơi cao. Quyền Sơ Nhược khép lại chặt áo choàng, đi theo bước chân của anh đi về phía trước, chỉ là hai chân cô ê ẩm, đi không nhanh, chỉ có thể bước nhỏ.

Lục Cảnh Hành quét mắt động tác của cô, đáy mắt thâm thúy thoáng qua nụ cười.

Đi tới tầng cao nhất của phòng tiệc, quả nhiên là người người đã nhón nháo. Phạm Bồi Nghi thấy con gái đến, mừng rỡ vẫy tay, "Ái chà, các con đã tới rồi, mau tới đây."

Lục Cảnh Hành lôi kéo người bên cạnh quá đến, khéo léo gọi người tới: "Mẹ, hôm nay mẹ thật xinh đẹp."

Phạm Bồi Nghi đối với con rể tán dương rất thích, bà thân thiết vỗ vỗ tay của anh, nói: "Cảnh Hành, con đi xem ba con bên kia đi, một mình ông ấy ứng phó không được nhiều khách như vậy."

"Được ạ." Lục Cảnh Hành gật đầu, xoay người nắm tay Quyền Sơ Nhược một cái.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, ảm áp trong tay Quyền Sơ Nhược biến mất trong nháy mắt. Cô nắm chặt năm ngón tay, nắm lấy một khoảng trống.

"Sơ Nhược, con giúp mẹ gói bao tiền lì xì." Phạm Bồi Nghi tiện tay đưa cho cô một xấp bao lì xì, phân phó nói: "Con theo danh sách tên người viết

chữ lên, ngàn vạn đừng sai lầm đó."

Mất thấy con gái ngây ngẩn, Phạm Bồi Nghi giờ tay lên đẩy cô, "Sơ Nhược, nghe được không?"

"Dạ." Quyền Sơ Nhược thu hồi ánh mắt, cầm bút trên bàn lên, quy củ viết tên lên. Những thứ chuyện vặt vãnh này chỉ có thể người trong nhà làm.

Mười giờ sáng hôn lễ đúng lúc bắt đầu. Thời điểm chú rể ở hậu trường, Quyền Sơ Nhược nâng váy len lên chạy tới, giúp anh sửa sang lại nơ, nói lời mà người điều khiển chương trình dẫn dõ nói cho anh biết.

"Chị, em đẹp trai không?" Quyền Yến Thác há hê hỏi.

Quyền Sơ Nhược nhìn mặt em trai bướng bỉnh, nụ cười phát ra từ trong đáy lòng, "Đẹp trai ngây người!"

Hai chị em nhìn nhau cười, có chị thổi phồng, Quyền Yến Thác tự kỷ cười ra tiếng.

Hết chương 15.1

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15 2: Làm Em Đau Hả (2)

Bên ngoài phòng tiệc có động tĩnh, Quyền Sơ Nhược từ trên đài đi xuống, liền gặp được người đàn ông đang đứng bên cạnh ba mình. Hôm nay anh không có mặc quân trang, mà mặc âu phục với cà vạt, ít đi một thân uy nghiêm, nhưng thêm mấy phần nhu hòa.

Quyền Chính Nham thấy Liêu Phàm tới rất vui vẻ, nắm tay của anh không thả, hai người nói thật nhỏ điều gì. Mà cô bé kia đứng ở bên cạnh Liêu Phàm, cũng mặc lễ phục cùng màu màu đen giống anh, một đôi mắt to tò mò nhìn quanh.

Lâm Lâm nhìn thấy Quyền Sơ Nhược, không e dè chạy tới chủ động chào hỏi, "Chị Quyền."

Quyền Sơ Nhược cau mày, cười qua loa lấy lệ, "Chào cô."

Bê ngoài hôn lễ này, là lần đầu tiên Lâm Lâm nhìn thấy. Cô ta hưng phấn nắm quả đấm, hỏi "Wow, em trai chị kết hôn nhìn khung cảnh thật hoành tráng, tiệc cưới có bao nhiêu bàn? Trời ạ, còn có nhiều như vậy thủ trường....."

Một mình cô ta nói nhỏ, hoàn toàn không thấy càng ngày sắc mặt Quyền Sơ Nhược càng lạnh.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lục Cảnh Hanh đi nhanh tới đây, Lâm Lâm nhìn thấy sững sờ.

"Xin chào, em tên là Lâm Lâm." Lâm Lâm chủ động đưa tay, tự giới thiệu mình: "Em đi theo Liêu Phàm tới đây."

Ngược lại cô ta cũng không kiêng dè một chút nào, ánh mắt Quyền Sơ Nhược lảng tránh.

Nghe được lời của cô ta..., môi Lục Cảnh Hanh mấp máy, nói: "Xin chào, tôi là Lục Cảnh Hanh."

Lục Cảnh Hanh? Lâm Lâm có chút xấu hổ, cô ta không biết người này.

Thấy mặt cô ta lơ mơ, Lục Cảnh Hanh giờ tay lên chạm trên vai Quyền Sơ Nhược, nụ cười dịu dàng: "Tôi là chồng cô ấy."

"À....." Lâm Lâm cả kinh, trên mặt là kinh ngạc và kích động.

Khúc nhạc hôn lễ vang lên, Liêu Phàm từ trong đám người lui ra ngoài, thấy tình huống của bên này vội đi tới. Lâm Lâm liên tiếp ngoắc tay với anh ấy, nụ cười ngọt ngào.

Quyền Sơ Nhược phiền não xoay tằm mắt, nắm tay Lục Cảnh Hanh, lôi kéo anh đi đến hàng phía trên.

Bàn tay của cô lạnh lẽo, Lục Cảnh Hanh trở tay giữ chặt năm ngón tay cô, khớp mắt không tự chủ trầm xuống.

Khi toàn trường cũng vang lên ba chữ "Tội nguyên ý" kia, đáy lòng Quyền Sơ Nhược phức tạp. Cô tận mắt chứng kiến em trai mình yêu nhất lập gia đình, hốc mắt ê ẩm.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù em trai luôn muốn vì chị mình ra mặt, nhưng Quyền Sơ Nhược không hề cho em mình cơ hội như vậy. Cô là chị cả trong nhà, em trai nhỏ hơn cô, trong tiềm thức của cô đều muốn bảo vệ em mình.

Hai chị em này luôn có ý niệm như vậy, một người so với một người cường thế độc lập. Kết quả là, còn là em trai chị ức hiếp và tính toán nhiều.

Thật ra thì ở đâu là ức hiếp và tính toán đây? Trong lòng Quyền Sơ Nhược rõ ràng, em trai chỉ là dụ dỗ cô vui vẻ. Nên em trai dùng phương pháp của mình cung chiều và che chở cho chị nó thôi.

"Các em phải hạnh phúc." Chớp mắt Quyền Sơ Nhược ê ẩm, trong hốc mắt có lệ trong suốt đảo quanh. Cô nhìn thấy mắt mẹ chứa lệ nóng giống mình, nhẹ nhàng đưa tay ôm bà vào trong ngực.

Khung cảnh hôn lễ rất cảm động, trái tim Lục Cảnh Hanh khẽ lay động, hồi tưởng cảnh hôn lễ của anh, có chút chi tiết đã không nhớ được. Có thể nhớ, chính là ngày đó anh uống rất nhiều rượu.

Phía sau cách đó không xa, gương mặt nghiêng tuấn tú của Liễu Phàm mỉm cười, theo bản năng tìm kiếm Quyền Sơ Nhược. Lúc này cô cúi đầu, không thấy rõ mặt.

Nhưng Liễu Phàm cho dù không thấy được, cũng có thể đoán được mắt cô nhất định chứa lệ nóng.

Tình cảm chị em bọn họ, so với anh hay bất luận kẻ nào cũng rõ ràng.

Cuộc hôn lễ này, bởi vì cả nhà ba người của Lăng Cận Dương tham dự, có vẻ náo nhiệt hơn. Đầu Đầu tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khả năng làm sôi động không khí lại là số một.

Cô bé đứng ở trên đài ba mình, kêu to lên: "Hôn hôn ——"

Tất cả mọi người không ngờ, cô bé còn nhỏ tuổi, có thể nói ra những lời này. Lúc ấy Đồng Niệm thì khiếp sợ, mà Lăng Cận Dương bất đắc dĩ nâng trán, gương mặt tuấn tú nhuộm đầy lo lắng.

Cô nhóc quậy này nhà anh, sau khi lớn lên làm sao có thể được?!

Bởi vì Đầu Đầu mở màn, tất cả mọi người ồn ào lên theo. Tiếng huýt sáo, liên tiếp.

Quyền Yến Thác hướng về phía Đầu Đầu gơ ngón tay cái lên, một lớn một nhỏ ăn ý trao đổi ánh mắt. Cô nhóc nhỏ này, thật không thể yêu thương, thời khắc mấu chốt tuyệt đối không có như xe bị tuột xích!

Giỏi lắm!

Nghi thức hôn lễ đi qua, tiệc rượu chính thức bắt đầu. Hơn trăm bàn long trọng cảnh tượng hoành tráng, Quyền Sơ Nhược nhìn cũng choáng váng. Mọi người dồn hết sức lực cúi đầu muốn chúc say cô dâu chú rể, phải có người có thể trấn áp cảnh này.

Nguyên nhân là có Quyền Chính Nham ở đây, tất cả mọi người không dám lơ đãng. Nhưng hôm nay là tiệc cưới, ý tứ chính là mời rượu, không có cách nào gò bó.

Lăng Cận Dương phải chăm sóc bà xã mình, còn giúp Quyền Yến Thác đỡ rượu, có chút lực bất tòng tâm. Ngược lại Trì Việt tích cực, trước sau đi theo chạy tới chạy lui, nhưng bản thân anh ta thì điên khùng ầm ĩ, còn chưa ra hình dáng gì, thì chính mình cũng đã uống say rồi.

Quyền Sơ Nhược rửa mặt, từ phòng vệ sinh ra ngoài. Cô đang đi trở về, cổ tay xiết chặt, chợt bị người kéo đến trong ngực.

Hơi thở quen thuộc, cô ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hanh.

"Sao anh ở chỗ này?" Quyền Sơ Nhược cau mày, hỏi anh.

Lục Cảnh Hanh xoa trán một cái, âm thanh có chút khó chịu, "Rượu trong tiệc cưới nhà em có bao nhiêu độ?"

À?

Quyền Sơ Nhược thầm kêu một tiếng không được, nghĩ được mùi rượu trên người của anh, biết anh cũng uống không ít.

Ban đầu là cô chọn rượu, cô chọn loại của mình thích, rượu cao độ. Không để ý đến cái số độ này, cũng rất nhiều người khó khăn mà tiếp nhận.

"Không có sao chứ?" Quyền Sơ Nhược nhìn anh chằm chằm, chỉ cảm thấy một đôi mắt hết sức sáng ngời của anh. Bất quá trạng thái anh còn tốt,

nói chuyện rõ ràng, đại não suy nghĩ cũng bình thường.

"Anh đừng đi tìm hồ sơ của rượu" Lòng Quyền Sơ Nhược có chút giận lên, đám người này từng người một chết đi, khi dễ người ta cũng khi dễ đến nhà cô!

Cô cất bước đi, lại bị Lục Cảnh Hanh đưa tay kéo trở về.

Trên môi nóng lên, mắt thấy cúi Lục Cảnh Hanh mặt xuống hôn cô. Giữa răng môi dây dưa không ngừng, đôi tay Quyền Sơ Nhược chống đỡ ở trước ngực anh, lực độ kháng cự từ từ mềm đi.

Hồi lâu, Lục Cảnh Hanh thỏa mãn buông ra môi, nhìn chăm chăm mặt của cô, cười nói: "Tốt hơn nhiều rồi."

Ngón tay chạm nhẹ lên cánh môi Quyền Sơ Nhược, vuốt chỗ bị anh hôn sưng đỏ.

Quyền Sơ Nhược vẫn còn ở thờ đốc, gương mặt khê phiến hồng. Cô tựa vào trước ngực to lớn của người đàn ông, cả trái tim kịch liệt nhảy lên.

Chỗ rẽ bên cạnh, có một bóng dáng cao to đứng vững vàng. Khóe mắt Lục Cảnh Hanh liếc qua, môi mỏng đề thấp hơn, tựa vào bên tai của cô, hỏi khẽ, "Tôi hôm qua, anh làm cho em đau sao?"

Quyền Sơ Nhược mím môi, không có cách nào trả lời. Cô ngẩng đầu lên, lại không ngờ thấy phía trước có bóng lưng xoay người đi xa.

Bóng dáng kia quen thuộc như thế, cô sẽ không nhìn lầm. Mới vừa rồi cự ly anh ấy không xa, những lời đối thoại này, khẳng định anh ấy cũng có thể nghe được.

Quyền Sơ Nhược hít một hơi, rời khỏi lồng ngực Lục Cảnh Hanh, trầm mặt đi tới trong phòng bữa tiệc, "Tôi đi xem một chút."

Cô rời đi, mày kiếm Lục Cảnh Hanh ngả ngón (ngả ngón như thể là không nghiêm túc), vẻ mặt lạnh xuống.

Hết chương 15.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trải Nghiệm Tình Yêu Ban Đầu

Editor: Hephc

Trong đại sảnh tiệc cưới, âm thanh ồn ào liên tiếp. Quyền Sơ Nhược xách theo làn váy lễ phục đi tới, trên đường có người kéo cổ tay của cô, kéo cô qua một bên, "Những người đó náo loạn đến điên rồi, em qua đó chắc là phải bị ép uống rượu."

Giọng nói quen thuộc bên tai, Quyền Sơ Nhược nhủ mảy, gương mặt Liêu Phàm tuần tú phản chiếu rõ ràng. Có mấy ngày không thấy anh, nhìn cả người anh cũng không có thay đổi gì, không thể làm gì khác hơn giống như là gầy đi không ít.

Khẽ đẩy tay của anh ra, Quyền Sơ Nhược khẽ mỉm cười, trong nụ cười kia hiện ra anh chưa từng thấy xa cách như thế, "Ngày hôm nay, bọn họ muốn náo loạn cũng được, người nhà chúng tôi, không ai có thể bắt nạt!"

Liêu Phàm ngó ngẩn, nhìn về ánh mắt của cô yên tĩnh lại. Cô nói 'người nhà của chúng tôi', nhà của chúng tôi trong đám người này, có phải cũng bao gồm cả Lục Cảnh Hanh hay không?

Biết rõ tính tình của cô tính bướng bỉnh, Liêu Phàm cười thu tay lại, nói: "Vậy đi thôi, anh với em cùng nhau đi qua đó."

"Không cần." Ánh mắt Quyền Sơ Nhược lóe lên, nhìn về người phía trước, "Lâm tiểu thư uống rượu cũng nhiều, anh đi chăm sóc cô ấy đi."

Dứt lời, Quyền Sơ Nhược mím môi lách người bước qua anh, bước đi không dừng lại.

Liêu Phàm ngăn ra, mắt thấy cô cũng không quay đầu lại đi xa, ánh mắt từ từ chán nản. Giây lát, anh quay đầu đi, quả nhiên thấy trong tay Lâm Lâm đang cầm ly rượu, một người cười hi hi uống rượu. Môi anh mím nhẹ, bước nhanh đi tới phía cô ta, đưa tay đề lại ly rượu trong tay của cô ta.

Lâm Lâm thấy rõ người đàn ông trước mặt, lập tức đứng dậy chào, nói: "Thủ trưởng!"

Hai má cô ta phỉn hồng, toàn thân là mùi rượu, Liêu Phàm không tự chủ cau mày, giữ chặt bả vai của cô ta, để cho cô ta ngồi vào trong ghế, không được lộn xộn.

Người mang tới đã say rượu, Liêu Phàm chỉ có thể rời đi trước, sau khi anh cùng Quyền Chính Nham nói lời tạm biệt, vội vàng kéo Lâm Lâm, hai người cùng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, tròng mắt Quyền Sơ Nhục trầm xuống. Cô quay đầu, (diendanlequydon) sau đó đi tới bàn có tiếng ầm ĩ, quát: "Là chia ra uống hay là uống một hơi?"

Mọi người sững sốt, thấy cô mà lòng cũng căng lên. Những người này đa số đều biết tử lượng của Quyền Sơ Nhục, không dám lơ đãng với cô. Nhưng cũng đến nơi này rồi, nếu đã lâm trận mà lùi bước, thật không có mặt mũi!

"Uống một hơi!"

Có người nhắm mắt lên tiếng.

Quyền Sơ Nhục gạt đầu một cái, rót một chai rượu trắng vào trong ly lớn, phân cho người đối diện. Cô bung ly lên ngửa đầu uống, không có nói hai lời.

Trì Việt bị ép đến chóng mặt, thấy có người cho chỗ dựa, ý cười hưng phấn, mắng: "Đám cháu chắt các người, chờ chị tôi phát uy đi!"

Căn bản Quyền Yến Thác không lên tiếng, gương mặt tuấn tú tựa vào đầu vai Sở Kiều, môi mím nâng lên, đặc biệt tính toán một phen.

Sở Kiều ngược lại lo lắng không thôi, cô ấy nhìn Quyền Sơ Nhục uống một ly rượu kia, muốn ngăn cản mấy lần, nhưng không tìm được cơ hội, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô uống một hơi cạn sạch.

Chung quanh hoàn toàn an tĩnh lại, Quyền Sơ Nhục giơ ngược cái ly trong tay xuống, ánh mắt nhìn về mọi người, "Thế nào, muốn uống nữa không?"

Trì Việt đã té ở trong ghế, hôn mê.

Sở Kiều coi như là hoàn toàn kinh ngạc, cô ấy không ngờ tử lượng chị Quyền tốt như vậy!

"Không, không uống!" Tử lượng như thế, còn ai dám va vào trên họng sủng?!

Quyền Sơ Nhục bỏ cái ly trong tay ra, sắc mặt không nhìn ra biến hóa gì, "Tất cả đều giải tán cho tôi, nên làm cái gì thì làm cái đó đi!"

Mọi người cúi đầu, nhanh chóng tan cuộc.

Sở Kiều không yên lòng, nhẹ giọng hỏi cô, "Chị Quyền, chị không sao chứ?"

"Tân hôn hạnh phúc." Hiếm khi cô ấy nói rõ ràng, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Lần đầu tiên thấy Quyền Sơ Nhục xõa tóc dài, vẻ đẹp tự nhiên. Sở Kiều không khỏi ngây ngẩn, đợi cô ấy phản ứng kịp, thấy có bóng người nhanh chóng đi tới bên này.

"Anh rể." Sở Kiều mở miệng.

Lục Cảnh Hanh trừng mắt nhìn người nào đó, đáy lòng thỉnh thoảng bốc lửa. Anh khéo léo cùng Sở Kiều trò chuyện mấy câu, một tay kéo Quyền Sơ Nhục vào trong ngực, lòng bàn tay giữ chặt hông của cô.

Đây là nhìn thấy Liêu Phàm, lại bị kích thích chứ gì?!

"Quyền.. Sơ.. Nhục ——"

Giọng Lục Cảnh Hanh căng thẳng, toàn thân nổi lên lạnh lẽo.

"Anh nói cái gì?" Quyền Sơ Nhục từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, "Trẻ con thật lớn tiếng!"

Khóe mắt Sở Kiều trầm xuống, thâm kêu không tốt. Xong rồi, lại còn say nữa!

Lục Cảnh Hanh mím môi, đến gần bên tai của cô không biết nói câu gì, rồi sau đó gương mặt tuấn tú lo lắng của anh giữ chặt người trong ngực, sải bước rời đi.

Sở Kiều không yên lòng, để Quyền Yến Thác ngồi xuống ở trong ghế sofa, sau đó cùng đi ra ngoài.

Cửa thang máy lúc mở lúc đóng, đến khi chỉ có thể nhìn thấy đầu Quyền Sơ Nhược tựa trong ngực của người đàn ông, mà khóe miệng Lục Cảnh Hanh thoáng hiện ý cười, cuối cùng Sở Kiều cũng an tâm.

Bên cạnh thang máy có mấy người ra ngoài, trong đó hai người cất lực giọng lên cái gì, nhìn ra độ cao có một mét, hơn nữa phía trên còn đắp vài nhúng màu đỏ.

"Quyền phu nhân." Có người đi tới trước mặt cô ấy, lễ phép nói: "Phó thiếu kêu chúng tôi đưa tới một phần quà tặng, xin cô ký nhận."

Sở Kiều ngẩn người, nghĩ thầm những người này làm sao biết mình là Quyền phu nhân. Cô ấy cúi đầu quét mắt nhìn sườn xám màu đỏ trên người mình, lập tức hiểu được.

Cô mặc như vậy, ai cũng biết cô là cô dâu.

"Thứ gì?" Sở Kiều mới nghe Quyền Yến Thác nói qua, nói là Phó Tấn Thần có chuyện quan trọng không thể tới đây, nhưng có phái người đưa quà tặng tới.

Người nọ cười cười, vén tấm vải đỏ lên.

Sở Kiều nhũn mày nhìn sang, cặp mắt cũng bị lung lay. Trời ạ, cái cao chừng một mét là chữ song hỷ làm bằng vàng ròng, màu vàng kim óng ánh, chói lóa làm mù mắt người!

Đây là tình huống gì?!

Hai người mang đồ phía sau kia đều mặt mày học máu, Sở Kiều thờ dãi, cuối cùng ký nhận.

Nhưng cái vật kiện như vậy, nên xử lý như thế nào? Hơn nữa tác phong Phó Tấn Thần này, thật là làm cho Sở Kiều chặc lưỡi! (diendanlequydon)

Một đường lái xe về nhà, người bên tay lái phụ đã ngủ. Lục Cảnh Hanh đậu xe xong, mở cửa xe mà Quyền Sơ Nhược còn ngủ chưa có thức.

Lục Cảnh Hanh trầm mặt bế cô ra ngoài, bước nhanh đến thang máy. Vào cửa, anh trực tiếp ôm người vào phòng ngủ, hơn nữa cởi áo khoác trên người cô xuống, lại đắp chăn lên cho cô.

Sửa sang cô xong, Lục Cảnh Hanh thờ hồn hể, cái trán rỉ ra một tầng mồ hôi mịn. Anh nói cổ áo ra, nhìn chăm chăm người trên giường, lo lắng nói: "Trước tiên anh đi tắm rửa, một lát nữa thu thập em!"

Anh xoay người đi vào phòng tắm, không có đóng cửa.

Giọng Lục Cảnh Hanh hung tợn tà mị, Quyền Sơ Nhược nhắm mắt lại, cả người rụt lại trong chăn.

Trong phòng tắm rất nhanh tiếng nước chảy dừng lại, Lục Cảnh Hanh trùm khăn tắm bên hông ra ngoài, liếc nhìn người rụt vai vào trong chăn, nghiêng người nhích tới gần.

"Giả bộ ngủ?" Người đàn ông chống một tay trên giường, lồng ngực nóng như lửa gần sát phía sau cô.

Người bên cạnh không nói lời nào, cũng không có đáp lại, nhưng Lục Cảnh Hanh có thể cảm thấy thân thể cô khẽ run.

Ngón tay người đàn ông thon dài đưa vào trong chăn, rất nhanh kéo khóa lễ phục cô, dễ dàng cởi lễ phục trên người cô ra, không chút tiếc rẻ nào nhét vào chân giường.

"Đừng ——"

Mặc dù rất muốn giả bộ, nhưng thân thể anh nóng bỏng áp xuống, Quyền Sơ Nhược không thể không mở mắt.

Thật ra thì ngừng xe lại cô cũng đã tỉnh, nhưng cô không muốn mở mắt, không muốn đối mặt.

"Không giả bộ nữa?" Lục Cảnh Hanh hí mắt, gương mặt tuấn tú cúi xuống một chút, môi mỏng dán lên chóp mũi của cô, chậm chậm lê qua lê lại nhẹ nhàng.

Anh khẽ nấp máy môi, phun hơi thở bên trong ra, mơ hồ mang theo mùi rượu, "Có muốn tắm hay không?"

Lời này quá mức ám hiệu, ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm chặt, nói: "Không cần."

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của cô, lửa giận từ trong lòng từ từ tắt đi, "Không cần, vậy cũng không sao."

Người đàn ông cúi mặt xuống, chớp mũi rơi vào dưới cằm cổ cô ngủ nhẹ, cười nói: "Em rất thơm."

Giữa cổ trắng nõn bị một luồng nhiệt lưu ủa nóng, Quyền Sơ Nhược rung mình. Cô nhếch môi, nhìn chằm chằm thân thể của người đàn ông, giọng nói trầm trầm, "Cái đó, anh vào phòng của anh ngủ đi."

"Phòng này là của anh?" Lục Cảnh Hanh cầm một nhúm tóc đen của cô, cười đáp: "Nơi này đều là phòng của anh."

Quyền Sơ Nhược ghen, sắc mặt khấn trương, "Lục Cảnh Hanh, anh biết ý của tôi mà."

"Anh không biết," Nụ cười người đàn ông dịu dàng, anh cười lên đặc biệt chói mắt, trông mắt thâm thúy trầm luân quyền rũ người ta, "Nơi này là nhà của chúng ta, em là vợ anh, anh nằm ở trên giường của mình, ngủ bên cạnh vợ mình, có vấn đề gì không?"

"....."

Trên lý thuyết nói, quả thật không có vấn đề gì. Từ góc độ chuyên nghiệp nói, Quyền Sơ Nhược cảm thấy, luân lý luận cứ của anh đều rất đầy đủ, cô hoàn toàn không tìm được lý do phản bác.

"Nhưng hiệp nghị chúng ta nói là không can thiệp cuộc sống riêng của nhau." Lòng Quyền Sơ Nhược khẽ run, bên trong ánh mắt thua trận của anh, vậy mà luống cuống tìm kiếm lấy cớ.

"Cái này anh nhớ được," Lục Cảnh Hanh cười, mây may vô hại, "Nhưng trên hiệp nghị chưa nói, anh không thể ngủ chung với vợ, đúng không?"

Ngủ chung với vợ? [diendanlequydon]

Quyền Sơ Nhược lơ mơ phát giác ra, cô vẫn cố gắng trở về nghĩ chi tiết phần hiệp nghị kia. Ở trong đó, thật giống như không có điều này!

Người dưới thân về mặt ngạc nhiên, thật là muốn đáng yêu bao nhiêu thì có đáng yêu bấy nhiêu. Lục Cảnh Hanh chăm chăm cô, không bỏ được bộ dáng đang suy nghĩ của cô. Nếu như Quyền Sơ Nhược thanh tỉnh lại, lực công kích phải là mười phần, liều lĩnh hùng hổ và dọa người.

Nhưng cô đã say rượu, hồn nhiên lại làm cho người ta lưu luyến. Quyền Sơ Nhược như vậy, Lục Cảnh Hanh thật sự là yêu chết rồi!

"Cái đó....." Thở trắng nhỏ say rượu, rốt cuộc suy nghĩ ra vấn đề, hàm hồ nói: "Tôi muốn sửa đổi hiệp nghị."

Bàn tay Lục Cảnh Hanh khẽ động, lòng bàn tay rơi vào trong mái tóc cô khẽ vuốt, "Sửa đổi sao? Có thể, chỉ là phải đợi ngày mai, chúng ta bây giờ ngủ có được hay không?"

Ngủ?

Quyền Sơ Nhược hôn mê, gật đầu nói: "Được, ngủ ngon." Nhưng cô không hiểu, trên người có con sói đang nằm, làm sao mà có thể ngủ?

Hồi lâu, Quyền Sơ Nhược ra sức đẩy người đàn ông trên người ra, thở hổn hển hỏi anh: "Anh gạt người, không phải nói ngủ sao?" [diendanlequydon]

Lục Cảnh Hanh cười khế, ánh mắt vô tội nhìn về cô, "Ngoan, ông xã dỗ em ngủ có được hay không?"

Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, gờ tay lên sờ sờ cánh môi sưng đỏ, sau đó cô nhú chặt đầu lông mày thanh tú, kiên định lắc đầu một cái, "Không được, tôi muốn tự mình ngủ."

Lục Cảnh Hanh mím môi, nghĩ thầm cũng say thành ra như vậy rồi, mà ý thức bảo vệ vẫn là rất mạnh!

Lửa nóng thân thể căng thẳng, Lục Cảnh Hanh không muốn để cho mình khó chịu. Mới vừa rồi anh gần như đã khởi động, đủ để cho cô chịu đựng.

Đưa tay đè cô dưới thân, Lục Cảnh Hanh cúi mặt xuống, môi mỏng rơi vào trên môi của cô, gặm cắn mút thỏa thích.

Quyền Sơ Nhược ý thức được anh muốn làm cái gì, nhưng thân thể mềm đi, vô lực phản kháng. Cảm giác cùng anh hòa làm một thể lần nữa, so với tối hôm qua, ít đau tê tâm liệt phế hơn, lan tràn ra vô hạn vui thích.

Khi dục vọng xông phá cực điểm, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm giác thân thể giống như đang chạy xe. Cô khủng hoảng vòng chặt cổ người đàn ông, nhẹ nhàng khóc thút thít, ghé vào lỗ tai anh thì thầm, "Lục Cảnh Hanh, Lục Cảnh Hanh....."

Loại khoái cảm cực hạn này, khiến cho cô sợ!

Lục Cảnh Hanh nhú lông mày, môi mỏng khẽ hôn ở khóe miệng của cô, bên trong cô nhỏ bé và thật mềm mại.

Chương 17 1: Ông Xã Thần Bí (1)

Editor: Hephc

Say rượu cộng thêm túng dục, sáng ngày hôm sau, Quyền Sơ Nhược mệt muốn chết. Dĩ nhiên, khẳng định cô không phải muốn mình chết thực, mà là nghĩ muốn người đàn ông bên cạnh đi chết đi!

Cánh tay người đàn ông đè ở trước ngực, Quyền Sơ Nhược cảm thấy khó thở. Cô lật người không được, chỉ có thể nhấc chân lui về phía sau đạp người đàn ông vẫn còn đang ngủ mê man.

"Ủnh!"

Lục Cảnh Hanh nhắm mắt lại, mày kiếm nhẹ chau lại rên lên một tiếng.

Sau vài giây, cánh tay người đàn ông đè ở trước ngực cuối cùng cũng lấy ra. Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng thở ra đang muốn đứng dậy, nhưng bên hông căng thẳng, cánh tay của anh rơi vào hông cô mà ôm.

Bên hông Quyền Sơ Nhược căng thẳng, người đàn ông chuyển động cánh tay, trong nháy mắt lôi cô vào trong ngực, hơn nữa hai cổ thân thể dán sát hết mức chặt chẽ.

"Lục Cảnh Hanh!" Quyền Sơ Nhược cau mày, khuôn mặt nhiễm giận. Cô muốn đẩy tay của anh ra, nhưng lại không đẩy được. Năm ngón tay anh dán sát ở bên hông của cô, cũng không chừa khe hở nào cho cô.

Lừa giận trong lòng lập tức dâng cao!

"Lục Cảnh Hanh, anh buông ra cho tôi!"

Quyền Sơ Nhược hung hăng đánh vào trên mu bàn tay của anh, tiếng động không nhỏ.

Lần này, cuối cùng người đàn ông cũng có phản ứng, hai mắt khép kín mở ra, không khỏi nhìn về phía cô: "Tại sao lại đánh anh?"

Tại sao lại đánh anh?

Quyền Sơ Nhược buồn bực nóng máu, người đàn ông này là giấy dán sao? Căn bản thật bất lực?!

"Không có đánh anh," nhìn ánh mắt mờ mịt vô tội của anh, thế nhưng Quyền Sơ Nhược cảm thấy chột dạ, giọng nói cũng hòa hoãn xuống, "Anh buông tôi ra, để cho tôi xuống đất."

Lục Cảnh Hanh giật mình, ánh mắt quét qua mặt cô, lại xem đồng hồ báo thức một chút, nói: "Lúc này mới sáu giờ, chúng ta còn có thể ngủ nửa giờ nữa."

Mẹ nó, ai muốn ngủ với anh?

Quyền Sơ Nhược oán thầm, nâng lên cánh tay đẩy anh, "Tôi không muốn ngủ, để cho tôi dậy."

Ý cô chính là, nếu muốn ngủ thì anh ngủ một mình, để cho cô rời giường.

Người đàn ông quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy ngừng ở trên mặt của cô, nụ cười vô hại, "Thật xin lỗi, lúc anh ngủ phải có người đỡ, ngủ một mình không được."

"Này!" Quyền Sơ Nhược tức giận, híp mắt trừng anh: "Lục Cảnh Hanh anh phát động kinh sao? Hiện tại trời sắp sáng, ai muốn đỡ anh ngủ? Lại nói anh là một đấng mày râu, lại nhiều chuyện hư hỏng như vậy, ngủ một giấc còn phải có người đỡ, anh bao nhiêu tuổi rồi!"

"Số tuổi cùng sinh hoạt tập quán không có quan hệ trực tiếp." Lục Cảnh Hanh cũng không tức giận, trả lời không nhanh không chậm.

Quyền Sơ Nhược tức điên, lại không tìm được lý do phản bác. Người đàn ông này, mẹ nó thật đáng hận!

"Tốt lắm, tôi không muốn biện luận với anh, tôi muốn rời giường." Quyền Sơ Nhược nhếch môi, cho ra đáp án cuối cùng.

Lục Cảnh Hanh chống tay bên người của cô, nhìn về mặt cô nén giận, bên trong tròng mắt đen nhìn không ra nửa điểm gọn sóng, "Bà xã, anh cũng đã nói, anh nằm ở trên giường, thì em không thể xuống giường."

Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, bị anh chọc cho tức xanh mặt.

Người đàn ông cong môi, cúi đầu hôn xuống miệng cô một cái, nói: "Ngoan, tức giận có nếp nhăn."

Haizz, Quyền Sơ Nhược chưa bao giờ gặp qua người đàn ông nào không biết xấu hổ như vậy! Anh đây là đầu mỡ ngâm hoài không thấm nước hay sao, mềm không được cứng cũng không xong!

"Lục ——"

Cô mở miệng trước, ngón tay Lục Cảnh Hanh nhẹ giơ lên, chạm ở phần môi của cô, ánh mắt biến hoá, "Bảo bối, em đừng gọi anh như vậy được không? Sáng sớm là lúc đàn ông dễ kích động nhất, hơn nữa em gọi tên anh lại dễ nghe như vậy."

Đang khi nói chuyện, anh lại kéo tay Quyền Sơ Nhược xuống, táo bạo cầm tay cô hướng về chỗ lửa nóng kia.

Quyền Sơ Nhược chấn động, hoảng sợ muốn rút tay về. Nhưng bị anh giữ chặt cổ tay, người đàn ông có ý nắm chắc, cứ thế không để cho cô rút tay về, dám cố trụ tay cô.

Loại động tác này, Quyền Sơ Nhược chưa bao giờ làm. Hai má cô như lửa đốt, nhanh chóng muốn phun lửa, "Luuu mạnh!"

"Ừ", Lục Cảnh Hanh tán dương gật đầu, vẻ mặt dịu dàng, "Đàn ông ở trên giường đều là luu mạnh, chỉ có ông xã em là luu mạnh dịu dàng, đúng không?"

Quyền Sơ Nhược bị ngưng nghẹn, tức giận thở hỗn hển. Nhắc tới vài năm lên tòa án, cô trải qua nhiều vụ án, loại người dạng gì cũng gặp qua, vụ án dây dưa khó khăn cũng đấu thắng quan tòa, nhưng giờ phút này, cô bị Lục Cảnh Hanh đè ở phía dưới, bị buộc đưa tay sờ chỗ đó của anh, thế nhưng cô hoàn toàn không có đối sách, không tìm được vũ khí đánh trả!

Bởi vì nóng giận, ánh mắt của cô long lanh như nước, gương mặt cũng dâng lên sắc đỏ. So với tối hôm qua bộ dáng khi ở phía dưới anh thờ ơ gấp mê ly, Quyền Sơ Nhược như vậy thật là đặc biệt.

Thật ra thì Lục Cảnh Hanh không có những thói quen lập dị kia, chỉ là anh thích trêu chọc cô. Cô càng muốn xuống giường, anh sẽ cố tình không để cho cô xuống. Cô càng muốn phải sạch quan hệ với anh, thì anh càng phải nhắc nhở cô, cả người cô đều đã thuộc về anh!

Chỉ là tính tình của cô, Lục Cảnh Hanh đã biết, không thể bởi vì nhất thời cậy mạnh, tai họa sẽ khó đỡ. Lại mè nheo mấy cái, cuối cùng anh buông bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô ra, thoải mái thở dài.

Trong cổ họng của anh tràn ra âm thanh trầm thấp, Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy. Cô cũng không nói được là run rẩy là bởi vì sợ hay là vì cái gì khác.

Cô nắm ngón tay lại, Quyền Sơ Nhược cắn môi, ngón tay được tự do. Cô nắm chặt quả đấm, hình như còn có thể cảm thấy lòng bàn tay có lửa nóng cứng rắn. Loại xúc cảm này, lưu lại thật sâu, không cách nào thôi lui.

Quyền Sơ Nhược khó chịu quay mặt, không dám nhìn tới ánh mắt của Lục Cảnh Hanh. Trong đầu cô tự động tự phát hình ảnh anh không có mặc quần áo, mà tối hôm qua giữa lúc cô mơ mơ màng màng, giống như..... Nhìn đến chính là cái địa phương kia của anh.

Muốn chết!

Toàn thân Quyền Sơ Nhược đổ mồ hôi lạnh, lúc này hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Không phải đâu, lúc nào thì cô thay đổi biến thành háo sắc như vậy, tại sao có thể nghĩ đến cái loại hình ảnh đó?

Nhìn về mặt cô không ngừng biến hóa, Lục Cảnh Hanh chỉ cười, cũng không nói toạc. Lòng anh như gương sáng, nếu như lúc này đuổi móng vuốt trêu chọc cô, đó thật đúng là tìm chết.

Anh mới vừa khai trai, vẫn chưa muốn ăn chay!

Cường thế ôm người bên cạnh, Lục Cảnh Hanh cong môi, gương mặt tuấn tú dịu dàng. Anh bị đánh thức, nhất định là không ngủ được, nhưng chính là anh muốn hao tổn qua nửa giờ này, không vì cái gì khác, liền vì muốn trị tính khí đáng ghét của Quyền Sơ Nhược.

Tám giờ sáng, Quyền Sơ Nhược đứng lúc từ trong nhà ra cửa. Lục Cảnh Hanh ngoan ngoãn đi theo phía sau của cô, cho dù khoảng cách của hai người rất xa, anh đều có thể cảm nhận được lửa giận của cô.

Đại tiểu thư nhà họ Quyền, luật sư tài giỏi Quyền Sơ Nhược, chưa từng chịu loại kiểm chế này?!

Mắt thấy cô muốn lên xe, Lục Cảnh Hanh bước nhanh về phía trước, dặn dò: "Tối nay sáu giờ, nhà chúng ta tụ họp, sắp bước sang năm mới rồi, họ hàng trong nhà cũng sẽ đến, em phải sắp xếp thời gian."

Từ buổi sáng rời giường đến bây giờ, Lục Cảnh Hanh đã nói qua ba lần. Quyền Sơ Nhược không bình tĩnh chút nào, nói: "Anh cần phải dài dòng như vậy sao? Chưa già đã yếu?"

Được rồi, cũng biết cô có thù tất báo.

Lục Cảnh Hanh mím môi, nói: "Là em chuẩn bị không tốt, có tiền án thất hẹn." Đang khi nói chuyện, anh móc một phần tài liệu từ trong túi ra, đó là lúc thừa dịp lúc cô đi tắm, đã chuẩn bị xong.

"Cái này cho em," Lục Cảnh Hanh đưa tài liệu cho cô, nói: "Buổi trưa em xem một chút."

Quyền Sơ Nhược nhận lấy, trực tiếp nhét vào trong túi xách. Cô biết đó là danh sách thành viên của người nhà họ Lục, nhà họ Lục là một Đại Gia Tộc, nhân khẩu đông đúc, toàn bộ thân thích không ít, căn bản cô không phân rõ ai là ai. Ban đầu trong hôn lễ, cô chỉ gặp một lần, thời điểm tết năm ngoái, cô vì muốn thanh tịnh, đặc biệt đi công tác không có ở đây. Cho nên lần này gặp mặt, Lục Cảnh Hanh mới chuẩn bị tài liệu cho cô.

Mắt thấy cô nỏ mảy, Lục Cảnh Hanh đưa tay gõ cửa sổ xe một cái, trầm giọng nói: "Tan việc anh đi đón em."

Nghe được anh nói, ánh mắt Quyền Sơ Nhược lóe lên, ngược lại không có cự tuyệt. Đưa mắt nhìn xe của cô lái đi, Lục Cảnh Hanh mới xoay người, lái xe rời đi.

Trên đường đi làm, Quyền Sơ Nhược đang suy nghĩ. Khóe mắt liếc qua liếc lại thấy bảng hiệu ven đường, sắc mặt cô trầm xuống, vội vàng đậu xe ở ven đường. Đẩy cửa xe ra, cô xách theo ví da, cúi đầu đi vào tiệm thuốc.

Quyền Sơ Nhược chưa từng tới chỗ này, cô tìm nửa ngày, mới lấy hết dũng khí đến khu đồ dùng cho sinh đẻ.

Nhân viên bán hàng nhìn cô lịch sự, không giống người không đứng đắn, giọng nói cũng khách khí chút, "Tiểu thư, cô muốn tìm cái gì?"

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược mờ mịt, trong lúc nhất thời rất khó mở miệng.

Nhân viên bán hàng thấy vẻ mặt cô mất tự nhiên, lập tức hiểu, "Muốn 72 giờ, hay là 24 giờ?"

Mặc dù Quyền Sơ Nhược chưa mua lần nào, nhưng bởi vì nghề nghiệp của cô, cũng hiểu mấy cái này. Cô mấp máy môi, nói: "72 giờ."

Từ tiệm thuốc đi ra, cô bước nhanh trở lại trong xe, trầm mặt lái xe đến phòng luật sư.

Mới một tuần mà thôi, Tống Văn nhay cảm phát giác Quyền Sơ Nhược có gì đó không thích hợp. Cô nàng ôm tài liệu, gõ cửa đi vào.

"Chị Quyền."

Quyền Sơ Nhược đứng ở trước bàn, trong tay cầm hộp thuốc ngăn người, thấy cô nàng đi vào, ánh mắt trầm xuống, "Có chuyện gì sao?"

Nhận thấy được không khí không đúng, Tống Văn sớm có chuẩn bị, nói: "Chuyện đương sự, chị muốn hẹn lúc nào thì gặp mặt?"

Quyền Sơ Nhược mở ghế dựa ngồi xuống, bởi vì mức độ động tác quá lớn, giữa hai chân bị lê nhẹ mà phát đau. Cô cố nhịn đau, vẻ mặt càng thêm lo lắng, "Ngày mai."

"Àh." Tống Văn mở notebook ra, ghi chép thời gian. Cô nàng tỉnh mắt, mới vừa rời vào cửa liền nhìn thấy hộp thuốc trong tay Quyền Sơ Nhược.

Do dự hồi lâu, cô nàng vẫn là nhịn không được nhiều chuyện, "Chị Quyền, uống loại thuốc kia có tác dụng phụ thật lớn, đối với thân thể không tốt! Em biết một loại nhập khẩu, có thể dùng lâu dài, đối thân thể không có tổn thương gì!"

Quyền Sơ Nhược hí mắt, "Đi ra ngoài."

Mắt thấy cô nổi giận, Tống Văn cúi gầm đầu, ảo não xoay người.

"Đợi đã nào...!"

Về mặt Tống Văn biến đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến một hồi trắng bệch, "Chị Quyền, bạn trai em mới vừa thất nghiệp, chị ngàn vạn lần không thể xa thải em! Em bảo đảm, về sau không dám nhiều chuyện!"

Về mặt cô nàng đưa đám, nghĩ thầm làm sao lại không quản được cái miệng chính mình, nhìn thấu cuộc sống riêng của bà chủ, đây không phải là

tìm đường chết sao?

Đầu tiên là Quyền Sơ Nhược sững sờ, sau đó về mặt căng thẳng có chút thư giãn. Cô ném giấy bút qua, giọng rất là mát tự nhiên, "Cô mới vừa nói biết cái tên thuốc, viết xuống."

Tổng Văn kinh ngạc há hốc miệng, căn bản quên động tác. Vẫn là ở bên trong Quyền Sơ Nhược tàn khốc, cô nàng mới phục hồi tinh thần lại.

"Cái đó....." Tổng Văn cười hì hì đến gần, thử dò xét nói: "Loại thuốc kia em thường đi mua nên người bán thuốc hay giảm giá, bằng không em mua giùm chỉ?"

Hết chương 17.1

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17 2: Ông Xã Thần Bí (Tt)

Editor:Hepe

Dĩ nhiên không phải vì giảm giá, chỉ là Quyền Sơ Nhược không muốn bung mặt mình đi mua thuốc. Cô kéo ngăn kéo ra, từ bên trong móc tiền ra cho Tổng Văn, nói: "Thời gian nghỉ trưa thì đi."

"Được rồi." Chuyển nguy thành an, Tổng Văn vui vẻ không thôi.

Tổng Văn rất là vui vẻ rời đi, Quyền Sơ Nhược bỏ cây bút trong tay xuống, cầm hộp thuốc trên bàn lên ngăn người lần nữa. Giấy lát, cô nhìn hướng dẫn sử dụng, lấy viên thuốc ra, dùng nước ấm uống vào.

Vị đắng lướt qua cổ họng, ánh mắt Quyền Sơ Nhược tối xuống, vo dẹp hộp thuốc, ném vào thùng rác.

Cho tới trưa công việc cũng không hiệu suất gì, bởi vì Quyền Sơ Nhược phát hiện, câu Tổng Văn cảnh cáo quả thật ứng nghiệm. Loại thuốc này sau khi uống xong, dạ dày cô rất không thoải mái, cả người cũng ỉu xiu, không có tinh thần gì.

Thật chết người, tại sao như vậy?

Cô tìm ra hộp thuốc bị bóp dẹp xem một chút, nhìn thấy giải thích tác dụng phụ ở đó, ngược lại phản ứng của cô bình thường, chỉ có thể nói thể chất cô miễn cảm.

Lúc nghỉ trưa, Tổng Văn mua thuốc về hơn nửa quan tâm đưa tới một ly sữa nóng, nói: "Không có gì khẩu vị thì uống sữa tươi đi, qua mấy giờ sẽ tốt lên."

Quyền Sơ Nhược gạt đầu một cái, vô lực tựa vào trong ghế xoay.

Buổi trưa nằm một lát, Quyền Sơ Nhược cảm thấy khá hơn một chút. Vụ án chất chứa mấy ngày trước, cô chưa kịp sửa sang lại, thời gian thì không thể trì hoãn nữa.

Cũng may buổi chiều triệu chứng từ từ giảm bớt, công việc trong tay miễn cưỡng coi như là làm xong.

Giờ tan sở, đúng lúc Lục Cảnh Hành xuất hiện tại phòng luật sư. Anh dừng xe xong đi vào, lập tức mọi người liền vây xem.

Bình thường đến tìm Quyền Sơ Nhược, trừ đi người trong cuộc, cũng chỉ có Quyền Yến Thác. Mọi người đều biết Quyền Yến Thác là em trai cô, mặc dù cấp bậc nhà họ Quyền cao cấp, nhưng lại khó tiếp xúc nên không ai dám đến gần.

Hôm nay Lục Cảnh Hành vừa xuất hiện, cả phòng luật sư cũng rối loạn lên.

"Người đàn ông này ai vậy?"

"Anh ấy đến tìm chị Quyền, các người nói xem người đàn ông này lai lịch như thế nào?"

"Không biết, nhưng anh ấy rất đẹp trai, cười lên thật dịu dàng."

Thái độ Lục Cảnh Hanh thỏa đáng, đang lúc ánh mắt mọi người vây xem, khí định thần nhân (như là thoải mái, bình thường) đi tới lầu hai.

Một mảnh xôn xao ở bên trong, Tống Văn đặc biệt tự nhiên tiến lên, ném cho mọi người một cái ánh mắt ‘các người yên tâm, tôi nhất định tìm ra đáp án’, chẳng sợ hãi nghênh đón, "Xin hỏi tiền sinh, ngài là ai?"

Lục Cảnh Hanh lễ độ cười cười, ánh mắt thâm thúy lộ ra sáng loáng, "Tôi là Lục Cảnh Hanh."

Lục Cảnh Hanh? tên này vừa nói ra, chung quanh có vô số âm thanh.

Ngân hàng nhà họ Lục, người thành phố Duật Phong, không ai không biết?!

"Ngài tìm chị Quyền?" Tống Văn kiểm chế lại tâm tình kích động, lại hỏi.

Lục Cảnh Hanh cong môi, nói: "Tôi tới đón bà xã tan việc."

"A ——"

Toàn bộ vang lên tiếng kinh hô.

Thì ra là, Lục Cảnh Hanh chính là ông xã thần bí của chị Quyền!

Tống Văn ngơ ngác mấy giây, cuối cùng phục hồi tinh thần lại. Cô nàng đi theo bên cạnh Quyền Sơ Nhược lâu nhất, nghe nói là cô kết hôn, nhưng chị Quyền không có tuyên bố tin cưới, cũng không còn mời mọi người đi tham gia hôn lễ.

Ngoại giới lời đồn đãi rất nhiều, Tống Văn vẫn cho là không đúng sự thật. Dù sao trong thời gian hai năm này, bọn họ một lần cũng chưa từng thấy qua có đàn ông tới đón đưa đón Quyền Sơ Nhược, cũng không còn thấy cô từng có dây dưa với đàn ông gì.

Duy nhất có ấn tượng, là người đàn ông mặc quân trang lần trước tới. Nhưng Tống Văn cảm thấy, người thủ trưởng niên kỷ kia, cũng không thích hợp với Quyền Sơ Nhược.

"Cái đó....." Tống Văn có chút cà lăm, "Em đi hỏi một chút."

"Được." Lục Cảnh Hanh cũng không gấp gáp, giọng điệu ôn hòa.

Chìm đắm trong nụ cười mê người của anh, Tống Văn nghĩ thầm người đàn ông này khẳng định không phải lừa gạt!

Cốc cốc ——

Tống Văn gõ cửa đi vào, vẻ mặt nhuộm vui mừng, "Chị Quyền, ông xã chị tới."

Ông xã?

Quyền Sơ Nhược xạm mặt lại, đôi mày thanh tú nhíu chặt, "Lục Cảnh Hanh tới?"

"Đúng, đúng!" Tống Văn gật đầu, "Anh ấy ở bên ngoài."

Tên khốn kiếp này, đang yên đang lành xuất hiện tại nơi này, đến cùng muốn làm cái gì?

"Nói cho anh ta biết, để cho anh ta chờ tôi ở bên ngoài." Quyền Sơ Nhược không thèm chịu nể mặt mũi, tiếp tục cúi đầu nhìn hồ sơ.

Tống Văn muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ xoay người ra ngoài. Cô nàng bĩu môi, thở dài nói: "Lục..... Anh rể, Chị Quyền nói để anh ở bên ngoài đợi chị."

Nghe vậy, Lục Cảnh Hanh nhướn mày, hiền hòa đứng dậy, "Được, cô nói cho cô ấy biết không cần gấp gáp, tôi đợi cô ấy."

Chắc chắn chắc, người đàn ông sắc sảo dịu dàng như vậy, hiếm thấy ở thế gian!

Tống Văn bụng lầy trái tim nhỏ đang rung động, miệng ngọt nói: "Anh rể, Chị Quyền còn có một hồ sơ muốn xem, đại khái là 20 phút, anh còn cần cái gì không?"

"Không cần, cảm ơn." Lục Cảnh Hanh cười khẽ, quét mắt nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, cười xoay người xuống lầu.

Lục Cảnh Hanh đi, Tống Văn không khỏi cười trộm. Lần này thì hay rồi, sau này có cơ hội phải biểu hiện nhiều nhiều một chút, nếu có thể làm thân cô mua nhà hay là vay tại ngân hàng Lục thị, lãi suất sẽ rất thấp, đó không phải là chuyện rất tuyệt sao!

Trong phòng làm việc, Quyền Sơ Nhược cũng không có lòng làm việc. Cô khẽ vén rèm cửa, nhìn thấy bên trong khu làm việc châu đầu ghé tai vui chơi trăng điện, lửa giận cuộn cuộn trong lòng.

Lục Cảnh Hanh, anh được lắm!

Lẽ mà lẽ mề từ phòng luật sư ra ngoài, đã là sáu giờ tối. Quyền Sơ Nhược cố ý ra ngoài muộn, mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, "Thật xin lỗi, tôi làm trễ nãi."

"Không sao." Lục Cảnh Hanh trả lời tự nhiên, ánh mắt hạ hên nhìn cô, mỉm cười mở miệng, "Nhà chúng ta bây giờ ăn cơm, bây giờ đi về, còn có thể trước thời hạn 20 phút."

"....." Quyền Sơ Nhược mím chặt môi, nắm ví da quay đầu đi. Rõ ràng là bây giờ, lại cố ý nói sáu giờ, người đàn ông xảo quyệt này!

Xe thể thao màu bạc một đường chạy đi, Quyền Sơ Nhược kêu anh đậu xe ở ven đường. Mặc dù cô không thích về nhà họ Lục, nhưng nếu về, luôn luôn mua chút đồ.

Cô xách xe đẩy vào quầy trái cây, rất nhanh, tâm tình tốt trở lại. Cô cầm túi đồ, Lục Cảnh Hanh thấy rõ, không hề ngăn trở, như thường lái xe về nhà.

Nhà họ Lục ở thành phố Duệ Phong, coi như là gia tộc tài chính. Những năm này, con cháu đầy đàn, con cháu cả sảnh đường.

Lục Cảnh Hanh dừng xe lại, lập tức có người giúp việc tới đây, cung kính nói: "Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân."

Quyền Sơ Nhược lễ độ gật đầu, xách đồ trong tay, đi theo Lục Cảnh Hanh vào trong.

Trong phòng khách, tiếng người huyên náo. Quyền Sơ Nhược chân trước bước vào, cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Trên sofa, nhìn đâu cũng thấy người. Phòng khách nhỏ, phòng ăn, thậm chí bên cửa sổ hay trong phòng, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, cô thấy trận thế này so với bình thường số người ở tòa án là rất nhiều.

Lục Cảnh Hanh vừa xuất hiện, vốn là tất cả mọi người đang nói chuyện trời đất thì an tĩnh lại, ánh mắt đồng loạt nhìn bọn họ tới.

"Ồ, các con đã về." Mẫn Tố Tố là nữ chủ nhân nhà họ Lục, bây giờ càng là đương gia chủ mẫu (bà chủ nhà đảm đang), khí độ tự nhiên không giống nhau.

Bà hướng về phía Quyền Sơ Nhược ngoắc tay, cười nói: "Sơ Nhược, mau tới đây chào mọi người."

Quyền Sơ Nhược lơ mờ phát giác ra, cô nhìn chăm chăm những họ hàng kia, hoàn toàn sững sờ. Chợt nhớ tới buổi sáng Lục Cảnh Hanh kín đáo đưa cho cô phần tài liệu kia, giờ vẫn còn ở trong túi của cô, vốn không động qua.

Cái túi cầm trong tay bịt không được kín, Quyền Sơ Nhược cố ý chọn sào riêng bị nứt ra, sâu kín tản mát ra mùi đặc thù.

Không biết là người nào khứu giác nhạy bén, nắm lỗ mũi kêu lên: "Đây là mùi gì?!"

Mùi này truyền đi rất nhanh, tầm mắt mọi người lần nữa rơi vào trên người của Quyền Sơ Nhược. Cô cúi đầu, gương mặt như lửa đốt, thật muốn lập tức vứt bỏ cái túi trong tay.

Đôi mắt Quyền Sơ Nhược âm đạm, nghĩ thầm lần này xong rồi, vốn là muốn để cho anh khó chịu, nhưng hôm nay người muốn mất mặt nhất định là cô!

Hết chương 17.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Buổi Tối Cảm Ơn Anh Như Thế Nào Đây

Editor: Hepc

Trong phòng khách bài trí theo phong cách Châu Âu, nền gạch được nối ghép phức tạp. Đèn thủy tinh treo trên nóc nhà rủ xuống từng tầng, thủy

tinh cầu hình tròn nhiều mặt chiếu ánh sáng bắn ra bốn phía.

Trên số pha hình chữ L là họ hàng nhà họ Lục. Vô số đôi mắt đồng loạt rơi vào trên người của Quyền Sơ Nhục, cô không có chỗ tránh né, cũng không thể trốn đi.

Vừa vận trong tay cô xách theo cái túi, còn có trái sầu riêng mới mua từ siêu thị. Thời điểm chọn lựa sầu riêng, cô chỉ chú ý nó là món mình thích, tiện tay liền chọn trái sầu riêng bị nứt ra, ăn như vậy mới ngon ngọt.

Nhưng lúc này ở nơi đây, tay cô tản ra mùi sầu riêng là lạ sâu kín, đứng ở trong đại sảnh rực rỡ nhà họ Lục, bản thân có thân phận là con dâu thứ ba của nhà họ Lục, đây là hình ảnh vui vẻ như thế nào.

Quyền Sơ Nhục cắn răng, gương mặt từ từ cứng ngắc. Nếu như có kẻ hờ ở dưới đất, cô thật muốn chui vào.

Mắt thể diện quá, từ nhỏ đến lớn, cô chưa có mắt thể diện như vậy bao giờ!

"Mẹ, đây là Sơ Nhục tặng mẹ." Lục Cảnh Hanh bước nửa bước về phía trước, đứng ở bên cạnh Quyền Sơ Nhục.

Mẫn Tổ Tổ tuyệt đối là một chủ nhà thông minh, bà nhìn thấy ý cười trên khóe môi con trai, trong lòng liền đoán được tám phần. Huống chi, loại trái cây này bà rất thích, lúc này cười tiến lên.

"Ôi!" Mẫn Tổ Tổ mím môi cười khê, nhận lấy túi trong tay Quyền Sơ Nhục, ánh mắt dịu dàng: "Mọi người nhìn con dâu tôi này, đáng yêu quá đi, biết tôi thích ăn cái này nữa."

Theo lời của bà, rốt cuộc Quyền Sơ Nhục lấy lại tinh thần. Trong tay cô chột nhẹ đi, theo thói quen nghề nghiệp liền nhảy bén khôi phục lại, "Chỉ cần mẹ thích là tốt rồi."

Cô cong môi, cười khéo léo.

Mẫn Tổ Tổ gật đầu, cười đắc ý, trở tay giao đồ cho người giúp việc, dặn dò cất giữ tốt.

"Các con trở về trễ nhất, tất cả mọi người đang chờ đây." Mẫn Tổ Tổ kéo tay con dâu, mang theo cô đi vào bên trong. Tư thế kia, là muốn mang cô tới trong phạm vi nhà họ Lục.

Tối nay, nên tính là lần đầu tiên gặp mặt. Sắc mặt Quyền Sơ Nhục chán nản, đột nhiên cảm thấy mình rất thất lễ. Mặc dù trong nhà Lục Cảnh Hanh đứng hàng thứ ba, nhưng phía dưới anh cũng không có thiếu cháu trai cháu gái, cô làm trưởng bối, cũng không thể đối với bọn nhỏ tay không mà tới.

"Sơ Nhục, mau gọi người tới đi." Mẫn Tổ Tổ lôi kéo tay của cô, không ngừng thúc giục. Mỗi một người trong nhà này đều không phải quá thân quen, nên không thông thạo.

Lần nữa Quyền Sơ Nhục bị làm khó, những người này căn bản cô không phân rõ ai là ai, gọi người tới như thế nào đây?

"Hôm nay hai người trở về vội vàng, Sơ Nhục không kịp chuẩn bị cái gì, chỉ là có một chút quà tặng nhỏ." Lục Cảnh Hanh nhẹ giọng mở miệng, Quyền Sơ Nhục hồ nghi quay đầu, chỉ thấy có hai người giúp việc một trước một sau đi tới, trong tay xách theo túi quà tặng tràn đầy.

Những thứ đó..... Cô xác định không phải là của mình.

Ánh mắt cô nhìn thấy Lục Cảnh Hanh mở cửa xe, nhất thời trong tim sáng tỏ.

Năm ngón tay lạnh lẽo được bao bọc bởi một làn hơi ấm, Quyền Sơ Nhục nhú mày, người đàn ông đã nắm lấy tay của cô, ôm cô vào trong ngực. Môi mòng anh phủ tới, vây quanh lấy cô, vừa cười vừa nói bên tai cô: "Chú hai, hôm nay chú không có đi đánh golf sao?"

Quyền Sơ Nhục không có giấy giả, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh. Cô hết sức phối hợp thuận theo, Lục Cảnh Hanh mở miệng một câu, cô vội vàng đi theo phía sau anh gọi từng người tới.

Đi một vòng như vậy, cô cũng miễn cưỡng ứng phó.

Trong mắt Mẫn Tổ Tổ không khỏi bề cong sự thật, bà nhìn thấy bộ dáng con trai che chở Quyền Sơ Nhục như thế, trong lòng có chút không vui. Nhưng trong nhà đều là họ hàng, trên mặt bà cũng không có biểu lộ gì, từ đầu đến cuối luôn cười như vậy.

Phân phát quà xong, bọn trẻ cũng tới cảm ơn. Quyền Sơ Nhục cười đến quai hàm cứng ngắc, len lén cầm ly trà, trốn góc nghỉ ngơi một chút. Thuận tiện cố gắng nhớ những vai vế họ hàng kia, coi như không thể nhớ toàn bộ, nhớ hơn phân nửa cũng tốt.

May mắn là cô xuất thân từ ngành luật, quanh năm luôn lên tòa án, trí nhớ cực tốt. Lần này, họ hàng trong nhà trên căn bản cô đều đã nhận ra, lần sau gặp lại, cũng sẽ không phạm sai lầm.

"Rất mệt à?" Có người ở phía sau lưng mở miệng, Quyền Sơ Nhược kinh ngạc quay đầu.

Cô uống cạn nước trà trong tay, nói: "Họ hàng nhà anh quá nhiều."

Nhà họ Quyền tuy là danh môn vọng tộc, nhưng số người kém xa nhà họ Lục. Ngày lễ ngày tết, cũng không có nhiều họ hàng như vậy.

Đôi tay Lục Cảnh Hanh để ở trong túi, môi mỏng nói, "Luyện tập dần sẽ tốt lên thôi."

Hít sâu một hơi, khăn trang vừa rồi cuối cùng tản đi. Quyền Sơ Nhược chớp mắt, không tính là tình nguyện mở miệng, "Cảm ơn anh."

"Cảm ơn anh cái gì?"

Quyền Sơ Nhược cầm ly trà, giọng hạ thấp xuống, "Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi."

Mày kiếm người đàn ông cọc nhĩa (có nghĩa là không nghiêm túc), khi cô không chú ý thì đưa tay ra, lòng bàn tay rơi vào hông cô.

Đột lấy chén trà trong tay của cô, Lục Cảnh Hanh đặt lên bàn nói, "Bộ ly trà này là thứ mà ba anh thích nhất, nếu em làm bể anh không bồi thường nổi đâu."

"À?" Quyền Sơ Nhược bị anh hù dọa, nụ cười thoáng hốt hoảng.

Lục Cảnh Hanh cong môi, trong ánh mắt khủng hoảng của cô, môi mỏng gần sát bên tai cô, thì thầm: "Khuya về nhà, anh chờ em tới cảm ơn anh, có được hay không?"

Khụ khụ!

Quyền Sơ Nhược kinh ngạc mất hồn, khi thấy trong nụ cười anh không đáng hoảng thì gương mặt phiền hồng. Chẳng lẽ là cô có vấn đề, tại sao nghe lời này, lại mập mờ không rõ như thế?!

Bữa ăn tối, trên bàn bày ra trận thế dọa người. Cũng may ông chủ nhà họ Lục có chuyện bận nên không có ở nhà, các họ hàng cũng không cần thận trọng như vậy, vừa nói vừa cười cũng náo nhiệt.

Âm thầm thở phào, chỉ là họ hàng, Quyền Sơ Nhược cũng buông lỏng không ít. Cô chỉ gặp Lục Lệ ba lần, mỗi lần nhìn thấy cũng làm cho toàn thân cô căng thẳng. Phải nói Quyền Chính Nham đã rất không thích cười, nhưng vị ba chồng này của cô lại càng không cười.

Nghĩ đến chỗ này, Quyền Sơ Nhược khẽ quay đầu đi, nhìn về phía Lục Cảnh Hanh. Ba anh nghiêm túc như vậy, làm sao người con trai là anh có thể cười ảm áp như thế?!

"Sơ Nhược, con thật đúng là có lòng."

Mở miệng nói chuyện chính là cô ba của Lục Cảnh Hanh, cũng là một vị nhân vật khó dây dưa nhất nhà họ. Quyền Sơ Nhược lấy lại tinh thần, lên tinh thần đối đáp, "Cô ba, cô thật khách sáo."

"Cái váy này không phải là đồ rẻ tiền." Thấy giá tiền nên cô ba nhà họ Lục rất thích, chồng bà là cán bộ cao cấp, hai đứa con đều có tiền đồ. Bình thường nói chuyện luôn vênh vào hống hách.

Quyền Sơ Nhược cười khẽ, tròng mắt đen lóe lên, "Em trai con quen biết rộng rãi, hai năm qua tiếp nhận sự nghiệp trong nhà, con nghĩ đều là người một nhà, cũng không có đi qua những chỗ khác chọn lựa đồ."

Ý tứ trong lời nói nhiều rõ ràng này, vừa đúng nâng cao khí thế của nhà họ Quyền nhưng cũng không có hạ thấp nhà họ Lục.

Nghe được lời của cô..., Cô ba thu lại sắc mặt. Nhà họ Quyền ở thành phố Duệ Phong, không người nào dám trêu chọc!

Mẫn Tổ Tổ đang gấp thức ăn, nghe lời nói của Quyền Sơ Nhược, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nâng lên, cười không nói.

Nhẹ nắm ở tay của cô, Lục Cảnh Hanh hip mắt một cái, khoe miệng nâng lên đường cong đẹp mắt. Đề nói bình thường cô ba quá kiêu ngạo, đang yên đang lành trêu chọc bà xã anh làm gì? Chẳng lẽ các người không biết cô là luật sư à, còn va vào trên hòng súng!

"Bà xã," Lục Cảnh Hanh cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm phía sau vành tai trắng nõn của Quyền Sơ Nhược, nhẹ giọng nói: "Luật sư có thể nói láo sao?"

Những thứ đó rõ ràng đều là anh bỏ tiền mua, hơn nữa còn đóng góp hết sức!

Hồ hấp Quyền Sơ Nhược căng thẳng, quay đầu hung hăng trừng anh, lại thấy đáy mắt anh tràn đầy nhu hòa.

Trong phút chốc, tim Quyền Sơ Nhược đập rộn lên. Cô theo bản năng giơ tay nâng mắt kiếng lên, lảng tránh ánh mắt của anh.

Động tác nhỏ này, mỗi lần đều dùng để che giấu sự khấn trương của cô.

Chinh đồn lại, Quyền Sơ Nhược cũng không còn khẩu vị gì. Thấy bàn đầy người gấp thức ăn, cô chỉ nhìn cũng không suy nghĩ muốn động đũa chớ nói chi là ăn. Hơn nữa trong dạ dày vẫn không thoải mái, hoàn toàn không muốn ăn.

"Thím ba."

Một giọng nói non nớt vang lên bên tai, Quyền Sơ Nhược nhìn sang, lập tức giữa lòng mảy dăng lên ý cười.

Cô bé nhỏ mặc áo len và váy màu hồng, đáng dấp xinh đẹp, đặc biệt khéo léo. Ở bên người cô bé, còn có một cô bé nhỏ khác nữa, mặc giống váy với cô bé trước, hai đứa bé diện mạo gần như giống nhau.

Hai đứa là bảo bối nhà họ Lục, một đôi chị em song sinh dễ thương. Quyền Sơ Nhược mím môi cười khẽ, hỏi "Con là chị còn con là em hả?"

"Con mới là chị." Cô bé nhỏ đứng ở phía sau gấp gấp trả lời.

Quyền Sơ Nhược lắc đầu một cái, dang tay ôm hai cô bé vào trong ngực. Đôi song sinh này là con gái của anh hai Lục Cảnh Hanh, cũng chính là người kinh doanh khu du lịch suối nước nóng kia.

"Mẹ con đâu?" Quyền Sơ Nhược lấy một chút trái cây ra, chia ra cho hai đứa ăn.

Cô em gái tương đối hoạt bát, thích nói chuyện. Cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn, chỉ chỉ trên lầu, "Mẹ con ở trên lầu cho em trai bú sữa."

Nghe vậy, nụ cười Quyền Sơ Nhược càng đậm.

"Thím ba, sao thím không ăn vậy?" Cô chị tốt bụng bóc quýt cho Quyền Sơ Nhược, lại thấy cô đẩy ra.

Quyền Sơ Nhược không thích đồ chua, bây giờ trong lòng cô nhớ tới trái sầu riêng bị cầm vào phòng bếp kia, suy nghĩ đến lúc tối về nhà có thể lại đi mua một trái hay không.

"A, thím ba có tiểu bảo bảo rồi."

Cô em gái chợt nâng bàn tay, giống như phát hiện ra cái gì vui mừng, đứng tại chỗ nhảy nhót.

Mọi người nghe nói, ánh mắt ngẩn ra, sau đó cũng nhìn chăm chú về phía bụng Quyền Sơ Nhược.

Quyền Sơ Nhược cau mày, đầu đầy vạch đen.

Đây là tình huống gì?!

Lục Cảnh Hanh ôm lấy cô em gái sinh đôi, đặt ở trên đùi của anh, "Nói cho chú ba biết, tại sao con nói vậy?"

"Bởi vì thời điểm mẹ có em trai, cũng không ăn quýt." Đứa bé trả lời rất ngây thơ, mọi người nhất thời cười ầm lên.

Nhân vật chính cảm thấy lúng túng, như đang diễn trò, Quyền Sơ Nhược hoàn toàn ở không nổi nữa.

Bởi vì đứa bé vô tình nói như vậy, sau bữa cơm, cả nhà nói chuyện phiếm đề tài của người lớn cũng rơi vào sinh con. Quyền Sơ Nhược nghe tê dại da đầu, gương mặt như lửa đốt.

Muốn chết thật, mũi nhọn chỉ thẳng hướng cô!

Thật vất vả mọi người mới tan cuộc, ngoài cổng chính Mẫn Tổ Tổ lôi kéo tay Quyền Sơ Nhược, ý vị sâu xa dặn dò cô. Ý tứ trong lời nói là Cảnh Hanh chúng ta đã 33 rồi, vào tuổi của nó đã sớm có con. Mà cô cũng đã 30 tuổi, lại không sinh sau này thật sự là gian nan khổ cực!

Được rồi, Quyền Sơ Nhược không có lực phản bác, chỉ có thể cười theo.

Cũng may Lục Cảnh Hanh ra ngoài kịp thời, giải cứu người không ai giúp đỡ là Quyền Sơ Nhược ra.

"Cái này con mang theo." Mẫn Tổ Tổ sáng suốt, miệng lợi hại một chút, nhưng tâm địa rất tốt. Bà đối đãi với các con dâu đều rất tốt, coi như là mẹ chồng ngay thẳng khéo hiểu lòng người.

Quyền Sơ Nhược thấy sầu riêng trong túi, trong lòng chợt cảm thấy an ủi. Cũng không uổng phí đêm nay mình bị lấn áp, vì nó, nhịn đi!

"Không ngờ khẩu vị hai mẹ con chúng ta giống nhau." Mẫn Tổ Tổ là người phương Nam, vẫn luôn thích sầu riêng, chỉ là người phương Bắc không thể nào tiếp nhận cái mùi rất đặc trưng của sầu riêng, bà tận lực khắc chế ăn ít đi.

"Dạ." Quyền Sơ Nhược đặc biệt mở lòng gật đầu, tìm được tri âm không tồi.

Lục Cảnh Hanh nghe được họ đàm luận những phương pháp thưởng thức sầu riêng, vội vàng tách hai người này ra. Quay đầu lại chờ ba anh về nhà, phải biết phương pháp mẹ anh ăn sầu riêng là bà xã của anh dạy, khẳng định anh gặp phải xui xẻo.

Trên đường lái xe trở về, Quyền Sơ Nhược ôm túi, lộ ra nụ cười.

Lục Cảnh Hanh yên lặng khi dễ, món cô theo đuổi, thật đúng là không thể nào thắng được?!

Về đến nhà, thay dép xong. Quyền Sơ Nhược ôm sầu riêng, lập tức chạy vào phòng bếp. Com tối cô chưa ăn, bụng đang kêu, mà không thể nghĩ ngờ rằng sầu riêng chính là thức ăn ngon.

Lục Cảnh Hanh nhú chặt mày kiếm, duy nhất có thể làm chính là đề phòng, trước tiên anh mở cửa sổ ra, đồng thời lấy thuốc làm sạch không khí.

Giây lát, Quyền Sơ Nhược đặt những múi sầu riêng trong đĩa, cười hi hi đi ra phòng khách. Cô vừa mới ăn một miếng, lại thấy Lục Cảnh Hanh nắm chặt thứ gì trong tay, căm tức nhìn cô đi tới.

"Thế nào?" Quyền Sơ Nhược mở miệng, còn chưa có ý thức được nguy hiểm.

Gương mặt tuần tú của Lục Cảnh Hanh lo lắng, giờ hộp thuốc trong tay lên, hỏi cô: "Đây là cái gì?"

Thấy rõ vật trong tay anh, ánh mắt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, vẻ mặt lập tức mất tự nhiên, "Anh lục lọi đồ của tôi?!"

"Hừ!"

Mắt Lục Cảnh Hanh lộ ra khinh thường, nói: "Là em quá hưng phấn, vứt giỏ xách rồi đi, ví da rơi trên mặt đất, anh tốt bụng giúp em nhặt lên."

Thấy đồ rải rác bên ngoài, Quyền Sơ Nhược thu hồi sự hùng hồn.

"Trả lời anh, đây là thuốc gì?" Lục Cảnh Hanh lại hỏi một lần nữa, giọng nói rõ ràng lạnh xuống.

Kéo ghế ra ngồi xuống, trong lòng Quyền Sơ Nhược gõ trống, như có loại cảm giác làm việc gì sai. Cô nhú mày, không dám nhìn ánh mắt của anh, "Thuốc tránh thai."

Pạch——

Lục Cảnh Hanh vứt hộp thuốc trong tay, gương mặt tuần tú cực lạnh, "Quyền Sơ Nhược, ai cho phép em uống?"

"Không cần có người cho phép."

Quyền Sơ Nhược nhú mày, ánh mắt cũng lạnh xuống, "Tôi đã là người trưởng thành, hoàn toàn có thể chịu trách nhiệm đối với hành động của mình!"

"Em lặp lại lần nữa?!"

Lục Cảnh Hanh đưa tay nắm cằm của cô, trong mắt như bốc lửa, đủ để thiêu hủy cô.

Cầm chưa xót đau đón một hồi, Quyền Sơ Nhược cũng giận lên. Cô đánh tay của anh, giọng nói lạnh lạnh, "Lục Cảnh Hanh, anh không có tư cách chất vấn tôi!"

Anh không có tư cách chất vấn cô à?

Lục Cảnh Hanh híp mắt, ầm ầm nơi đáy mắt rút đi toàn bộ. Anh cuộn năm ngón tay lên nắm chặt thành quyền, Quyền Sơ Nhược nhìn cặp kia mắt thâm thúy kia không thấy cảm xúc gì.

"Tôi....."

Quyền Sơ Nhược còn muốn mở miệng, lại thấy anh cười lạnh, lạnh nhạt xoay người tránh ra.

Đá——

Cửa phòng ngủ hững hờ đóng sầm lại, Quyền Sơ Nhược ngồi ở trong ghế không động nhưng có cảm giác, thoáng cái trên mặt của cô giống như có sự bỏ rơi. Gương mặt nóng hừng hực, trong lòng cũng nóng hừng hực, đốt cả người cô khiến cô đứng ngồi không yên.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19 1: Chiến Tranh Lạnh, Người Nào Chịu Thua Trước? (1)

Editor: Hepc

Cho tới bây giờ Quyền Sơ Nhược cũng không biết, thì ra là Lục Cảnh hanh là người như vậy, cũng có thể tức giận, hơn nữa tính tình anh so với mình còn hơn gấp nhiều lần.

Toàn bộ ba ngày, Lục Cảnh hanh mỗi đêm về đến nhà thì duy trì thói quen lạnh lùng.

Nói chuẩn xác, anh không chỉ lạnh lùng, mà biến thành người xa lạ. Anh đang ở trong nhà này ra vào vẫn như cũ, thói quen vẫn như cũ, thậm chí mùi vị hô hấp cũng vẫn như cũ, duy nhất thay đổi của anh là an tĩnh đi.

Trước kia mỗi tối ăn cơm xong, anh cũng cười hi hi tìm kiếm các loại có, bắt nốt Quyền Sơ Nhược ở bên người, nghe nhạc hoặc là xem chiếu bóng, nhưng mấy buổi tối rồi, sau khi anh về nhà đều một mình ở thư phòng bận bịu, cho đến lúc buồn ngủ, anh mới trở lại phòng ngủ.

Mặc dù trở lại phòng ngủ, như thường lệ anh cởi quần áo lên giường nhưng cũng không thèm nhìn Quyền Sơ Nhược một cái.

Được rồi, Quyền Sơ Nhược rốt cuộc hiểu rõ, người đàn ông này là đang chiến tranh lạnh với mình!

Nhưng tại sao anh lại chiến tranh lạnh?

Quyền Sơ Nhược cảm thấy, cô không có làm gì sai.

Trên chiếc giường đôi không lồ, cô và anh đưa lưng về sau không thèm nhìn mặt nhau. Trước kia một mình cô ngủ, cũng không cảm thấy rất trống trải. Nhưng đoạn thời gian này, có anh mặt dày mày dạn chen chúc ở bên người, dần dần cô cũng quen cái loại thân mật ôm nhau ngủ đó.

Mới vừa quen với nhiệt độ đó, lại trở về một người cô đơn, lòng Quyền Sơ Nhược hơi đau nhói.

Hai người đưa lưng về nhau, không thấy được vẻ mặt của đối phương. Quyền Sơ Nhược dường như nắm bắt tâm tư của anh, nhưng cô tức giận và có sự cao ngạo tận trong xương tủy, cô sẽ tuyệt đối không xị mặt đi cầu hòa.

Hơn nữa cô không cảm thấy, cách làm của mình có vấn đề gì.

Hôn nhân của bọn họ là tồn tại hợp pháp, nhưng có hôn nhân không có nghĩa là nhất định phải có con. Mặc dù ba mươi tuổi cô mới biết cái gì gọi là tình yêu nam nữ, nhưng không có nghĩa là tâm trí cô ngây thơ.

Hôn nhân không hạnh phúc cô đã từng thấy rất nhiều. Mỗi một cặp vợ chồng tìm đến cô thừa kiện, cuối cùng vấn đề phân tranh đều là đứa bé.

Cho nên đối với đứa bé, lòng Quyền Sơ Nhược có một loại rất nghiêm túc, có thể nói là rất trân trọng suy tính. Cô sẽ không dễ dàng sinh con, nhưng nếu như thật sự có đứa bé, cô phải nuôi đứa bé thật khỏe mạnh hoàn chỉnh, cho nó cuộc sống tràn đầy yêu thương.

Mặc dù đang trong trí nhớ của cô, ba mẹ cũng thường xảy ra tranh chấp. Nhưng tuổi thơ cô rất vui vẻ, có ba mẹ làm bạn, có em trai kề cận bên nhau, có thể nói cô cần cái gì thì có cái đó.

Ban đầu cùng kết hôn với Lục Cảnh Hanh, cũng chỉ là tùy cơ ứng biến. Không phải cố ý phát triển tới hôm nay, Quyền Sơ Nhược có rất nhiều chuyện suy nghĩ cũng không hiểu, cô còn thiếu mình một cái công đạo.

Cho nên đứa bé, căn bản không ở trong phạm vi của cô.

Mơ mơ màng màng ngủ tới hừng sáng, Quyền Sơ Nhược mở mắt ra, người đàn ông bên cạnh đã không có ở đây. Cô chần chờ mấy giây, ôm lấy

chấn mền ngồi dậy, về mặt ủ rũ.

Phòng tắm truyền đến tiếng cửa mở, Lục Cảnh Hanh tắm xong ra ngoài, đi tới tủ treo quần áo tìm quần áo trước. Trên giường lớn sau lưng anh, Quyền Sơ Nhược theo dõi anh mà anh thì bình tĩnh tự nhiên mặc đồ, ánh mắt lạnh tránh.

Cửa tủ trên có gương to, Lục Cảnh Hanh cài cúc áo cuối cùng xong, thu hết ánh mắt của cô vào mắt mình, hai mắt sâu xa, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì trên mặt, không thêm phát ra một lời nào từ trong miệng.

Anh rút ra một cái cà vạt, trái tim giận dữ nghĩ: Quyền Sơ Nhược, anh không tin, không trị được cái tật xấu của em!

Sau khi tắm trên người của người đàn ông có mùi vị mát mẻ, cùng với mùi trên người cô giống nhau như đúc. Lòng Quyền Sơ Nhược không nhận được mà mềm đi, cô thở dài ngẩng đầu lên, lại thấy Lục Cảnh Hanh mặc chỉnh tề, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Mẹ nó!

Được đà lần tới đúng không?!

Lửa giận trong lòng Quyền Sơ Nhược như thiêu đốt, cô chân trần xuống đất, chạy ra theo. Nhưng là chỉ nghe được một âm thanh “Rầm” vang lên, cửa chính đã bị người đàn ông đóng.

"Lục, Cảnh, Hanh——"

Quyền Sơ Nhược tức muốn nổ tung, mới vừa rồi cô còn cho ám hiệu, chỉ cần Lục Cảnh Hanh mở miệng trước, cô liền tha thứ cho anh, không so đo với anh. Nhưng tên khốn kiếp này, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cô mà trực tiếp đi.

Có gì đặc biệt hơn người chứ.

Quyền Sơ Nhược vén tay áo lên đi vào phòng tắm, đứng ở bệ rửa tay trước rửa mặt. Trong tay cô nắm bàn chải đánh răng, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Gần tới phụng chỉ về nhà, Quyền Yến Thác dẫn theo vợ, hai người tay nắm tay, ngọt như mật đi vào cửa.

Bà cụ nhà họ Quyền ngồi trên sofa ở phòng khách, trên TV đang để vở kịch, bà xem say sưa ngon lành, đối với cháu dâu cười cười, nói: "Con trở về rồi."

Bị bà nội coi thường, người kiêu ngạo can rở như Quyền gia lại tức giận. Anh buông Sở Kiều ra, xoay người ngồi ở bên cạnh bà nội, "Bà nội, bà như vậy không có hậu?"

Bà cụ quay qua ném cho anh một ánh mắt ‘có rắm mau thả, chớ ảnh hưởng người khác xem kịch’.

Người đàn ông mím nhẹ môi, nói: "Hiện tại trong mắt bà có phải là không có con rồi?"

"Thằng nhóc thôi!" Bà cụ nhà họ Quyền dậm chân, trợn mắt hung ác nhìn anh một cái, "Con la lớn tiếng như vậy làm cái gì, muốn làm điếc lỗ tai của bà nội hả!"

Haha ——

Sở Kiều không nhận được, cười phun.

"Nhóc con, tới đây." Bà cụ nhà họ Quyền không thèm để ý đến anh, kêu Sở Kiều đến bên cạnh.

Sở Kiều dương dương hễ hễ ngược cầm nhỏ, ngồi ở bên cạnh bà nội. Quyền Yến Thác tức giận gương mặt tuấn tú căng thẳng, híp mắt nhìn về phía Sở Kiều, trong ánh mắt kia hiện đầy hơi thở nguy hiểm.

Nhìn đến sắc mặt của anh, Sở Kiều lặng lẽ thu lại đắc ý. Cô không muốn vui nhất thời ham, buổi tối lại bị anh chinh lý không xuống giường được.

"Lên lầu xem một chút đi." Bà cụ nhà họ Quyền mím môi, giờ tay chỉ trên lầu.

"Dạ?" Sở Kiều không biết, hồ nghi hỏi, "Trên lầu như thế nào ạ?"

Mắt Quyền Yến Thác lóe sáng, mím nhẹ môi mỏng, "Chị con trở về."

Anh nói khẳng định, mới vừa rồi đi qua vườn hoa vào nhà, nhìn thấy trong lòng của thỏ có thức ăn, anh biết là chị đã về nhà.

Cuối cùng mắt bà cụ nhà họ Quyền nhìn thẳng cháu trai mình, trầm giọng nói: "Coi như thằng nhóc con, có chút lương tâm."

Chắc chắc chắc! Kể từ anh lấy Sở Kiều về nhà, nhà bà nội anh cực độ thiên vị!

Đưa tay kéo Sở Kiều qua, Quyền Yên Thác giữ chặt hông của cô, ôm cô đi lên lầu, đồng thời nói với bà nội mình, "Đây là vợ con, không cho chơi với bà."

"....." Sở Kiều im lặng, khinh bỉ liếc mắt.

Bà cụ nhà họ Quyền giật giật cây gậy trong tay, thiếu chút nữa đánh lên trên người Quyền Yên Thác, bị anh linh hoạt né tránh ra. Mắt thấy bóng lưng bọn họ lên lầu, chân mày nhướn chặt của bà cụ buông ra, tiếp tục chuyên chú xem kịch.

Hai năm qua không có chuyện gì Quyền Sơ Nhược sẽ không về nhà, bình thường cô trở về đây, cũng là bởi vì Liêu Phàm về nhà. Cho nên anh dự đoán chị mình, giống như là tin tức khí tượng, chỉ cần chị xuất hiện, có nghĩa bóng dáng của Liêu Phàm đang ở cách đó không xa.

Nhưng trưa hôm nay cô lại về nhà, hơn nữa không thấy cái bóng của Liêu Phàm.

Đây là tình huống gì?!

Cộc cộc cộc ——

Gõ cửa tượng trưng, Quyền Yên Thác lôi kéo Sở Kiều đi vào, đặt mông ngồi ở bên giường, cười hỏi: "Chị, sao chị lại trở về vậy?"

Quyền Sơ Nhược để hồ sơ trên đùi, nụ cười lạnh lùng, "Không cần em quan tâm."

Hết chương 19.1

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19 2: Chiến Tranh Lạnh, Người Nào Chịu Thua Trước? (2)

Editor:Hepc

Sở kiều nhướn mày nhìn sang, thấy cô không hề mở nắp bút trong tay ra, mà hồ sơ trên chân cô chỉ dừng lại ở tờ thứ nhất.

"Chị Quyền, mới vừa rồi mẹ hỏi, buổi tối chị muốn ăn cái gì?"

"Gì cũng được."

Quyền Sơ Nhược sụp mắt, giọng nói không được tốt lắm.

Mặc dù bộ dáng chị mình đối với người nào cũng lạnh lùng như vậy, nhưng không có nghĩa là có thể đối với vợ anh lại như thế. Quyền Yên Thác nhướn mày, hai mắt sắc bén híp một cái, "Chị cãi nhau với anh rồi à?"

Quyền Sơ Nhược nắm chặt cây bút trong tay, trong lòng tức giận. Ngược lại thì cô cũng muốn cãi nhau lắm, nhưng bộ dạng đáng chết của Lục Cảnh Hanh làm cho cô muốn yên lặng chơi đùa.

Mắt thấy cô không nói lời nào, Quyền Yên Thác hừ lạnh một tiếng, nói thẳng: "Vậy khẳng định là chị làm chuyện sai lầm gì rồi."

"Mẹ nó!"

Quyền Sơ Nhược tức giận, ngửa đầu nhìn anh chăm chăm, "Quyền Yên Thác em là em trai của ai? Em theo họ gì?"

"Chuyện đúng sai cùng với họ tên không có quan hệ gì." Quyền Yên Thác nhún nhún vai, cong môi lên, "Anh rể của em tính tình tốt như vậy, cũng bị chị chọc tức, có thể thấy được chị quá đáng như thế nào!"

"Em....." Khóe mắt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, còn là lần đầu tiên bị em trai nói cho á khẩu không trả lời được.

Sở Kiều ngồi ở bên cạnh nghe, dần dần cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đột nhiên, Quyền Yến Thác đưa tay kéo tay chị mình đến trước mặt, chỉ về phía vết đỏ lớn trên mu bàn tay trái của cô, giọng nói trầm xuống, "Làm sao lại như thế này?"

Quyền Sơ Nhược lúng túng muốn rút tay về, nhưng bị anh nắm chặt. Lúc đó cô đi rót cà phê nhưng tư tưởng không tập trung, mới vừa đổ cà phê ra ly thì bị vẩy vào trên tay.

"Lục Cảnh Hanh đánh chị?" Tròng mắt Quyền Yến Thác lăm lăm, ánh mắt không còn đùa giỡn như vừa rồi.

Không ngờ em mình có thể liên tưởng đến bước này, Quyền Sơ Nhược ngẩn ngơ, đáy mắt lạnh lẽo thoáng qua vẻ kỳ quái.

Cô không trả lời, đáy lòng Quyền Yến Thác càng thêm nhận định suy đoán này. Anh mím chặt môi, vẻ mặt lo lắng, "Con bà nó, dám khi dễ chị tôi, muốn chết đúng không!"

Anh đứng dậy rời khỏi, Sở Kiều đưa tay kéo anh lại bị anh hất ra. Nhìn bóng dáng anh đi xa, bất đắc dĩ Sở Kiều lắc đầu, nghĩ thầm thật ngu ngốc, mắt có vấn đề à?

Nhưng mà anh đi cũng tốt, có anh ở chỗ này, cũng ảnh hưởng cô ấy lên mặt thăm hỏi.

Tiếng xe hơi trong sân vang lên, Quyền Sơ Nhược thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng hình như có ý cười.

"Chị Quyền, lợi dụng chồng em, chơi rất vui sao?" Sở Kiều mím môi, nhìn chằm chằm cô.

Quyền Sơ Nhược yên lặng, sắc mặt mất tự nhiên nhìn về phía cô ấy, "Khụ khụ, thỉnh thoảng lợi dụng một chút."

"Cũng không thể làm trắng trợn như vậy." Sở Kiều cong môi.

"Em nghĩ như thế nào?"

"Chúng ta nói chuyện phiếm thôi." Sở Kiều ngang nhiên áp sát qua bên người cô, đôi mắt trong suốt. Quyền Sơ Nhược giật mình, nở nụ cười hơn hớn.

Coi như Sở Kiều không nói, cô cũng rất muốn tìm người nói chuyện phiếm.

Lục Cảnh Hanh lái xe về đến nhà, đẩy cửa xe ra nhìn lên trên lầu, thấy trong nhà tối đen. Trong lòng anh lay động, đang muốn xoay người, liền gặp được người đàn ông khí thế hùng hổ đang đi tới.

"Lục Cảnh Hanh!"

Quyền Yến Thác trầm mặt đi tới, ánh mắt nguy hiểm, "Anh dám đánh chị tôi hả?!"

Lục Cảnh Hanh cau mày, lạnh lùng nói: "Cô ấy nói?"

"Ồ thì....." Quyền Yến Thác vò đầu, suy nghĩ một chút cũng không khẳng định được. Chị anh, hình như chưa nói!

Nhìn vẻ mặt của anh ta, chân mày Lục Cảnh Hanh nhíu chặt đã giãn ra, khóe miệng lướt qua nụ cười. Anh vỗ vỗ bả vai Quyền Yến Thác, nói: "Đi thôi, chúng ta đi lên rồi nói."

Quyền Yến Thác gật đầu một cái, "Được."

Hai mươi phút sau, trên sofa phòng khách tuôn ra một tiếng 'À' trầm thấp. Trong tay Quyền Yến Thác bung ly rượu, tức giận nói: "Anh rể, chị em cũng dám uống thuốc, sao anh không thu thập chị?!"

"Thu thập thế nào?" Mặt Lục Cảnh Hanh không đổi sắc, nhẹ giọng hỏi anh.

"Đề chị ở trên giường, để cho chị ba ngày ba đêm không xuống giường được!" Quyền Yến Thác nói tới nói lui, cũng không mềm lòng một chút nào.

Lục Cảnh Hanh nhíu mày, mím môi, "Chị em dễ dè như vậy sao?"

"Vậy..... Ngược lại." Quyền Yến Thác đồng ý gật đầu một cái, nói: "Nói cho anh biết, chị em rất hung hãn. Khi còn bé luôn ức hiếp em, cuộc sống em đáng thương không thể tả được!"

Cụng ——

Lục Cảnh Hanh giờ tay lên cụng ly với anh ta, đồng ý nói: "Hiểu, hiểu mà."

Cũng không hiểu sao? Lục Cảnh Hanh nhớ tới về mặt tức chết người không đền mạng của Quyền Sơ Nhược, tuyệt đối hiểu nỗi đau xót trong lòng Quyền Yên Thác.

Bên này, Sở Kiều cùng Quyền Sơ Nhược nói chuyện, nghe rõ nguyên nhân từ đầu đến cuối. Cô ấy vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho ông xã mình, nhưng sau khi nghe điện thoại di động, cô ấy lập tức nhức đầu.

Quyền Yên Thác nói năng không rõ, giọng nói rõ ràng là say. Sở Kiều bực tức cúp điện thoại, Quyền Sơ Nhược nhủ chặt mày, âm thầm ghi nhớ một cái hành vi phạm tội khác của người đàn ông kia.

Lục Cảnh Hanh, anh dám ức hiếp em trai tôi?!

Ăn cơm tối xong, Sở Kiều lái xe rời nhà thờ chính của nhà họ Quyền. Cô chờ Quyền Yên Thác đang say rượu về nhà, đồng thời nói hết đầu đuôi câu chuyện của chị Quyền cho anh biết.

"Thì ra là có chuyện như vậy hả." Quyền Yên Thác dựa vào ghế sofa giải rượu, giọng nói trầm thấp.

Sở Kiều đưa cho anh ly trà đậm, nói: "Cho nên nói vấn đề của chị và anh rể, căn bản không phải là thuốc tránh thai gì."

Kéo người bên cạnh qua, Quyền Yên Thác vuốt cằm của cô, nói: "Bà xã anh cho em biết, em mà dám như vậy, anh tuyệt đối cho em không xuống giường được!"

Sở Kiều đưa tay cầm mặt của anh lên, giọng căm hận nói: "Trong đầu anh có thể nghĩ đến cái gì khác hay không?"

"Cái khác hả?" Quyền gia vô tội nháy mắt mấy cái, chặn ngang ôm cô lên, bước nhanh chân đi về phía phòng ngủ.

"Quyền Yên Thác, anh định làm gì?"

"Đi sinh con."

"Này!" Sở Kiều cắn môi, hét: "Tối nay anh uống rượu hả."

"Uống rượu thì thế nào?" Quyền Yên Thác cong môi, "Chị ấy được thụ thai từ đêm tân hôn của ba mẹ, chúng ta phải có được đứa con gái như thế mới "hiếm" chứ!"

Sở Kiều còn chưa kịp cãi lại, người đàn ông đã đến phòng ngủ, ném cô lên trên giường, cúi người áp xuống.

Ăn xong cơm tối, công việc trong tay Quyền Sơ Nhược cũng làm xong. Cô dọn dẹp hết đồ trên giường rồi nằm ở chỗ quen thuộc của cô, lại không hề buồn ngủ.

Lại mất ngủ ư?

Phiền não cau mày, Quyền Sơ Nhược ôm chăn ngồi dậy, nửa người trên tựa vào đầu giường. Cô không có mở đèn, có ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, rải đầy ánh sáng trắng bạc.

Đêm rất yên tĩnh, càng lộ ra tâm tư của cô.

Trong đầu Quyền Sơ Nhược hờ hết âm ỉ, không kìm hãm được nhớ tới Liêu Phàm. Cô nhìn cảnh đêm đen đặc bên ngoài, không biết giờ phút này, anh đã yên giấc hay chưa.

Gương mặt tuấn tú trước mắt từ từ biến hóa, đôi thời điểm cô thấy rõ lại là bộ dáng khẽ cười của Lục Cảnh Hanh.

Đầu Quyền Sơ Nhược ngẩng ra, môi đỏ mọng mím lại thật chặt.

Cả đêm cơ hồ không ngủ được, sau khi trời sáng, Quyền Sơ Nhược ôm hai mắt quàng thâm đi làm. Phạm Bồi Nghi thấy sắc mặt con gái không tốt, vài lần muốn nói nhưng đều bị bà cụ nhà họ Quyền cản lại nên không nói gì được.

"Chớ ép nó." Bà cụ nhìn chằm chằm bóng lưng cô đi xa, khe khẽ thở dài.

Phạm Bồi Nghi cũng hiểu ý tứ trong lời nói bà cụ nên không nói thêm gì.

Hội nghị thường kì sáng nay, các quản lý cao cấp của ngân hàng Lục thị đều phát hiện, hôm nay tâm trạng của tổng giám đốc không tốt, bởi vì suốt một hai giờ hội nghị, tổng giám đốc chưa cười lấy một lần

Ăn cơm trưa xong, hai vị trợ lý đi vào báo cáo công việc cho Lục Cảnh Hanh.

Trợ lý nam đi bên cạnh Lục Cảnh Hanh tương đối lâu, coi như đẳng cấp lão luyện. Nhìn anh ta lịch sự, không lớn tuổi lắm, chắc cũng hơn ba mươi.

"Tổng giám đốc, cuối tuần tại miền Nam nước Mĩ có một hội nghị thường kỳ, ngài muốn đi tham gia không?" Tổng Lập đang cầm lịch trình trong ngày, kính cẩn hỏi.

"Nếu bà xã anh mà uống thuốc tránh thai, thì nguyên nhân là gì?"

Đột nhiên Lục Cảnh Hanh mở miệng, Tổng Lập choáng váng, sau đó nói: "Tổng giám đốc, tôi...tôi bà xã tôi cũng sắp sinh rồi."

Nghe vậy, Lục Cảnh Hanh ngược mắt, ánh mắt vô cùng lo lắng. Tổng Lập rung mình một cái, nghĩ thầm xong đời, đây là tổng giám đốc nhà anh ước ao ghen tị hả!

"Hi hi....."

Có người không được như ý, đương nhiên cũng có người đắc ý. Nữ trợ lý mới tới mím môi cười khế, nói: "Tổng giám đốc, loại vấn đề này, phụ nữ trả lời tương đối tốt đó."

"Nói!"

Lục Cảnh Hanh nhú mày, giọng rất lạnh.

"Bình thường dưới tình huống phụ nữ đã kết hôn mà dùng thuốc tránh thai, nhất định là không muốn sinh con. Mà trong tất cả lý do không muốn sinh con đấy, nguyên nhân cao nhất chính là người đàn ông chưa cho người phụ nữ cảm giác an toàn!"

Cảm giác an toàn?

Mắt Lục Cảnh Hanh khẽ chuyển động, mím nhẹ môi mỏng.

Hồi lâu, anh bỏ bút trong tay xuống, cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

"Tổng giám đốc?"

Lục Cảnh Hanh quay đầu, nhìn về phía người có công lao mới mở miệng vừa rồi, "Cuối năm tăng gấp đôi tiền thưởng nhé."

Nữ trợ lý vui mừng một hồi, "Cảm ơn tổng giám đốc."

"Tổng Lập, hủy bỏ tất cả công việc còn lại." Trên mặt Lục Cảnh Hanh không có quá nhiều biểu lộ, nắm chìa khóa xe lên tông cửa xông ra ngoài.

Tổng Lập yên lặng gật đầu, nghĩ thầm tổng giám đốc anh không thể thiên vị như vậy! Dầu gì tôi cũng trả lời, vì sao lúc cuối cùng không thưởng gấp đôi cho tôi thế?!

Lúc đó tại phòng luật sư.

Ở Tổng Văn lần thứ mười lăm bị gọi vào phòng làm việc, rốt cuộc sụp đổ hoàn toàn, "Chị Quyền, em sai lầm rồi được không! Em chính là muốn chị cùng anh rề kéo lại quan hệ một chút, đến lúc đó có thể cho em vay tiền lợi nhuận hạ thấp xuống một xíu hay không, những thứ khác cái gì em cũng không làm."

Quyền Sơ Nhược mấp máy môi đỏ mọng, đưa ngón tay chỉ cái ly không trên bàn, nói: "Cà phê."

"Chị không thể uống nữa."

Tổng Văn cắn răng, liều chết tiến lên khuyên ngăn, "Một buổi chiều, chị uống 3 ly cà phê rồi, dạ dày không chịu nổi đâu."

Quyền Sơ Nhược xoa trán một cái, giọng nói hòa hoãn xuống, "Đổi cho tôi ly trà."

"..... Được rồi." Tổng Văn bung cái ly đi ra ngoài, giầy lát xoay người trở lại.

"Tại sao là nước lọc?" Quyền Sơ Nhược cau mày, nhìn chằm chằm cô nàng hỏi.

Tổng Văn cười hi hi, giọng lấy lòng nói, "Trà cũng làm thương tổn dạ dày, còn nước lọc tốt, làm đẹp và dưỡng nhan nữa."

Dứt lời, cô nàng nhanh chóng chui ra, chỉ sợ lại bị mắng.

Thấy bộ dáng cô nàng bị dọa sợ, Quyền Sơ Nhược quay đầu lại nhìn gương mặt một chút, buồn bực nói: "Mình dọa người như vậy sao?"

Nhìn đến lúc tan việc, Quyền Sơ Nhược lái xe về thẳng đến nhà thờ chính. Trên đường cô đã từng phân vân, nhưng nhớ tới dáng vẻ lạnh như băng của Lục Cảnh Hành, cô liền nổi giận.

Đậu xe xong, Quyền Sơ Nhược mặt ủ mày chau vào cửa, lại thấy mặt Phạm Bồi Nghi tươi cười đứng ở cửa trước đợi cô.

"Con trở về rồi." Công việc con gái khổ cực, Phạm Bồi Nghi khom lưng lấy dép ra, để cho cô thay.

"Có chuyện gì sao?" Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm mẹ mình cười đến cong hàng mi mà phòng bị hỏi.

Phạm Bồi Nghi nắm tay của cô, nháy mắt với cô, "Cảnh Hành đã tới lâu rồi, mua rất nhiều cua đồng mà con thích nhất."

Vui mừng quay đầu nhìn sang phòng khách, Quyền Sơ Nhược ngó ngẩn. Chỉ thấy người đàn ông ngồi ở trên sofa, nụ cười nhàn nhạt, ấm áp như trước. Trong nháy mắt đó, đầu quả tim cô khẽ run, tràn đầy vị chua xót.

Hết chương 19.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Người Nào Ở Trên Và Người Nào Ở Dưới

Editor: Hepc

Lục Cảnh Hành mang cua đồng về nhà, cua này tuyệt đối không mua được ở bên ngoài. Loại cua này đều là cua đồng Kim Mao, chỉ nhìn chân cua cũng biết tương đối đầy đặn.

Phạm Bồi Nghi thấy cảm thấy con rể mình có bản lĩnh, món như vậy chỉ sợ ngay cả nhà học Quyền cũng mua không được. Bà liếc qua cái sọt tràn đầy cua, đoán suy nghĩ vẫn là gọi điện thoại cho con trai, để cho buổi tối hai đứa cũng trở về nhà ăn cơm.

Sắc mặt của Quyền Sơ Nhược không được tốt lắm, Phạm Bồi Nghi sợ cô lại phát cáu với Lục Cảnh Hành, kêu Quyền Yến Thác về nhà làm sồi động bầu không khí một chút. Hơn nữa có Sở Kiều ở đây, Quyền Sơ Nhược cũng sẽ không ồn ào.

"Wow——"

Bên ngoài một tiếng thét kinh hãi, Phạm Bồi Nghi xoay người, cười nói: "Các con trở về rồi."

Quyền Yến Thác đi cà nhắc liếc qua cua đồng trong sọt, bàn tay rơi vào bên hông Sở Kiều: "Bà xã, tối nay chúng ta có lộc ăn rồi."

"Mẹ." Sở Kiều chào bà.

"Đừng đụng vào," Phạm Bồi Nghi không để cho Sở Kiều vào phòng bếp, giọng nói dịu dàng: "Các con đều đi ra ngoài ngồi với anh rể đi."

"Cái này là do anh rể con mua, ai cũng không mua được con của như vậy đâu." Quyền Yến Thác cởi áo khoác xuống, lôi kéo tay Sở Kiều vào phòng khách.

Sở Kiều không dám hỏi nhiều, đi vào với anh ấy, sau khi nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sofa, không khỏi mím môi cười khẽ.

Trên sofa, Quyền Sơ Nhược ngồi ở bên phải, cúi đầu nhìn hồ sơ trong tay. Cô vẫn luôn như vậy, Sở Kiều cũng không cảm thấy kỳ quái, dĩ nhiên là Lục Cảnh Hành cũng làm ngồi ở bên người cô, giữ nguyên tư thế giống cô.

Vừa vặn có một đôi mắt đen rơi vào trên mặt Quyền Sơ Nhược, khóe miệng nhàn nhạt cười. Nhưng căn bản Quyền Sơ Nhược không có phản ứng đến anh, vẻ lạnh lùng cúi đầu như cũ, vẻ mặt chuyên chú, không bị bên ngoài quấy nhiễu.

"Khụ khụ!"

Quyền Yến Thác ho nhẹ một tiếng, đi tới ngồi xuống, "Anh rể, anh mua cua ở đâu vậy?"

Bình thường anh ấy mặc kệ chuyện mua thức ăn, đơn thuần là không nói nhảm. Sở Kiều không nói nhiều, rót ly trà đưa tới cho Lục Cảnh Hanh.

"Không phải mua, " Lục Cảnh Hanh nhận lấy ly trà Sở Kiều đưa tới, nói tiếng "Cảm ơn", rồi nói tiếp: "Ở nhà nuôi."

"Ôi mẹ nó, ngay cả cái này mà nhà anh cũng nuôi?" Quyền Yến Thác kinh ngạc.

Lục Cảnh Hanh khẽ mỉm cười, rất có kiên nhẫn giải thích, "Anh hai của anh hai năm trước tìm người xây hồ và nuôi những thứ này, nên bình thường người nhà muốn ăn thì rất dễ dàng."

Quyền Yến Thác cong môi, nghĩ thầm coi như nhà anh có tiền, cũng không hưởng thụ được như vậy. Nhà họ Lục quả nhiên là khác biệt!

Trên sofa bên này, Quyền Sơ Nhược nhìn tài liệu, đáy lòng không ngừng khinh bỉ. Cái gì gọi là người nhà muốn ăn thì rất dễ dàng, rõ ràng là anh hai của anh cố ý nuôi cho bà xã mình.

Người nhà họ Lục cũng biết, ba mẹ của cặp sinh đôi họ Lục kia, cực kỳ ân ái. Anh hai nổi danh cưng chiều bà xã, chỉ cần là bà xã thích, khẳng định anh ta sẽ chuẩn bị thỏa đáng. Lần trước xây suối nước nóng, cũng là bởi vì một câu nói của bà xã anh ta.

"Chị Quyền, uống nước." Sở Kiều thấy Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng cười đưa ly trà qua.

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhận lấy ly trà, "Cảm ơn."

Cách hai người ở giữa, mắt Lục Cảnh Hanh sáng như đuốc quan sát vẻ mặt của cô, nụ cười từ từ âm ập.

Biết rõ ánh mắt của anh rơi vào trên mặt mình, Quyền Sơ Nhược không thèm nhìn anh. Thật ra thì cô cũng không rõ trong lòng mình nghĩ gì, không muốn xem, cũng không nguyện ý nhìn.

"Chị đi cho Họa Họa ăn." Buông tài liệu trong tay, Quyền Sơ Nhược đứng dậy muốn đi.

Quyền Yến Thác kéo cổ tay cô lại, nói: "Chị, chị cho con thử ăn cái gì nữa đây, ăn nữa mập chết!"

"Em dám nói lại một lần nữa xem?" Quyền Sơ Nhược híp mắt, giọng nói lạnh xuống.

Quyền Yến Thác cắn môi, lòng phát run.

"Anh đi với em " Lục Cảnh Hanh ưu nhã đứng lên, đưa tay cầm tay Quyền Sơ Nhược.

Nhiệt độ lòng bàn tay quen thuộc, Quyền Sơ Nhược rút tay về, nói: "Không cho ăn nữa."

"Ăn cơm."

Bên kia phòng ăn gọi người tới, tay mắt Quyền Yến Thác lạnh lẽo giữ chặt bả vai chị mình, đẩy cô tới phòng ăn.

Hình như Lục Cảnh Hanh không hề tức giận, cười xoay người, cùng đi vào phòng ăn với Sở Kiều.

Cơm tối rất phong phú, đáng tiếc bà cụ ra ngoài xem kịch, Quyền Chính Nham có chuyện không thể trở về nhà. Phạm Bồi Nghi kêu bọn họ ngồi xuống, kêu người ta bưng cua lên.

"Ăn mau đi." Phạm Bồi Nghi lựa con lớn nhất cho con rể và nàng dâu, cũng không phải thiên vị.

"Cảm ơn mẹ." Lục Cảnh Hanh miệng ngọt như mật, kêu mẹ đặc biệt thân thiết.

Quyền Yến Thác cúi đầu, mày kiếm nhíu lại. Nghĩ thầm anh rể quả nhiên không dễ đâu, xem ra chị gái nhà anh rất khó thắng, vẫn là sớm nên đứng vững, tránh cho cuối cùng chịu liên lụy!

Từ nhỏ đến lớn, Quyền Sơ Nhược không thích ăn món đặc biệt gì. Chỉ có hai món, một là sàu riêng, một cái nữa chính là cua. Nhưng tối nay cô nhìn Lục Cảnh Hanh mọi việc đều thuận lợi cười, lại trọn mắt nhìn đĩa cua bóng bóng, trong lòng đau khổ gãy dũa.

Rốt cuộc là ăn hay không ăn đây?!

Ăn rất không có khí phách! Nhưng không ăn mà nghe mùi thơm kia, cô là có bao nhiêu thua thiệt?!

Người bên cạnh đấu tranh tư tưởng, Lục Cảnh Hanh bóc vỏ cua ra đưa tới, môi mòng đến gần bên tai của cô nói: "Nếu như là giận dỗi không ăn, người thua thiệt nhất định là em!"

Quyền Sơ Nhược cho anh một cái ánh mắt, ánh mắt kia thật muốn ăn tươi nuốt sống muốn bóp chết anh. Nhưng giết người là phạm pháp, cô là

luật sư đã thuộc hết luật pháp, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Tiểu nhân!

Quyền Sơ Nhực thăm mắng, đoạt lấy thịt cua trong tay anh, lột khối lớn gạch cua ra, nhét vào miệng. Lục Cảnh Hanh đáng chết, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn!

Sở Kiều quay đầu đi, mắt nhuộm cười nhìn về phía Quyền Yến Thác.

Phạm Bồi Nghi mím môi lắc đầu một cái, trái tim lơ lửng cũng dần dần buông xuống. Thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, con gái bà xưa nay khác với tất cả mọi người cuối cùng có thể gặp được một đối thủ!

Quyền Sơ Nhực kìm nén bức bối trong lòng, hai ngày nay không ăn được, cũng không ngủ ngon. Tối nay ăn rất hợp khẩu vị, cô ăn một hơi ba con cua, Lục Cảnh Hanh đưa tay ngăn cô lại, nói: "Lần sau em ăn nữa, cholesterol quá cao."

Ai cần lo?!

Ba chữ này Quyền Sơ Nhực giấu ở lòng, trợn mắt hung ác nhìn anh một cái, nhưng vẫn thu tay lại.

Một lần ăn quá nhiều món này, quả thật không tốt. Trước kia mỗi lần ăn, Liêu Phàm cũng là ở bên cạnh cô cầu nhàu suốt!

Trái tim khê đau, Quyền Sơ Nhực xoay tầm mắt, về mặt âm thầm.

Về mặt của cô biến hóa trong nháy mắt, khóc mắt Lục Cảnh Hanh liếc qua liếc lại thấy cử động của cô, môi mím nhẹ.

Ăn cơm tối xong, tất cả mọi người ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm. Bà cụ nhà họ Quyền nghe nói cháu rể trở lại, cố ý chạy về nhà, có bà cụ ở nhà, không ai dám lơ mắng.

Chín giờ tối, bà cụ ngáp một cái, không chút khách khí đuổi người: "Vợ chồng thằng Quyền ở lại, Cảnh Hanh con rể dẫn Sơ Nhực về nhà nhanh lên."

"Được, bà nội." Lục Cảnh Hanh cười.

"Tại sao?" Quyền Sơ Nhực cau mày, bức tức nhìn chằm chằm bà nội mình.

Bà cụ nhà họ Quyền giờ gây lên, giọng nói lạnh thấu xương, "Con tròng mắt lớn như vậy làm gì chứ? Bây giờ con là con dâu nhà họ Lục, lại ngủ ở nhà mẹ để tính toán chuyện gì?! Ngoan ngoãn trở về cho bà!"

"Không muốn!" Quyền Sơ Nhực mạnh miệng.

"Dám!" Bà cụ nhà họ Quyền chuyển động gây.

Quyền Sơ Nhực uất ức mím môi, nhìn về phía mẹ mình nhờ giúp đỡ, lại thấy Phạm Bồi Nghi từ phòng bếp đi ra, cười nói: "Sơ Nhực, mẹ bóc sấu riêng cho con xong rồi, về nhà là có thể ăn liền."

Quyền Sơ Nhực cắn môi, ánh mắt lại nhìn lên người Quyền Yến Thác.

"Chị, tối nay em ngủ với vợ em, chị ngủ ở phòng kế bên không tốt đâu?!" Mắt Quyền Yến Thác tỏa sáng lấp lánh, nói lời ám hiệu, khiến Sở Kiều mắc cổ đỏ mặt.

Quyền Sơ Nhực đưa ngón tay chỉ anh ấy, giọng căm hận nói: "Em chờ đó cho chị."

Quyền Yến Thác cười hi hi ha ha, cố làm ra vẻ uất ức dựa vào trong ngực bà nội, "Bà ơi, chị lại ức hiếp con kìa."

"....."

Đầu đầu Quyền Sơ Nhực tê dại một hồi, đang lúc mọi người cười hả hê, gương mặt cô như lửa đốt. Tốt, từng người từng người các người, tất cả đều chờ đó cho tôi!

Đầu vai rơi xuống một mảnh ảm áp, Quyền Sơ Nhực quay đầu nhìn sang, ánh mắt lọt vào trong mắt dịu dàng của người đàn ông. Một khắc kia, đáy mắt anh có ánh sáng nhỏ vụn như nước, để cho tâm tình run rẩy kịch liệt của cô yên lặng lại.

Làm thế nào mà rời khỏi nhà, Quyền Sơ Nhực cũng không nhớ. Đợi lúc cô lấy lại tinh thần, người đã ngồi ở trong xe chỗ ngồi kế bên tài xế, mà hai tay Lục Cảnh Hanh nắm tay lái, khởi động xe rời đi.

Trên đường lái xe trở về, anh và cô đều không nói gì. Chỉ là một tay Lục Cảnh Hanh vịn tay lái, tay còn lại nắm thật chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Giấy giụa thế nào cũng không được, cuối cùng Quyền Sơ Nhược không giụa nữa. Uốn qua uốn lại, làm cho tay cô đau hơn thôi.

Hai mươi phút sau, Lục Cảnh Hanh lái xe về đến nhà. Anh buông tay ra, lập tức Quyền Sơ Nhược cởi dây an toàn ra, trầm mặt mở cửa xe, đi về phía thang máy.

Động tác của anh nhanh chóng chen vào thang máy, hai người cùng nhau về đến nhà.

Cơm tối ăn rất nhiều, Quyền Sơ Nhược bỏ sầu riêng vào tủ lạnh, tối nay không có khẩu vị ăn. Cô xoay người đi vào phòng ngủ, từ đầu đến cuối không nói chuyện, cũng không nhìn Lục Cảnh Hanh.

Đóng cửa phòng tắm, Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, hòa hoãn háo hức khác thường ở đáy lòng. Cô vào phòng tắm tắm rửa sạch, sau đó thay áo ngủ, xấy khô tóc, mới mở cửa ra ngoài.

Trong phòng ngủ có một chiếc đèn bàn đang chiếu sáng, Lục Cảnh Hanh ngồi ở đầu giường, trên người mặc áo ngủ, hiển nhiên cũng mới vừa tắm rửa xong.

Mất thấy tư thế anh sừng sững bất động, Quyền Sơ Nhược không muốn nói nhảm, đi tới bên giường cầm gối đầu lên rồi đi qua phòng kế bên. Bên hông căng thẳng, cả người cô đã bị người đàn ông phía sau kéo lên giường, trực tiếp đè ở phía dưới.

"Đi đâu?" Hai tay Lục Cảnh Hanh chống bên hông cô, âm trầm hỏi.

"Qua phòng kế bên."

Người đàn ông nâng cằm của cô lên, ánh mắt thâm thúy u ám. Trong mắt anh thoáng qua một tia sáng, nhếch miệng dịu dàng, "Cà tối em cũng không nhìn anh, có phải nhịn khổ cực vô cùng hay không?"

Quyền Sơ Nhược ngẩn người, ánh mắt phần nộ nhìn gương mặt tuấn tú của anh, "Lục Cảnh Hanh, anh có bị bệnh không!"

Người đàn ông tự đại như vậy, đúng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Có bệnh sao?" Lục Cảnh Hanh cong môi, làm bộ đáng suy tư, "Em nói phương diện nào?"

Đang lúc nói chuyện, thân thể trắng kiện của anh hạ thấp xuống, thân thể nóng bỏng chặt chẽ dán sát người cô. Hai cổ thân thể rất quen thuộc nhau, Quyền Sơ Nhược cảm thấy giữa hai chân có vật cứng rắn chống đỡ, sắc mặt thoáng chốc đại biến.

"Tránh ra!" Cô lo lắng, phun ra lời nói hàm chứa cảnh cáo.

Người đàn ông đưa tay để ở trên môi của cô, môi mỏng chống đỡ ở chóp mũi của cô, "Đây là phản ứng sinh lý, không phải lỗi của anh."

Quyền Sơ Nhược híp mắt, bực phát gần hết bực tức.

"Được lắm, là lỗi của tôi." Lục Cảnh Hanh xem thời gian đúng lúc, chủ động mở miệng, "Không cho nổi giận, chúng ta bình tĩnh nói."

"Nói chuyện gì?" Giọng Quyền Sơ Nhược vô cùng lạnh.

Lục Cảnh Hanh hơi hơi buông người dưới thân ra, cuối cùng mở miệng, "Em giết chết con anh, không nói trước nói cho anh biết trước một tiếng sao?"

Giết chết con anh?

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược đại biến, chất vấn: "Lục Cảnh Hanh, người nào giết chết con của anh vậy hả?"

"Em đó." Lục Cảnh Hanh nhú mày, "Em uống thuốc tránh thai kết quả là cái gì?"

"....." Quyền Sơ Nhược suy tư mấy giây, bực tức nói: "Anh cho rằng tôi muốn uống thuốc sao?"

Em không muốn sao còn uống?

Lục Cảnh Hanh oán thầm, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại.

Hai người trầm mặc mấy giây, Quyền Sơ Nhược tức giận nói: "Chuyện đàn ông nên làm, tại sao anh không làm?"

"Ý em là gì?"

"Ngừa thai!"

Lục Cảnh Hanh híp mắt, nhìn chăm chăm người phỉ dưới, bộ dáng vô tội, "Em nói là, để cho anh tự giết chết con của mình?!"

"....."

Quyền Sơ Nhược á khẩu không trả lời được.

Hồi lâu, thế nhưng cô nhẹ nhàng cười lên.

"Lục Cảnh Hanh, anh không có làm luật sư, thật đáng tiếc cho cái miệng của anh!" Quyền Sơ Nhược cong môi, giọng đùa cợt. Người đàn ông miệng lưỡi lão luyện này đã bị cô thu phục rồi.

Người đàn ông cười không chút để ý, trả lời đầy đủ, "Bộ môn lúc trước của anh chính là luật pháp, chỉ là lâm trận chuyển nghề, mới để lại miếng cơm cho các luật sư."

"Lục Cảnh Hanh, anh chết đi!"

Quyền Sơ Nhược không thể nhịn được nữa, hoàn toàn bộc phát. Tên khốn này, rốt cuộc muốn thế nào?!

"Khăng định không chết được."

Người đàn ông dứt lời, vội vàng không kịp chuẩn bị cúi đầu, hôn lên trên môi của cô. Anh biết, nếu như không ra tay trước thì không chiếm được lợi thế, tối nay là đừng nghĩ ngủ ở trên chiếc giường này.

Hai ngày nay anh đều ngủ không ngon, liền đợi đến đêm nay ngủ bù!

Sức lực đàn ông và phụ nữ khác nhau. hơn nữa người đàn ông kia cố tình làm. Quyền Sơ Nhược muốn phản kháng giãy giụa cũng không có kỳ hiệu quả, hơn nữa cô bị đè ở phía dưới, ở yếu thế, muốn chạy trốn, càng không có cửa.

Tất cả đường, cũng bị Lục Cảnh Hanh phá hỏng. Quyền Sơ Nhược dùng cả tay chân, cũng không còn chút hiệu quả nào. Dù là bất cứ giá nào Lục Cảnh Hanh chỉ cần có thể đạt thành mục đích, tùy tiện cô làm loạn, thậm chí đánh anh cũng được.

Loại cảm giác bị quản chế, trước kia Quyền Sơ Nhược chưa bao giờ trải nghiệm qua. Có thể cùng Lục Cảnh Hanh ở chung một chỗ, cơ hồ cô thường như thế. Tính cách của cô độc lập mạnh mẽ, hôm nay bị anh áp chế, đáy lòng tự nhiên một trăm lần không cam tâm.

Vì vậy cuộc chiến tranh này, diễn biến từ từ thăng cấp. Cuối cùng tạo thành, vấn đề người nào ở trên và người nào ở dưới!

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhược đỏ mặt thở dốc, nhìn chăm chăm người đàn ông trên người, tròng mắt đen nhuộm một mảnh hơi nước.

"Nhất định phải ở phía trên?" Lục Cảnh Hanh cố ý đùa cô, môi mông nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô, ngậm lấy vành tai của cô, nói: "Đừng có gấp, anh có thể để cho em nghỉ ngơi trước một chút."

Quyền Sơ Nhược khóc không ra nước mắt, người đàn ông này quá không cần thể diện rồi!

Cô vô lực tựa vào trong ngực của anh, tay chân đều không sử dụng được hơi sức gì. Anh nói nghỉ ngơi một lát, thế nhưng đáy lòng cô dâng lên vài phần cảm kích, cuối cùng có thể buông tha cô rồi!

Người trong ngực nhắm mắt lại, uất uất ức ức núp ở trong ngực của anh. Lục Cảnh Hanh cong môi, ngón tay vén tóc đen ướt mồ hôi bên má cô lên, cúi đầu hôn môi cô một cái.

"Người mạnh miệng!" Môi Lục Cảnh Hanh rơi vào chóp mũi của cô, ánh mắt cung chiều. Anh kéo cái mền dưới giường qua, nhẹ nhàng đắp lên trên người của bọn họ.

Tối nay phân chia người nào ở trên và người nào ở dưới không quan trọng, sau này vẫn còn có rất nhiều rất nhiều ban đêm, chúng ta còn nhiều thời gian.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Đừng Cấn Em

Editor: Rùa Lười

Cả đêm, Quyền Sơ Nhược không biết mình đã lẫn lộn bao nhiêu lần, cô chỉ nhớ là, cô vừa trở mình đã bị đè lên. Một lần rồi lại một lần cao trào làm cho toàn bộ thần trí của cô, tất cả đều trở nên mơ màng.

Nhưng tình lực của tên đáng ghét kia, Quyền Sơ Nhược nhớ rõ đôi mắt đen láy sáng ngời của tên Lục Cảnh Hanh kia, còn cả nụ cười vui vẻ bên khóe miệng anh nữa. Nụ cười đáng ghét đó cứ vương vấn bay bay ở một nơi nào đó trong tim cô rồi nhẹ nhàng hạ cánh xuống.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, đôi mày kiếm của Lục Cảnh Hanh cau lại, anh mở mắt ra. Đồng hồ sinh học của anh rất chính xác, mấy năm nay, cho dù là say rượu hay là khó chịu đi chăng nữa anh cũng chưa bao giờ thức dậy muộn.

Đương nhiên rồi, sau khi dự vọng qua đi, mặt anh chẳng lộ vẻ mệt mỏi gì hết, ngược lại tinh thần còn thoải mái nữa chứ.

Người trong lòng còn đang ngủ, nửa khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực anh, mỗi một hơi thở đều như chọc trái tim anh ngứa ngáy. Lục Cảnh Hanh cười, quay đầu lại hôn vào chóp mũi cô một cái, chỉ thấy cô cau mày một chút, không thấy có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đôi môi mỏng của Lục Cảnh Hanh khẽ nhếch lên, đôi tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như đang dịu dàng dỗ cô ngủ.

Bỏ đi, muộn thì cho nó muộn.

Nếu như bây giờ anh rời giường, chắc chắn là Quyền Sơ Nhược cũng sẽ tỉnh dậy. Anh thích cảm giác được cô dựa dẫm, muộn một chút thì làm sao chứ?

Ngực người đàn ông này rất ấm, rất thoải mái, Quyền Sơ Nhược khẽ dụi dụi khuôn mặt nhỏ, chỉnh lại tư thế gối vào khuỷu tay anh. Cô ngủ rất ngoan, không gác tay gác chân, cũng sẽ không đạp chần đạp người, cơ bản là lúc đi ngủ nằm thế nào thì tư thế lúc dậy cũng sẽ như thế.

Sáng sớm, bức tranh phòng ngủ thật yên bình, Lục Cảnh Hanh hơi cúi đầu, nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, khóe miệng anh khẽ cong lên.

Vén mấy sợi tóc vương trên trán cô ra, anh ngắm cô rất nghiêm túc, đôi mắt sắc bén khẽ chớp. Người ta đều nói con gái mười tám thay da đổi thịt, người ta đều ăn mặc cho đẹp hơn, cô lại ngược lại, rõ ràng là trông cô cũng xinh đẹp, thế mà lại đeo một cái kính màu đen lên, cố tình che đôi mắt sáng ngời kia đi.

Ngây thơ!

Lục Cảnh Hanh khẽ hừ trong đáy lòng một cái, khóe môi cong cong vẽ nên một nụ cười nhẹ. Thảo nào lúc mới gặp cô anh chẳng có cảm giác gì, chỉ cảm thấy cô thanh cao lạnh lùng, chỉ khác với những cô gái anh hay gặp thường ngày một chút.

Sau khi có thỏa thuận hôn nhân, lúc bình thường cũng không hay gặp nhau. Cứ cho là thỉnh thoảng hai người ở chung một chỗ, cô cũng sẽ mặc đồ công sở lạnh lùng đáng ghét, đeo một chiếc kính đen che mặt, đương nhiên anh sẽ chẳng nghĩ gì sâu xa.

Nếu như không phải lần trước ăn cơm ở nhà họ Quyền, nhìn thấy tờ giấy khen kia ở phòng ngủ của cô, anh cũng không nhận ra cô.

Quyền Sơ Nhược.

Cái tên này, anh chẳng hề có chút ấn tượng nào. Thế nhưng hôm ở trên sân khấu, cô mỉm cười một cái, nhỏ giọng nói câu "Cảm ơn.", đến giờ câu nói đó vẫn như quanh quẩn bên tai anh.

Thì ra là cô. Nhưng sao lại khéo đến vậy chứ, chính là cô!

Bận rộn, bận tới bận lui đã đến cuối năm rồi. Năm nay nhà họ Quyền và nhà họ Lục đều rất vui, nhà họ Quyền có con dâu mới, nhà họ Lục có thêm một đứa cháu đích tôn, hai nhà đã hẹn cùng tụ tập làm một bữa từ sớm rồi.

Theo tập tục của người Trung Quốc, com tất niên là phải ăn ở nhà chồng, con gái phải đợi đến mừng hai mới được về nhà mẹ đẻ. Mọi năm Quyền Sơ Nhược đã sắp xếp ngày ba mươi sẽ đi công tác để trốn bữa com đoàn viên ở nhà họ Lục rồi.

Nhưng năm nay Lục Cảnh Hanh lại ra tay trước, ngăn chặn trò gian trá của cô từ sớm rồi. Cho nên hôm ba mươi tết, Quyền Sơ Nhược vừa mới sắp xếp ngày nghỉ cho nhân viên xong đã bị Lục Cảnh Hanh đẩy lên xe, anh đưa cô về nhà họ Lục cùng đón tết.

Xem ra, kiểu gì cô cũng không trốn được rồi, cô đành phải chuẩn bị tinh thần ứng phó thôi.

Cũng may hôm nay là đêm ba mươi, mấy người họ hàng nhà họ Lục đều phải đón tết ở nhà, chỉ có người nhà mới cùng nhau sum họp thôi.

Trong phòng khách lớn như thế, Lục Lệ mặc một bộ đồ màu xanh ngọc, vẻ mặt uy nghiêm. Ông ngồi trên ghế sofa, một kiểu khí chất không gian mà nghiêm trờ sinh, không ai dám sơ xuất gì.

Nhưng ông trông như thế, chỉ hù được mấy đứa con thôi, chẳng dọa được đám cháu chắt. Mấy đứa bé trong nhà chơi với nhau, vừa nói vừa cười, cơ bản là chẳng ai để ý đến vẻ mặt nghiêm túc của ông nội cả.

Hơn nữa, cặp sinh đôi nhà họ Lục, một đứa ngồi trên chân trái của ông nội, một đứa ngồi trên chân phải ông, hai người đẹp bé con tíu tít bên ông: "Ông nội, lì xì lì xì."

Hai bảo bối nhỏ vừa mở miệng, gương mặt vốn còn chút khó chịu của Lục Lệ liền hiện lên ý cười, "Bây giờ chưa phát lì xì được, phải đợi đến lúc mười hai giờ, lúc đấy ông nội mới mừng tuổi."

"Ông nội keo kiệt."

Người chị trong cặp sinh đôi mở miệng nói: "Bây giờ ông nội mừng tuổi trước một lần, lúc giao thừa lại mừng tuổi cho chúng con thêm một lần nữa,"

"Ha ha ha ---"

Lục Lệ bó tay, ôm hai đứa cháu gái bảo bối, hôn mỗi đứa một cái.

"Tố Tố!"

Lục Lệ gọi, Mẫn Tố Tố mỉm cười đi tới, đưa tay ra cốc vào cái đầu nhỏ của cháu gái một cái, "Phát lì xì cho tui nhỏ trước."

"Lão Lục, ông còn chiều mấy đứa cháu nhỏ hơn con mình nhì." Mẫn Tố Tố khẽ cười, giống như là cũng hết cách với mấy đứa cháu gái tinh nghịch này.

Lục Lệ mỉm cười, lắc đầu nói: "Mấy tên tiểu tử thối kia... làm sao so sánh với cháu gái của tôi được chứ!"

Nghe câu này, Mẫn Tố Tố bất đắc dĩ mà thở dài. Người ta nói người già sẽ yêu cháu mà, xem ra ông bà đúng là già rồi!

"Sơ Nhược ơi," Mẫn Tố Tố gọi Quyền Sơ Nhược đến, kéo ngăn kéo lấy mấy bao lì xì đã chuẩn bị từ trước ra, đưa cho cô: "Con cầm lấy chia cho mấy đứa nhỏ đi."

"Vâng ạ." Quyền Sơ Nhược đưa hai tay ra nhận lấy, nhẹ nhàng gật đầu.

Ba chồng ở trước mặt, Quyền Sơ Nhược cũng không dám đến gần. Cô chỉ giờ mấy bao lì xì đồ thăm trên tay lên, bọn trẻ con thấy có lì xì là tíu tít chạy đến chỗ cô, miệng đứa nào cũng ngọt như mật.

Lần này về nhà, Quyền Sơ Nhược đã chuẩn bị quà thật kỹ lưỡng, mỗi đứa cháu đều có phần. Cho nên bọn nhỏ rất quý người thím ba này.

Lục Cảnh Hanh ngồi nói chuyện phiếm với mấy anh trai, ánh mắt anh khẽ liếc về phía phòng khách bên này, khóe miệng không khỏi nở nụ cười. Mấy chị dâu không muốn chơi với trẻ con, thà trốn trong phòng bếp cũng không muốn đến chọc bọn quý nhỏ kia, nhưng cô lại ngồi giữa chúng, thỉnh thoảng còn mỉm cười, có lúc lại vờ giận, hơn nữa đôi mắt kia thỉnh thoảng lại sáng lên, trông rất xinh đẹp.

Chuyện làm bếp, Quyền Sơ Nhược chẳng biết gì cả. Cô cũng rất tự giác mà tránh đi, không muốn làm trò cười. Bình thường ở nhà, cô chẳng bao giờ nghĩ đến mấy thứ này, cũng chưa từng nghĩ đến việc sau này làm con dâu nhà họ Lục sẽ phải một chút để "phòng thân".

Bỏ đi, giả vờ cái gì cơ chứ, mà cô cũng chẳng giả vờ được, còn không bằng tự nhiên một chút ấy.

Trước bữa tối, cháu đích tôn nhà họ Lục mới được bế xuống dưới. Đứa bé này mất rậm mảy to, không cần suy nghĩ cũng biết được sau này lớn lên, chắc chắn nó sẽ là một đứa bé đẹp trai.

Gen của bố mẹ đều tốt cả, đương nhiên con cái muốn xấu cũng không được rồi.

Thằng bé này rất hoạt bát, mới qua một trăm ngày thôi mà đã ngóc được cái đầu dậy nhìn ngó xung quanh rồi. Mẫn Tố Tố tranh thủ ôm lấy cháu

traí thom một cái rồi lại tiếp tục đi làm việc.

Lục Lệ không dám bế cháu, sợ làm đau nó, ông chỉ trêu nó một chút rồi gọi các con mình vào trong thư phòng. Lệ Hành bắt đầu dạy bảo con mình trước bữa cơm năm mới.

Lục Cảnh Hành lên lầu trước, anh xoay người lại gửi cho cô một ánh mắt trấn an.

Thói quen này cũng không khác Quyền Chính Nham lắm, Quyền Sơ Nhược cũng quen từ lâu rồi.

"Sơ Nhược, Cảnh Hành rất thương em." Bành Giai ôm con trai, ngồi bên cạnh cặp sinh đôi dễ thương, cười tùm tùm nói.

Quyền Sơ Nhược giật mình, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên: "Chị hai, chị lại nói đùa rồi."

Thằng nhóc trong lòng không sợ người lạ, nó đưa tay ra giật mái tóc dài của Quyền Sơ Nhược rồi cho vào miệng, Quyền Sơ Nhược gỡ bàn tay nhỏ của bé ra, nhẹ nhàng hất tóc ra phía sau, cười nói: "Bé con, có phải con đói bụng rồi không?"

Ánh mắt cô thật dịu dàng, giọng nói cũng đậm vẻ cưng chiều.

"Mẹ vẫn hay nói thầm gì đó với Cảnh Hành," Bành Giai ôm con trai, mỉm cười nhìn Quyền Sơ Nhược, "Có phải là giục các em mau mau sinh em bé không?"

Quyền Sơ Nhược hạ mi, gật đầu một cái. Cũng không phải là lúc nào cũng giục, nhưng vừa nãy nhân lúc rảnh rảnh, Mẫn Tổ Tổ cũng càu nhàu với cô một lúc.

Haiz, cả hai bên nhà đều giục, thật phiền mà!

"Hai người các em cũng không nhỏ nữa, đúng là nên có con rồi." Tính tình Bành Giai hướng ngoại, tuy không gặp Quyền Sơ Nhược nhiều, nhưng tình cảm chị em dâu giữa họ vẫn rất tốt.

Đôi môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhược khẽ cong lên, cô cũng không nói gì nữa.

Sau khi bắt đầu bữa cơm tất niên, cả nhà náo nhiệt hẳn lên. Lục Cảnh Hành đi đốt pháo hoa với các anh trai ở sân lớn, còn một ít pháo nhỏ để dành cho bọn trẻ con ăn cơm xong thì nghịch.

Trước bàn ăn, cả nhà đều ngồi lại với nhau, nhìn thôi đã thấy vui vẻ. Nhưng bàn ăn cơm có nhiều người như vậy, Quyền Sơ Nhược vẫn chưa quen. Cô cảm đôi đứa, gần như là chẳng đụng đến món nào.

Lục Cảnh Hành biết cô không thích cái gì, có người giúp việc ở phía sau bưng mâm tới, đặt những món đã phần riêng ra từ trước lên bàn, "Mợ ba, mời dùng."

Quyền Sơ Nhược yên lặng, ngược mắt lên nhìn người bên cạnh. Chỉ thấy anh cũng không nói nhiều lời, chỉ cười nói, "Ăn đi, ăn xong anh đưa em đi đốt pháo hoa."

Tật xấu này của cô, thì ra không phải là không ai biết. Vốn là người một nhà quây quần lại cùng nhau ăn bữa cơm sum họp rất vui vẻ, rất tốt, gấp thức ăn cũng là một kiểu lễ phép, thậm chí còn là một cách để thể hiện tình cảm.

Nhưng cô không thích điều đó, cô luôn cảm thấy hành động này không được vệ sinh lắm.

Cũng may cô là tiểu thư nhà họ Quyền, mọi người đều cảm thấy, một gia đình lớn, giáo dục cũng nhiều, chẳng ai so đo với cô cả.

May mà như vậy, nhưng Quyền Sơ Nhược vẫn cảm thấy hơi ngại. Cô cúi đầu gấp thức ăn, thầm nghĩ trong lòng, cô có nên sửa thói quen này đi không nhỉ?!

Nhất cử nhất động của con trai, không thoát khỏi đôi mắt của Mẫn Tổ Tổ. Bà khẽ thở dài, sắc mặt hơi trầm xuống. Tuy nói rằng nhà họ Lục cưới con gái nhà họ Quyền không tính là với cao, nhưng ở thành phố Duệ Phong, nhà họ Quyền đứng đầu ba gia tộc lớn nhất, vị trí có cao hơn nhà họ Lục một bậc.

Kể từ khi bước chân vào nhà họ Lục Quyền Sơ Nhược cũng không thân cận với người nhà như những cô con dâu khác. Lục Cảnh Hành nói tính cô vốn thế, bình thường lúc ở nhà cũng thanh cao lạnh lùng, không hay nói nhiều.

Nhưng nếu đã là người nhà họ Lục rồi, mọi chuyện luôn đặt người chồng lên trước. Huống chi, cô đã kết hôn với con trai mình lâu như vậy rồi mà bụng vẫn chẳng có chút động tĩnh gì, Mẫn Tổ Tổ khó mà không suy nghĩ xem hôn nhân của hai đứa có lâu dài được không?!

Bữa ăn này, ăn thật lâu. Phụ nữ đã ăn xong từ lâu rồi, nhưng cánh đàn ông vẫn còn tán gẫu, cũng uống không ít rượu vào bụng.

Cuối cùng vẫn là Lục Lệ lên tiếng bữa tiệc này mới kết thúc. Nhưng Quyền Sơ Nhược vừa đứng dậy thì cô phát hiện ra một điều.

Cô nhìn chăm chăm đồng hồ chai rượu trước mặt Lục Cảnh Hanh, lại nhìn dáng vẻ của anh vẫn rất thanh tỉnh, cô giật mình.

Từ lượng của người đàn ông này, chắc chắn là hơn cô!

Hóa ra là buổi hôn lễ của A Thác, Lục Cảnh Hanh giả vờ say để trốn? Tên đáng ghét này, gian trá!

Mấy người lớn nói chuyện, bọn trẻ con không có nhẫn nại, đứa nào cũng chạy ra ngoài chờ đốt pháo hoa rồi. Quyền Sơ Nhược không quen với sự náo nhiệt này, định tìm cơ để không đi nhưng Lục Cảnh Hanh đã cầm áo khoác khoác lên cho cô, trực tiếp nắm tay cô đi ra ngoài.

Bùm---

Đèn trong sân đã sáng, Quyền Sơ Nhược vừa mới bước ra khỏi cửa, một chùm ánh sáng đã lóe lên trước mắt cô. Cô ngẩng đầu lên theo bản năng, một chùm pháo hoa bảy màu sáng lên giữa bầu trời đêm, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Tiếng hoan hô của tụi trẻ con vang lên bên tai, đôi lông mày vốn đang cau lại của Quyền Sơ Nhược dần dần ra.

Điện thoại trong túi rung lên, cô lấy điện thoại ra, giọng nói của Phạm Bồi Nghi vang lên bên tai cô: "Sơ Nhược, con ăn cơm chưa? Bên nhà họ Lục có náo nhiệt không?"

"Ăn rồi ạ." Quyền Sơ Nhược cầm điện thoại, tìm một nơi yên tĩnh một chút để đứng.

"Sơ Nhược này, năm nay là năm đầu tiên con đón năm mới ở nhà chồng, đừng cáu kỉnh, cũng đừng bày vẻ mặt lạnh cho người ta nhìn, biết không?"

Quyền Sơ Nhược nghe lời dặn dò của mẹ, đôi lông mày xinh xắn cau lại. Sao lại thế chứ, chẳng nhẽ trong cảm nhận của mọi người, hình tượng của cô lại xấu vậy sao?!

"Này, con có nghe mẹ nói không đấy?" Phạm Bồi Nghi không nghe thấy tiếng trả lời, hắng giọng hỏi.

Quyền Sơ Nhược quệt mồ hôi, không phục.

"Mẹ, Sơ Nhược rất tốt." Điện thoại bị anh giật lấy, Lục Cảnh Hanh cong môi cười, giọng nói trầm thấp, "Cô ấy tốt lắm, con rất thích, mọi người trong nhà con cũng thích."

Nghe được lời khẳng định của con rể Phạm Bồi Nghi mới an tâm cúp điện thoại.

Quyền Sơ Nhược kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thấy nụ cười cưng chiều của anh. Anh cất điện thoại đi, đôi mắt đen nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, "Có lạnh không?"

Hơi thở của người đàn ông phả lên mặt cô, có mùi rượu nồng nặc tỏa ra. Quyền Sơ Nhược nhìn đôi mắt sắc bén của anh khẽ chớp, nơi nào đó trong trái tim cũng như bay bay theo nụ cười bên khóe miệng của anh. Cô hạ mi, né tránh mắt nóng bỏng của anh, "Không lạnh."

Đêm giao thừa năm nay không lạnh, đây là cảm giác của Quyền Sơ Nhược.

Lục Cảnh Hanh đưa tay ra vòng qua hông cô, kéo cô vào trong lòng. Anh cởi áo khoác ra, bao cả người cô lại rồi ôm cô ở chỗ ấm áp nhất trước ngực.

Cái pháo hoa cuối cùng, là do Lục Cảnh Hanh cùng Quyền Sơ Nhược đốt. Trong phút chốc lúc mà pháo hoa bay lên không trung, Quyền Sơ Nhược cảm thấy rằng có thứ gì đó cũng vỡ ra theo ánh sáng tỏa ra của pháo hoa.

Chỗ cao nhất trên bầu trời đêm, pháo hoa nở rộ như những đốm lửa bất diệt. Đôi môi cô khẽ cong lên, hòa lẫn với ánh sáng rực rỡ, trái tim cô thấy ấm áp.

Mười hai giờ đúng, chiếc đồng hồ trong phòng khách vang lên một hồi chuông, một năm mới lại đến rồi. Trong phòng khách nhà họ Lục, người giúp việc trải những tấm đệm lên mặt đất, con cháu ngồi xuống theo thứ tự đợi cha mẹ mừng tuổi.

Lục Cảnh Hanh và Quyền Sơ Nhược cùng ngồi xuống để cho bố mẹ mừng tuổi, anh và cô đều nhận được bao lì xì thật dày.

Điều không hài hòa duy nhất là, mấy người anh trai ai cũng có vợ và con ở bên cạnh, còn bên cạnh Lục Cảnh Hanh chỉ có vợ thôi, trông có vẻ cô đơn.

Tuy Mẫn Tổ Tổ rất vui vẻ nhưng bà vẫn hơn mất mát. Lúc phát lì xì, ánh mắt của bà dừng lại trên người Quyền Sơ Nhược mấy giây, như có như không, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Quyền Sơ Nhược biết bà muốn nói gì, cô hơi căng thẳng. Cũng không phải là cô tưởng tượng ra, chỉ là nếu so sánh, cô và Lục Cảnh Hanh cũng thật xấu hổ.

Đêm Giao thừa, con trai nhà họ Lục đều ngủ ở nhà lớn, đây là quy tắc của nhà họ Lục. Tuy rằng Quyền Sơ Nhược đã có chuẩn bị, nhưng cũng khó tránh được hồi hộp.

Lục Cảnh Hanh kéo tay cô, đưa cô lên tầng ba. Ở nhà anh là người bé nhất, mọi người trong nhà ai cũng chiều anh cho nên cả một tầng ba đều là phòng của anh.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đồ trên giường đều có màu đỏ, làm cho người ra có cảm giác như đêm tân hôn.

"Mẹ anh cho chuẩn bị đấy." Lục Cảnh Hanh kéo cô đi vào, tiện tay đóng cửa lại. Nhưng mẹ anh chuẩn bị thế này cũng không tồi, anh và Quyền Sơ Nhược cũng được coi là tân hôn mà, mối quan hệ vợ chồng có danh có thực mới bắt đầu thôi.

"Khụ khụ..." Quyền Sơ Nhược cúi đầu ho nhẹ, nói: "Anh tắm trước, hay là tôi tắm trước?"

"Minh cùng nhau tắm." Lục Cảnh Hanh nói lỏng cổ áo ra, cười gian.

Quyền Sơ Nhược lườm anh, cảnh cáo nói: "Đây là nhà anh đấy, anh có thể thu liễm lại một chút được không?"

"Ừ." Lục Cảnh Hanh tiến về phía cô, đưa tay ra kéo cô ôm vào trong lòng, "Giường nhà anh cũng lớn lắm, đủ để cho chúng mình lẫn lộn."

"..."

Quyền Sơ Nhược cau mày, đẩy anh ra, "Lục Cảnh Hanh, anh muốn gây chuyện hả?!"

"Xuyt ---"

Ngón tay của Lục Cảnh Hanh đặt trên môi cô rồi khẽ vuốt nhẹ, "Vợ à, mấy biện pháp gì đó sau này để anh làm. Nhưng em đồng ý với anh một chuyện, được không?"

Biện pháp gì đó?

Quyền Sơ Nhược ngẩn người, sau khi hiểu rồi thì cô khẽ đỏ mặt. Tên lưu manh này, nói cái gì vậy chứ?

"Chuyện gì?" Quyền Sơ Nhược tức giận hỏi.

Lục Cảnh Hanh chỉ vào kính mắt của cô, nói: "Sau này đừng đeo cái này nữa."

Anh không thích Quyền Sơ Nhược đeo kính, suýt nữa là anh không nhận ra cô rồi. Nếu không phải là nhờ tờ giấy khen kia, nếu cô không còn giữ tờ giấy khen kia, có lẽ cả đời này anh cũng không nhận ra cô được rồi.

Thật nguy hiểm mà!

"Đeo kính thì sao?" Quyền Sơ Nhược cau mày, cô đeo cặp kính này từ lúc tốt nghiệp Đại học, đã lâu lắm rồi.

"Xấu chết đi được." Lục Cảnh Hanh trả lời.

Quyền Sơ Nhược tròn tròn mắt, sau khi do dự một chút, cô thỏa hiệp nói: "Được rồi, lúc chỉ có hai chúng ta thì tôi sẽ không đeo kính."

Thế chắc cũng tính là tiến bộ nhỉ?

"Được." Lục Cảnh Hanh cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Miệng của anh còn có mùi rượu, Quyền Sơ Nhược hơi sợ. Cô lui về phía sau tránh, miệng cũng không ngừng nhắc nhở, "Lục Cảnh Hanh, sáng mai họ hàng sẽ đến chúc tết, chúng ta phải dậy sớm đấy."

"Ừ." Lục Cảnh Hanh không nhanh không chậm lên tiếng, môi mỏng tiếp tục hôn cô, cơ bản là không thèm để ý đến lời cô nói.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, hai bóng hình quấn quýt lấy nhau tiến vào. Quyền Sơ Nhược mơ mơ hồ hồ bị đẩy vào trong, đợi đến lúc lấy lại tinh thần rồi cô mới phát hiện ra, quần áo trên người cô đã bị cởi đến một nửa rồi.

Sao lại như vậy chứ? Tối nay cô không uống rượu, thế mà người say hình như lại là cô?!

"Lục Cảnh Hanh!"

Phòng tắm vang lên một giọng nói giận dữ, sau tiếng thờ đốc nhỏ là giọng một giọng nữ lạnh lùng: "Đừng cần em.."

Lục Cảnh Hanh thấp giọng cười, đương nhiên anh sẽ không cần, anh chỉ thích bị cần thôi!

__Hết chương 21__

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trái Tim Rung Động

Editor: Rùa Lười

Mùng một tết, quả đúng không phải là ngày để ngủ nướng.

Từ tám giờ sáng, họ hàng bạn bè đã tập nập tới chúc tết. Lục Lệ và Mẫn Tổ Tổ đã dậy từ sớm, chuẩn bị hết mọi thứ rồi đợi họ hàng đến chúc tết.

Bình thường mọi người đều bận rộn, chỉ có ngày tết mới có cơ hội gặp nhau, người một nhà gặp nhau cũng thân thiết hơn bình thường. Họ hàng nhà họ Lục rất đông, bạn bè trong giới kinh doanh của Lục Lệ cũng không ít, mọi người nhân lúc còn sớm đến chúc tết, ngồi một chút rồi cũng đứng dậy rồi đi.

Năm xưa Mẫn Tổ Tổ là diễn viên, phạm vi quan hệ xã hội của bà cũng rộng. Những bà dì, thím tới đây, ai ai cũng rất hào hoa phong nhã, tuy đã lớn tuổi rồi nhưng phong độ năm đó vẫn chẳng giảm là bao.

"Tổ Tổ, trong mấy người chúng ta, bà là người lấy được người chồng tuyệt nhất đấy." Bác gái mặc áo khoác lông chồn trắng muốt ngồi bên ngoài nói, giọng nói tràn đầy hâm mộ, "Mới đầu lúc bà bước vào nhà họ Lục, cũng âm ỉ một trận ấy nhỉ."

Mẫn Tổ Tổ khẽ cười, nhắc chén trà lên nhấp một ngụm. Nhà họ Lục làm kinh doanh lâu đời, Lục Lệ còn là con trai cả, nhưng xuất thân của Mẫn Tổ Tổ rất bình thường, hơn nữa bà còn là diễn viên, chỉ nói nghề nghiệp của bà thôi cũng đủ để cho người nhà họ Lục bàn ra tán vào rồi.

Mới đầu Lục Lệ ra quyết định như vậy, thậm chí còn không nghe theo lời ba mẹ lấy một thiên kim tiểu thư mà chọn bà, quả thật đã thành đề tài bàn tán cho người ta một thời gian.

Trên lầu ba lại yên tĩnh một cách bất ngờ. Ở trước tay vịn cầu thang được chạm khắc tỉ mỉ, Quyền Sơ Nhược mặc váy ngủ, thích thú dựa vào cầu thang, lặng lẽ đứng nghe tiếng nói chuyện ở lầu dưới.

Cũng không phải là cô cố tình nghe lén, mà là mấy người này họ nói chuyện quá lớn tiếng, cô lại ngủ không sâu, bị họ đánh thức từ sớm rồi. Đã không ngủ được rồi, nằm trên giường với người đàn ông kia lại càng nguy hiểm hơn, vậy thì cô chỉ có thể ra ngoài này hít thở không khí một chút thôi.

Ai ngờ ra đây lại nghe được mấy người này nói chuyện, mà Quyền Sơ Nhược cũng thừa nhận mình có chút tâm tư nhỏ. Lòng hiếu kỳ có ai mà không có chứ, hơn nữa lại còn là câu chuyện tình yêu của bố mẹ chồng nữa, cô chớp chớp mắt, nhưng lại chẳng nghe thấy phần sau nữa, hơi thất vọng trong lòng.

Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì nữa? Quyền Sơ Nhược bĩu môi, thầm nhủ, sau này phải tìm một cơ hội để hỏi Lục Cảnh Hanh mới được!

"Không ngờ đến, em còn có sở thích này nữa."

Lưng cô cảm nhận được một sự ấm áp, ngay sau đó là hơi thở như một ngọn lửa nóng bỏng của người đàn ông quấn lấy bên tai cô.

Quyền Sơ Nhược khẽ nhủ đôi mày thanh tú, không dám lớn tiếng: "Anh dậy rồi hả?"

"Ừ." Lục Cảnh Hanh cúi đầu, đôi môi mỏng hôn nhẹ dọc theo gò má của cô, rồi lại nhẹ hạ xuống vai cô hôn khẽ.

Nụ hôn của anh thật nóng bỏng, cả người Quyền Sơ Nhược cũng nóng lên. Cô đứng trước cầu thang, sợ có ai ngẩng đầu lên nhìn thấy, cô vội vàng đưa tay ra kéo anh: "Đừng đùa nữa."

"Anh không đùa." Lục Cảnh Hanh cũng không tính dừng lại, hai tay anh vòng qua hông ôm lấy cô, nhấc bổng cô lên đặt trên tay cầu thang. Anh tiến lên phía trước, dáng người cao lớn đứng thẳng ngay trước mặt cô.

"Lục Cảnh Hanh!"

Quyền Sơ Nhược sợ mà kêu lên, lại vì mình nói quá to mà giật mình đổi sắc mặt. Cô khẽ cắn môi, liếc mắt xuống dưới lầu, sau đó thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, "Thả em xuống."

"Không thả." Lục Cảnh Hanh cong môi, rất hưởng thụ cảm giác được cô vì sợ hãi mà hai tay ôm chặt lấy anh. Anh hơi cúi đầu, đôi mắt đen sáng ngời chăm chú nhìn cô, cười nói: "Trừ khi..."

Anh cố ý ngân dài ra, Quyền Sơ Nhược không nhịn được, hỏi: "Trừ khi cái gì?"

"Em chúc tết anh." Lục Cảnh Hanh nhìn ngọn lửa nhỏ rực cháy trong mắt cô, khóe miệng nở một nụ cười vô tội.

Chúc tết? Quyền Sơ Nhược ngẩn người, cảm thấy điều này cũng đơn giản quá?! Theo sự hèn hạ vô si của Lục Cảnh Hanh, anh nên yêu cầu mấy điều không biết xấu hổ mới đúng.

"Không được nghĩ xấu chồng em!" Ngón tay của người đàn ông chạm lên môi cô, ánh mắt sắc bén, "Anh cũng đâu có... xấu xa như em nghĩ chứ."

Phụt ———

Quyền Sơ Nhược bật cười, anh đã như vậy rồi lại còn giả bộ trong sạch?!

Nhìn thấy mắt anh híp lại, Quyền Sơ Nhược tỉnh táo phân tích tình hình hiện tại, vội vàng nói: "Năm mới vui vẻ!"

Đôi môi cô nở ra một nụ cười, đôi mắt cũng sáng lên tỏa ra những tia ấm áp.

Lục Cảnh Hanh ngẩn ngơ, hai tay lại siết chặt lại, ôm cô từ trên lan can xuống, quay người đi vào phòng ngủ.

"Đùa chán chưa?" Quyền Sơ Nhược sợ hãi, ánh mắt của anh cho thấy anh lại muốn lăn lộn trên giường nữa rồi. Cô cầm nín trong lòng, hạ giọng phản kháng: "Ở bên dưới toàn là khách cả, anh muốn làm trò cười sao?"

Người trong ngực cứ ngọ nguậy mãi, Lục Cảnh Hanh giữ cô cũng vất vả. Anh cau mày, cúi đầu hôn vào môi cô, cuối cùng cũng làm cho cô yên lặng được một chút.

"Vậy mới ngoan chứ." Lục Cảnh Hanh hôn nhẹ vào chóp mũi của cô, ngẩng đầu trên tiếng thở dốc của người nào đó phía dưới. Anh đưa tay lên vén mái tóc dài của Quyền Sơ Nhược ra, gương mặt tuấn tú lại đi tiếp xuống phía dưới rồi dừng lại ở cổ cô.

Vẫn chưa xong?

Quyền Sơ Nhược nóng nảy, cô đưa cùi trỏ lên hých vào mặt anh, may là Lục Cảnh Hanh phản ứng nhanh nhẹn, lòng bàn tay vững vàng đẩy tay cô ra.

"Thật bạo lực." Lục Cảnh Hanh xoay xoay tay, khéo léo đặt tay cô lên ngực mình. Anh mở lòng bàn tay ra, đưa món đồ cầm trong tay lên trước mặt cô: "Tu tưởng của anh rất thuần khiết mà."

Trong tay anh là một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là kim cương được mài thành hình kỉ lệ, cũng không giống như hình dáng của những sợi dây chuyền bình thường khác.

"Đây là?" Quyền Sơ Nhược mở to mắt nhìn, nghi hoặc hỏi.

Lục Cảnh Hanh cong ngón tay, đưa trước dây chuyền đến trước mặt cô, nói: "Sao, đến cả ngôi sao may mắn của mình cũng không nhận ra nữa hả?"

"Hả?" Quyền Sơ Nhược lơ mơ, "Ngôi sao may mắn của tôi?"

"Đúng vậy." Lục Cảnh Hanh khẽ cười, mở khóa của sợi dây chuyền ra, nét mặt nghiêm túc mà đeo dây chuyền lên cho cô, "Lần trước anh đã nói rồi, lúc về sẽ tặng cho em một ngôi sao, cái này coi như là quà mừng năm mới đi."

Sợi dây chuyền được đeo lên cổ cô, chiều dài vừa phải, chỉ thấp hơn xương quai xanh một đốt ngón tay. Viên kim cương được mài thành hình thù khác thường kia tỏa ra ánh sáng chói mắt.

"Rất hợp với em." Khóe mắt của Lục Cảnh Hanh cũng nhuộm ý cười, rất hài lòng nhìn vào thành quả của mình.

Quyền Sơ Nhược nhìn vào trong gương, lại cau mày một lần nữa: "Thực sự là ngôi sao may mắn của tôi?"

"Cái này được làm theo ngôi sao mà em nói với tỷ lệ được thu nhỏ lại đây," Lục Cảnh Hanh đắc ý ngược cầm lên, kiên nhẫn giải thích, "Hình dáng mà viên kim cương này được mài thành, giống y hệt với ngôi sao may mắn của em."

Quyền Sơ Nhược mím môi, không kìm được mà đưa tay lên đặt trên mặt dây chuyền, ngón trỏ khẽ vuốt nhẹ. Đây là ngôi sao may mắn của cô!

Khóe mắt hiện lên một nụ cười, Quyền Sơ Nhược ngẩng mặt lên, đôi môi đỏ mọng khẽ hôn vào cầm anh: "Cảm ơn."

Câu cảm ơn này, là lời nói thật lòng của Quyền Sơ Nhược. Tuy là cô không hiểu mấy thứ này lắm, nhưng nghe anh nói là làm theo tỉ lệ của ngôi sao may mắn của cô, cô cũng biết được đặt làm cái này không dễ, hơn nữa giá trị chắc chắn cũng không hề rẻ.

Cốc cốc cốc ———

Ngoài kia có người gõ cửa, Lục Cảnh Hanh không vui cau mày, "Chuyện gì?"

"Cậu ba, ông chủ và bà chủ gọi cậu và mợ ba xuống lầu, họ hàng trong nhà cũng đến hết rồi." Người giúp việc không dám đẩy cửa đi vào, chỉ dám đứng ở bên ngoài trả lời.

Quyền Sơ Nhược vừa nghe có tiếng động, lập tức lấy lại tinh thần. Cô cúi đầu chạy vào phòng tắm, tiện tay khóa cửa lại. Động tác của cô chắc chắn sẽ chậm hơn Lục Cảnh Hanh, cho nên cô phải chiếm phòng tắm trước, nếu không nhất định sẽ bị mẹ chồng mắng.

Lục Cảnh Hanh cong môi, sau khi đuổi người giúp việc đi thì mất mát mà bủn rủn. Anh thấy Quyền Sơ Nhược căng thẳng thì cũng không trêu cô nữa. Hôm nay khách đến khá đông, không tiện đùa nghịch. Anh không muốn bố mẹ có ấn tượng xấu gì với cô.

Nửa giờ sau, Lục Cảnh Hanh đưa Quyền Sơ Nhược xuống dưới lầu. Hai người cũng nhanh nhẹn, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thần thanh khí爽 bước xuống lầu, còn Quyền Sơ Nhược đáng thương, lúc tìm quần áo mới phát hiện ra, chiếc váy màu đen ban đầu không mặc được nữa rồi.

Tại sao lại không mặc được nữa? Bởi vì đó là chiếc váy có cổ thấp, nhưng Quyền Sơ Nhược tắm xong mới phát hiện ra, trên cô mình toàn là mấy vết hồng xanh xanh tím tím, đậm đậm nhạt nhạt, cơ bản là không che giấu được.

Bất đắc dĩ lắm cô mới thay một bộ đồ được chuẩn bị sẵn ở đây. May mà ban đầu lúc họ mới kết hôn, Mẫn Tố Tố chuẩn bị cho con dâu không ít quần áo, để tiện cho lúc họ về nhà tắm rửa thì thay.

Mẫn Tố Tố thích những gam màu nóng, nên quần áo chuẩn bị cho Quyền Sơ Nhược cũng rất nổi bật. Cô chọn ra một chiếc váy nhưng dài màu hồng nhạt, cổ áo nửa cao, miễn cưỡng che được những vết hồng trên cổ.

Màu hồng phấn là màu mà những cô gái trẻ thích nhất, Quyền Sơ Nhược cũng không muốn giả bộ làm gì, mà những màu có thể chọn lại nhiều như vậy. Cô đứng trước gương lớn, xoa mái tóc dài xuống, sợi dây chuyền kim cương trên cổ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trái tim cô cũng ấm lên, ngón tay đang cầm cặp mắt kính khẽ buông ra, cuối cùng cô không đeo kính lên.

Lúc đi xuống cầu thang, bóng dáng hai người đang bước xuống hấp dẫn lấy tầm mắt của mọi người.

Mẫn Tố Tố ngược mắt nhìn sang, sau khi ngơ ngác một lúc, khóe mắt bà dần hiện lên sự vui vẻ. Con trai mình đẹp trai, điều này không thể nghi ngờ gì rồi. Nhưng Quyền Sơ Nhược hôm nay, lần đầu tiên cô phối đồ làm bà thấy hài lòng.

Mới đầu chọn người con dâu này, Mẫn Tố Tố đã từng không ưng tuổi tác của cô, tuy là cô nhỏ tuổi hơn Lục Cảnh Hanh, nhưng so với mấy cô gái trẻ hai mươi mấy tuổi, cô hơi già.

Cuối cùng suy nghĩ đến vấn đề và vị thế của nhà thông gia, bà mới gật đầu đồng ý.

Nhưng bây giờ hai người ở cùng một chỗ, trái tim vốn đang lo lắng của Mẫn Tố Tố cũng yên lặng. Hai đứa trẻ xứng đôi biết bao, rõ ràng anh và cô là một đôi trời sinh mà!

Lục Cảnh Hanh nhìn chằm chằm vào người đang sánh bước với mình, năm ngón tay nắm chặt lại, đan xen với từng ngón tay của cô.

Trong chốc lát, mười ngón tay đan xen với nhau, trái tim rung động, đầu chỉ có một chữ?

Mùng một, từ sớm đến tối, trừ lúc ăn tối là có thể ngồi được một chút ra, dường như là cả ngày Quyền Sơ Nhược đều phải đứng. Cô không thích kiểu xã giao này, nhưng sinh ra ở trong gia tộc như vậy, chung quy là không tránh được.

Gần nửa đêm nhà họ Lục mới trở nên yên tĩnh. Cả ngày hôm nay Mẫn Tố Tố cũng hơi mệt rồi, bà nhẹ giọng nói: "Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, về phòng nghỉ ngơi sớm đi."

Bà vừa nói xong, mấy người con trai cũng đưa vợ mình về phòng.

Trở lại phòng ngủ, Quyền Sơ Nhược nằm phịch xuống giường, ngay cả sức lực để than mệt cũng không có. Trời ạ, lượng calo bị tiêu hao hôm nay, có khi còn nhiều hơn so với việc mở phiên tòa ấy!

"Anh đi tắm trước." Lúc Cảnh Hanh vỗ hông cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Quyền Sơ Nhược nằm lý ở trên giường, khẽ "Ừ" một tiếng, cơ bản là chẳng có sức để động dậy. Cho đến khi Lục Cảnh Hanh tắm xong đi ra ngoài, cô đã nhắm mắt ngủ thiếp đi từ lâu rồi, hơi thở đều đều.

Đúng là một muốn chết mà.

Lục Cảnh Hanh vươn tay ra ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô vào trong chăn rồi cúi đầu hôn một cái lên trán cô. Bất cô tươi cười cả một ngày tiếp đón mấy người khách khứa họ hàng khó dây dưa kia đúng là làm khó cô rồi.

Cầm chiếc khăn được thấm nước ẩm đến, Lục Cảnh Hanh nhẹ nhàng lau người cho cô. Biết cô thích sạch sẽ, nếu không phải là quá mệt mỏi, cô tuyệt đối sẽ không đi ngủ mà không tắm.

Không lâu sau, Lục Cảnh Hanh tắt đèn đầu giường, hài lòng ôm người bên cạnh đi vào giấc ngủ.

Mùng hai tết, con rể phải tới nhà bố mẹ vợ. Phạm Bồi Nghi đã chuẩn bị từ sớm rồi, bà phân phó cho người giúp việc chuẩn bị thức ăn, hầu hết là những món mà con gái và con rể cùng thích.

"Mẹ!"

Quyền Sơ Nhược kêu lên từ xa, ôm lấy cổ Phạm Bồi Nghi làm nũng.

"Cái đứa này." Phạm Bồi Nghi cung chiều cười, bởi vì sự thân mật của con gái mà vui vẻ, "Sao lại còn làm nũng nữa?"

"Con không được làm nũng sao?" Quyền Sơ Nhược bĩu môi, bất mãn lắm lắm. Cô cọ cọ đầu vào ngực mẹ, nói: "Con mệt chết rồi."

Phạm Bồi Nghi đánh yêu cô một cái, "Không được nói lung tung."

Lục Cảnh Hanh ở phía sau cũng đi đến, khẽ cười giải thích với bà, "Mẹ, hôm qua nhà chúng con có nhiều khách đến."

Nghe vậy, Phạm Bồi Nghi đã hiểu rõ, bà gật đầu một cái bảo họ vào nhà.

"Bà nội, năm mới vui vẻ." Lục Cảnh Hanh đi trước, nhận được một bao lì xì lớn.

Quyền Sơ Nhược bĩu môi nói: "Bà thiên vị."

Bà nội Quyền ngồi ở trên ghế sofa, ánh mắt sáng lên ý cười vui vẻ, "Là miệng con không ngọt bằng miệng Cảnh Hanh, trách ai được chứ?"

"Bà nội!" Quyền Sơ Nhược phùng má nhìn bà, nói: "Trước kia Yến Thác cũng nói rằng bà thiên vị, giờ con mới phát hiện ra, bà đúng là thiên vị rõ nhiều ấy!"

"Ha ha ——"

Bà nội Quyền hiếm lắm mới vui như hôm nay, không mắng cô. Bà cười tùm tùm đứng lên, ném lại cho cháu gái một câu: "Bà thích thiên vị đấy, cháu làm gì được nào?!"

"..." Quyền Sơ Nhược cạn lời.

Lục Cảnh Hanh ở bên cạnh nhìn cười đến mức suýt nội thương. Cuối cùng anh cũng hiểu cái tính bốc đồng phách lối của chị em nhà họ Quyền là từ đâu mà ra rồi, thì ra là được di truyền từ bà nội!

"Anh còn cười!" Quyền Sơ Nhược không có chỗ xả giận, đấm một cái vào đùi Lục Cảnh Hanh.

Lục Cảnh Hanh bị đấm đau, cầu cứu nói: "Bà nội, Sơ Nhược đánh con!"

"Thèm đòn hả?!" Bà nội quay đầu lại, ánh mắt hung ác cấp một liếc qua. Quyền Sơ Nhược nhút nhát, vội vàng buông tay ra.

Hai đứa bé này đùa nghịch, Phạm Bồi Nghi nhìn cũng thấy vui. Nhưng bà cũng thương con gái, thấy sắc mặt cô không tốt lắm cũng biết được, hôm qua cô rất mệt mỏi. Bà vội đuổi hai đứa lên lầu, "Hai đứa lên trên nằm nghỉ một lát đi, tí nữa ăn cơm mẹ gọi các con xuống."

"Ba đâu ạ?" Quyền Sơ Nhược hơi ngượng.

"Ba con có chút việc, đến trưa sẽ về." Phạm Bồi Nghi kéo tay con rể, đẩy về phía cầu thang.

Lục Cảnh Hanh nắm lấy tay cô, nói nhỏ bên tai: "Đưa anh đi thăm phòng ngủ của em đi."

Quyền Sơ Nhược hạ mi, xoay người dẫn anh đi lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, vật dụng và đồ trang trí bên trong chẳng mang hơi thở của phái nữ chút nào cả. Theo lẽ thường, phòng ngủ của con gái sẽ được trang trí bằng màu hồng phấn, những con thú bông có bộ lông nhung mềm mại, nhưng món đồ trang trí bằng thủy tinh.

Nhưng trong phòng ngủ của cô không có những thứ này.

Vật dụng màu trắng, giấy dán tường màu xanh da trời, những món đồ trang sức hay vật trang trí khác cơ bản là không có.

Căn phòng này sạch sẽ ngăn nắp, đúng với phong cách của cô luôn. Trên mặt bàn là những tập tài liệu dày được chia thành từng chồng, mỗi tập tài liệu đều được phân loại sắp xếp kỹ. Phía sau bàn học là một giá sách lớn, bên trên là rất nhiều sách.

Vật được cho là đồ trang trí duy nhất, chính là một dây giấy khen dài ghi lại tuổi thơ của Quyền Sơ Nhược.

Lục Cảnh Hanh hít mắt, cất bước đi đến phía đó. Ánh mắt của anh chuẩn xác đặt lên một tờ giấy khen trong đó, đôi mắt khẽ lóe lên. Dường như tình huống ngày hôm đó lại hiện lên trước mắt anh, sau khi tốt nghiệp, anh được nhà trường mời về để trao giải cho cuộc thi biện luận, mà trong cuộc thi biện luận đó, người đạt giải nhất chính là Quyền Sơ Nhược.

Chuyên ngành đại học của Lục Cảnh Hanh là ngành luật, ban đầu anh tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, nhưng lại về nhà tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc, từ bỏ chuyên ngành của anh.

Hôm đó ở trong hội trường lớn, Lục Cảnh Hanh ngồi ở vị trí giám khảo, nghe những lời biện luận sắc bén của lớp đàn em, anh chỉ cảm thấy lớp người trẻ đúng là tài giỏi. Anh đặc biệt chú ý đến một cô gái thanh tú, bởi vì lập luận và luận cứ của cô làm cho người ta cảm thấy mới mẻ, có thể đẩy đối thủ vào góc chết.

Phong cách này, hơi giống với anh. Lục Cảnh Hanh cong môi, đặc biệt chú ý đến cô.

Kết quả không ngoài dự đoán, cô bé kia bộc lộ tài năng của mình. Tuy chỉ là cuộc thi biện luận cấp trường, nhưng mọi người đều biết rằng học sinh tốt nghiệp từ trường này ra, hầu như sau này đều trở thành luật sư nổi tiếng trong giới.

Giáo viên hướng dẫn để cho Lục Cảnh Hanh lên sân khấu trao giải, anh cầm lấy giấy khen nhìn một chút, lúc trao giải, cô bé kia ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thật sáng, trên mặt cũng không có biểu cảm gì lớn, "Cảm ơn."

"Ghen tỵ với tôi hả?"

Bên tai truyền đến một tiếng cười nhạo, Lục Cảnh Hanh quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Quyền Sơ Nhược. Khóe mắt anh giật giật, giọng nói trầm xuống, "Em còn nhớ cuộc thi biện luận tham gia ở trường không?"

"Nhớ chứ." Quyền Sơ Nhược không nén được sự đắc ý, "Đó là lần đầu tiên tôi giết bọn họ đến không còn một manh giáp."

"Rồi sao nữa?" Lục Cảnh Hanh gật đầu, đúng là một manh giáp cũng chẳng giữ lại cho người ta. Một mình cô đối đầu với năm bạn học nam.

Quyền Sơ Nhược nhún vai, chỉ vào tờ giấy khen kia, nói: "Sau đó thì có tờ giấy khen này."

Lục Cảnh Hanh mỉm cười, "Vậy còn người trao thưởng cho em thì sao?"

"Ai biết." Quyền Sơ Nhược mỉm cười, chẳng thêm đề ý chút nào.

Nét mặt của cô rõ ràng là làm tổn thương lòng tự ái của Lục Cảnh Hanh. F*ck! Nói thế nào đi chăng nữa thì anh cũng là một chàng trai ngọc thụ lâm phong, sao cô gái này lại chẳng có chút ấn tượng nào với anh chứ, một chút cũng không có?

"Sao vậy?" Quyền Sơ Nhược thấy anh cau mày, quan tâm hỏi.

Lục Cảnh Hanh giật tái mặt, đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, ngay sau đó là âm thanh quen thuộc vang lên: "Di Quyền Quyền, di Quyền Quyền."

Quyền Sơ Nhược nghe thấy giọng của Liêu Đồng, mỉm cười đi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ mở ra, khóe mắt Lục Cảnh Hanh trầm xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên. Người ta toàn chúc tết vào mừng một, Liêu Phàm lại

tới vào mừng hai, tấm lòng Tư Mã Chiêu này, chẳng cao minh chút nào cả?!

__Hết chương 22__

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Gắn Bó Keo Sơn

Editor: Rùa Lười

Buổi trưa, mọi người trong nhà ngồi bên nhau ăn bữa cơm năm mới thật vui vẻ.

Liêu Phàm vốn là muốn đưa con gái về rồi, nhưng Quyền Chính Nham về nhà nhìn thấy họ, vui vẻ mà kêu hai người ở lại. Lâu rồi không gặp, mỗi lần thấy anh Quyền Chính Nham đều cảm thấy như thấy mình lúc trẻ.

Trước bàn ăn, Quyền lão phu nhân ngồi ở ghế đầu tiên, khoe miệng bà hiện lên ý cười nhẹ. Bà kéo Liêu Đồng đến bên cạnh, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho bé, ánh mắt khó che giấu sự yêu thương.

Đứa bé này mệnh khổ, không có mẹ từ bé, Liêu Phàm lại không thường xuyên ở nhà, sao có thể làm cho người ta hết lo lắng chứ.

Trên bàn ăn, Phạm Bồi Nghi ngồi ở chỗ ngoài cùng để tiện gấp đồ ăn cho mọi người. Quan hệ giữa nhà họ Liêu và nhà họ Quyền rất tốt, hơn nữa Liêu Phàm còn rất kính trọng ngưỡng mộ Quyền Chính Nham, mỗi năm ngày mừng một mừng hai tết anh đều đến nhà chúc tết.

Quyền Sơ Nhược ngồi ở chỗ của mình, gương mặt không có biểu cảm gì khác thường, cô rất bình tĩnh. Khi gặp ánh mắt của Liêu Phàm cô cũng không có quá nhiều cảm xúc, hoặc là mỉm cười, hoặc là hạ mi thu mất lại.

Thật ra thì cũng không phải là Liêu Phàm cố ý đợi đến mừng hai mới đến chúc tết mà là mừng một hàng năm anh đều phải trực ban, mừng hai mới có thể về nhà, ở nhà nhiều nhất cũng chỉ có ba ngày, sau đó lại quay về đơn vị.

Hầu như mọi năm đều như vậy, nếu như lúc đó anh còn có nhiệm vụ thì Tết cũng không thể về nhà.

Những năm qua, Quyền Sơ Nhược cũng có một thói quen, mừng hai tết cô nhất định sẽ về nhà. Bởi vì bình thường gặp anh rất khó, một năm cũng chỉ có mấy ngày như vậy, cho nên chỉ cần có cơ hội thì cô sẽ rất quý trọng.

Nhưng hôm nay, cô hạ mắt, cảm xúc trong lòng thật phức tạp.

Quyền Chính Nham lấy rượu ngũ lương quý giá ra, hết sức phấn khởi mở bình rượu: "Cảnh Hanh, con uống được cái này không?"

Bình thường con rể không uống rượu được, Quyền Chính Nham quan tâm hỏi.

"Để con rót cho." Lục Cảnh Hanh khẽ mỉm cười, nhận chai rượu từ tay bố vợ, đứng dậy rót rượu cho mọi người.

Năm nay rất vui, Quyền lão phu nhân cũng giờ chén lên, ý bảo Lục Cảnh Hanh rót đầy cho bà.

"Nửa chén thôi nha." Lục Cảnh Hanh khẽ cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Rượu này cất giữ lâu rồi, sẽ dễ bị say."

Quyền lão phu nhân nói chuyện ở nhà, từ trước đến giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Bao nhiêu chuyện to chuyện nhỏ, không ai dám cò kè mặc cả với bà. Ngay cả chị em họ Quyền bình thường được cưng chiều cũng từng bị ăn mắng không ít.

Nhưng hôm nay Lục Cảnh Hanh mở miệng, bà nội Quyền cũng chẳng nói gì, gương khoe môi lên uống rượu.

Quyền Sơ Nhược chớp chớp mắt, trong lòng lại càng không phục, cô chụp gương mặt tươi cười ôn hòa của bà nội lại rồi gửi cho Quyền Yến Thác, còn kèm lời nhắn: "Mao mao, chị cảm thấy chúng ta bị phân biệt đối xử."

Rất nhanh sau đó, Quyền Yến Thác trả lời bằng một icon mặt đầy nước mắt, nói hùa theo: "Chị, chúng ta cần phải nổi dậy!"

Sau đó, Quyền Sơ Nhược cũng gửi lại anh một icon nắm chặt tay, anh cũng trả lời lại y hệt thế. Hai chị em, đạt được nhận thức chung trong im

lặng.

"Làm gì đấy?" Lục Cảnh Hanh thấy cô cúi đầu nhìn mãi vào điện thoại, tò mò hỏi.

Quyền Sơ Nhược không có biểu cảm gì, cất điện thoại đi, đẩy cái ly trước mặt đến trước mặt anh: "Rót cho em một chén."

Tuy không nghiện rượu nhưng nhìn thấy rượu là cô lại hơi thèm. Quyền Sơ Nhược ngước mắt lên, nhìn chằm chằm chai rượu trong tay Lục Cảnh Hanh.

"Không có phép tắc gì cả." Quyền Chính Nham cau mày, trầm giọng trách móc một câu.

Từ lượng của cô không phải muốn luyện mà ra, mà là có từ trong bụng mẹ rồi. Phạm Bồi Nghi bĩu môi, thầm nghĩ làm cha trách con mà cũng không nghĩ xem cái thói xấu này là di truyền từ ai?!

Ngón tay cầm ly rượu của Liêu Phàm khẽ động, anh đang muốn mở miệng, lại thấy Lục Cảnh Hanh đưa ly rượu trong tay của mình cho cô: "Uống đi, chỉ cho em uống nửa chén thôi."

"Keo kiệt!" Quyền Sơ Nhược cúi đầu lăm bằm một câu, thầm nghĩ nửa chén chẳng bỏ là bao. Bình rượu này được ba cất giữ từ lúc cô mới lên đại học, đến giờ cũng được mười năm rồi, không uống thì thật là tiếc?!

Cầm ly rượu anh đưa lên, Quyền Sơ Nhược ngửa đầu uống cạn chén, nấn nguyện mà nhếch mày: "Ừm, rượu này quả là không tồi."

Lục Cảnh Hanh nhanh tay cầm lại chén rượu, sau khi rót đầy thì nói nhỏ bên tai cô, quả nhiên là nhận được một cái lườm hung ác của cô.

"Di Quyền Quyền," Liêu Đồng bỗng nhiên gọi, giọng nói có vẻ buồn buồn, "Dạo này sao đi không đến thăm con?"

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt buồn bã thất vọng của nó, trái tim cô như bị buộc chặt lại: "Xin lỗi Đồng Đồng, dạo này đi bận nhiều việc quá."

"Thì ra là vậy," Liêu Đồng gặm đuôi gà, khuôn mặt nhỏ lại nở nụ cười, "Vậy thì con tha thứ cho đi đó."

Bé lau lau bàn tay đầy dầu vào khăn giấy rồi giờ tay về phía Quyền Sơ Nhược, "Nhưng đi phải đồng ý, sau này tuần nào cũng phải nghe điện thoại của con, nếu đi bận nhiều việc thì con muốn đến thăm đi."

Kể từ khi Liêu Đồng ra đời, Quyền Sơ Nhược rất quan tâm và yêu thương nó. Có những lúc việc cô làm giống như hành động của một người mẹ. Hôm nay đưa bé yêu cầu như vậy, Quyền Sơ Nhược cảm thấy tim mình như ê ẩm đi, rất khó chịu.

Dạo này, vì tình cảm của riêng cô mà cô đã không để ý đến nó. Tâm hồn của trẻ con là thuần khiết và vô tội, dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không muốn làm tổn thương đến Tiểu Đồng.

"Di hứa." Quyền Sơ Nhược vươn tay ra ngoắc lấy ngón út của Liêu Đồng, ánh mắt chứa ý cười.

Phạm Bồi Nghi nhìn con gái mình, lại nhìn ánh mắt đắm chiêu của Liêu Phàm ngồi ở phía đối diện, khẽ thở dài.

"Ba, ba, đi Quyền Quyền đồng ý rồi." Liêu Đồng đặt đĩa xuống, quay về phía Liêu Phàm báo tin vui cho anh.

Liêu Phàm lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, xoa xoa đầu con gái, ánh mắt hướng về phía Quyền Sơ Nhược, "Sơ Nhược, cảm ơn em."

Lại là cảm ơn.

Quyền Sơ Nhược hạ mi xuống, ngay cả một cái mỉm cười cũng không cho anh.

Liêu Phàm nhìn thấy nét mặt của cô, dường như cũng không để ở trong lòng. Anh cầm ly rượu lên, ngửa đầu rót cả ly rượu vào trong miệng. Vị cay truyền đến mũi, anh hít một cái, dường như vừa có một tia sáng vụt qua.

Ăn cơm trưa xong, Quyền Chính Nham và Liêu Phàm đều uống quá nhiều. Phạm Bồi Nghi đỡ Quyền Chính Nham về phòng ngủ, người giúp việc cũng dọn dẹp cho bàn ăn thật sạch sẽ.

Liêu Phàm uống không ít, bước đi cũng chân nam đá chân chiêu. Bao nhiêu năm như thế, đây là lần thứ hai Quyền Sơ Nhược thấy anh say rượu.

Lần đầu tiên, hình như là hôm cô kết hôn. Hôm đó Liêu Phàm đi làm nhiệm vụ bị thương, mới đầu cô cứ tưởng là anh sẽ không đến, nhưng lúc mới bắt đầu tiệc rượu cô lại thấy anh xuất hiện. Lúc đấy trong lòng Quyền Sơ Nhược còn thầm vui về một chút.

Nhưng cô nhìn kĩ anh, không thấy anh có bất kì biểu cảm gì khác thường. Không tức giận, không thất vọng, lại càng không buồn.

Tiệc rượu của hôn lễ bắt đầu, hôm đó Quyền Chính Nham gả con gái đi, vui vẻ không thôi. Liêu Phàm đỡ rượu giúp ông, kết quả là ba uống say khướt, anh cũng uống nhiều rượu.

Quyền Sơ Nhược thờ dài, ánh mắt lạng xuống. Tính tình của Liêu Phàm rất tốt, uống rượu say cũng không ói, cũng sẽ không náo loạn, cùng lắm thì cũng là đi không vững, nói chuyện không lưu loát.

"Đi thôi." Lục Cảnh Hanh kéo tay Quyền Sơ Nhược, ý là muốn đưa Liêu Phàm về nhà.

Thấy Liêu Phàm tựa vào ghế sofa, Quyền Sơ Nhược bĩu môi, thầm nghĩ chắc chắn cô không đỡ anh dậy được. Cô đứng lên, gọi Liêu Đồng tới, mặc áo ấm cho đứa nhỏ trước.

"Đội đi." Vừa đi đến trước cửa, Quyền Sơ Nhược kêu Lục Cảnh Hanh. Cô cầm cái khăn quàng cổ trên ghế sofa lên, chạy đến phía trước Liêu Phàm, kiễng chân lên quàng vào cổ cho anh.

"Trời lạnh, anh ấy phải quàng khăn." Quyền Sơ Nhược buông tay ra, dặt bàn tay nhỏ bé của Liêu Đồng bước lên phía trước mở cửa.

Lục Cảnh Hanh ngẩn người, liếc mắt nhìn vào cái khăn quàng cổ của Liêu Phàm, ánh mắt bỗng nhiên trở nên suy tư.

Liêu Phàm bị thương ở gáy từ trước khi cô kết hôn, sau đó bác sĩ đã dặn kỹ rằng không nên để cổ bị lạnh, mùa đông ra ngoài thì nhất định phải quàng khăn để giữ ấm. Chiếc khăn anh đang mang bây giờ là do cô đặc biệt mua từ nước ngoài về cho anh.

Lông nhung một trăm phần trăm, sọc kẻ hai màu đen trắng, rất hợp với khí chất của Liêu Phàm. Giá của cái khăn này không rẻ chút nào, Quyền Sơ Nhược đã tìm rất lâu, nhìn thấy cái này thấy ưng ý mới mua.

Cô dắt Liêu Đồng đi trước dẫn đường cho Lục Cảnh Hanh. Con đường này rất ngắn, nhưng hôm nay lúc đi, cô rất bình tĩnh. Mặc dù có bao nhiêu chuyện cũ như hiện lên trong đầu, cô cũng thần nhiên đối mặt.

"Đến rồi." Đi đến trước cửa nhà họ Liêu, Quyền Sơ Nhược buông tay Liêu Đồng ra, xoay người đi đến phía bên kia Liêu Phàm, nhắc tay anh lên, đỡ anh vào nhà cùng Lục Cảnh Hanh.

Ba mẹ Liêu đều ở đây, gặp Quyền Sơ Nhược thì cũng rất vui. lát sau, thu xếp cho Liêu Phàm xong, Quyền Sơ Nhược cũng không ở lại lâu, cô chỉ chào hỏi vài câu ngắn gọn rồi đưa Lục Cảnh Hanh ra ngoài.

Trên đường về, hai tay Quyền Sơ Nhược nhét trong túi áo, cúi đầu nghĩ ngợi gì đó. Cô không phát hiện ra ánh mắt u ám của người đàn ông bên cạnh mình, anh luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thất thần của cô, ánh mắt như sóng nước cuộn cuộn.

Ăn cơm tối nhà xong Quyền Sơ Nhược mới đi về. Tết là ngày đoàn tụ, cho dù cô có lạnh lòng thì cũng sẽ lưu luyến gia đình.

Ở ngoài cửa, Quyền Sơ Nhược kéo cánh tay Phạm Bồi Nghi: "Ba thế nào rồi? Say lắm sao?"

"Còn tạm." Phạm Bồi Nghi nắm lấy bàn tay cô, "Tỉu lượng của ba con con còn không rõ sao?"

Quyền Sơ Nhược gật đầu một cái, không hỏi nữa.

Lục Cảnh Hanh vòng tay qua hông cô, khẽ cười nói: "Mẹ, chúng con về đây."

"Ừ, trên đường nhớ lái xe cẩn thận." Phạm Bồi Nghi đưa cho Lục Cảnh Hanh một cái túi lớn, trong đó toàn là thức ăn mà Quyền Sơ Nhược thích ăn. Bình thường cô làm việc vất vả, cũng chỉ có mấy ngày tết mới được nghỉ ngơi.

Lên xe, Lục Cảnh Hanh khởi động xe. Quyền Sơ Nhược còn nhìn cửa nhà mình mãi, khẽ cười vẫy tay với Phạm Bồi Nghi, ý bảo bà ở bên ngoài lạnh, nhanh đi vào trong nhà.

"Không muốn về?" Lục Cảnh Hanh nhìn cô hỏi, thấy cô mím môi gật đầu.

Hai tay cầm tay lái, Lục Cảnh Hanh lái xe ra khỏi sân nhà, anh đưa một tay ra nắm tay cô, đan vào năm ngón tay của cô, giọng nói ôn hòa: "Sau này có thời gian chúng ta sẽ lại về ăn cơm."

"Ừ." Quyền Sơ Nhược nhẹ giọng đáp, nhẹ nhàng cầm lại tay anh. Tay anh rất ấm, cô thích điều này.

Về đến nhà, Quyền Sơ Nhược xách chiếc túi mẹ cho vào trong bếp. Bỏ đồ ăn vào trong tủ lạnh, cô không nhận được mà thấp giọng cảm thán, vẫn là mẹ tốt nhất, thật hạnh phúc!

Cái hộp cuối cùng có sấu riêng đã bóc sẵn, hai mắt Quyền Sơ Nhược sáng lên, trong tức khắc cô cảm thấy mẹ mình là người vĩ đại nhất thế giới.

Trên ghế sofa trong phòng khách, Quyền Yến Thác ngồi vắt hai chân, tay anh cầm điều khiển ti vi, tùy chọn một kênh, rõ ràng là tâm trí chẳng

hề đặt lên trên ti vi.

Bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thối, lông mày Lục Cảnh Hanh nhíu chặt lại. Anh quay đầu lại thì thấy Quyền Sơ Nhựt đang cầm một cái hộp, đang ngồi ăn sầu riêng trong phòng ăn, "Thối xấu này của em bao giờ mới sửa được vậy?"

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhựt cắn một miếng to, mồm nguyền mà nheo mắt lại, nói không rõ ràng: "Sao lại phải sửa?"

Cô cãi lại: "Ăn sầu riêng cũng không phạm pháp."

Lục Cảnh Hanh tức giận, anh bị mùi thối này làm cho nhức đầu luôn rồi. Anh đứng dậy, đi về phía phòng tắm, "Lúc anh ra ngoài, nhất định em phải ăn xong rồi đấy."

Nhìn bóng lưng vội trốn của anh, Quyền Sơ Nhựt cong môi khẽ cười, đẩy lồng này ra một ý nghĩ tà ác. Anh luôn thấy sầu riêng không ngon, nếu có một ngày anh cũng thích vị này, vậy thì không có ai cảm râm nữa rồi!

Lục Cảnh Hanh tắm xong rồi, nhưng lại nhớ đến dáng vẻ say mê ăn sầu riêng của cô khi nãy nên cố ý ở bên trong lâu một chút. Anh tính toán, thấy cũng khá rồi mới kéo cửa ra ngoài.

Mùi trong phòng khách đã tan bớt đi, không khí dường như có mùi thơm của nước tẩy rửa. Trái tim đang lo lắng của Lục Cảnh Hanh cũng được buông lỏng, gương mặt âm trầm cũng trở lại bình thường.

"Tắm xong rồi?" Một giọng nói vang lên phía sau lưng, Lục Cảnh Hanh quay đầu lại thì thấy Quyền Sơ Nhựt đã thay quần áo ở nhà, tay bưng một đĩa hoa quả bước tới.

Cô nâng đĩa trái cây trong tay lên, tinh nghịch nói: "Nhìn này, toàn là mấy thứ anh thích ăn đấy."

Mắt Lục Cảnh Hanh không hề nhìn trái cây, cô xoa mái tóc dài, mắt kính đen kia cũng đã bỏ xuống. Đôi mắt đen của anh khẽ động, anh đưa tay ra vòng tay hông cô, kéo cô vào trong ngực mình, "Em thật đẹp."

Quyền Sơ Nhựt cau mày, đẩy cái đầu đang tiến đến của anh ra, cố ý nhăn mặt, "Ăn hoa quả, xem ti vi."

Đối với gương mặt lạnh lùng của cô, Lục Cảnh Hanh chẳng hề giận chút nào. Anh ôm người trong lòng mình ngồi lên ghế sofa, cầm cái điều khiển bên cạnh lên, dịu dàng hỏi cô: "Muốn xem cái gì?"

"Xem... Phim Hàn Quốc đi." Quyền Sơ Nhựt nhai một mẩu quýt, "Mấy hôm nữa là hết phim rồi."

Phim Hàn Quốc?

Lục Cảnh Hanh thấy buồn cười, thầm nghĩ, sở thích của cô thay đổi nhanh thật.

Đưa miếng quýt đã bóc vỏ của mình cho cô, Quyền Sơ Nhựt khoanh tròn chân, lười biếng dựa vào trong ngực anh, "Quýt ngọt lắm."

Tay cô vừa nãy còn cầm sầu riêng, Lục Cảnh Hanh cau mày ghét bỏ, tránh xa.

Hiểu được ánh mắt của anh, Quyền Sơ Nhựt hừ một tiếng, nói: "Yên tâm, em rửa tay rồi, còn đánh răng rồi nữa."

"Thật?" Lục Cảnh Hanh không tin.

Quyền Sơ Nhựt gật đầu mạnh, thề thốt rất chân thành: "Em đánh răng hai lần rồi..."

Còn chưa nói xong, Lục Cảnh Hanh đã cúi đầu ngậm lấy môi của cô. Lưỡi của anh khẽ tiến vào miệng cô, miệng cô có mùi thơm của bạc hà nhẹ nhàng.

Quyền Sơ Nhựt lấy lại tinh thần, muốn rút chiếc lưỡi bị anh cuốn chặt lại nhưng anh lại siết chặt không thả. Cô cau mày khó chịu, ngón tay đưa vào bên trong áo choàng của anh véo một cái.

"Au———"

Lục Cảnh Hanh bị đau, ngẩng đầu lên nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, trầm giọng nói: "Em được đấy, bản lĩnh khá đấy."

Bị anh đè lên trên sofa, Quyền Sơ Nhựt cố ổn định hơn thở, "Nói thừa, chẳng nhẽ lúc nào cũng để anh bắt nạt?"

Nghe vậy Lục Cảnh Hanh cười, cười đến gian tà, "Được, vậy lần sau để em bắt nạt anh."

"..."

Quyền Sơ Nhược hiểu được ánh mắt cuồng ngược của anh, thậm chí bổ sung một câu trong lòng: cô cũng không có đủ sức mà bắt nạt anh!

Mấy ngày Tết được nghỉ ngơi rất thoải mái. Tuy là Quyền Sơ Nhược thấy anh có gì đó lạ lạ, nhưng Lục Cảnh Hanh đã muốn giấu, cô cũng không muốn hỏi.

Lục Cảnh Hanh dành hẳn một ngày đưa cô đi dạo xung quanh. Ngày nghỉ cuối cùng, hai người họ ở lì trong nhà, tự nấu tự ăn, hiếm lắm mới có dịp hưởng thụ thế giới hai người.

Đêm hôm đó, Quyền Sơ Nhược ngủ đến nửa đêm thì tỉnh lại. Cô nhìn người đàn ông đang ngủ say ôm chặt lấy mình, thất thần ngơ ngẩn một lúc.

Trong lúc đó cô giật mình nhận ra, người đàn ông này là chồng cô, là người sẽ cùng cô đi đến hết cuộc đời.

Dường như cô còn chưa quen, nhưng lại giống như đã hiểu được. Nơi nào đó trong tim, hơi loạn, hơi không xác định được, nhưng cái nhiều hơn lại là sự ấm áp.

Quyền Sơ Nhược khẽ động mình, dịch chuyển đến gần ngực anh hơn. Đêm đông, có thêm một người ngủ cùng cô, là ước vọng xa vời mà trước đây cô chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Lục Cảnh Hanh, có phải là anh không?

Người cô sẽ phải đợi của trạm tiếp theo, liệu có phải là anh không?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thổ Lộ Đến Chậm

Editor: Hepc

Sáng sớm mở mắt ra, trong chăn ấm áp. Quyền Sơ Nhược chuyển động thân thể, cánh tay của người đàn ông chắn ngang bên hông, bá đạo ôm cô, mang theo lực độ không nhẹ không nặng.

Cô cười khẽ, nâng môi lên hôn xuống khóe miệng anh. Trong lòng cô biết, chỉ có động tác này mới có thể làm cho thân thể anh buông lỏng, từ đó có thể có cơ hội từ trong ngực của anh đứng dậy.

Quả nhiên, mày kiếm Lục Cảnh Hanh nhẩn nhẩn, cánh tay tráng kiện có lực từ từ buông lỏng xuống, cũng làm cho Quyền Sơ Nhược tìm được cơ hội rời khỏi ngực của anh, đi chân không xuống giường.

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ vừa dày vừa nặng, Quyền Sơ Nhược kéo ra. Cô đứng ở trước rèm cửa màu trắng, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra một khe hở nhỏ, lập tức có không khí trong lành thổi vào.

Từ góc độ cô đứng nhìn xuống, cây cối chung quanh đã phủ thêm màu xanh tươi tốt. Lòng Quyền Sơ Nhược khẽ kích động, khóe miệng không tự chủ cong lên. mấy ngày trước vẫn là thân cảnh trụi lủi, trong nháy mắt sắc xuân dào dạt.

Soạt ——

Quyền Sơ Nhược kéo toàn bộ rèm cửa sổ, cô đẩy cửa sổ ra hoàn toàn, cười xoay người trở lại trên giường, đưa tay đi kéo người đang ông đang ngủ nướng: "Lục Cảnh Hanh, rời giường nhanh lên! Dẫn em đi chơi....."

Lục Cảnh Hanh bị kín chắn giả bộ ngủ, nhưng Quyền Sơ Nhược nhảy lên giường vừa gối vừa cắn, làm anh không thể không mở mắt, lật người đè cô dưới thân. Đầu nói gần đây cô giỏi rồi, lại dám chủ động đùa giỡn anh?!

Tuy nói ở trên giường, anh cũng không ngại người nào trên và người nào dưới, nhưng người đàn ông hăng là có oai phong, tuyệt đối không thể bị cô xem thường.

Chỉ là đáng thương cho Lục Cảnh Hanh trở về vị trí cũ, anh vốn chỉ muốn ngủ ngon, ăn mặc đẹp, buổi chiều dẫn cô đi chơi. Nhưng nhìn bộ dáng vui mừng hơn hờ của cô, anh lại cảm thấy dậy sớm thì dậy sớm thôi, coi như hôm nay làm thêm giờ!

Lục Cảnh Hanh mặc quần áo, ăn mặc đều rất phong cách, Quyền Sơ Nhược hiểu rõ. Tủ treo quần áo trong phòng ngủ, phần lớn là đồ của anh, từ tây trang áo khoác đến cả vạt áo lót, đều là nhãn hiệu nổi danh thế giới.

Thường xuyên đổi quần áo, Quyền Sơ Nhược không thể nào chú ý hết. Bởi vì quan hệ nghề nghiệp, cô đều mặc đồ công sở, màu sắc cũng đậm. Cô thay xong quần áo sớm một chút, búi tóc dài lên, rồi đeo mắt kiếng.

Dọn dẹp chỉnh tề, Quyền Sơ Nhược từ phòng tắm ra ngoài. Trước tủ treo quần áo trong phòng ngủ, Lục Cảnh Hanh mặc áo sơ mi lên người xong, vẫn còn đang chọn cả vạt, anh lựa tới lựa lui, mười mấy phút trôi qua, còn chưa có chọn được.

Tốc độ này thật chậm, lãng phí thời gian đủ để cô gặp một đương sự.

"Cần phải như thế sao?" Quyền Sơ Nhược đi tới, đứng ở sau lưng anh.

Lục Cảnh Hanh không ngẩng đầu, mắt tiếp tục nhìn chăm chăm cả vạt, nói: "Dĩ nhiên, quần áo mà đàn ông mặc rất quan trọng."

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, nghĩ thầm anh ăn mặc như vậy lãng phí làm sao? Còn ghét bỏ bướm bướm bay bên người không nhiều đủ sao?!

"Chọn màu đen đi." Quyền Sơ Nhược tiến lên rút ra một cái, quyết định thay anh.

Màu đen?

Lục Cảnh Hanh cúi đầu quét mắt nhìn áo sơ mi màu xanh lam trên người, khẽ cau mày, "Không được, hoàn toàn không hợp."

Bị anh ghét bỏ, Quyền Sơ Nhược nhú lông mày, giọng hơi giận, "Lục Cảnh Hanh, anh xong chưa?"

"Màu xám tro như thế nào?" Lục Cảnh Hanh không để ý lửa giận của cô, thẳng rút ra một cái cả vạt màu xám bỏ vào trong tay của cô, cười nói: "Thất caravat cho anh đi."

Thất caravat? Quyền Sơ Nhược sững sờ, lắc đầu nói: "Không biết."

Từ nhỏ đến lớn cô cũng không còn đã làm loại chuyện như vậy, ở nhà ba cô mặc quần áo đều là mẹ cô phụ trách, em trai mặc quần áo là chính bản thân nó phụ trách. Thậm chí cô rất ít mua quần áo cho nam, duy nhất có mua cũng chính là mua cho Liêu Phàm, nhưng đều là áo sơ mi màu trắng rất đơn giản, phù hợp phong cách mặc quần áo của anh ấy trong bộ đội, không thể quá đẹp.

Cho nên Quyền Sơ Nhược thật không biết đeo caravat.

Nghe cô nói không biết, đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Hanh trầm một cái. Lần trước thấy động tác cô quần khăn quàng cổ cho Liêu Phàm nhanh nhẹn thuần thục, thế nào đến phiên mình thì lại không biết đeo caravat chứ?

Anh cả gan nhét caravat vào trong tay cô rồi mặt lạnh rút tay về, nói "Nhanh lên một chút."

Nhanh, nhanh cái gì chứ?

Quyền Sơ Nhược mím môi, sắc mặt tức giận nói, "Em không biết!" Cô trở tay ném caravat cho anh, xoay người đi ra ngoài.

Mẹ nó!

Lục Cảnh Hanh giận tái mặt, tranh cãi vô ích nhìn chăm chăm bóng lưng cô. Không đeo thì thôi, còn ném caravat của anh!

Phiền nào đi ra phòng ngủ, Quyền Sơ Nhược mím chặt môi. Cô đi tới bên sofa, lấy điện thoại di động ra lên mạng, nhanh chóng tìm hướng dẫn đeo caravat. Nhưng cách minh họa kia, hơn một nửa cô nhìn không hiểu, cô chỉ đành buông tha.

Giây lát, Lục Cảnh Hanh mặc chỉnh tề ra ngoài, gương mặt tuần tú rõ ràng không vui.

"Đi thôi." Quyền Sơ Nhược có chút chột dạ, xách theo túi mở cửa đi ra ngoài. Một đường từ thang máy đi xuống, Lục Cảnh Hanh cũng mím môi, cái gì cũng không có nói.

Đi tới bãi đậu xe, theo thói quen thường ngày, Lục Cảnh Hanh cũng sẽ ôm cô, sau đó nói dịu dàng nhỏ nhẹ dặn dò cô cái gì. Nhưng hôm nay, Lục Cảnh Hanh đi thẳng tới xe của mình trước, trực tiếp lái ra khỏi bãi đậu xe mà đi.

Nhìn thân xe của anh đi xa, Quyền Sơ Nhược đứng tại chỗ cau mày, miệng không tự chủ vênh lên. Không phải chỉ không đeo caravat thôi sao, người đàn ông này quá hẹp hòi!

Đi tới phòng làm việc không bao lâu, Quyền Sơ Nhược liền gọi trợ lý vào.

Tống Văn nghe Quyền Sơ Nhược sắp xếp xong, không khỏi chất lưỡi, "Chị Quyền, chị thật sự muốn mua caravat hả?"

"Có vấn đề sao?"

"Không có ạ, không thành vấn đề."

Tống Văn khoát tay lia lịa, âm thầm kinh hãi. Cô nàng nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ thầm mặt trời hôm nay cũng không còn mọc từ hướng Tây nữa.

"Chị muốn mua nhãn hiệu gì? Màu gì? Kiểu dáng gì?" Tống Văn hỏi, giọng nói hàm chứa sự cẩn thận.

Nhớ tới buổi sáng Lục Cảnh Hanh chọn cái caravat kia, Quyền Sơ Nhược viết tên nhãn hiệu đưa cho cô nàng, nói: "Chọn màu sắc và kiểu dáng mới nhất năm nay." Cô lấy ví tiền ra, rút ra một số tiền.

Nhãn hiệu Lục Cảnh Hanh thường dùng, giá cả đều không thấp, ít nhất năm con số.

Tống Văn gạt đầu ghi nhớ, cầm tiền chạy. Phòng luật sư cách khu thương mại không xa, cô nàng đi và về, trước sau chỉ mất 40 phút.

Đưa caravat xong Tống Văn cười lui ra ngoài. Sau đó cả buổi trưa, cô nàng xuyên thấu qua cửa len lén xem bên trong, chỉ thấy Quyền Sơ Nhược loay hoay cả vật trong tay, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, đang học tập cách đeo caravat.

Haha ——

Tống Văn che miệng, cúi đầu cười trộm. Thì ra là Chị Quyền siêu lạnh nhà cô nàng, cũng có hành động đáng yêu như vậy!

Gần tới trưa, Quyền Sơ Nhược nhận được điện thoại ở nhà, giọng của Phạm Bồi Nghi thật không tốt, trong lòng cô trầm xuống, vội vàng cầm chìa khóa xe lên về nhà.

Xe lái vào sân, Quyền Sơ Nhược đẩy cửa xe ra bước xuống, trong đầu vẫn còn suy nghĩ những bước đeo caravat. Cô đã luyện tập cả buổi trưa, mặc dù vẫn không tính là rất nhuần nhuyễn, nhưng miễn cưỡng thì cũng được.

Trong sân hoa ngọc lan đã ra nụ, bước chân Quyền Sơ Nhược hơi ngừng lại, khóe miệng chứa ý cười. Mùa xuân năm nay tới rất sớm, mà ngay cả hoa mộc yếu ớt như vậy cũng sớm nở rộ một chút.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt tức giận của Lục cảnh Hanh, cô cong môi lên, vẻ mặt dịu dàng. Được rồi, tối nay về nhà cho anh một kinh hi, để cho anh xem thành quả khổ luyện buổi trưa của bản thân mình!

"Mẹ." Quyền Sơ Nhược đổi giày đi vào phòng khách, trong nhà trống rỗng. Phạm Bồi Nghi ngồi ở trên sofa, hốc mắt hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc, trong lòng cô cả kinh, vội vàng ngồi vào bên người bà.

"Mẹ, có chuyện gì xảy ra?" Quyền Sơ Nhược nắm chặt tay của mẹ mình, lòng bàn tay của bà rất lạnh. Bà nội không có ở nhà, có lẽ là bị Phạm Bồi Nghi có ý dụ ra ngoài.

"Sơ Nhược....." Rất nhanh Phạm Bồi Nghi nắm tay của con gái, giọng phát run: "Sơ Kiều, Sơ Kiều con bé..... Có lẽ không thể sinh con."

Quyền Sơ Nhược ngưng ngẩn, đầu quả tim run rẩy một hồi, "Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đó!"

"Mẹ không có nói bậy." Phạm Bồi Nghi cắn môi, lấy ra tờ xét nghiệm của Sơ Kiều đưa cho cô nhìn, "Cô kiểm tra, thấy bác sĩ đề không dễ dàng thụ thai, cho dù có đứa bé cũng sẽ xảy mất."

"....." Quyền Sơ Nhược há miệng, có chút nghẹn ngào. Cô xem không hiểu lắm thuật ngữ chuyên môn trên tờ xét nghiệm, lòng mảy may thanh tú nhú chặt. Đang êm đẹp, làm sao lại phát sinh loại chuyện như vậy?

"Con nói làm sao bây giờ?" Phạm Bồi Nghi nghẹn ngào, "Nhà chúng ta chỉ một mình A Thác, cả nhà cũng trông cậy vào nó, nếu như Sơ Kiều thật không sinh được đứa con, em trai con làm thế nào bây giờ?!"

"Đừng vội." Quyền Sơ Nhược nắm bả vai của mẹ mình, đáy lòng hỗn loạn. Cô lên tòa án cũng gặp qua những chuyện tương tự, bởi vì vợ không thể sinh con, mà chồng vô tình đòi ly hôn. Nhưng lúc này, chuyện này xảy ra ở nhà mình, cô rất khó tiếp nhận!

"Con trai của mẹ thật đáng thương." Phạm Bồi Nghi chảy nước mắt, khóc kể lể: "Sơ Nhược, mẹ chỉ có một đứa con trai là A Thác, mẹ tuyệt đối không thể nhìn nó vô hậu, mấy chục năm sau một mình lẻ loi trôi nổi."

"Sẽ không, sẽ không." Quyền Sơ Nhược mím chặt môi, an ủi mẹ mình.

Cơm trưa Quyền Sơ Nhược cũng không còn ăn miếng nào, tâm tình cô nặng nề rời nhà, lái xe ra khỏi sân, trong lúc nhất thời không biết đi nơi nào.

Muốn đi xem Sở Kiều, nhưng lúc này nhìn thấy cô ấy, mình cũng không muốn biết an ủi ra sao. Quyền Yến Thác còn không biết chuyện này, cô đã đồng ý phải giữ bí mật, tạm thời không để cho em trai biết.

Lái xe một vòng ở trên đường, Quyền Sơ Nhược thấy bảng hướng dẫn bệnh viện phía trước, bồng chuyển tay lái, lái xe vào bệnh viện.

Trong lúc vô hình tờ xét nghiệm kích thích đến Quyền Sơ Nhược. Năm nay cô đã ba mươi tuổi, đã sớm qua số tuổi tốt nhất để sinh con, trước kia cô cũng không suy tính những vấn đề này, nhưng hôm nay tâm tình của cô cực kỳ phức tạp.

Đi tới khoa phụ sản, Quyền Sơ Nhược lấy số, bác sĩ hỏi cô khó chịu chỗ nào, cô suy nghĩ nửa ngày, yêu cầu kiểm tra toàn diện trước khi mang thai.

Mục kiểm tra toàn diện không hề ít, cô lên lầu xuống lầu, một trận giày vò, chừng hơn hai giờ. Ngồi ở trên ghế dài của bệnh viện chờ đợi kết quả, thể nhưng cô khẩn trương.

Thẳng đến lúc này, Quyền Sơ Nhược rốt cuộc mới hiểu, cô cũng là phụ nữ, cùng những cô gái bình thường không có gì khác nhau. Đến tuổi tác nhất định, cô cũng sẽ khát vọng gia đình, khát vọng có con, khát vọng có một người có thể làm bạn cô, cả cuộc đời ở bên nhau đến già.

Thanh xuân từng bị cô hao phí rất nhiều, bị cô tùy ý tiêu xài, hôm nay hồi tưởng lại, cô có chút hối hận!

"Số 35, Quyền Sơ Nhược."

Y tá ra ngoài kêu tên, đưa kết quả xét nghiệm cho cô, nói: "Vào đi thôi, bác sĩ ở bên trong."

Quyền Sơ Nhược nhận lấy một tờ xét nghiệm chồng chất chữ, tâm tình thấp thỏm đi vào phòng bác sĩ. Trước tiên bác sĩ nhìn mấy mục chính ở trong, sau đó lại nhìn những thứ khác xong, mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Năm nay ba mươi tuổi rồi hả?" Bác sĩ cười hỏi.

Lòng bàn tay Quyền Sơ Nhược rỉ ra một tầng ướt mồ hôi, cô gật đầu một cái, hỏi: "Bác sĩ, thân thể của tôi, thích hợp sinh con không?"

Bác sĩ cười cười, nói: "Nhìn kết quả kiểm tra của cô, coi như không tệ. Chỉ là lượng máu của cô ít, bình thường phải tăng cường rèn luyện, ăn nhiều thức ăn có sắt một chút."

"Tuổi không nhỏ, nên suy tính vấn đề sinh đẻ." Bác sĩ đưa tờ xét nghiệm cho cô, rất là kiên nhẫn dặn dò, "Bình thường công việc không nên quá mệt mỏi, nếu như sau này mang thai phải nhớ tới bệnh viện đúng hạn để khám thai, số tuổi của cô thuộc về sản phụ lớn tuổi, phải nghe lời bác sĩ đề nghị."

"Bác sĩ," Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi "Thân thể của tôi như vậy đứa bé có thể sống chứ?"

"Dĩ nhiên có thể." Bác sĩ thấy cô hỏi cẩn thận, mắt cười cười.

Nghe được câu trả lời khẳng định này, Quyền Sơ Nhược thở phào một cái thật dài, sau đó cô ghi nhớ lời của bác sĩ, từ bệnh viện ra ngoài.

Trở lại trong xe, Quyền Sơ Nhược ngồi yên hồi lâu. Cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra ra, muốn gọi điện thoại cho Lục cảnh Hanh đầu tiên. Không biết là nguyên nhân gì, cô rất muốn nghe giọng của anh một chút.

Còn chưa có gọi đi, điện thoại di động lại vang lên trước. Quyền Sơ Nhược thấy cái số kia, hồ nghi nghe, "A lô?"

Thời gian này, Liêu Phàm làm sao mà gọi điện thoại được?

"Chị Quyền." Giọng trong điện thoại không phải Liêu Phàm, là cảnh viên bên cạnh anh.

Quyền Sơ Nhược giật mình, ý thức được có cái gì không đúng. Sau đó cô cúp điện thoại, do dự hồi lâu còn là lái xe chạy tới bệnh viện quân đội.

Liêu Phàm ngã bệnh. Từ tối hôm qua, anh sốt cao không lùi, mới vừa rồi kiểm tra nhiệt độ, lại sốt tới 39 độ.

Lúc Quyền Sơ Nhược chạy đến, ngoài phòng bệnh thỉnh thoảng cảnh viên nhìn quanh. Anh ta nhìn thấy bóng dáng đằng trước, vội vàng đã chạy tới, "Chị Quyền, thủ trưởng bệnh rất nghiêm trọng."

"Xảy ra chuyện gì?" Quyền Sơ Nhược cau mày, Liêu Phàm không phải là một dễ dàng người ngã bệnh.

Cảnh viên cúi đầu, chầm chước dùng từ, "Từ lần trước thủ trưởng phát sốt phổi bị nhiễm không tốt, sau anh ấy lại gặp mưa..... Hai lần phát sốt, triệu chứng sưng phổi càng nghiêm trọng."

Buổi tối đó vì tim Quyền Sơ Nhược, Liêu Phàm đợi mưa từ suốt đêm, bệnh tình sau đó càng nặng thêm

"Thủ trưởng bệnh không hết, hai ngày trước anh ấy vẫn buồn buồn không vui, tối qua cũng không biết chuyện gì xảy ra, một mình anh ấy chạy 20 vòng, nửa đêm liên sốt cao không lùi." Cảnh viên không dám nhắc tới chuyện đêm mưa hôm đó, khéo léo lẩn tránh.

Quyền Sơ Nhược mím môi, sắc mặt giận dữ. Người này cũng vậy, cũng không biết mình bao nhiêu tuổi sao, thể nhưng một hơi chạy 20 vòng, đây không phải là tự chuốc lấy phiền phức hả?

Đẩy cửa phòng bệnh ra, mùi mùi thuốc khử trùng xông vào mũi. Quyền Sơ Nhược đi tới bên giường, nhìn chăm chăm người đàn ông sắc mặt tái nhợt trên giường, đáy lòng chua chát, nói không ra cảm giác gì.

Cảnh viên thở dài, lời đến khóe miệng lại nuốt trở về. Anh ta xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Quyền Sơ Nhược giờ tay sờ sờ trán của anh, nhiệt độ nóng bỏng khiến cho cô kinh hãi. Đàn ông không thể so với đàn bà, sốt cao kéo dài, thân thể không chịu được.

"Liêu Phàm!" Quyền Sơ Nhược cúi người xuống, ghé vào lỗ tai anh khẽ gọi.

Giọng nói bên tai êm ái quen thuộc, Liêu Phàm từ từ mở mắt, đáy mắt nhìn thấy gương mặt cô, để cho cả người cũng anh vui mừng. Theo bản năng anh đưa tay, nắm tay của cô, "Em đã đến rồi."

Quyền Sơ Nhược nhìn anh chăm chăm, chỉ thấy môi anh khô nứt, gương mặt tuần tú dính vào một mảnh hồng không bình thường.

"Sơ Nhược, " Liêu Phàm nắm chặt tay người trước mặt, "Em phải mau mau lớn lên, biết không?"

Quyền Sơ Nhược cau mày, người này thật là phát sốt đến hồ đồ rồi.

Liêu Phàm giờ tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô. Lúc này hai mắt anh tháo gỡ ngụy trang ra, ánh mắt dịu dàng như nước, "Chờ em lớn lên, anh Liêu Phàm có thể cùng ở chung một chỗ với em rồi."

Hô hấp trong nháy mắt hơi chậm lại, Quyền Sơ Nhược không dám tin nhìn về phía anh. Bởi vì anh thì thầm, vị trí tim chợt buột chặt.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mỗi Tình Đầu

Editor: Rùa Lười

Y tá bụng khay thuốc đi ra ngoài, hô hấp của người đàn ông trên giường dần ổn định trở lại. Sau khi tiêm thuốc hạ sốt, nhiệt độ cơ thể của Liêu Phàm từ từ giảm xuống, tầng hồng hồng trên đôi má cũng nhạt dần.

Quyền Sơ Nhược ngồi bên giường bệnh một lúc lâu rồi mà chẳng hề động đậy gì. Bên ngoài cửa sổ, từng tia nắng chiều đỏ rực chiếu vào trong phòng, từng tia nắng đỏ đó như đang trêu chọc tình cảm con người ta.

Nơi xa xa, tia sáng cuối cùng cũng đã nhường chỗ cho bóng tối, bóng tối vô biên bao trùm hết cả mặt đất.

Khẽ giờ tay đặt lên trán anh, so với vừa nãy, nhiệt độ đã giảm không ít rồi. Quyền Sơ Nhược đắp lại chăn cho anh, đôi mắt đen không kìm được mà nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy của người đàn ông.

Liêu Phàm

Thầm gọi cái tên này trong lòng, Quyền Sơ Nhược cảm thấy chua xót trong lòng. Từ khi gặp anh lúc năm tuổi, cô liền dùng hết mọi biện pháp để đến gần anh hơn.

Nhưng đến cuối cùng cô lại tuyệt vọng mà buông tay, cô không thể không lựa chọn từ bỏ.

Nhưng tại sao, lại để cho cô nghe thấy câu nói thâm thi đó? Tại sao, lại để cho cô nhìn thấy anh, nhìn thấy ánh mắt cô đơn tuyệt vọng của anh?

Liêu Phàm, anh thật đáng hận!

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Quyền Sơ Nhược cầm túi xách đi ra ngoài. Người bảo vệ vẫn đứng ở bên ngoài cửa, anh thấy cô ra ngoài thì lập tức quan tâm hỏi: “Chị Quyền, bữa tối chị muốn ăn gì?”

Quyền Sơ Nhược đóng cửa lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta, “Gọi điện thoại cho người nhà anh ấy đi, anh ấy đã ốm nặng như thế rồi, dù sao thì cũng vẫn cần một người thân chăm sóc.”

Anh bảo vệ ngăn người, ánh mắt trở nên âm trầm. Ý của cô, rất dễ hiểu.

Đã không thể挽回, vậy thì không cần phải dây dưa tiếp nữa.

Người đàn ông kia đang nằm trên giường bệnh ngủ mê mẫn, vô tri vô giác, Quyền Sơ Nhược thu ánh mắt lại, cầm túi xách đi về. Cô bước ra từ tòa nhà bệnh viện, mở cửa xe ra ngồi vào trong.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có một mình cô. Hai tay Quyền Sơ Nhược nắm chặt tay lái, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Đèn đường ở phía trước từng cái từng cái được một được bật sáng. Tia sáng dưới buổi hoàng hôn chồng lên nhau trong mắt cô rồi dần dần trở nên mờ ảo. Sự khó chịu bị đè nén trong ngực cứ mãi không yên, Quyền Sơ Nhược hạ cửa sổ xe xuống mới có thể hít thở bình thường được.

Hít sâu một hơi, khóe mắt không nhịn được mà hơi cay cay. Từng sự việc từng việc làm của mình trong hai mươi lăm năm qua, giống như một thước phim quay chậm, từng cảnh lướt qua trong tim cô.

Hai mươi lăm năm đó chiếm một vị trí rất quan trọng trong cuộc đời của cô. Đó gần như là những tháng ngày tươi đẹp nhất trong cuộc sống của cô, trong khoảng thời gian đó, trái tim của cô luôn chỉ có một mình Liêu Phàm, luôn luôn như vậy.

Nếu như nói cô không buồn chút nào, Quyền Sơ Nhược cảm thấy có lỗi với sự chờ đợi qua bao nhiêu năm của mình.

Nhưng nếu nói đáng tiếc, tất cả những chuyện này có thể trách ai được chứ?!

Điện thoại trong túi xách vẫn luôn rung, Quyền Sơ Nhược rũ mắt, khuôn mặt thanh tú núp trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm của cô. Có một số việc, cuối cùng cũng sẽ mất đi ý nghĩa, một mình cô cũng không thể xoay chuyển được.

Liêu Phàm, chúng ta đã bị định trước là sẽ bỏ lỡ nhau rồi. Tuy em đã yêu anh từ rất lâu rất lâu trước kia, nhưng vận mệnh không cho chúng ta cơ hội ở bên nhau.

Quyền Sơ Nhược khẽ than, ngược mi nhìn về phía phòng bệnh đang sáng đèn trên lầu ba.

Lái xe ra khỏi bệnh viện, Quyền Sơ Nhược thấy hơi đói. Cô đạp chân ga đi thẳng về nhà.

Đẩy cửa nhà ra, đèn trong phòng khách vẫn sáng. Cô đổi dép đi vào trong nhà, Lục Cảnh Hanh đang trầm mặt ngồi trên ghế sofa đợi cô.

“Anh về rồi à?” Quyền Sơ Nhược nhìn về phía phòng bếp, không thấy thức ăn, “Em đói quá.”

Lục Cảnh Hanh nhìn chằm chằm vào mắt cô, không nói một câu nào.

Ánh mắt của anh rất sắc bén. Quyền Sơ Nhược đi đến bên cạnh, hỏi anh: “Sao vậy?”

“Em đi đâu đấy?” Lục Cảnh Hanh nhíu chặt mày, cất giọng lạnh lùng hỏi.

“Bệnh viện.” Sắc mặt Quyền Sơ Nhược không đổi.

Đôi mày nhíu chặt của Lục Cảnh Hanh buông lỏng ra đôi chút, vẻ mặt dịu đi, nói: “Đi bệnh viện làm gì?”

“Kiểm tra sức khỏe.” Quyền Sơ Nhược trả lời, hôm nay cô đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe thật, nói thế cũng không được tính là nói dối.

Nghe thấy câu trả lời của cô, đôi mắt đen của Lục Cảnh Hanh trầm xuống. Anh nhìn vào đôi mắt Quyền Sơ Nhược thật lâu, trước khi cô định nhắc lần nữa, anh chợt cong môi cười một cái, kéo tay cô nói: “Đi thôi, ăn cơm.”

Vốn Quyền Sơ Nhược đang do dự không biết có nên nói chuyện gặp Liêu Phàm cho anh nghe không, nhưng thấy vẻ mặt anh như không có chuyện gì, cô lại không nói nữa. Lòng dạ Lục Cảnh Hanh rất hẹp hòi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện!

Bữa tối rất thịnh soạn, không biết Lục Cảnh Hành lấy ra từ chỗ nào, dù sao thì đồ ăn cũng rất hợp với khẩu vị của cô. Cô bung chén com, ăn vài miếng, đôi mày thanh tú nhú lại, “Anh có quen bác sĩ Đông Y nào không?”

“Sao vậy?” Lục Cảnh Hành nhếch mi lên.

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, kể cho anh chuyện nhà mình. Lục Cảnh Hành nghe xong, cũng không có vẻ kinh ngạc. Anh đưa một tấm danh thiếp cho cô, nói: “Lão Vương rất khó hẹn trước, đừng bỏ lỡ hẹn.”

“Ừm” Quyền Sơ Nhược nhận tấm danh thiếp, khoe miệng cong cong dâng lên ý cười: “Cảm ơn.”

Lục Cảnh Hành gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn com. Và mặt anh không nhìn được hi nộ, Quyền Sơ Nhược mãi suy nghĩ chuyện của Sở Kiều, cũng không phát hiện ra ánh mắt của anh có gì đó khác thường.

Ngày hôm sau, Lục Cảnh Hành dậy sớm. Sau khi rửa mặt, anh đứng trước tủ quần áo lựa đồ. Anh vừa rút một chiếc cà vạt ra thì liền bị Quyền Sơ Nhược giữ tay lại, cô đưa chiếc cà vạt trong tay mình cho anh.

“Đeo cái này này.” Quyền Sơ Nhược vòng chiếc cà vạt qua cổ anh, thất lại, chỉ là động tác không được thuần thục lắm thôi.

Lục Cảnh Hành ngây người một lúc. Cúi đầu xuống, anh thấy ngón tay cô đưa qua đưa lại trước ngực mình. Cô xoa mái tóc dài xuống, sợi tóc mềm mại cọ vào mu bàn tay anh, chọc chọc làm anh thấy ngứa ngưa.

Ngón tay thon dài của người đàn ông đã nâng lên, nhưng hình như vừa nghĩ gì đó, anh lại thu tay lại.

Cuối cùng cũng thất cả vạt xong, Quyền Sơ Nhược còn tỉ mỉ chỉnh lại một lần nữa, khá hài lòng với kỹ thuật của mình. Hai tay cô đặt lên vai anh, xoay người anh về phía gương. “Thế nào?”

Trừ việc cà vạt thất không thạo lắm ra, miễn cưỡng cũng được thông qua. Lục Cảnh Hành khẽ cong đôi môi mỏng, thấp giọng nói: “Cũng được.”

Sau đó anh chọn một cái áo phù hợp với chiếc cà vạt này, nhanh nhẹn mặc vào.

Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, không ngờ rằng thái độ của anh lại lạnh nhạt như thế. Đây cũng được tính là lần đầu tiên cô tặng quà cho anh, dù sao cũng nên nói một câu cảm ơn chứ? Hơn nữa cô còn tự tay thất cả vạt nữa, sao cả một khuôn mặt tươi cười anh cũng không cho cô vậy?

Đáng ghét!

Quyền Sơ Nhược hạ mi xuống, cô rất giận.

“Anh có một cuộc họp buổi sáng, đi trước đây.” Lục Cảnh Hành cầm chìa khóa xe lên, bỏ lại câu này rồi quay lưng bước đi.

F*CK!

Quyền Sơ Nhược nắm chặt tay, đôi mắt xinh đẹp trầm xuống trong nháy mắt. Lục Cảnh Hành, thế mà không thèm nhìn cô, khốn kiếp!

Đứng trước cửa thang máy, nét mặt nghiêm túc của anh dần buông xuống. Anh đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cà vạt trên cổ, đôi môi mỏng cong lên một chút.

Nhãn hiệu mà anh thích, màu sắc và kiểu dáng đều là một năm nay.

Hừ! Chiếc cà vạt này của anh, không tiện lợi bằng chiếc khăn quàng cổ kia!

Nhưng quan trọng nhất là, thất cả vạt khó hơn đeo khăn quàng cổ, cho nên, anh thất!

Cửa thang máy được mở ra, Lục Cảnh Hành mặt mày hớn hờ bước ra ngoài. Anh tham gia cuộc họp buổi sáng, một tiếng đồng hồ thôi mà anh đã chạm vào chiếc cà vạt trên cổ mình vô số lần.

Mới đầu thì chẳng ai để ý, nhưng anh cứ lặp đi lặp lại động tác này, cuối cùng cũng có người thông minh phát hiện ra. Kết quả là, mọi người trong buổi họp đều khen chiếc cà vạt mới của tổng giám đốc.

Gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hành cúi xuống, nhưng cái nụ cười trên khóe miệng kia sao mà giấu được. Anh rất hài lòng với thái độ thấy gió là bẻ lái của đám người này, hiếm lắm mới có một hôm không tức giận vì thành tích của công ty, mọi người đều tránh được một kiếp.

Bởi vì sự lạnh nhạt của Lục Cảnh Hành vào buổi sáng, cả buổi sáng tâm trạng của Quyền Sơ Nhược trở nên tồi tệ. Mấy người vào báo cáo công việc bị mắng té tát, cúi đầu run chân bước ra ngoài.

Xem xét tình hình, Tống Văn thông minh mà tránh đi. Cô vẫn chưa biết được nguyên nhân mà chị Quyền bức mình, thế nên không dám tùy tiện đi vào để bị mắng.

Tập tài liệu đã được mở ra, đặt trên mặt bàn một lúc rồi nhưng cô vẫn chưa đọc được trang nào cả. Đôi mắt của Quyền Sơ Nhược ngơ ngác mình vào một chỗ nào đó, rõ ràng là đang suy nghĩ chuyện khác. Hôm qua cô ngủ không ngon, trằn trọc nhiều lần, đầu vẫn nghĩ đến chuyện của Liêu Phạm.

Nói cho cùng thì đối với cô, Liêu Phạm vẫn còn chút ảnh hưởng. Điều này cũng không trách ai được, đáp án cô đã khổ sở chờ đợi hai mươi mấy năm, lại biết được dưới tình huống như ngày hôm nay.

Thật là châm chọc!

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Quyền Sơ Nhược thấy cái số kia, sắc mặt trầm xuống, “A lô.”

Người bên kia đầu dây dừng lại một chút, sau đó một giọng đàn ông trầm thấp vang lên, “Sơ Nhược, là anh.”

“Em biết.” Năm ngón tay của Quyền Sơ Nhược nắm chặt lại, khuôn mặt trở nên căng thẳng.

“Hôm qua em đến bệnh viện thăm anh?” Giọng của Liêu Phạm nghe rất yếu ớt, còn nghe thấy tiếng ho khan nho nhỏ nữa.

“Ừ, em đến thăm anh.”

Nhất thời, hai người cũng không nói gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

“Sơ Nhược!” Liêu Phạm khẽ gọi tên cô, tốc độ nói cực kì chậm, “Ngày hôm qua, anh... có nói gì không?”

Dường như anh vừa dùng hết dũng khí để hỏi, có thể nghe ra được sự lo lắng trong giọng nói.

Đương nhiên Quyền Sơ Nhược cũng nghe ra được, cô nắm chặt điện thoại, đôi mắt sáng ngời dần lấy lại được sự bình tĩnh, “Ngày hôm qua anh sốt cao đến nỗi mê man luôn, lúc em đi anh vẫn còn đang ngủ.”

“Thật sao?”

Lát sau Liêu Phạm mới hỏi lại, giọng nói trầm thấp kia dường như cất giấu một cảm xúc nào đó, “Vậy thì tốt.”

Quyền Sơ Nhược hạ mi, đôi môi đỏ mọng không tự chủ mà nhếch lên.

Sau khi cúp điện thoại, đôi mày thanh tú của Quyền Sơ Nhược lại càng nhíu chặt lại. Cô đặt điện thoại xuống, đôi mắt vốn sáng ngời trầm xuống.

Anh Liêu Phạm, những ngày tháng tươi đẹp mà chúng ta từng cùng trải qua sẽ vĩnh viễn được cất giữ ở nơi sâu nhất trong trái tim em. Em không hận anh, cũng không trách anh, chỉ hy vọng từ này về sau, em và anh có thể thân thiện mà đối mặt với nhau.

Không hề muốn ăn bữa trưa, nhưng bất kể thế nào Quyền Sơ Nhược cũng phải ăn một chút. Hình như vì ăn quá nhanh, cô cảm thấy dạ dày không thoải mái lắm. Cô cầm cốc ra ngoài, muốn đến phòng trà nước pha một tách cà phê nóng.

“Woa, “Chu miệng sắt” về nước rồi! Cô ấy vẫn xinh đẹp như thế!”

“Không phải chứ? Người đàn bà này cũng đã ba mươi ba tuổi rồi, sao da vẫn mịn màng tươi trẻ như vậy chứ...”

“Này, các cậu biết không, cô ấy và chị Quyền đều tốt nghiệp từ một trường đại học đấy, nhưng lớn hơn chị Quyền mấy khóa.”

“Cắt!”

Tống Văn đã ăn uống no đủ mò đến, cười híp mắt bắt đầu buồn dưa, “Mấy thứ mà mấy người biết, đều không phải tin tức gì mới rồi.”

Cô đập tay vào quyển tạp chí giải trí trên bàn, cúi người ghé xuống bàn, nói: “Chị Chu Thi Thi này không chỉ cùng trường với chị Quyền, mà còn là bạn cùng lớp với Lục Cảnh Hanh đấy! Ngày xưa còn có người nói, chị ấy là mối tình đầu của Lục Cảnh Hanh...”

“A ——”

Xung quanh vang lên những tiếng xuyt xoa, sau đó có người nhìn thấy gì đó, nháy mắt với Tống Văn đang phun nước miếng tứ tung. Nhưng cô ấy hưng phấn quá, cơ bản là không thấy ánh mắt cảnh cáo của đồng nghiệp.

Từ lần trước Lục Cảnh Hanh xuất hiện ở văn phòng luật sư, mọi người cũng biết thân phận của anh rồi, đặc biệt là quan hệ vợ chồng của anh với Quyền Sơ Nhược. Hôm nay nghe thấy scandal của anh rồi, đương nhiên mọi người đều cảm thấy hiếu kì.

Nhưng cho đến khi nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Quyền Sơ Nhược, lòng hiếu kì này của mọi người bị khí lạnh của cô làm cho đông cứng rồi!

Tổng Văn đang thao thao bất tuyệt cũng nhận ra có gì đó kì lạ. Tuy là quay lưng về phía đó nhưng cô vẫn cảm thấy được có hàn ý xuyên qua tường ở phía sau mình.

Bỗng nhiên cô ấy nhận ra điều gì đó, đưa tay lên che miệng rồi quay đầu lại, quả nhiên là nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Quyền Sơ Nhược, đôi mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm vào cô.

“Chị, chị Quyền———”

Tổng Văn bị cô dọa sợ đến nỗi run lên, cô ấy cúi đầu xuống, chột dạ không dám nhìn cô.

“Thời gian nghỉ trưa của mọi người dài quá hả?” Quyền Sơ Nhược nắm chặt năm ngón tay, giọng nói lộ ra cả hàn khí: “Nếu mọi người không hoàn thành và báo cáo đúng hạn để tôi duyệt, tan tầm đừng ai nghĩ đến việc về nhà!”

Rầm———

Ngã đầu ở cửa văn phòng, mọi người đều rên lên, nhanh chóng trở về chỗ của mình, không dám lười biếng mà bắt đầu làm việc.

Tổng Văn chán nản về chỗ, mấy lần cô định kiểm có gì đó vào trong kia xem một chút, nhưng tưởng tượng lại khuôn mặt âm u lạnh lùng kia của Quyền Sơ Nhược, cô quả thật là bị dọa cho sợ đến nỗi không dám đến gần.

Trở về phòng làm việc, phần lớn thời gian Quyền Sơ Nhược đều... thất thần.

Cái tên Chu Thi Thi này không hề xa lạ đối với cô. Cô ấy đã từng là đàn chị của cô, tốt nghiệp trước cô mấy khóa, ở trong giới luật sư cô ấy được coi là tài nữa, vụ án nào đến tay cô ấy cũng chỉ có thắng chắc không thể thua được.

Chu Thi Thi và Lục Cảnh Hanh? Họ có chuyện tình cảm gì sao?!

Cô không tự giác mà di chuyển chuột trong tay, Quyền Sơ Nhược mở trang web ra, bắt đầu tìm những tin tức về họ. Nhưng, bình thường Lục Cảnh Hanh đều có khổng chế, tin tức về anh khá là ít. Mà Chu Thi Thi nổi danh là miệng sắt, không có tạp chí, tòa soạn nào dám tự ý trêu chọc cô, vì thế tin tức tra được về cô ấy cũng không nhiều!

Tâm trạng buổi chiều, còn buồn bức hơn so với buổi sáng. Gần đến giờ tan ca, Tổng Văn cầm thành quả làm việc của mọi người đến, cô cẩn thận từng li từng tí, đẩy cửa bước vào, “Chị Quyền, thứ chị muốn đây.”

Quyền Sơ Nhược không lên tiếng, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Tổng Văn cắn môi, thử giải thích: “Cái kia, mấy thứ em nói lúc trưa đều là nói bậy cả, chị đừng để ở trong lòng.”

Quyền Sơ Nhược ném một ánh mắt hung ác đến, dọa cho Tổng Văn sợ đến nỗi mặt trắng bệch, không dám nói nữa.

Trên đường lái xe về nhà, Quyền Sơ Nhược vẫn luôn suy nghĩ, thì ra cô và Lục Cảnh Hanh từng cùng học một trường, chẳng qua anh chỉ hơn cô vài khóa thôi, thế mà tại sao đến giờ cô mới biết?

Sau khi đỗ xe, Quyền Sơ Nhược đẩy cửa đi xuống. Cô còn chưa bước được bước nào thì đã thấy một đôi nam nữ ở phải trước. Người con gái mặc một bộ váy màu hồng, vừa hấp dẫn lại vừa thời trang.

Cả buổi chiều Quyền Sơ Nhược đều theo dõi tin tức của cô ấy, đó chính là cô gái “miệng sắt” mới về nước - Chu Thi Thi.

Cách đó không xa, người đàn ông đang đứng sừng vai cùng Chu Thi Thi, trên khóe miệng anh còn có một nụ cười tươi. Anh hơi nghiêng người, Quyền Sơ Nhược có thể nhìn thấy toàn bộ gương mặt của anh, trên cổ anh là chiếc cà vạt màu xám tro, sáng nay cô còn tự tay thắt cho anh nữa.

-----Lời ngoài truyện-----

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ghen

Editor: Hephc

Phía trước có một nam một nữ đang đứng, khoảng cách của hai người cũng không phải rất gần. Bộ dáng bọn họ nhìn nhau cười, đặc biệt rất hài hoà. Nhẹ nhàng vui vẻ nói chuyện với nhau một tiếng, kèm theo tiếng cười của người phụ nữ xinh đẹp, rất là chói tai.

Bàn tay Quyền Sơ Nhược cảm ví da không nhịn được nắm chặt. Hô hấp của cô coi như bình ổn, chỉ là vị trí tim cảm thấy nhảy lên kịch liệt rõ ràng, thật giống như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cũng may mấy năm này Quyền Sơ Nhược luyện rất nhiều, nắm rất rõ vui buồn của mình. Cô đập giầy cao gót đi tới, kinh động hai người đang nói chuyện trời đất.

Chu Thi Thi nghiêng đầu nhìn sang, chỉ liếc mắt một cái, để cho lòng của Quyền Sơ Nhược hoàn toàn chìm xuống. Bản thân cô ấy nếu so với trên tạp chí thì xinh đẹp hơn rất nhiều!

"Trở về sớm vậy?" Khóe miệng Lục Cảnh Hanh khẽ chuyển động, giọng điệu ôn hòa.

Hôm nay thời gian về nhà quả thật so bình thường sớm một chút, bằng không cũng sẽ không bắt gặp bọn họ!

Quyền Sơ Nhược nhú lông mày, không có mở miệng. Người đàn ông đưa tay lôi cô đến bên cạnh, tay trái vòng ở hông của cô một cách tự nhiên, "Đây là bà xã của tớ, Quyền Sơ Nhược."

"Đây là bạn thời đại học của anh, Chu Thi Thi."

Lục Cảnh Hanh mấp máy môi, lễ độ giới thiệu. Bởi vì động tác của anh, Quyền Sơ Nhược buột chân mày hơi nhú ra.

"Xin chào, " Chu Thi Thi vươn tay trước, mấp máy môi, "Chị biết em."

Người ta bắt tay, Quyền Sơ Nhược cũng không thể không đáp. Cô nắm tay, sau đó liền rút tay lại.

"Vụ án tranh chấp đất đai lần trước, em thắng vô cùng xuất sắc, hơn nữa không lấy đồng nào, thật đúng là một đoạn giai thoại." Chu Thi Thi cười tủm tỉm nhìn cô, ánh mắt mang theo ẩn ý.

Trong cái vòng này, Chu Thi Thi ra nghề sớm hơn Quyền Sơ Nhược, coi như là đàn chị của cô. Thái độ Quyền Sơ Nhược bình tĩnh, khách khí đáp một câu, "Khiến mọi người chê cười rồi."

"Làm sao lại như vậy?" Chu Thi Thi lắc đầu, ánh mắt nặng nề, "Bây giờ luật sư giống em, đã không còn nhiều lắm."

Quyền Sơ Nhược không dám nhận sự tặng bốc này, chỉ cười không nói.

"Cảnh Hanh, bà xã cậu rất đẹp." Bỗng nhiên Chu Thi Thi đổi giọng, giọng nói rất thân mật, khiến Quyền Sơ Nhược tức giận, lần nữa nhú thật chặt chân mày.

Kể từ khi kết hôn đến bây giờ, Quyền Sơ Nhược đều chưa từng gọi hai chữ 'Cảnh Hanh' này.

"Quả nhiên là thân thiết nên trò chuyện rất hợp." Mắt Lục Cảnh Hanh sáng như đuốc, bởi vì lời khen ngợi của Chu Thi Thi, không tự chủ cong môi lên.

Đôi vợ chồng trước mắt này đứng chung một chỗ, vô luận là từ ngoại hình hay là từ phong cách, đều rất xứng đôi. Chu Thi Thi cụp mắt, đôi mắt sáng ngời lướt qua một tia mắt mắc.

Sau một khắc, Chu Thi Thi giờ chìa khóa xe lên, đưa cho người đàn ông đối diện, "Được rồi, tớ đã đưa cậu về nhà an toàn, có thể lui thân rồi."

Bởi vì lời nói của Chu Thi Thi, Quyền Sơ Nhược mới phát hiện tay phải Lục Cảnh Hanh bị thương. Cô nhìn mu bàn tay sưng đỏ của người đàn ông, rồi kéo đến trước mắt, nóng lòng hỏi: "Làm sao lại như thế này?"

"Không có gì." Lục Cảnh Hanh nhìn chằm chằm về mặt cô, gương mặt tuấn tú ôn hòa.

"Đi bệnh viện rồi sao?"

Lục Cảnh Hanh muốn rút tay về, lại bị cô nắm càng chặt hơn, "Đỡ hơn rồi, chỉ là phỏng nhẹ thôi."

"Phỏng?" Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, Lục Cảnh Hanh không phải người không cẩn thận như vậy.

Bên tai vang lên một giọng nói áy náy, Chu Thi Thi áy náy mở miệng, "Là chị không cẩn thận làm đổ cà phê lên."

Là chị?

Khóe mắt Quyền Sơ Nhược trầm một cái, buông tay Lục Cảnh Hanh ra.

"Nói này không tốt gọi xe, để tớ kêu tài xế tới đưa cậu đi." Lục Cảnh Hanh nói với Chu Thi Thi, anh tự tay bấm điện thoại di động, thái độ có chút nặng nề, lộ ra mấy phần sắc bén so với mới vừa rồi.

Chu Thi Thi cong môi cười một tiếng, mắt sáng ngời, "Không cần làm phiền, mới vừa rồi tớ đã kêu xe, đoán chừng vào lúc này đã đến."

Sau đó, cô ấy lễ phép gật đầu một cái, quay người rời đi.

Từ dưới lầu lên đến nhà, Quyền Sơ Nhược cũng không mở miệng, thậm chí cũng không xem lại cánh tay bị thương của Lục Cảnh Hanh.

Hẹp hòi!

Lục Cảnh Hanh đi theo phía sau của cô cô vào nhà, âm thầm oán. Bất quá cô là loại hẹp hòi, ngược lại khiến anh rất hưởng thụ! Phải ghen chứ?!

"Có lời gì muốn hỏi anh không?" Lục Cảnh Hanh nhìn người bên cạnh, mở miệng cười.

Quyền Sơ Nhược nhũu mày nhìn anh một cái, vẻ mặt không nhìn ra biến hóa gì đó, "Anh muốn em hỏi cái gì?"

Giọng nói cô không thay đổi, ngón tay khẽ đẩy mắt kiếng trên sống mũi lên. Lục Cảnh Hanh nhũu chặt mày kiếng, giọng không tự chủ căng thẳng, "Tại sao Chu Thi Thi lái xe đưa anh về?"

"Cái này cô ấy đã nói rồi." Quyền Sơ Nhược ngồi nghiêm chỉnh, cuộn nắm ngón tay ở bên người lên. Hừ, mới vừa rồi Chu Thi Thi đã giải thích rõ, kẻ ngu cũng có thể nghe rõ.

Lục Cảnh Hanh nhũu mày, lại hỏi: "Vậy em cũng không hỏi một chút, tại sao anh lại ở chung một chỗ với cô ấy?"

Cái vấn đề này hình như nên hỏi một chút.

Quyền Sơ Nhược gật đầu một cái, học bộ dáng của anh, lặp lại một lần, "Vậy anh nói một chút, tại sao anh lại ở chung một chỗ với cô ấy?"

"Gần đây ngân hàng có một trận tranh cãi âm ỉ, anh muốn thuê cô ấy làm cố vấn pháp luật ngân hàng." Lục Cảnh Hanh nâng tay trái lên, động tác vụng về nói cổ áo ra.

Nét mặt của cô, làm sao lại lạnh lùng bình tĩnh như vậy đây?

Quyền Sơ Nhược nhún nhún vai, mỉm cười đáp lại, "Ánh mắt không tệ, Chu Thi Thi chuyên những vụ án kinh tế, anh tìm cô ấy là chắc thắng."

"....." Lục Cảnh Hanh giận tái mặt, trái tim giận dữ. Cái anh muốn không phải hiệu quả như vậy? Bà xã nhà nào nghe nói chồng mình đi với người tình thuở ban đầu, không phải đều muốn nhảy lên nhảy xuống, cực kỳ tức giận ép hỏi, sau đó không cho để cho bọn họ gặp mặt sao?

Thế nào, mà bà xã nhà anh, sao lại có bộ dáng tự nhiên rộng lượng, tuyệt không tranh đấu ghen tức?!

Đây là tình huống gì?

"Cái đó, quan hệ của anh với cô ấy, em..... Biết không?" Lục Cảnh Hanh mím môi, cẩn thận dò xét.

Quyền Sơ Nhược cười sáng lạng, không nhanh không chậm trả lời, "Biết, hai người là bạn học cùng lớp."

Đang lúc nói chuyện, cô đứng lên đi tới phòng bếp, mấp máy môi, "Buổi tối muốn ăn cái gì? Mì trứng gà cà chua có được hay không?"

Được rồi, Lục Cảnh Hanh nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, rốt cuộc thua trận.

Anh bực tức đứng lên, chán nản đi tới phòng tắm, "Anh đi tắm."

Khóe mắt thoáng nhìn thấy anh xoay người, Quyền Sơ Nhược lặng lẽ thu lại nụ cười ở khóe môi. Năm ngón tay cô nắm chặt cửa tủ lạnh đậy mắt từ từ bốc lửa.

Mẹ nó, người tình thuở ban đầu không nói, còn muốn mời người ta làm cố vấn pháp luật? Dù là bung trà dâng nước, còn làm cho bị phỏng tay, Lục Cảnh Hanh, cái tên khốn kiếp này!

Tối nay Lục Cảnh Hanh tắm chậm hơn rất nhiều so với lúc trước. Quyền Sơ Nhược đứng ở bên ngoài phòng tắm, mấy lần muốn đi vào giúp một tay, anh không thể dùng tay phải, khẳng định động tác chậm lại.

Nhưng nhớ tới khuôn mặt Chu Thi Thi xinh đẹp quyến rũ tươi cười kia, Quyền Sơ Nhược đưa ra tay rồi không chút do dự rút lại.

Đáng đời! Ai bảo anh trêu hoa ghẹo nguyệt?!

Đội đến Lục Cảnh Hanh tắm xong ra ngoài, mùi thức ăn trong phòng khách đã tỏa ra. Trên bàn ăn bày hai cái chén, bên trong là mì trứng gà cà chua nóng hổi.

Khó có được một bàn món ăn, rau dưa salad.

"Em làm hay sao?" Lục Cảnh Hanh rất là kinh ngạc.

Quyền Sơ Nhược cúi đầu ăn cơm, nhẹ nhàng "Ừ".

"Em biết Chu Thi Thi sao?" Ăn hai cái Lục Cảnh Hanh dừng một chút, ngẩng đầu hỏi cô.

Quyền Sơ Nhược ăn một miếng mì, giọng như thường, "Lần trước ở Hongkong gặp qua cô ấy, chỉ gặp một lần thôi."

Mì trứng gà cà chua coi như là món sở trường của cô, nhưng mùi vị tối nay, thế nào lại chua như thế? Chẳng lẽ cô nêm nhiều gia vị sao?

Cô trả lời ngắn gọn và lại mặt không chút biểu tình, Lục Cảnh Hanh chán nản nhếch môi, chuyên tâm ăn mì.

Đối diện người đàn ông đang ăn tất cả rất bình thường, Quyền Sơ Nhược bĩu môi, lại nếm lại nữa, vẫn cảm thấy chua. Cô muốn hỏi cảm giác Lục Cảnh Hanh một chút, nhưng chén mì của anh đều đã thấy đáy, cô lại nuốt lời về.

Ngày hôm sau dậy sớm, sau khi Quyền Sơ Nhược như rời giường, vẻ mặt cũng như thường ngày. Sau khi ra cửa, Lục Cảnh Hanh vẫn đi theo phía sau của cô, ánh mắt thâm thúy lộ ra vẻ mất mát.

"Có muốn em chở anh hay không?" Trước bãi đậu xe, Quyền Sơ Nhược xoay người hỏi người phía sau.

Lục Cảnh Hanh nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, ngoan ngoãn lắc đầu, nói: "Không cần, anh có thể tự mình lái xe."

Mất thấy động tác anh thông thạo lái xe rời đi, vẻ mặt Quyền Sơ Nhược lập tức lo lắng. Lục Cảnh Hanh, anh dám giả bộ với em, rõ ràng mình có thể lái xe, còn để người ta đưa?!

Con mẹ nó, lại thêm một cái tội danh!

Đón ánh nắng ban mai, sắc mặt Lục Cảnh Hanh nghiêm túc đi tới phòng làm việc. Trợ lý Tổng Lập hôm nay đến rất sớm, chỉ chờ hôm nay BOSS vui vẻ, lại thưởng lớn.

"Tổng giám đốc!"

Tổng Lập cao hứng bừng bừng chào anh, vuốt mông ngựa nói: "Hôm nay thần sắc ngài không tệ."

Kéo ghế ra ngồi xuống, ánh mắt Lục Cảnh Hanh sắc bén quét tới, hàn ý lạnh lẽo này, làm Tổng Lập lạnh run. Loại vẻ mặt này, chẳng lẽ chuyện có biến?

"Tổng Lập, " Lục Cảnh Hanh bình tĩnh mở miệng, vẻ mặt không nhìn ra vui buồn gì, "Ngày hôm qua thời điểm cậu bày mưu, cam kết thế nào?"

Tổng Lập ngớ ngẩn, mở miệng nói rõ chi tiết, "Tôi nói, nếu như Tổng giám đốc phu nhân không ghen, tôi liền đi..... Tẩy rửa nhà vệ sinh."

"Ừ." Lục Cảnh Hanh gật đầu, ngón tay thon dài khẽ gõ ở mặt bàn, "Cậu có thể đi, nhớ tẩy rửa nhà vệ sinh của tất cả các tầng lầu. Một tuần này cũng không cho phép ở cậu xuất hiện trước mặt tôi!"

"Tổng giám đốc ——"

Sắc mặt Tổng Lập tái nhợt, vẻ mặt đưa đám cầu xin tha thứ: "Ngài không thể đẩy tôi đi."

Lục Cảnh Hanh nhú mày, hai mắt sắc bén như đao.

"Tổng giám đốc, tôi lấy công chuộc tội có được hay không? Tôi còn có một biện pháp....."

"Cút!"

Giọng Lục Cảnh Hanh phẫn nộ, Tổng Lập cúi gầm đầu chạy trốn. Tẩy rửa thì tẩy rửa, dù sao cũng tốt hơn bị tổng giám đốc dùng những phương

pháp khác trừng trị!

Giấy lát, ngón tay thon dài của người đàn ông đặt lên cổ cà vạt, mặt mày lạnh lùng ôn nhu lại. Thôi, cùng cô so đo gì đây, tính cách cô chính là như vậy!

Tối hôm qua ăn mì trứng gà cà chua, có thêm nhiều gia vị. Đặc biệt chua, ước chừng khiến dạ dày Lục Cảnh Hanh khó chịu cả ngày. Anh tan việc đầu tiên là, tính toán dẫn Quyền Sơ Nhược đi ra ngoài ăn.

Có một quán cơm riêng, đến ăn cháo để tốt cho dạ dày.

Lục Cảnh Hanh xuất hiện tại phòng luật sư, mọi người sôi trào lần nữa. Người đàn ông mặt mũi ôn hòa bình tĩnh ung dung, ở trong ánh mắt mọi người có các loại sùng bái ái mộ.

"Anh rể, anh tìm chị Quyền sao?" Tống Văn nhìn thấy Lục Cảnh Hanh xuất hiện, vội vàng tiến lên đón.

Ánh mắt Lục Cảnh Hanh thâm thúy lướt qua cô nàng, lọt vào bên trong phòng làm việc, nhưng không thấy người.

"Chị Quyền đi ra ngoài rồi, " Tống Văn cười cười, nói: "Hôm nay phải lên tòa án."

Lục Cảnh Hanh gật đầu một cái, xoay người lại ngồi ở sofa, "Vậy tôi đợi cô ấy."

Sau đó, Tống Văn rất là vui vẻ bung cà phê tới, đặt ở trước mặt của Lục Cảnh Hanh. Ánh mắt cô nàng đảo qua, thấy được caravat trên cổ anh, nụ cười sâu hơn, "Anh rể, cái caravat này thật rất thích hợp với anh."

Caravat? Lục Cảnh Hanh nhẹ nheo mắt.

Tống Văn không quản được miệng mình, cũng khoe khoang một hơi, "Cái caravat này là em tự mình đi mua, tự mình chọn màu sắc cùng kiểu dáng, em suy nghĩ, anh đeo nhìn cũng rất đẹp!"

Nghe vậy, ý cười trên khóe môi Lục Cảnh Hanh cứng ngắc.

Từ phòng luật sư ra ngoài, Lục Cảnh Hanh trầm mặt lái xe rời đi. Anh dẫm mạnh lên chân ga, tốc độ xe chạy thật nhanh.

Một tay người đàn ông vịn tay lái, cái tay còn lại cởi caravat ra. Anh chợt lạnh lùng nhếch môi, tròng mắt đen lóe lên nụ cười châm chọc.

Lục Cảnh Hanh, mày xem mày đi nực cười biết bao nhiêu? Vì cô ấy, mà bao nhiêu loại trò hề trẻ con mày cũng chơi? Nhưng mày ở trong lòng cô ấy, căn bản chẳng phải là cái gì! Con mẹ nó thăm dò cái rắm!

Hung hăng ném caravat màu xám tro sang một bên, hai tay Lục Cảnh Hanh nắm chặt tay lái, tròng mắt đen bốc lên một mảnh lửa giận thâm trầm. Quyền Sơ Nhược, đến tốt cùng em gạt anh bao nhiêu vậy?!

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27 1: Lục Cảnh Hanh Giảo Hoạt (1)

Editor: Thư

Quyền Sơ Nhược trở lại văn phòng luật sư, rất nhiều nhân viên đều đã tan tầm. Trợ lý bung cặp hồ sơ, đứng ở ngoài phòng làm việc, thần sắc lo sợ bất an, tỏ ra đầy bụng tâm sự.

"Vi sao còn chưa đi?" Quyền Sơ Nhược trở về lấy một phần tài liệu, nhìn thấy sắc mặt Tống Văn đầy cổ quái.

Tống Văn nhìn thấy cô đứng ở phía sau, không khỏi hoảng sợ. Cô nàng vỗ ngực, kinh hô: "Chị, chị Quyền!"

Quyền Sơ Nhược đẩy cửa đi vào, cầm lấy cặp hồ sơ đen để trên bàn làm việc, xoay người thấy cô nàng vẫn ở ngoài cửa, đứng không nhúc nhích.

"Có việc gì à?" Cô xoay người lại, đứng ở trước mặt Tống Văn.

Tổng Văn nhăn mày, nhớ lại bộ dạng nén giận bỏ đi của Lục Cảnh Hanh vừa rồi, trong lòng cũng không xác định, "Cái kia, chị Quyền, vừa rồi anh rề có tới."

Lục Cảnh Hanh đã tới?

Quyền Sơ Nhược nhíu mày, nghe thấy sự dị thường trong giọng nói của cô, truy vấn: "Có chuyện gì?"

"Kỳ thật cũng không có gì," Tổng Văn do dự, cẩn thận trả lời, "Hình như anh rề nổi giận."

Đang tốt đẹp tại sao lại nổi giận?

Ánh mắt của Quyền Sơ Nhược lộ ra sự sắc bén, Tổng Văn cảm thấy không thích hợp, sợ bởi vì lời của cô mà dẫn tới hiểu lầm gì đó, "Anh rề nghe nói dây cravate kia là em mua, sắc mặt liền thay đổi."

"Chị Quyền!" Tổng Văn cắn môi, uể oải nói: "Thực xin lỗi, em quá lảm nhảm rồi."

Quyền Sơ Nhược rũ mi, thần sắc dưới mắt bình thản, nhìn không ra vui buồn. Nhưng cô càng tỏ ra bình tĩnh thì Tổng Văn lại càng áy náy, vội đến độ mắt đục đỏ ngầu, "Chị Quyền, có phải em lại chọc đến phiền toái cho chị rồi hay không, bằng không em đi tìm anh rề giải thích rõ ràng."

Giây lát sau, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu, đưa tay vỗ vỗ gương mặt cô nàng, nói: "Không có việc gì."

Cô nâng đồng hồ lên, chỉ chỉ kim đồng hồ, "Cô không đi siêu thị mua đồ ăn sao? Quá sáu giờ, sợ cái gì cũng đều không còn nữa rồi."

"A?" Tổng Văn bấu môi nhìn cô, không xác định hỏi: "Chị thật sự không giận em à?"

"Cô có biết, tôi làm việc thu phí theo giờ, nếu như giận cô, cô muốn đưa cho tôi bao nhiêu tiền?" Quyền Sơ Nhược cong môi, cười mà không cười nhìn cô nàng.

Mặt Tổng Văn choáng váng, suy sụp mở miệng, "Em không có tiền."

Kỳ thật con nhóc này cũng không tệ, làm việc xem như chịu được khổ nhọc, mấy năm nay còn chạy ngược chạy xuôi với cô, cũng coi như là công thần.

"Được rồi, nhanh chóng tan tâm đi." Quyền Sơ Nhược như cũng không nói thêm, ý cười bên khóe miệng chợt lóe lên.

Tổng Văn rất vui vẻ theo sau lưng cô xuống lầu, nhưng về mặt iu xiu. Cô thề, từ nay về sau, nhất định phải quản chặt cái miệng của mình mới được!

Trên đường lái xe trở về, Quyền Sơ Nhược có chút thất thần, chờ đến lúc phục hồi tinh thần lại, cô mới giật mình xe đã chạy đến dưới lầu. Cô âm thầm thở ra một hơi, vậy mà cũng không biết, làm sao mình có thể an toàn lái xe về được đến nhà nữa.

Mở cửa nhà, trong nhà tối như mực, Lục Cảnh Hanh cũng không trở về. Cô mở hết đèn phòng khách lên, mở tủ móc điện thoại di động ra, bên trên cũng không có bất cứ tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Tức giận rồi à?!

Quyền Sơ Nhược ngồi vào ghế sofa, hai tay cầm di động ngẩn người. Do dự thật lâu, cô mới trượt màn hình, gọi một cú điện thoại cho anh.

Tiếng chuông lần lượt vang lên, nhưng điện thoại chậm chạp không ai nghe máy.

Dựa theo tốc độ nghe điện thoại bình thường của Lục Cảnh Hanh, Quyền Sơ Nhược ním môi cắt đứt, khẳng định là người đàn ông nào đó cố ý không nghe.

Đứng dậy trở lại phòng ngủ, cô thay quần áo ở nhà, sau đó đi đến nhà bếp tìm thức ăn. Lục Cảnh Hanh không trở lại, cơm chiều cũng phải ăn chứ.

Trong tủ lạnh nguyên liệu nấu ăn tràn đầy, Quyền Sơ Nhược nhìn trái nhìn phải, sau cùng chọn một quả táo. Rửa quả táo, cô ngồi trên ghế sofa, mở TV, ánh mắt nhìn chằm chằm đồng hồ treo trên tường, ngẫu nhiên cắn một miếng táo.

Từ sau khi kì thi tốt nghiệp cao đẳng kết thúc, Quyền Sơ Nhược không còn phải chờ đợi trong tâm trạng thấp thỏm không yên nữa. Năm đó cô vui sướng đầy cõi lòng ghi danh vào trường quân đội, nhưng đến lúc nhận được thư chấp nhận thì lại là thư từ học viện pháp luật. Một khắc kia, cô khóc lóc chạy tới chất vấn Quyền Chính Nham, lại đổi không được lại kết quả mà cô muốn.

Phiên nào cắn một miếng táo, Quyền Sơ Nhược nhìn thời gian, môi đỏ mọng nhấp nhệ. Trong lòng cô không hiểu sao bối rối vô cùng, thực sợ hãi giống như trở lại cái đêm chờ đợi kết quả vào trường cao đẳng năm xưa.

Cả trái tim gắt gao thu lại một chỗ, trong đầu Quyền Sơ Nhược tưởng tượng đủ các loại vẻ mặt của anh, khăn trương đến mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Quyền Sơ Nhược bồn chồn cuộn mình ở trong ghế sofa, đôi mắt sáng ngời nay âm ảm thất sắc. Kỳ thật ngày đó để cho Tống Văn đi mua cravate, cô hoàn toàn không có nghĩ nhiều, nhưng hôm nay khi an tĩnh ngồi xuống suy nghĩ, trong lòng cô ần ần cảm thấy mình nợ người ta.

Ngẫm lại cũng phải thôi, lẽ vật đưa người ta lại để cho trợ lý đi mua. Cô chỉ là một người bỏ tiền, nếu đổi lại hôm nay Lục Cảnh Hanh làm như thế, cô cũng sẽ rất tức giận!

Bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng dày, Quyền Sơ Nhược không biết cầm lấy điện thoại di động lần thứ mấy rồi, nhưng đều không chịu gọi thêm một cú. Cô đã gọi một lần, nếu Lục Cảnh Hanh muốn gọi điện nhất định có thể nhìn đến.

Cô cũng có khiếu ngạo của cô chứ, sẽ không thỏa hiệp vì bất cứ kẻ nào. Cho dù là Liêu Phàm, cô cũng chưa từng quá hạ mình.

Cửa lớn giật giật, Quyền Sơ Nhược nhú mắt xem, là Lục Cảnh Hanh đang đứng ở cổng vòm đôi giày.

Vẻ mặt của anh không nhìn ra được bất cứ điều gì dị thường, đầu tim Quyền Sơ Nhược khẽ run lên, chủ động mở miệng, "Anh về rồi."

Người đàn ông cởi áo khoác cởi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, "Ừm."

"Ăn cơm chưa?"

Lục Cảnh Hanh đi đến bên cạnh ghế sofa, ánh mắt hướng về phía quả táo trên bàn, mày kiếm nhíu lại, "Em chưa ăn à?"

"Ách..." Quyền Sơ Nhược xấu hổ quay đầu đi, nói: "Ăn rồi."

Đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Hanh lóe lên, xoay người ngồi vào ghế sofa.

"Anh đến tìm tôi à?" Quyền Sơ Nhược rót ly trà cho anh, giọng điệu mang ý thăm dò, "Đúng là thế thì vì sao không nghe điện thoại?"

Uống một hớp, môi mỏng của Lục Cảnh Hanh mới nhếch một cái, trong giọng nói không nghe được bất cứ tâm tình gì, "Đột nhiên có việc, không kịp thông báo cho em."

Quyền Sơ Nhược nhú mắt xem qua, nhìn thấy cổ áo của Lục Cảnh Hanh trống trải, bỗng nhiên ánh mắt trầm xuống. Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, anh vẫn mang theo dây cravate kia mà, chẳng lẽ lại nhỏ mọn như vậy?!

"Tôi nay anh đi với ai?" Nguyên bản cũng muốn hỏi anh là cravate đâu rồi, nhưng khi mở miệng chất vấn, ngay cả chính Quyền Sơ Nhược cũng giật nảy mình. Làm sao cô có thể hỏi cái này?

"Án tử có chút thay đổi, Chu Thi Thi muốn gặp mặt anh." Lục Cảnh Hanh trả lời cực kỳ liền mạch, nhìn không ra chút hiềm nghi anh nói dối. Ở phương diện phán xét thật giả, Quyền Sơ Nhược cũng tính là có chút tâm đắc, nhưng căn bản cô lại không thể phán quyết Lục Cảnh Hanh đang nói thật hay giả.

Cảm giác chua xót đè nén từ tối hôm qua, lúc này cuộn cuộn tuôn ra. Năm ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm lại, sắc mặt khó xem lên, "Lục Cảnh Hanh, anh có ý đúng không?"

"Có ý cái gì?" Người đàn ông cười yếu ớt, tựa hồ vẫn chưa hiểu được lời của cô.

Quyền Sơ Nhược hận nhất là đáng về bất cần đời thế này của anh, "Anh và Chu Thi Thi có quan hệ gì?"

"Em không biết sao?" Lục Cảnh Hanh hỏi lại, khóe mắt lặng yên lóe lên ý cười.

Lời này như lời tự tát tai! Tối hôm qua cô vẫn có thể đồng dạ đánh trả, nhưng giờ này khắc này, cô lại giống như một cô vợ ghen tuông, ngồi ở chỗ này chất vấn ông chồng của mình?!

Biết rõ rành rành là nên im lặng, nhưng lúc này Quyền Sơ Nhược lại không thể kiềm được tình cảm đang bành trướng dưới đáy lòng, không khống chế được cái lưỡi: "Tôi đương nhiên biết, các người là bạn học, Chu Thi Thi lại từng theo đuổi anh."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27 2: Lục Cảnh Hanh Giảo Hoạt (2)

Editor: Thu

Mày kiếm của Lục Cảnh Hanh hơi nhướn lên, kinh ngạc nhìn về phía người đối diện, trong cặp mắt thâm thúy kia hiện lên sự kinh ngạc.

Giây lát sau, anh đứng dậy đi tới bên cạnh Quyền Sơ Nhục, hơi hơi cúi người, khuôn mặt tuấn tú để trước mặt cô, "Bà xã, ngay cả chuyện này em cũng biết luôn à?"

Ngữ khí trêu đùa của anh khiến lòng tự trọng của cô đau đớn sâu sắc. Cô cắn răng, mặt đẹp xanh mét. Mắt thấy thần sắc của cô biến hóa, ý cười dưới đáy mắt anh càng đậm. Anh vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng nắm căng của cô, cúi đầu hôn lên bờ môi cô, nói: "Cô ta từng theo đuổi anh 4 năm, nhưng anh đối với em như thế nên vẫn chưa đáp ứng..."

Cái này xem như giải thích sao?

Quyền Sơ Nhục giật mình, chờ cô lấy lại tinh thần, người đàn ông trước mặt đã xoay người, đi vào phòng ngủ tắm rửa. Không đúng mà, rõ ràng là cô muốn giải thích chuyện cravate, nhưng làm sao lại biến thành như vậy?

Hon nữa biểu tình thắng lợi mà Lục Cảnh Hanh vừa ra oai thị phi với cô, lập tức khiến Quyền Sơ Nhục nổi trận lôi đình!

Hồn đản, lại chơi xấu!

Người đàn ông này quá âm hiểm, anh căn bản chính là cố ý mà!

Tuy thua một ván này, nhưng Quyền Sơ Nhục cũng không cảm thấy không cam lòng. Cô nhìn trong bóng người chuyển động trong phòng tắm, khóe miệng chậm rãi cong lên. Áp lực trong lòng đã mất đi, cô lập tức cảm thấy đói.

Quyền Sơ Nhục đi đến phòng bếp, bày nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh ra, bắt đầu làm mì cà chua trứng gà. Vốn cô chỉ làm cho một người ăn, ai biết Lục Cảnh Hanh tắm rửa xong ra ngoài, ăn sạch sẽ bát mì kia của cô, nghiễm nhiên ra vẻ mình vẫn chưa ăn cơm.

Cướp đoạt không lại anh, Quyền Sơ Nhục suy sụp buông tha, lại nấu bát mì khác cho mình.

Sáng sớm hôm sau, Lục Cảnh Hanh đứng trước tủ quần áo chọn cravate. Quyền Sơ Nhục chủ động ra tay, rút ra một cái màu đen, phối hợp với áo sơ mi màu khói xám của anh hôm nay, trông cực kì hợp.

Quyền Sơ Nhục hơi hơi cúi đầu, ánh mắt chuyên chú đeo cravate cho anh. Cô nhép nhép miệng, hỏi hẩn: "Dây cravate kia đâu?"

"Đưa đi giặt rồi." Môi mỏng của Lục Cảnh Hanh cong lên một cái, đôi mắt thâm thúy rơi vào cằm cổ trắng nõn của cô, giọng điệu ôn hòa.

Hai người hiểu trong lòng mà không nói, xảo diệu lẩn tránh xấu hổ. Chuyện này là cô đuối lý, Quyền Sơ Nhục không muốn nói nhiều nữa.

Tay nắm tay đi xuống dưới lầu, tay cầm nắm cửa xe cô, hỏi: "Đêm nay cùng đi ăn cơm nhé?"

Trông thấy bộ dạng ghen tuông của cô hôm qua cùng việc cẩn thận đeo cravate giúp anh sáng nay, Lục Cảnh Hanh đại nhân đại lượng nghĩ rằng tha thứ cho cô đi thôi!

Quyền Sơ Nhục giương mắt, giọng điệu ôn nhu, "Em không biết tới mấy giờ, anh chờ điện thoại của em nhé?"

"Được." Lục Cảnh Hanh cúi người, giúp cô cài dây an toàn, thuận tiện thỉnh cầu một nụ hôn.

Nhìn theo xe cô đi xa, môi mỏng của Lục Cảnh Hanh khẽ giật giật. Gần đây nhà họ Quyền làm ầm ĩ lên vì chuyện con cái, cũng khiến tâm tình của anh phát sinh biến hóa.

Gần đây mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại, anh cảm thấy rằng, nếu giữa anh và cô còn có một bé con nho nhỏ thì hẳn cũng là một chuyện cực kỳ thích ý đúng không?

Rất nhiều tin tức liên quan đến ngân hàng Lục Thức, cam kết "miệng vàng" làm 1 tin tức. Quyền Sơ Nhục thả tờ báo trong tay xuống, trong lòng hoàn toàn bình tĩnh.

Bất quá có một câu của Lục Cảnh Hanh, tâm tình khuấy động lộn xộn của cô cũng trở lại bình thường.

Tay Quyền Sơ Nhục nâng cằm tỏ vẻ dăm chiêu. Một lúc lâu sau, cô mới bày xuất bút máy cùng giấy trắng, chỉnh sửa rồi phác họa thứ gì đó.

Phạm vi kinh doanh của nhà họ Quyền rất rộng, tuy Quyền Sơ Nhục không quan tâm đến việc buôn bán, nhưng ít nhiều cũng từng được hun đúc

một chút. Cô dùng hai giờ, thiết kế ra một mẫu cravate nam lên giấy

Cầm ở trong tay nhìn đi xem lại, Quyền Sơ Nhược cảm thấy cũng không tệ lắm. Cô cầm lấy chìa khóa xe, lái xe đến Hành gia xem

Quyền Yến Thác không nghĩ tới chị gái lại có thể đại giá quang lâm, khi anh nhìn thấy bản thiết kế được đặt trước mặt, trong nháy mắt đôi mắt đẹp như ngọc thạch đen nheo lại, "Chị à, đây là do chị vẽ à?"

"Ừm" Quyền Sơ Nhược ra vẻ trấn định gật đầu.

Quyền Yến Thác đưa tay sờ sờ cái mũi, môi mỏng nhấp nhệ.

"Như thế nào?" Quyền Sơ Nhược liếc anh một cái, cười hỏi.

"Không... ra thế nào cả." Quyền Yến Thác cười nhạt, không lưu tình chút.

Quyền Sơ Nhược cắn môi, muốn lấy đồ trở về, lại bị anh dè bả vai lại, "Lẽ vật tặng anh rở hả?"

"Ai cần cậu lo!" Quyền Sơ Nhược nhú mày, rất tức giận. Lần đầu tiên trong đời cô bỏ công thiết kế, có thể cho chút cổ vũ được không vậy!

Khó có được dịp nào nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của chị gái, Quyền Yến Thác nhin cười, nói: "Chị à, thứ này em cũng không rành, để cho vợ em sửa lại cho chị một chút chắc là sẽ ổn thôi."

Nghe được danh Sở Kiều, Quyền Sơ Nhược cảm thấy có vẻ đáng tin. Cô buông tay, lạnh lùng nói: "Được, chị tin tưởng Sở Kiều."

"Chắc chắn - - "

Quyền Yến Thác bữu môi, trêu ghẹo nói: "Chị, chị thay đổi rồi."

Nghe vậy, trong lòng Quyền Sơ Nhược lại biến động, lặng người không tiếng động. Cô thay đổi sao?

Gần đây trong nhà đều đã đang nháo chuyện Sở Kiều không thể sinh con được, Quyền Yến Thác tâm loạn, Quyền Sơ Nhược thương cả hai người bọn họ, nhưng loại chuyện như thế này lại không giúp được gì. Để bản thiết kế lại, cô cũng không ở lâu, không muốn xem bộ dạng em trai miễn cưỡng cười vui.

Lái xe trở lại văn phòng luật sư, cô còn chưa đi lên, Tống Văn liền từ trên lầu bình bịch chạy xuống đón.

"Chị Quyền, có người tìm chị."

"Người nào?" Quyền Sơ Nhược hỏi, lên đại sảnh lầu 1 lại không thấy ai.

Tống Văn lắc đầu, nói chi tiết: "Em cũng không biết, cô ấy không chịu nói, chỉ nói là bạn của chị."

Bạn á?

Quyền Sơ Nhược nhíu mi, nhìn sang phương hướng mà Tống Văn chỉ. Có một bóng lưng nhỏ gầy ngồi dưới tán dù trong vườn hoa.

Là cô, Lâm Lâm

Đằng sau văn phòng luật sư có một vườn hoa nhỏ, thảm hoa cỏ cực kỳ đẹp. Mặc ở dưới bóng dù màu xanh, Quyền Sơ Nhược như nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi đối diện, hôm nay cô không mặc quần trang, tóc dài rối tung chảy xuống, mặc một chiếc đầm dài màu vàng nhạt, lộ hết vẻ đẹp thanh thoát của thanh xuân.

"Tìm tôi có việc gì?" Quyền Sơ Nhược mở miệng trước, cô và Lâm Lâm không hề quen thuộc.

Lâm Lâm gật gật đầu, hai tay khăn trương nắm chặt ly coffee trước mặt. Trên khuôn mặt trắng nõn của cô cũng không có chút ý cười, kích động giống như vừa làm sai một chuyện gì đó vậy.

Quyền Sơ Nhược hỏi rất lâu, Lâm Lâm vẫn chưa mở miệng. Cô thở dài, lần thứ hai thăm dò hỏi: "Có liên quan đến Liêu Phàm à?"

Bấy giờ, biểu tình trầm mặc của Lâm Lâm mới đại biến, hai tròng mắt đen tuyền lóe lên ánh sáng. "Em..."

Cô gất gao cắn môi, trông khó có thể mở miệng. Quyền Sơ Nhược như có như không cảm nhận có gì đó, tựa hồ hoảng hốt dự cảm đến một kết quả.

Người trước mặt là người duy nhất có thể giúp cô. Lâm Lâm phồng má, không thể không kể chi tiết: "Em đã lên giường với Liêu Phàm."

Lên giường?!

Quyền Sơ Nhược ghen hờn nhìn trần trời, bên tai vang vọng chỉ có hai chữ kia.

Sorry cả nhà, thất hứa mất tiêu. Đạo này bận quá đi thôi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người Đàn Ông Đau Lòng

Editor: Hecp

Có một đoạn thời gian rất dài, đầu Quyền Sơ Nhược trống không, cô hoàn toàn không biết mình nghĩ cái gì, cả người chưa tỉnh hồn lại. Cũng không biết trải qua bao lâu, đợi lúc cô nghe được giọng nói lần nữa, Lâm Lâm đã bình phục lại cảm xúc, chậm rãi mở miệng.

"Anh ấy tức giận, "Đôi tay Lâm Lâm nắm chặt, khẽ cúi thấp đầu, một đôi mắt sáng ngời âm đạm phai mờ, "Cho tới bây giờ em cũng chưa từng thấy, Liễu Phàm tức giận như vậy!"

Thật ra thì lời cô ta nói không coi là hoàn chỉnh, nói chuẩn xác, Liễu Phàm đang tức giận chính mình!

Quyền Sơ Nhược nhũn mảy, lòng buồn buồn khó chịu. Cô đã từng thấy Liễu Phàm tức giận, lúc nguyện vọng thi đại học bị Quyền Chính Nham thay đổi, cô từng bất chấp tất cả muốn bỏ đi nơi khác, dù là thi lại một năm nữa, vẫn kiên trì muốn thi vào trường quân đội.

Lúc ấy Liễu Phàm từ bộ đội vội vã chạy về, khắp người lấm lem bùn đất mà cô chưa từng thấy qua. Mặc dù quá khứ nhiều năm như vậy, cô vẫn có thể nhớ, ngày đó anh cực kỳ tức giận chỉ về phía cô, quát: "Quyền Sơ Nhược, em mà dám bỏ đi, đời này anh cũng không muốn thấy em nữa."

Liêu Phàm là một người đàn ông nghiêm túc, nhưng chỉ đối với người khác. Trong mắt Quyền Sơ Nhược anh vẫn luôn là dịu dàng, vĩnh viễn giống như anh trai lớn của cô, che chở cô trên vai.

Thế nhưng một lần duy nhất đó, lại có thể để cho cô vĩnh viễn nhớ.

"Em sợ." Lâm Lâm mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, lầu bầu một tiếng thật thấp.

Nghe được lời của cô ta..., ánh mắt Quyền Sơ Nhược lảng tránh. Liễu Phàm tức giận, xác thực làm cho người ta sợ.

"Chị Quyền." Lâm Lâm chợt ngẩng đầu lên, bắt lực cầu cứu, "Mấy ngày trước anh ấy nằm viện không để cho em đi thăm anh ấy, anh ấy không muốn gặp em, cũng không nhận điện thoại của em, tính tình anh ấy đáng sợ quá."

Âm thầm thở ra một hơi, Quyền Sơ Nhược mím môi, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

"Nếu như tôi là Liễu Phàm, tôi cũng sẽ tức giận." Quyền Sơ Nhược cau mày, giọng thật bình tĩnh.

Đúng vậy, người ta đường đường là một đại tá bộ đội đặc chủng, lại bị một cô nhóc tính kế ngu chung! Loại chuyện như vậy, đặt ở trên người của người đàn ông nào, cũng cảm thấy uất ức?!

Khó trách Liễu Phàm chạy 20 vòng, làm mình bị bệnh, thì ra là bởi vì chuyện này.

Lâm Lâm cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp từ từ bị một cỗ thâm trầm mất mát thay thế, "Đêm đó chúng em đang nói chuyện phiếm, anh ấy chủ động nói với em chuyện của chị."

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại nhìn về phía người trước mặt.

"Anh ấy nói rất nhiều, " Lâm Lâm cười, chỉ là khoe miệng thoáng cười rất vô lực, "Em càng nghe càng thấy giữa em và anh ấy không nên đùa giỡn nữa!"

Mặc dù cô ta đặc biệt hi vọng Liễu Phàm có thể nói cho cô ta biết, về chuyện xưa của anh cùng Quyền Sơ Nhược. Nhưng khi cô ta nghe được, trừ rung động bên ngoài, còn có lo lắng đau lòng.

Bởi vì bọn họ cùng ở chung, là bất luận kẻ nào cũng không thể dung nhập.

"Nhưng em không muốn bỏ qua anh ấy."

Đôi tay Lâm Lâm khẽ nắm chặt, trông mắt đen roi vào trên mặt Quyền Sơ Nhược, "Đó là điều duy nhất em có thể nghĩ tới, biện pháp nhanh nhất lấy được anh ấy."

Lòng của Quyền Sơ Nhược hung hăng run rẩy. Biện pháp nhanh nhất lấy được anh ấy? Cô nhẹ nhàng nâng khóe môi, đáy lòng phức tạp.

Không thể không thừa nhận, con nhóc Lâm Lâm này chọn con đường tắt, hơn nữa là cô ta chẳng thềm ngõ tới con đường tắt đó.

Liêu Phàm là người đàn ông có trách nhiệm, anh ấy sẽ không dễ dàng hứa hẹn, nhưng chuyện anh ấy đã đồng ý, tuyệt không nuốt lời.

Nếu như cô chịu buông bỏ đáng vẻ của mình xuống, như vậy cô và Liêu Phàm, đã sớm có kết quả khác.

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Sau khi Lâm Lâm rời đi, một thân một mình Quyền Sơ Nhược ngồi yên hồi lâu, đợi cô trở lại phòng luật sư, tất cả mọi người đã ăn cơm trưa. Tổng Văn bụng com vẫn còn ăm ra cho cô.

"Cho tôi một ly cà phê." Quyền Sơ Nhược đẩy cửa đi vào, Tổng Văn thấy sắc mặt cô không tốt, một câu cũng không dám hỏi.

Cà phê có vị đắng quanh quẩn ở trong miệng. Mấy lần Quyền Sơ Nhược muốn tập trung tinh thần, nhưng cũng không có cách nào toàn tâm vùi đầu vào trong công việc. Cô vẫn rất khó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Là ghen tỵ? Hay là tức giận?

Quyền Sơ Nhược mím môi lắc đầu một cái, không phải, đều là không phải.

Cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ, ánh mắt nhìn trên đường phố ồn ào náo nhiệt, trái tim thất lại. Không có ghen tỵ, không có tức giận, nếu như không phải là nói là có chút gì thì đó chính là tiếc nuối.

Đưa tay cầm điện thoại di động lên, Quyền Sơ Nhược bấm mã số của Liêu Phàm.

Điện thoại rất nhanh được thông, giọng người đàn ông kinh ngạc bao hàm mấy phần vội vàng, "Sơ Nhược, có chuyện gì sao?"

"Ừm, " Quyền Sơ Nhược trả lời, nói: "Tối nay, chúng ta gặp mặt đi."

Liêu Phàm vừa cầm điện thoại di động vừa đi thì chợt dừng lại, phía sau một hàng người đồng loạt dừng ở sau lưng anh. Mày kiếm anh nhú chặt, giọng nói căng thẳng, "Được."

Cúp điện thoại, Quyền Sơ Nhược xoay người ngồi vào ghế xoay màu đen. Không thể không gặp, vì cô, càng vì Liêu Phàm.

Cộc cộc——

Trợ lý đẩy cửa đi vào, "Tổng giám đốc, tôi đều đã sắp xếp xong, trong nhà ngài cũng đều bố trí xong rồi."

Lục Cảnh Hanh để bút trong tay xuống, thoải mái mà gật gật đầu, "Rất tốt."

"Tổng giám đốc?" Về mặt nữ trợ lý do dự, cùng là đồng nghiệp, cô ta cũng nên giúp một chút.

Lục Cảnh Hanh giờ tay lên ngắt lời cô ta, không cần cô ta nói tí mĩ, đã hiểu, "Để cho cậu ta trở lại làm việc đi."

Tổng giám đốc cho lệnh đặc xá, cuộc sống tẩy rửa nhà vệ sinh của Tổng Lập rốt cuộc có thể kết thúc.

"Đi làm việc đi." Giọng nói Lục Cảnh Hanh như thường, trợ lý cảm kích rời đi, chạy đi thông báo cái tin tức tốt này.

Cửa phòng làm việc đóng lại, Lục Cảnh Hanh ngẩng đầu lần nữa, ánh mắt rơi vào cái đồng hồ. Buổi tối hẹn ăn cơm, anh đặc biệt kêu trợ lý mua vị trí tốt ở Lam Điền.

Canh giờ Quyền Sơ Nhược tan tâm, Lục Cảnh Hanh chỉ có thể tự xử lý chuyện sớm một chút, muốn đi đến phòng luật sư đón cô, thuận tiện cho cô một bất ngờ.

Tối nay coi như là một ngày đặc biệt.

Theo đạo lý nói, trí nhớ luật sư đều rất tốt. Nhưng Quyền Sơ Nhược chỉ đối với chuyện công việc đã gặp qua là không quên được, nhưng chuyện trong cuộc sống, cô không có để ở trong lòng cái gì.

Ví như, hôm nay là ngày kỷ niệm hai năm bọn họ kết hôn, chắc chắn cô sẽ không nhớ.

Thói xấu cô chính là có thể, không nghe tin tức khí tượng, thời tiết thay đổi cũng không biết mặc thêm quần áo. Đáng giận hơn là chuyện đối với anh, cũng không đau lòng một cái. Ngay cả một cái cà vạt, lại để cho người khác đi mua?!

Nghĩ đến chỗ này, tròng mắt Lục Cảnh Hành híp một cái. Nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, tối nay đừng nghĩ anh có thể bỏ qua cho cô!

Hai năm rồi.

Lục Cảnh Hành cười khẽ một tiếng, hồi tưởng lại hồi đầu một màn trước khi kết hôn kia, anh vẫn cảm thấy buồn cười như cũ. Phần hiệp ước kia còn đặt trong ngăn kéo ở thư phòng trong nhà, anh suy nghĩ muốn tìm người dán vách, đặt ở trong nhà làm thành vật kỷ niệm.

Tan việc đầu tiên là, Lục Cảnh Hành đi đường vòng, trước đi đến tiệm bán hoa lấy hoa. Bó hoa được gói tinh xảo, tản ra nồng nặc mùi hương hoa tươi, phụ nữ đều rất thích thích, môi anh mỉm nhẹ, tâm tình rất tốt lái xe về phía phòng luật sư.

Quyền Sơ Nhược đẩy tất cả hoạt động xuống buổi chiều, chỉ chờ Liêu Phàm từ bộ đội trở lại. Cô nhận lấy điện thoại ra ngoài, xách theo ví da đứng ở ven đường, ánh mắt bình tĩnh nhìn về một điểm nơi xa, không có tiêu cự.

Mười phút sau, phía trước xuất hiện chiếc kia xe Jeep quân đội quen. Lái xe là đàn ông, mặt mũi tuấn lãng, mày kiếm nồng đậm mơ hồ lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Quyền Sơ Nhược khe khẽ thở dài, nghĩ thầm thật là không dễ dàng, nhiều năm như vậy là lần đầu tiên anh không có trễ hẹn.

Xe jeep vững vàng dừng lại, trong xe chỉ có một mình Liêu Phàm, những người khác hiển nhiên cũng bị anh đuổi đi. Anh kéo cửa xe phía bên phải ra, nói: "Chờ lâu lắm rồi hả?"

"Không có." Quyền Sơ Nhược xuống trước thời gian, cho nên Liêu Phàm không tính là đã trễ. Cô do dự một chút, rốt cuộc vẫn nghĩ mình khỏi phải lái xe.

Nếu như Lục Cảnh Hành biết cô đã từng uống rượu lái xe, nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ cô!

Quyền Sơ Nhược ngồi ở vị trí kế bên tài xế, đưa tay cài tốt dây nịt an toàn, Liêu Phàm thấy cô ngồi xong, mới đạp chân ga, lái xe đi.

Chiếc này xe Jeep quân đội rất dễ nhìn thấy, Lục Cảnh Hành liếc mắt liền thấy. Dĩ nhiên nổi bật không chỉ là xe mà còn có người.

Quyền Sơ Nhược ngênh ngang ngồi lên xe Liêu Phàm, ánh mắt hai người dịu dàng nhìn chăm chú, để trong nháy mắt về mặt anh lạnh lùng xuống.

"Chúng ta đi đâu?" Liêu Phàm quay đầu hỏi người bên cạnh, giọng ôn hòa.

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, về mặt không nhìn ra biến hóa gì, "Đỉnh núi."

Liêu Phàm mắt hờn chốc lát, anh cầm tay lái năm ngón tay khép lại, giọng điệu trầm thấp, "Được."

Xe jeep dọc theo đường rừng lái lên, xe dừng ở trên đất bằng bao la. Nơi này Liêu Phàm cũng không xa lạ, anh còn có thể nhớ lần đầu tiên mang Quyền Sơ Nhược tới nơi này ngắm những vì sao.

Sắc trời dần dần tối tăm xuống, bầu trời đêm đen như mực từng một ngôi sao dần lóe sáng lên. Quyền Sơ Nhược đứng một chỗ, xoay người lại muốn ngồi dưới đất.

Liêu Phàm một thanh đề lại cổ tay của cô, thấy có khối đá mượt mà, mới kéo cô đi qua, nói: "Trên đất rất lạnh."

Động tác anh tự nhiên mà nhỏ nhặt, những năm này chưa từng thay đổi. Quyền Sơ Nhược cong môi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh cô, nói: "Đến đây đi, chúng ta ngồi chung."

Liêu Phàm ngẩn người, từ từ ngồi vào bên người cô.

Kéo ví da ra, Quyền Sơ Nhược móc chai rượu vang đỏ chuẩn bị trước đó ra, thấy mắt anh khẽ động, "Thấy không, em chính là có chuẩn bị mà đến."

"Chưa ăn cơm, không cho uống rượu." Liêu Phàm cau mày, giọng điệu rất lạnh.

"Stop!" Quyền Sơ Nhược khiển trách, "Em đã ăn xong rồi." Cô cũng sợ uống rượu làm tổn thương dạ dày, bị Lục Cảnh Hành quở trách, cho nên

ăn chút bánh bao cùng trái cây lột da.

Mở chai rượu ra, Quyền Sơ Nhược ngửa đầu nhấp một hớp, nói: "Ừ, cũng không tệ lắm "

Tạm dừng, cô nhún nhún vai, trên mặt bướng bỉnh nâng lên ý cười, "Đáng tiếc anh lái xe, không thể uống rượu được."

Hơn nhiều năm cũng không có thấy cô cười như vậy, cái loại ngây thơ hồn nhiên đó, giống như mang bọn họ về rất sớm trước kia. Trái tim Liêu Phàm lay động, ánh mắt ôn nhu lại, "Sơ Nhược, em có lời gì muốn nói với anh?"

Động tác Quyền Sơ Nhược uống rượu dừng một chút, không tự chủ mím môi, "Trước hết có thể để cho em uống chút rượu hay không?"

Ánh mắt của cô, đủ để chứng minh tất cả. Ánh mắt Liêu Phàm ảm đạm xuống, không nói gì.

Có một chiếc xe thể thao màu bạc lái lên tới đỉnh núi. Người đàn ông trong xe trừng mắt về phía người phụ nữ cầm chai rượu uống, thật hận không thể lập tức đi tới bóp chết cô!

Anh rõ ràng cảm đoán qua bao nhiêu lần rồi, người phụ nữ này còn dám uống lộ liễu như thế?!

Lục Cảnh Hanh tắt xe, bước xuống xe đi tới hướng bọn họ. Anh muốn kéo người qua, hơn nữa nghe được giọng nói Quyền Sơ Nhược dịu dàng nhỏ nhẹ, da đầu anh càng thêm tê dại, tim như bị lửa đốt.

Mẹ nó! Bà xã của anh, tại sao ngồi cùng với người đàn ông khác uống rượu ở đỉnh núi? Hơn nữa người đàn ông kia, vẫn là đối tượng thâm mến của cô!

Liên tiếp uống vài ngụm rượu, Quyền Sơ Nhược cảm thấy cô có thể nắm chắc cảm xúc, mới chậm rãi mở miệng: "Lâm Lâm đã tìm em."

Sắc mặt Liêu Phàm trầm xuống, cơ hồ là sợ hãi nhìn cô. Trong mắt của anh quá mức phức tạp, nhất thời rất khó thấy rõ gì đó, chỉ là Quyền Sơ Nhược thấy rõ ràng là sự áy náy.

Một loại áy náy phát ra từ thật sâu trong đáy lòng. Phần áy náy này, là vì cô sao?

"Anh....." Liêu Phàm mấp máy môi, lại không tìm được lời giải thích. Anh không biết, vào giờ phút này, anh còn có thể giải thích cái gì.

Quyền Sơ Nhược giơ tay lên, lấy cặp mắt kính màu đen trên mặt xuống, ánh mắt hướng về nơi rất xa, "Hai năm trước em đồng ý kết hôn, là muốn tìm được một lộ trình có thể ở cùng với anh. Lúc ấy em tính toán, chỉ cần em đã kết hôn, lại ly hôn, bọn họ sẽ không có lý do gì phản đối, cũng không thể ngăn cản chúng ta."

Liêu Phàm mím chặt môi, nghe lời của cô..., đầu quả tim run rẩy.

Đỉnh núi không có đèn đường, chỉ có bầu trời đêm ánh sao sáng chói. Ở mảnh u ám bên trong này, Lục Cảnh Hanh đứng cứng ngắc tại chỗ, cùng với tiếng gió, lời nói Quyền Sơ Nhược không sót một chữ lọt vào trong lỗ tai của anh.

Hai tay người đàn ông xuôi bên người nắm chặt thành quyền, đôi mắt đen nhánh không thấy đáy. Quang cảnh nhỏ vụn bên trong, cánh môi Lục Cảnh Hanh mím chặt thành một đường thẳng.

Đây chính là mục đích cô kết hôn?!

Lục Cảnh Hanh không tiếng động cười lạnh, khóe mắt nổi lên lạnh lẽo bốn phía. Cạnh đường núi có ánh đèn yếu ớt hiện lên, chiếc kia xe thể thao màu bạc mau chóng đi vội vã.

Hai người sóng vai ngồi trên tảng đá cũng không phát hiện, Quyền Sơ Nhược nắm chai rượu, cười cười, "Lâm Lâm nói rất đúng, em chọn một lộ trình ngu nhất và là phương pháp chậm nhất."

Gân xanh trên trán Liêu Phàm căng thẳng, khớp xương mu bàn tay nhô ra.

"Liêu Phàm, chúng ta đã bỏ lỡ." Giọng Quyền Sơ Nhược chột thấp, nói: "Vô luận là bởi vì nguyên nhân gì, chúng ta cũng không thể lại trở lại như ngày trước."

Người đàn ông rũ mắt, khóe miệng lạnh lẽo, áp ứng mở miệng: "Thật xin lỗi!"

Nghe được chính miệng anh nói ba chữ này, hốc mắt Quyền Sơ Nhược thoáng chốc ửng hồng. Giờ khắc này, giống như nhiều năm như vậy tất cả uất ức chôn dấu dưới đáy lòng bộc phát ra toàn bộ.

Cô đã từng cực kỳ thống hận ba chữ đó. Hai mươi mấy năm chờ đợi, cô chờ cho tới bây giờ đều là những lí do thoái thác. Nhưng là hôm nay, vào giờ phút này từ trong đáy lòng Quyền Sơ Nhược cảm kích ba chữ ấy.

Hôm nay cô có thể thừa nhận, chỉ còn lại câu nói này, thật xin lỗi.

Anh Liêu Phàm, đúng là anh vẫn còn hiểu em đấy.

Đỉnh núi gió đêm thổi qua, lạnh lẽo dâng lên khiếp người. Liêu Phàm quay đầu đi, vừa vặn thấy ánh mắt Quyền Sơ Nhược rung rung, ngực anh một hồi buộc chặt, bên trên hầu kết kêu gọi nhấp nhô.

Những tưởng rằng, đời này không thể ở cùng nhau với cô, nhưng có thể vĩnh viễn canh giữ ở bên cạnh cô. Nhưng hôm nay, ngay cả loại hy vọng xa vời này anh cũng muốn mất đi, bởi vì anh không có tư cách.

"Anh không hề có lỗi với em." Quyền Sơ Nhược cười ra tiếng, trông mắt đen sáng ngời nhìn về ánh mắt của anh, "Liêu Phàm, đường anh phải đi còn rất dài, anh cũng có quyền lợi hạnh phúc riêng."

Nắm chai rượu trong tay cô, Liêu Phàm ngửa đầu uống một ngụm lớn, vết rượu màu đỏ nhỏ xuống dính trên áo sơ mi màu trắng của anh.

"Này!"

Quyền Sơ Nhược đưa tay ngăn cản, lạnh lùng nói: "Anh không thể uống rượu."

Anh còn phải lái xe, sao có thể uống rượu được?

"Không sao." Liêu Phàm lau khước miệng một cái, gương mặt tuấn tú nhuộm mấy phần ý cười. Nhiều năm như vậy, chuyện anh làm nhiều nhất chính là phục tùng mệnh lệnh, cái thanh gông xiềng này để cho anh cảm thấy mệt mỏi.

Bầu trời đêm phía trước, những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh. Quyền Sơ Nhược cong môi, lòng bàn tay đặt lên xương quai xanh. Vòng cổ kim cương ngôi sao mà cô đeo có chút lạnh, có thể tưởng tượng ánh mắt của Lục Cảnh Hanh, cô lập tức cảm thấy ảm áp.

Giờ chai rượu trong tay lên, chân mày Quyền Sơ Nhược nhíu lên đã giãn ra. Cô cười cười, ánh mắt sáng quắc nhìn về người đàn ông bên cạnh, "Anh Liêu Phàm, anh phải hạnh phúc! Nguyện vọng từ nhỏ đến lớn của em, đều là hi vọng anh có thể hạnh phúc!"

Cho dù cái hạnh phúc này không phải là em mang lại cho anh, em cũng vẫn là hy vọng anh hạnh phúc!

Tìm Liêu Phàm hung hăng đau nhói, giống như bị người cầm côn đánh trúng chỗ yếu, đau toàn thân co rút. Hòa hoãn hồi lâu, anh mới có hơi sức giờ tay lên, lòng bàn tay rơi vào đỉnh đầu của cô khẽ vuốt, giống như hồi nhỏ vậy.

"Em cũng thế."

Anh nhẹ nhàng mở miệng, bao hàm rất nhiều ý nghĩ sâu xa.

Nghe câu trả lời này, lòng Quyền Sơ Nhược buông lỏng, cô uống một hớp rượu, trở tay đưa rượu bình cho Liêu Phàm. Hai người nhìn nhau mỗi cô cong lên độ cong xinh đẹp.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Chuyện xưa của cô và anh dừng ở tối nay, hiếm khi chúc phúc lẫn nhau.

Lái xe đưa cô về nhà, Liêu Phàm không có tắt máy xe, anh nhìn sắc mặt của Quyền Sơ Nhược, hỏi "Cảm thấy thế nào?"

"Yên tâm, " Quyền Sơ Nhược cời dây nịt an toàn ra, trêu ghẹo nói: "Tư lượng của em, em tự biết."

Cũng chỉ là nửa bình rượu đỏ, cô tuyệt đối sẽ không say. Hơn nữa cô cũng không dám uống say, bằng không về nhà nếu bị Lục Cảnh Hanh mắng chết!

Mở cửa xe trước, Quyền Sơ Nhược nhíu mày nhìn về phía Liêu Phàm, giọng nói mang nét cười, "Hù dọa cô ấy một chút là được rồi, người ta nhỏ tuổi, không chịu được anh hù dọa như thế!"

Nhớ tới Lâm Lâm, sắc mặt Liêu Phàm thoáng chốc xanh mét, một bộ dáng cắn răng nghiêng lợi.

Quyền Sơ Nhược cười trộm, nói thẳng: "Thật muốn dọa cô ấy chạy à, anh lại phải đuổi theo đó. Đừng nói em không có nhắc nhở anh... hiện tại tay chân anh chậm chạp, nhất định không đuổi theo kịp đâu!"

"Anh rất già sao?" Liêu Phàm cau mày, bắt mắt hỏi tới.

Quyền Sơ Nhược nhún nhún vai, hai mắt giao hoạt. Nói mấy lời đến đó thì dừng, cô tin tưởng năng lực xử sự của Liêu Phàm.

"Đi đường lái xe cẩn thận."

Liêu Phàm gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn cô xoay người rời đi. Cho đến bóng dáng phía trước đi vào thang máy, nụ cười anh mới thu lại.

Đây là anh đồng ý với cô một chuyện cuối, cho nên, Liêu Phàm này phải hạnh phúc.

Cửa chính không khóa, Quyền Sơ Nhược đẩy cửa ra đi vào, trong phòng khách đèn sáng. Cô đổi dép đi vào trong, chạm mặt liền thấy người đàn ông ngồi ở trên sofa

"Em đã về."

Hai chân Lục Cảnh Hành vén lên ngồi ở trên sofa, không nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mắt cực lạnh, "Hôm nay là ngày mấy?"

Quyền Sơ Nhược bị anh hỏi lơ mơ phát giác ra. Khóe mắt liếc thấy chung quanh bày đầy hoa hồng màu đỏ, còn có bình rượu đỏ trên khay trà, thoáng chốc cô sực nhớ ra gì đó.

Xong đời! Cô nói tới nay muốn cùng anh ăn cơm chung, kết quả quên hoàn toàn!

"Hôm nay là ngày mấy?"

Người đàn ông đối diện lặp lại một lần nữa, Quyền Sơ Nhược không vững lòng cúi đầu, nói: "Thật xin lỗi, em quên gọi điện thoại cho anh rồi."

Quên gọi điện thoại?

Lục Cảnh Hành cong môi, cô chỉ là quên gọi điện thoại. Trong lòng cô chưa từng coi trọng anh sao? Chỉ cần người đàn ông kia vừa xuất hiện, ba chữ Lục Cảnh Hành này, lúc nào cũng có thể sẽ bị chìm ngập không còn bóng dáng!

Pằng ——

Người trước mặt ném tới thứ gì, Quyền Sơ Nhược hồ nghi nhìn sang, đỉnh đầu truyền ra lạnh lùng: "Hôm nay hai năm trước, chúng ta ký tên kết hôn lên phần hiệp nghị này."

Quyền Sơ Nhược sửng sốt, thậm chí không tốt. Khó trách trong nhà bố trí thành ra như vậy, thì ra là hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn?!

"Cái đó....." Quyền Sơ Nhược đi tới bên anh, suy nghĩ chuyện này phải giải thích thế nào.

Haizzz, tại sao lại khéo như vậy, cô từ biệt Liêu Phàm, lại gặp phải ngày kỷ niệm kết hôn!

Giải thích nhiều hơn nữa cũng không ý nghĩa, Lục Cảnh Hành nâng cằm lên, ngón tay điểm nhẹ một chút lên phần hiệp nghị, nói: "Có một vấn đề, tôi vẫn luôn thật tò mò."

Anh nói chuyện giọng cổ quái, ánh mắt càng thêm lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Quyền Sơ Nhược cúi gằm đầu, không còn hơi sức, "Hỏi."

"Em kết hôn với tôi, đến tận cùng có mục đích gì?"

Không nghĩ tới anh hỏi cái này, Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, không biết trả lời như thế nào. Cô khăn trương đôi tay nắm thật chặt, trong mắt người khác có thể nhìn ra rõ ràng chính là chột dạ!

"Không muốn trả lời?" Lục Cảnh Hành nhún mày, giọng nói lạnh thấu xương.

Quyền Sơ Nhược cau mày, không thích cái vẻ mặt đũa cọt kia. Chuyện này sớm muộn gì cô cũng phải giải thích, nhưng giải thích thế nào mới có thể không để cho anh hiểu lầm, cô còn chưa nghĩ ra.

"Lục Cảnh Hành!" Quyền Sơ Nhược thờ dài, vẻ mặt áy náy, nói: "Tôi nay là em không đúng, em quên ngày kỷ niệm kết hôn."

Cô đương nhiên là quên, hề là chuyện về anh, có chuyện gì mà cô để ở trong lòng đâu?

Mất thấy vẻ mặt anh thờ ơ, Quyền Sơ Nhược phiền não cau mày, "Về những chuyện khác, em sẽ từ từ giải thích với anh."

"Giải thích?"

Người đàn ông không rõ chân tướng cười cười, giọng nói sắc bén: "Em muốn nói cho tôi biết, em giả cho tôi, có liên quan với Liêu Phàm sao?"

"....."

Quyền Sơ Nhược kinh ngạc không thôi, bị giọng điệu khinh miệt của anh đâm bị thương.

"Khi đó em kết hôn với tôi, có phải là muốn ở chung một chỗ với Liêu Phàm hay không?" Giọng Lục Cảnh Hanh chất vấn vang ở bên tai, sắc mặt Quyền Sơ Nhược trở nên trắng bệch, lòng buồn buồn khó chịu.

"Lục Cảnh Hanh, anh hãy nghe em nói....."

Ánh mắt chột dạ đủ để bán đứng cô, anh nắm phần hiệp nghị kia đi tới, đôi mắt dịu dàng kia, lúc này làm cho người ta không rét mà run, "Tôi không muốn nghe em giải thích!"

Anh khẽ cúi người xuống, gương mặt tuấn tú chống đỡ ở trước mắt của cô, "Em chỉ cần trả lời tôi, có phải hay không phải?"

Lục Cảnh Hanh hùng hổ dọa người, Quyền Sơ Nhược đã lãnh giáo qua. Cô cắn môi, cả trái tim co rút thành một cục.

Cuối cùng có một ngày phải nói ra sự thật có tránh cũng không được.

"Phải"

Sợ sệt hồi lâu, Quyền Sơ Nhược dồn đủ một hơi, lựa chọn thẳng thắn.

Nghe vậy, đáy mắt Lục Cảnh Hanh phút chốc lo lắng, đầu ngón tay anh nắm hiệp nghị, dâng lên màu trắng.

"Ha ha ——" Người đàn ông cười trầm thấp chói tai, Quyền Sơ Nhược há miệng, thế nhưng lại cứng họng.

"Quyền Sơ Nhược, như em mong muốn."

Lục Cảnh Hanh ngồi dậy, đường cong gò má căng thẳng. Anh bỏ phần hiệp nghị trong tay kia, trông mắt sắc bén nhìn không ra nửa điểm cảm xúc pháp phòng nào, giọng nói bình tĩnh đánh vỡ trầm mặc: "Chúng ta ly hôn đi."

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đùa Mà Thành Thật

Editor: Hepc

Cả đêm hỗn loạn, các loại phân cảnh khó bề phân biệt cứ quanh quẩn. Thời điểm Quyền Sơ Nhược mở mắt ra, bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào đánh thức dậy, đưa tay chống đỡ trước mắt.

Sau vài giây, cô mới thích ứng ánh sáng này, dần dần buông tay ra.

Trong phòng ngủ không có ai, trong phòng khách cũng không có ai. Trong phòng yên tĩnh, Lục Cảnh Hanh chưa có trở về, khắp phòng chỉ có hoa hồng, còn có bình rượu đỏ trên bàn trà và Quyền Sơ Nhược.

Tối hôm qua anh bỏ lại câu nói kia, căn bản không cho cô cơ hội giải thích, liền tông cửa xông ra. Lần này anh đi, cả đêm cũng không có trở lại.

Quyền Sơ Nhược tức giận cau mày, cô từ phòng chứa đồ lật vật tìm ra hai bình hoa lớn, bỏ hoa tươi trong phòng vào trong bình hoa, cho nước vào, cô không muốn để cho những bông hoa xinh đẹp tàn lụi.

Đưa tay cầm lên bình rượu đỏ trên bàn trà kia, Quyền Sơ Nhược cẩn thận đặt đứng lên, khóe mắt nhìn lên ngày sản xuất, môi đỏ mọng không nhịn được cong lên.

Năm ấy sản xuất rượu đỏ rất ít, nghĩ đến anh tìm được cái bình này, khẳng định không dễ dàng.

Được rồi, xem như anh có lòng như vậy, lửa giận trong lòng Quyền Sơ Nhược dần dần tắt đi. Tối hôm qua anh nói câu nói kia, cô có thể coi như là anh không lựa lời nói, có thể tha thứ cho anh!

Dọn dẹp đồ đạc xong ra cửa, Quyền Sơ Nhược lái xe đến phòng luật sư, cô xử lý xong chuyện trong tay, lại gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hanh, nhưng người đàn ông kia lại dậm tắt máy!

Bộp ——

Quyền Sơ Nhực trầm mặt bỏ đi động trên bàn, lòng tràn đầy lo lắng. Rõ ràng là anh không cho mình cơ hội giải thích, bỏ lại một câu ly hôn liền câu kính bỏ đi, người đàn ông này thật nhỏ mọn!

Tuy nói như vậy, có lẽ tới hôm qua tới hôm nay cũng không biết tin tức của anh, rốt cuộc Quyền Sơ Nhực không yên lòng. Cô cầm điện thoại trên bàn lên, trước tiên gọi về nhà họ Lục, là người giúp việc trong nhà nhận, nói là Lục Cảnh Hanh không có về nhà.

Không có về nhà anh có thể đi nơi nào?

Quyền Sơ Nhực nhìn đồng hồ báo thức, cầm chìa khóa xe trên bàn lên đi ra ngoài.

"Chị Quyền." Tống Văn nhìn về mặt và bộ dáng vội vã của cô, vội vàng hỏi: "Buổi trưa chị còn có một người trong cuộc muốn gặp."

"Hẹn giờ khác đi." Bước chân Quyền Sơ Nhực không dừng, trực tiếp xuống lầu rồi đi.

Người trong cuộc này rất quan trọng. Tống Văn nhún nhún vai, nghĩ thầm rốt cuộc là chuyện gì thế, khiến chị Quyền có bộ dáng không dần nổi?

Lái xe tới đến ngân hàng, Quyền Sơ Nhực muốn thấy mặt Lục Cảnh Hanh rất khó. Trong công ty không ai biết cô, càng không biết cô chính là bà xã của tổng giám, đây coi như là trách cô thôi, bình thường là cô quá vô danh đi?!

Cuối cùng không có biện pháp, Quyền Sơ Nhực gọi điện thoại cho trợ lý Lục Cảnh Hanh. Tống Lập coi như là người duy nhất biết cô, ban đầu chuyện kết hôn, anh ta đã từng giúp đỡ chạy trước chạy sau, gặp mặt Quyền Sơ Nhực.

"Phu nhân."

Cửa thang máy mở ra, Tống Lập bước nhanh tới, nói: "Phu nhân tới đây sao không nói trước cho tôi biết?"

Quyền Sơ Nhực cười cười, về mặt ôn hòa lại, "Tôi đi ngang qua đây."

Ừm ——

Cô nói lảo về mặt rất căng cứng, Tống Lập nhú mày nhìn cô, khóe miệng âm thầm thoáng qua một chút ý cười.

Có lẽ là chợt dạ, Quyền Sơ Nhực cảm giác ánh mắt người đối diện có cái gì không đúng. Cô lúng túng quay đầu đi, tận lực giữ vững giọng bình tĩnh nói, "Lục Cảnh Hanh có ở đây không?"

"Phu nhân muốn tìm tổng giám đốc?" Tống Lập mỉm môi, cố ý biết rõ còn hỏi.

Âm thầm thở ra một hơi, Quyền Sơ Nhực biết rõ bị tính kế, cũng không thể phát giận. Cô gật đầu một cái, nụ cười thỏa đáng. "Đúng, là tôi tìm anh ấy."

Nghe được lời của cô..., Tống Lập không khỏi cau mày, sắc mặt khổ sở nói: "Cái đó, tổng giám đốc không có ở đây."

"Không có ở đây?"

Quyền Sơ Nhực cau mày, hỏi tới: "Anh ấy đi đâu?"

Xem ra, cô thật không biết! Chẳng lẽ chuyện rất nghiêm trọng sao?

Tống Lập mỉm môi, chỉ có thể nói đúng sự thật: "Tổng giám đốc ra khỏi nhà, sáng sớm hôm nay có chuyến bay đến nước Mỹ."

Nghe vậy, đáy mắt Quyền Sơ Nhực tối đi, năm ngón tay xách theo ví da nắm chặt.

Từ ngân hàng ra ngoài, tâm tình Quyền Sơ Nhực xuống dốc không phanh. Cô ngồi ở trong xe hồi lâu, cũng muốn không biết đi đâu, cho đến khi tự mình lái xe về nhà.

Thời điểm mắt nhắm như đưa đám, đều sẽ nghĩ đến về nhà.

Nhà người giúp việc thấy cô trở lại, cười chào đón, "Đại tiểu thư, cô trở về rồi."

Quyền Sơ Nhực thay dép xong, nhẹ giọng đáp lời, "Bà nội với mẹ tôi đâu?"

"Bà cụ không có ở nhà " Người giúp việc bung một ly trà xanh lên, lời nói rất do dự, "Phu nhân ở trong phòng khách."

Tạm dừng, người giúp việc còn mở miệng bổ sung, "Mới vừa rồi thiếu gia trở lại."

Thấy ánh mắt người giúp việc của lóe lên, Quyền Sơ Nhược liền đoán được có chuyện, cô nắm cái ly bước nhanh đi vào trong nhà. Mẹ cô cái gì cũng tốt, chỉ có chút quan niệm ăn sâu bén rễ, nếu như cô làm ra chuyện gì, nhất định trong nhà lại không được an bình.

Có thể sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, Quyền Sơ Nhược đi vào phòng khách, thấy bộ dáng Phạm Bồi Nghi khóc ủy khuất, trong lòng cô đã đoán được đại khái.

"Sơ Nhược." Nhìn thấy con gái trở lại, vẻ mặt Phạm Bồi Nghi càng thêm đau lòng.

Đi tới bên người bà ngồi xuống, Quyền Sơ Nhược vòng chắc bả vai của bà, hỏi "Sao nào, người nào chọc giận làm mẹ đau lòng thế?"

Phạm Bồi Nghi lau nước mắt, giọng nức nở nói: "A Thác vừa trở về, cãi nhau với mẹ."

"Xảy ra chuyện gì?"

Nghe được cô hỏi, ánh mắt Phạm Bồi Nghi hơi có lóe lên. Trong lòng bà thật sự khó chịu, người trong cuộc lại không thể nói, chỉ có thể cùng con gái phát bực tức, "Mẹ muốn A Thác tìm người phụ nữ khác sinh con, nhưng Sở Kiều chết sống không đồng ý, em trai con mới vừa rồi cùng mẹ cãi nhau một trận thật lớn!"

Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Haizzz, mẹ làm ra loại chuyện như vậy, A Thác không phát giận mới là lạ!

Chỉ là em trai trước kia tính khí rất thối, giờ đã không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nếu như là lúc trước, Phạm Bồi Nghi dám nói lời như vậy, nó không đốt nhà mới là lạ đó!

"Mẹ!"

Quyền Sơ Nhược giận tái mặt, nhìn chằm chằm Phạm Bồi Nghi mở miệng: "Mẹ không phải hồ đồ, loại chuyện như vậy cũng có thể nghĩ ra?"

"Mẹ....." Phạm Bồi Nghi cúi đầu, rõ ràng thiếu tự tin, "Mẹ cũng vì muốn tốt cho tụi nó."

"Cái gì gọi là tốt cho tụi nó chứ?" Quyền Sơ Nhược nhú lông mày, giọng lộ ra trách cứ, "Mẹ an bài như vậy mà nói tốt cho tụi nó? Mẹ, mẹ cũng là người có chồng, chẳng lẽ không biết giữa vợ chồng quan trọng nhất là cái gì hả?"

Bị con gái dạy dỗ nói không ra lời, Phạm Bồi Nghi đuối lý cúi đầu.

"Mẹ, " Quyền Sơ Nhược thấy bà rơi nước mắt, cũng không nỡ nói quá nặng lời, một bên an ủi một bên khuyên giải bà, "A Thác với Sở Kiều đều tốt như vậy, làm sao mà không có con được?"

Phạm Bồi Nghi sững sờ ngẩn đầu, nhìn chằm chằm con gái.

"Nhà chúng ta, có làm chuyện thương thiên hại lý (hại người) gì hay không?" Quyền Sơ Nhược nhìn mẹ mình, lạnh lùng hỏi bà.

Phạm Bồi Nghi lau nước mắt, kiên định lắc đầu, "Không có, tuyệt đối không có!"

"Thì đó."

Đưa tay ôm bả vai của bà, Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng cười lên, "Vậy mẹ lo lắng cái gì? Con tin tưởng A Thác với Sở Kiều, bọn họ nhất định có thể sinh ra bảo bảo khỏe mạnh."

"Sơ Nhược....." Phạm Bồi Nghi kích động nắm chặt tay của con gái, cảm động rơi lệ nơi nơi. Quả nhiên có trình độ vẫn tốt, lời nói này để cho lòng người thoải mái, không học thức thật là đáng sợ!

"Được rồi." Quyền Sơ Nhược giúp bà lau nước mắt, vừa đầm vừa xoa dịu bà, "Về sau không cho gây nữa, nếu để cho bà nội biết, khẳng định sẽ mắng mẹ."

Phạm Bồi Nghi gật đầu một cái, đồng ý. Bà thuận qua giọng điệu này, lúc này mới phát hiện ra có cái gì không đúng, "Làm sao đột nhiên con trở về? Có chuyện hả."

Bị mẹ hỏi, sắc mặt Quyền Sơ Nhược mất tự nhiên. Vốn là tâm tình cô không tốt, muốn về nhà tìm an ủi, nhưng chuyện trong nhà cũng là loạn thành một đoàn.

"Không có gì."

Sắc mặt của cô không được tốt lắm, Phạm Bồi Nghi khẽ cau mày, hỏi "Sắc mặt không tốt lắm, tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Quyền Sơ Nhược qua loa lấy lệ cười cười, đôi mắt hơi chuyển động, chuyển đổi đề tài, "Con đói bụng quá."

Rất ít khi con gái ở trước mặt bà làm nũng, đứa nhỏ này tính tình từ nhỏ rất độc lập. Phạm Bồi Nghi cười rộ lên, đưa tay vỗ vỗ gương mặt của con, dịu dàng nói: "Mẹ đi làm cho con, con ăn chút trái cây trước lót bụng đi."

"Dạ." Quyền Sơ Nhược thấy bà đi vào phòng bếp, nụ cười trên gương mặt mới thu lại.

Vốn là về nhà muốn cầu được một tia an ủi, nhưng cuối cùng ngược lại cô đi an ủi cho người khác. Từ trong nhà ra ngoài, sắc trời đã có chút âm đạm, Quyền Sơ Nhược không có tâm tư làm việc, không thể làm gì khác hơn là lái xe về nhà.

Móc cái chìa khóa ra mở cửa, xông vào mũi là hương thơm tập kích người. Hoa hồng màu đỏ nở rộ xinh đẹp, nồng nặc mùi hoa chiếm cứ lấy mỗi một góc phòng.

Thơm quá!

Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, nhấc chân đi tới trước bình hoa. Cô cúi người lại gần ngửi một cái, mùi thơm nồng nặc thấm vào ruột gan. Trước kia đối với loại hoa tươi này, cô không có cảm giác gì, nhưng lúc này đây mắt cô đều là màu đỏ xinh đẹp, trái tim cũng lướt qua dòng nước ấm.

Rửa tay sạch sẽ, Quyền Sơ Nhược đổi nước cho bình hoa, bỏ hoa hồng vào lần nữa. Xoay người đi vào phòng bếp, cô kéo cửa tủ lạnh ra chuẩn bị làm cơm tối.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, bỗng nhiên có thể tưởng ra món cơm, hình như Quyền Sơ Nhược cũng không biết, cô chỉ biết nấu mì, còn là mì trứng gà cà chua liên miên bất tận. Có thể coi là như thế, bình thường cô nấu mì đều có Lục Cảnh Hành ăn cùng cô, nhưng tối nay trong nhà chỉ có một mình cô.

Lục Cảnh Hành không ở nhà, giống như mang đi không chỉ là hơi thở của anh, còn sung sướng của cô.

Quyền Sơ Nhược mở ghế dựa ngồi xuống, định cũng không nấu ăn. Cô tìm ra mấy thứ trái cây trong tủ lạnh, rửa sạch sẽ gọt vỏ xong, cắt thành miếng nhỏ bỏ vào trong chén thủy tinh, sau đó mở ra một hộp sữa chua đổ vào khuấy lên.

Làm trái cây xong, cô lại lấy ra hai cái bánh mì bỏ vào lò nướng, bữa ăn tối đơn giản cũng làm xong.

Chỉ là, một người một bàn ăn, một người ở nhà, cực kỳ an tĩnh, mà ngay cả âm thanh khe khẽ cũng nghe rõ ràng như vậy.

Đôi tay Quyền Sơ Nhược chống cằm, ánh mắt chăm chăm nhìn về nơi nào đó phía trước. Cô chợt nhớ tới, trước kia Lục Cảnh Hành cũng thường đi công tác, thường không thấy bóng dáng, nhưng thời điểm kia cô lại cảm thấy rất thanh tĩnh tự tại.

Tình cảnh giống nhau, vì sao tái diễn lúc này, tâm tình của cô biến hóa lớn như thế đây?!

Tắm rửa xong, Quyền Sơ Nhược thay áo ngủ xong nằm ở trên giường. Cô vén chăn lên giường, trong không khí phiêu tán hương vị bạc hà quen thuộc, trái tim cô mơ hồ xúc động.

Cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ, bên kia nước Mỹ đã là sáng sớm. Cô cắn môi, đáy lòng giãy giụa hồi lâu mới trượt màn ảnh ra.

Mặc dù anh đi không nói câu nào, nhưng nguyên nhân gây ra cũng có thể thông cảm được. Quyền Sơ Nhược tự nói với mình, gọi điện thoại cho anh đi, thấp đầu một lần cũng không có gì, không phải sao?

Chuông điện thoại vang lên không biết bao nhiêu lần, Quyền Sơ Nhược khần trương cả trái tim đều nhảy lên tới cổ họng. Ở trong lòng cô thầm đếm, nhưng thời điểm đếm tới cái reo cuối cùng, điện thoại vẫn không ai nghe như cũ.

Tiếng chuông đột nhiên ngừng lại, Quyền Sơ Nhược mím môi cúp điện thoại.

Điện thoại đầu kia, Lục Cảnh Hành quấn khăn tắm từ phòng tắm ra ngoài, tóc ngắn trên đầu anh còn nhỏ nước, bước chân vội vã chạy tới, lại chỉ thấy ánh sáng điện thoại di động dần mờ đi. Mãi số hiển thị cuộc gọi đến quen thuộc, anh mím môi, nắm điện thoại di động an tĩnh ngồi ở bên giường, yên tĩnh chờ cô gọi lần nữa.

Hồi lâu, điện thoại trong lòng bàn tay cũng không vang lên. Đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Hành tối tăm vô cùng, lạnh lùng nhếch miệng lên lộ ra một cổ tức giận.

Quyền Sơ Nhược, bắt quá là một cuộc điện thoại, em cũng không chịu gọi lại một lần nữa sao?!

Một người một cuộc sống, xa lạ rồi lại quen thuộc. Mỗi sáng sớm tỉnh lại, vị trí bên cạnh trống không, bỗng nhiên mất đi ấm áp, khiến Quyền Sơ Nhược hoàn toàn không thích ứng được.

Đều nói dưỡng thành một thói quen, muốn từ bỏ cần thật lâu. Cô đối với Liêu Phàm đã thành thói quen từ bỏ, đã dùng hết tâm lực, cho nên cô không muốn từ Lục Cảnh Hành nữa.

Trước gương phòng vệ sinh, nhìn bộ dáng hồn bay phách lạc của mình không được tốt lắm, đáy lòng không khỏi phiền não. Cô không thích bộ dáng này của chính mình, tràn đầy hồn bay phách lạc.

Quyền Sơ Nhược cảm thấy xa lạ.

Thay một bộ đồ công sở, Quyền Sơ Nhược xách theo cặp công văn từ phòng ngủ ra ngoài. Đi qua phòng khách, thấy bông hoa trong bình dần dần khô héo.

Mấy ngày trước còn là hoa hồng xinh đẹp, trong nháy mắt đã bắt đầu tàn lụi.

Chỉ là một tuần lễ mà thôi, hoa hồng xinh đẹp như vậy, thời kỳ nở hoa lại ngắn như thế. Ngay cả vật tươi đẹp đến vậy cũng có một khắc lụi tàn.

Quyền Sơ Nhược đưa tay chạm một bông hoa khô héo, trong lòng dâng lên nhàn nhạt đau thương. Cô không nói được cảm xúc cuộn cuộn phập phồng này, là vì hoa, hay là vì chính mình.

Đi tới phòng luật sư, tất cả mọi người trật tự làm việc ngay ngắn. Quyền Sơ Nhược xách theo cặp công văn trở lại phòng làm việc, dọc theo đường đi không biểu lộ về mặt gì.

Cộc cộc ——

Tổng Văn đẩy cửa đi vào, cẩn thận để cả phê đã pha xuống. Máy ngày nay tâm tình Quyền Sơ Nhược rất không tốt, mỗi ngày cực kỳ ít nói, nhưng cũng thói quen vào cửa uống trước một ly cà phê.

"Cảm ơn." Quyền Sơ Nhược không hề ngẩng đầu, mắt rơi vào hồ sơ.

Tổng Văn thấy mấy ngày nay cô buồn buồn không vui, quan tâm hỏi: "Chị Quyền, chị sao thế? Có chỗ nào không khỏe hay không?"

"Không có việc gì." Quyền Sơ Nhược bùng cả phê lên nhấp một hớp, về mặt không nhìn ra sơ hở gì, "Tay nghề của cô giỏi lên rồi."

Không phải tay nghề của cô nàng giỏi lên, mà là gần đây ngày ngày cô uống rất nhiều cà phê, Tổng Văn sợ dạ dày cô bị thương, mình bỏ tiền mua loại cà phê thượng hạng, mỗi ngày đều pha cho cô.

Cô có chuyện không muốn nói, Tổng Văn nhìn ra được, trong lòng nóng nảy.

Hơn nửa ngày gặp ba người trong cuộc, hiệu suất công việc này làm cho người ta chặc lưỡi. Tổng Văn ngược lại không có gì, cô nàng đi theo bên cạnh Quyền Sơ Nhược nhiều năm, sớm thành thói quen hiệu suất công việc như vậy.

Trước giờ tan tầm, điện thoại trên bàn chợt vang lên. Quyền Sơ Nhược vẫn còn ở suy nghĩ vụ án trên tòa ngày mai, không hề xem ra biểu hiện gì, trực tiếp nhận điện thoại.

"A lô?"

Người bên kia điện thoại hạ thấp giọng, thận trọng nói: "Phu nhân, là tôi."

Là trợ lý của Lục Cảnh Hành. Quyền Sơ Nhược nghe được giọng của anh ta, lập tức cau mày, gấp giọng nói: "Có chuyện gì xảy ra?"

"Không có xảy ra việc gì không có xảy ra việc gì." Trợ lý trấn an cô, nói: "Tôi nghĩ muốn nói cho phu nhân một tiếng, tổng giám đốc trở về rồi ạ."

Lục Cảnh Hành trở về?

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, đáy mắt chợt lóe lên vui mừng, mà chính cô cũng không phát hiện.

Lái xe chạy tới ngân hàng, Quyền Sơ Nhược dùng tốc độ nhanh nhất. Cô ngừng xe ở bên ngoài cao ốc, trong lòng bàn tay cầm lái đều là mồ hôi. Sau khi tắt máy, cô bình phục tới lúc tâm tình kích động hết, mới mở cửa xe ra ngoài.

Thời gian này, nhân viên công ty cũng đã tan việc. Quyền Sơ Nhược đi thang máy vào tầng cao nhất, phòng làm việc cuối hành lang đèn vẫn sáng, cô nhìn chằm chằm ánh sáng này, tâm tình yên lặng nhảy lên kịch liệt.

Hành lang có thảm vừa dày vừa nặng, Quyền Sơ Nhược đi giày cao gót đập lên, mềm nhũn không tiếng vang. Cửa phòng làm việc mở phanh, mờ mờ có giọng nói trầm thấp truyền ra.

"Như thế nào? Vụ án nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Công nhận giọng Lục Cảnh Hanh độ rất cao, ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm thật chặt ví da.

"Yên tâm đi, mặc dù có khó khăn, nhưng tớ vẫn có phần thắng." Giọng nữ khác vang lên, không tính là xa lạ.

Quyền Sơ Nhược đi về trước thì dừng lại, lúc này sự hưng phấn bị mất mát thay thế.

"Lục tổng, công việc nói xong rồi, có thể để cho tớ hỏi cho vấn đề riêng hay không?"

"Cái gì?"

Chu Thi Thi tựa trước bàn, hai con ngươi sáng ngời rơi vào khuôn mặt người đàn ông đối diện, môi xinh đẹp cong lên, "Ban đầu tớ theo đuổi cậu, một mực cậu đều nói muốn độc thân, sau đó tại sao lại kết hôn?"

Ban đầu?

Hai mắt Lục Cảnh Hanh chuyển động, gương mặt tuấn tú yên tĩnh lại. Môi anh mím nhẹ, đồng thời trả lời khéo léo không chê vào đâu được, "Nhà họ Lục cần một người con dâu môn đăng hộ đối, tớ không trốn thoát."

Con dâu môn đăng hộ đối.

Quyền Sơ Nhược giật mình hai chân cứng ngắc tại chỗ, cả trái tim thoáng chốc lạnh toát. Cô từ từ nhớ lại hình ảnh năm ấy, khi đó hai chân Lục Cảnh Hanh vịn lên ngồi ở trước mặt cô, nói đúng như vậy.

"Chúng ta kết hôn là nguyện vọng trong nhà, cho nên chỉ cần em có thể đồng ý làm con dâu nhà họ Lục, thời điểm cần diễn trò thì toàn lực phối hợp, hôn nhân của chúng ta có thể tiến hành."

"Được, hạn định hai năm."

Lúc ban đầu ký hiệp nghị, đối thoại giữa anh và cô. Hôm nay hồi tưởng lại, hẳn là rõ mồn một trước mắt.

Diễn trò?

Đúng vậy, hai người muốn phối hợp với nhau, có nghĩa vụ diễn trò giúp nhau. Nhưng cùng nhau đi tới hôm nay, là cô đùa mà thành thật sao?!

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhìn quang cảnh phản chiếu bên trong, bóng lưng người đàn ông lộ ra, một chút huyết sắc trên mặt mờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tức Điên, Lục Cảnh Hanh Bại Trận

Editor: Hepc

Một chiếc xe thể thao màu bạc chạy trên đường, đèn đường lóe lên lướt qua sườn xe rực rỡ, phác họa ra một đường viền dài. Người đàn ông dừng xe ở dưới lầu, đẩy cửa xe ra đi xuống, nhưng không có nóng lòng lên lầu.

Lục Cảnh Hanh nghiêng người tựa trước xe, từ trong túi móc ra một điều thuốc. Ánh lửa lơ mờ thoáng qua, giữa ngón tay của anh kẹp thuốc lá.

Ánh lửa màu đỏ tươi u ám trong đêm, lúc sáng lúc tối.

Rượu và thuốc lá hai thứ này, anh đều thành thạo, nhưng không có nghiện. Coi như Lục Cảnh Hanh là một người đàn ông biết hạn chế, hơn nữa cũng là người trách nhiệm, gia tộc sự nghiệp do anh tiếp nhận, mấy năm này quản lý thuận buồm xuôi gió.

Xưa nay chỉ cần là anh muốn không chế, nhất định là vững vàng ở lòng bàn tay anh.

Người đàn ông dập tắt mẫu thuốc lá đã cháy đến đầu ngón tay, lần nữa rút ra một điều thuốc đốt. Có ánh lửa sáng ngời thoáng qua, đôi mắt anh lo lắng, chìm không thấy đáy.

Vốn là đối với cuộc hôn nhân này, Lục Cảnh Hanh nắm giữ đầy đủ quyền chủ động. Nhưng khi anh nhìn thấy tờ giấy khen phủ đầy bụi kia, chuyện cũ ùa về giống như nước lũ vỡ đê, cho dù là hôm nay, anh có thể cảm giác được một khắc kia, anh nhìn cái tên trên giấy khen đó thì đáy lòng nhốn nháo rung động thật lâu.

Ba chữ kia, là tự tay anh viết lên, đời này cũng sẽ không quên.

Điều thuốc trong tay lại một lần dập tắt nữa, đôi tay Lục Cảnh Hanh cầm ở trong túi, ngửa đầu nhìn lên lầu, thấy trong cửa sổ có đèn sáng, vậy đã rõ là cô ở nhà.

Giấy lát, Lục Cảnh Hanh cup mắt, hai chân thon dài được bọc trong quần tây màu đen, bước chân trầm ổn vững vàng.

Móc chìa khóa nhà mở cửa ra, ánh đèn ảm áp, làm cho hai mắt thâm trầm của người đàn ông không hiểu chớp động. Anh đổi giày, cất bước đi vào bên trong, theo bản năng ánh mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Gian phòng dọn dẹp rất chỉnh tề, giống như lúc anh rời nhà, không có bất kỳ biến hóa nào. Quyền Sơ Nhược thích sạch sẽ, Lục Cảnh Hanh biết điều đó, cho nên trong phòng sạch sẽ, cũng không làm anh cảm thấy kinh ngạc.

Chung quanh nhàn nhạt hơi thở mát mẻ, đáy mắt anh lặng lẽ thoáng qua cái gì, khóe môi lạnh lẽo cứng rắn từ từ mềm mại đi, rồi lại hơi nhếch môi lên.

Loại cảm giác thân thiết quen thuộc này, cho dù anh mới rời khỏi một tuần lễ, cũng đã đủ để cho anh hoài niệm.

Trên sofa trong phòng khách, Quyền Sơ Nhược ngồi nghiêm chỉnh, khẽ mím môi, hình như đang đợi anh vào cửa. Nhìn người đàn ông từ từ đến gần, cảm xúc trong lòng cô bình tĩnh lại một chút xú, "Trở về rồi."

Giọng nói của cô như thường, nghe không ra bất kỳ gợn sóng gì. Quyền Sơ Nhược âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hai tay nắm chặt với nhau.

Lục Cảnh Hanh nhú mày nhìn sang, môi mỏng chọt buột chặt. Giọng nói của cô không có gì khác thường, nhưng đáy mắt cô bình tĩnh không lay động, trong nháy mắt lại làm trong lòng anh cảnh giác lên.

"Ừm." Lục Cảnh Hanh gật đầu một cái, ngồi xuống ở đối diện cô. Hai người mặt đối mặt, giống như đối đầu trên bàn đàm phán vậy.

Chuyện Quyền Sơ Nhược quyết định, cũng sẽ không dây dưa dài dòng. Theo thói quen cô chủ động ra quân, lần này cũng không ngoại lệ, "Trong tủ lạnh có đồ ăn, nếu như anh đói bụng, thì tự mình hâm nóng."

Lục Cảnh Hanh khẽ nhú mày lại, vì tức giận cái giọng nói chuyện của cô, lại thấy cô đưa tay đẩy tới một tờ giấy.

"Anh xem một chút đi." Quyền Sơ Nhược đẩy tờ giấy A4 màu trắng tới, nói: "Còn có cái gì cần bổ sung không?"

Khóe mắt Lục Cảnh Hanh trầm xuống, đưa tay cầm lên tờ giấy kia, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, "Giấy thỏa thuận li hôn?!"

"Đúng vậy, " Quyền Sơ Nhược cong môi, trầm giọng mở miệng: "Theo yêu cầu của anh, tôi đã soạn thảo ra giấy thỏa thuận li hôn, chỉ cần anh không có ý kiến gì thì có thể ký tên."

Theo yêu cầu của anh soạn thảo ra giấy thỏa thuận li hôn?

Mẹ nó!

Lục Cảnh Hanh tức giận, con mẹ nó, lúc nào thì anh nói qua muốn cô soạn thảo giấy thỏa thuận li hôn?

"Anh đã nói lúc nào, để cho em làm cái đồ quỷ này vậy?" Lục Cảnh Hanh mím môi, đè giấy thỏa thuận li hôn trong tay vào trên bàn trà.

Quyền Sơ Nhược cũng không tức giận, cười giải thích, "Tuần trước đó, trước khi anh đi công tác đã nói qua."

Cô trả lời có đầu có đuôi, Lục Cảnh Hanh tức giận tìm muốn bóp lửa, thiếu chút nữa học máu!

"Anh có nói muốn ly hôn sao?"

Hai mắt người đàn ông sắc bén bắn về phía cô, chất vấn: "Anh nói để cho em suy nghĩ thật kỹ, anh trở về thì cho anh một đáp án!"

Stop! Nhưng bây giờ nói còn có ý nghĩa gì nữa? Đêm hôm đó mặt anh âm trầm, cũng không phải là nói như vậy! Còn phải đáp án, anh cho rằng mình là thầy giáo sao?

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, nụ cười khinh miệt, "Tôi nghĩ kỹ rồi."

Cô đẩy giấy thỏa thuận li hôn tới trước mặt của anh lần nữa, nói: "Đây chính là đáp án."

Thấy động tác của cô, gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hanh hoàn toàn tối lại. Tay phải anh để trên bàn trà, chống người hướng về phía cô, đôi mắt đen thâm thúy hiện đầy lửa giận đốt người, "Quyền Sơ Nhược, em thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"

Anh cắn răng nghiêng lợi bộ dáng không dễ nhìn chút nào, Quyền Sơ Nhược quay đầu đi, xoay tầm mắt, "Còn cần nghĩ sao? Tôi hoàn toàn là làm việc theo hiệp nghị, kỳ hạn hai năm đã đến, chúng ta đã sớm nói xong rồi đấy thôi."

Kỳ hạn hai năm

Lục Cảnh Hanh hung hăng nhìn chăm chăm cô, lửa giận ở đáy mắt của từ từ bị sự lạnh lẽo bao trùm. Anh chợt cười lạnh lạnh, cánh môi nhỏ bé căng thành một đường thẳng, "Làm việc theo hiệp nghị?"

Gương mặt tuấn tú của người đàn ông bốc lên sự không hiểu, anh cất bước đi tới trước mặt Quyền Sơ Nhược, khẽ cúi người xuống, gương mặt tuấn tú đối diện trước mặt của cô, khóe miệng kéo ra đường cong lấp lệt, "Vậy em lên giường với anh, cũng là thực hiện theo hiệp nghị sao?"

Dứt lời, Lục Cảnh Hanh gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, muốn thấy điều gì từ đáy mắt cô, dù là có nửa điểm phập phồng, thậm chí là uất ức cũng được. Nhưng không có, không có gì cả.

Quyền Sơ Nhược nhàn nhạt nhếch môi, ngửa đầu nhìn về chỗ sâu trong đôi mắt anh, giọng nói bình tĩnh mà lạnh nhạt, "Trong hiệp nghị không có điều này, nhiều nhất coi như là tình yêu nam nữ ngoài ý muốn."

Vốn là muốn làm cô tức giận, nhưng Lục Cảnh Hanh nghe được câu kia 'tình yêu nam nữ ngoài ý muốn', cả trái tim lập tức buộc chặt, anh thật sự đau muốn học máu!

Được rồi, tự mình làm vậy thì không thể sống được!

Quyền Sơ Nhược đứng lên, kéo vali đã sớm chuẩn bị xong qua, bỏ lại tối hậu thư, "Hiệp nghị anh có thể từ từ xem, sau khi ký tên xin cho tôi biết, thủ tục tôi sẽ nhanh chóng làm xong."

Đứng rồi, cô chính là luật sư, còn chuyên những vụ án ly hôn, những chuyện này cô làm, không phải dễ như trở bàn tay sao?

Sắc mặt Lục Cảnh Hanh tái xanh, trên miệng không có chiếm được nửa điểm lợi lộc. Anh nhìn Quyền Sơ Nhược kéo vali ra ngoài, gương mặt tuấn tú càng thêm lo lắng, "Em đều đã chuẩn bị xong?"

Quyền Sơ Nhược cười gật đầu một cái, nói: "Nếu như mà đồ của tôi còn sót, anh có thể gọi điện thoại cho tôi biết."

Cô nắm chặt vali trong tay, trong lòng suy nghĩ dạng này nếu là có gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cũng không làm trái với ước nguyện ban đầu của cô.

Muốn nhanh chóng xử lý xong vụ tranh cãi ở bên kia nước Mỹ, từ tối hôm qua Lục Cảnh Hanh đã không ăn cái gì rồi, cả đêm ngồi máy bay trở về, lúc trên máy bay nằm qua phần món ăn đơn giản, hôm nay làm thêm giờ đến bây giờ mới về nhà, vốn chỉ muốn ăn thật ngon món mì trứng gà cà chua nóng hổi, thì lại cãi nhau, không ăn cơm còn tức giận làm anh bao tử đau!

Quyền Sơ Nhược, em có gan!

Không muốn nhìn về mặt sôi trào lửa giận của anh, Quyền Sơ Nhược kéo vali ra cửa, cũng không quay đầu lại đi vào thang máy.

Cửa kính thang máy đóng lại, đầu ngón tay Quyền Sơ Nhược nắm chặt nổi lên màu trắng. Cô ngẩng đầu lên, nhìn đối diện hình ảnh phản chiếu của mình, thật sâu thở ra một hơi.

Rất tốt, như vậy mới là bộ dáng vốn có của Quyền Sơ Nhược.

Để vali vào trong cốp xe, Quyền Sơ Nhược mở cửa lên xe. Bóng người trong chung cư thừa thốt, sắc trời tối mịch, cô nâng đồng hồ lên nhìn một chút, đã là nửa đêm. Nếu như lúc này về nhà chính họ Quyền, sợ rằng sẽ quấy nhiễu người trong nhà. Hơn nữa cô xách theo vali, nhất định sẽ bị gặng hỏi.

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, nổ máy lái xe ra chung cư, đi đến phòng luật sư thôi. Cô không có chỗ nào để đi, tối nay chỉ có thể chấp nhận một đêm ngủ ở phòng làm việc.

Trong phòng luật sư không có ai, chỉ có phòng bảo vệ ngoài sân có người trực. Ông cụ trực ban thấy là cô trở lại, không khỏi hồ nghi nói: "Luật sư Quyền, sao cô trở lại vậy?"

"Có chút việc phải xử lý." Quyền Sơ Nhược cười cười, giọng ôn hòa.

Ông cụ vội vàng cầm chìa khóa ra ngoài mở cửa, thấy cô kéo vali đi vào, nghi ngờ lắc đầu một cái. Sau đó, ông khóa cửa chính lại, trở lại phòng trực.

Điều kiện phòng làm việc coi như không tệ, bình thường Quyền Sơ Nhược không coi trọng, trừ tủ sách với bàn làm việc, còn có một cái ghế salon. Cô rót chén nước nóng, lại từ phòng giải khát tìm được một hộp mỳ ăn liền, thích hợp để lót bụng.

Giữa vô một đêm, cô cảm thấy mệt chết đi, lấy ra một tấm thảm nằm vào trong ghế sofa, giờ tay lên tắt đèn. Phòng làm việc không có gối đầu, cô lấy gối dựa lót đầu, cũng không biết là có phải quá cao không, cô cảm giác không thoải mái, lăn qua lộn lại không ngủ được, không tìm được chỗ nào để nằm ở nhà.

Ngừng!

Quyền Sơ Nhược vỗ vỗ ót, ép buộc cho mình không nghĩ tới nữa, không cho suy nghĩ lung tung. Cô hung hăng nhắm mắt lại, thà nhắm mắt lại không ngủ được, cũng không cho phép mình suy nghĩ tiếp cái người đàn ông chết tiệt kia!

Cùng thời khắc đó, Lục Cảnh Hành tắm xong nằm ở trên giường, từ đầu giường giãy vò đến cuối giường, thế nào cũng không tìm được chỗ thoải mái. Vô luận anh nằm như thế nào, đều cảm thấy có cái gì không đúng. Không nói được chỗ nào không đúng, từng tế bào toàn thân đều khó chịu!

Tiền tay nhặt cái gối đầu, Lục Cảnh Hành giờ tay ném rất xa ra ngoài, gối đầu đụng phải cánh cửa, vang lên một tiếng, sau đó thẳng tắp rơi xuống sàn nhà.

Gối đầu vừa rơi xuống đất, Lục Cảnh Hành chợt phản ứng kịp cái gì. Anh ngồi dậy, nhắc chân lên chân không xuống giường, khom lưng nhặt gối đầu bị ném bên cạnh cửa lên, hơn nữa lấy tay thận trọng phất bụi đi, ôm lên giường.

Đây là gối đầu mà cô đã ngủ, phía trên còn dính hơi thở thuộc về cô, nhẹ nhàng không nồng đậm.

Lục Cảnh Hành trầm mặt kéo gối đầu vào trong ngực, tưởng tượng thấy vẻ mặt đáng giận bỏ nhà đi của cô, gương mặt tuấn tú của anh càng ngày càng lạnh lẽo. Anh lật người để gối đầu ở phía dưới, miệng hung tợn mắng: "Đề em đề em đề em ——"

Nói lời phát tiết xong, cũng không có áp xuống lửa giận ở đáy lòng Lục Cảnh Hành. Ngược lại bởi vì cái dạng động tác quen thuộc này, để cho toàn thân anh sôi trào, khi anh nhìn lửa nóng cứng rắn nơi nào đó của mình, vô lực kêu rên một tiếng!

Thật con mẹ nó, tự mình hại mình mà!

Liên tục ở văn phòng ở hai đêm, phía ngoài bàn tán nói xấu liên tục không ngừng. Quyền Sơ Nhược cũng không quan tâm những thứ này, cô vui đùa dòi toàn bộ lực chú ý vào trong công việc, ngược lại tinh thần phấn chấn lên.

Nhiều chuyện là tính bẩm sinh của mọi người, tất cả mọi người đang bàn tán, có ông xã đẹp trai như Lục Cảnh Hành như vậy có tiền nhiều và lại gia thế hùng hậu, đến tốt cùng chị Quyền còn có cái gì không hài lòng, làm sao còn dòi ra ngoài ở?

Tổng Văn có chút nghe không vô, đang cầm cái ly chạy vào phòng làm việc.

"Chị Quyền." Cô nàng đổi cà phê thành nước chanh, đặt lên bàn, "Buổi tối chị muốn ăn cái gì?"

Mắt Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, thuận miệng mà đáp, "Gì cũng được, đơn giản là được."

"Dạ." Tổng Văn gạt đầu một cái, xoay người ra ngoài. Cô nàng cầm ví tiền rất nhanh chạy ra ngoài đến siêu thị lân cận, rồi xách theo hai cái túi rất lớn trở lại.

Gối đầu, chăn mỏng, còn có đồ rửa mặt thông thường. Quyền Sơ Nhược nhìn chằm chằm những thứ đồ này, hơi kinh ngạc, "Cô đây là...?"

"Không có gối đầu ngủ không thoải mái," Tổng Văn mở gối đầu mới mua ra, lại trải ga giường chăn mới mua vào trên sofa, "Buổi tối vẫn có chút lạnh, cái này là cái mền ấm áp."

Quyền Sơ Nhược ngẩn người, nhìn bóng lưng Tổng Văn bận rộn, khóe miệng cong lên, "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn." Tổng Văn dọn dẹp đồ đạc xong, lại đi mua thức ăn về đặt ở trước mặt cô, nói: "Ăn cái này trước đi, cơm trưa chị cũng chưa ăn được gì."

Quyền Sơ Nhược mấp may môi, lời cảm ơn ra nói khỏi miệng lại nuốt trở về. Cô cười cười, trầm giọng nói: "Cho tôi một ly nước."

"Được." Tổng Văn bung túi một ly nước nóng lần nữa, đồng nghiệp bên ngoài đều tan ca, cả phòng luật sư trống rỗng.

Cô nàng đứng ở bên cạnh, nhìn sắc mặt Quyền Sơ Nhược không coi là tốt, đau lòng nói: "Chị Quyền, chị đừng trách em nhiều chuyện, có chuyện

gì không thể trở về nhà nói sao, tại sao muốn chuyển ra ngoài ở?"

Quyền Sơ Nhược ăn hai miếng cơm, khó hiểu nâng môi lên, "Có lẽ là chuyện rất nghiêm trọng."

Nghe được lời của cô..., trái tim Tống Văn thất lại một cái. Mặc dù cô nàng còn chưa kết hôn, nhưng có một bạn trai mến nhau mấy năm, loại chuyện tình cảm như vậy cô nàng coi như thông suốt, cho nên chỉ nhìn nét mặt Quyền Sơ Nhược, đại khái cô nàng cũng có thể hiểu rõ một chút.

Đã có người tiên đoán hôn nhân là một phần tình yêu. Nhưng luôn có người nói tre già măng mọc tới vậy thành (ý là cũng có người hạnh phúc), Tống Văn nghĩ, đại khái vẫn có chuyện hạnh phúc này.

"Chị Quyền." Tống Văn thở dài, khuyên cô: "Có chuyện phải từ từ giải quyết, chị ngủ ở nơi này luôn cũng không được."

Quyền Sơ Nhược nhàu mày nhìn chăm chăm cô nàng, cũng không có tức giận, "Tôi hiểu."

Nếu cô đã nói như vậy, Tống Văn cũng không tiện cầu nhau, cô nàng làm những chuyện khác cũng xong, là người cuối cùng rời khỏi phòng luật sư.

Sắc trời ngoài cửa sổ từ tối tăm xuống, Quyền Sơ Nhược đang cầm ly trà đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh tượng trên đường phố người đi đường vội vã, ánh mắt chậm rãi yên tĩnh lại.

Cô xoay người lại nhìn đệm chăn phủ lên sofa, hai con người sáng ngời lay động. Đúng vậy, chuyện này cũng không phải là một ngày hay hai ngày, không thể tránh khỏi, cũng nên đối mặt mới đúng.

Ban đêm, Quyền Sơ Nhược kéo vali trở lại nhà họ Quyền. Người trong nhà đều ở phòng ăn, Phạm Bồi Nghi nhìn thấy con gái về nhà, cười nói: "Sơ Nhược về rồi."

Quyền Sơ Nhược gạt đầu một cái, về mặt hồ hững hờ kéo vali, trực tiếp đi vào trong. Phạm Bồi Nghi thấy vali sau lưng cô, thoáng chốc cau mày: "Con phải đi công tác sao?"

"Không phải," Bước chân Quyền Sơ Nhược dừng một chút, quét mắt thấy ánh mắt dò xét của bà nội bà nội và ba mình, trả lời lớn tiếng, "Bắt đầu từ hôm nay con chuyển về nhà ở."

Chuyển về nhà ở?

Phạm Bồi Nghi nửa ngày mới tỉnh hồn lại, vội vàng đứng dậy đi tới phía cô, "Sơ Nhược, con nói cho mẹ biết có chuyện gì xảy ra?"

"Không có." Quyền Sơ Nhược cụp mắt, không muốn giải thích nữa. Cô kéo vali lên lầu, không nhìn Phạm Bồi Nghi cần nhẫn chất vấn, nói một câu đơn giản rồi không hề nói nữa.

"Mẹ!" Phạm Bồi Nghi thấy con gái không mở miệng, gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, "Mẹ, đây là ý gì vậy?"

Bà nội Quyền ngồi ở trong ghế, sắc mặt cũng trầm xuống. Bà ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Quyền Chính Nham, tay nắm gậy, không nói gì.

Tắm rửa xong, thay áo ngủ nhẹ nhàng khoan khoái, Quyền Sơ Nhược cảm thấy cả người thoải mái không ít. Cô đứng ở trước gương, thoắt không tóc dài ướt nhẹp, cửa phòng cũng vừa vịn vang lên.

"Vào đi."

Di Lan bung đĩa, cười tủm tỉm đi tới.

Quyền Sơ Nhược được mùi thơm, không tự chủ cong môi đỏ mọng lên, "Bánh rán hành."

"Mau tới đây ăn, mới ra lò." Di Lan bày món ăn trên bàn, cười đưa chiếc đĩa trong tay tới.

Di Lan ở nhà họ Quyền mấy chục năm, di nhìn hai chị em nhà này lớn lên, cho nên người cả nhà không có một người nào đối đãi di như là người làm. Quyền Sơ Nhược không dần nổi giận lên một khối, nhét vào miệng, "Ừ, ăn ngon, vẫn là cơm nhà ngon."

"Chậm một chút." Di Lan múc cho cô chén cháo, cười híp mắt nhìn chăm chăm cô, "Mấy ngày nay sao con gầy thế?"

Rất nhanh Quyền Sơ Nhược tiêu diệt một miếng bánh, nói: "Gầy nhìn đẹp mắt mà."

"Nói bậy." Di Lan bác bỏ lời cô, "Con lại không mập, thân thể khỏe mạnh là quan trọng nhất."

Quyền Sơ Nhược cũng không tranh luận, bánh rán hành vừa thơm vừa giòn mới ra lò, cô cũng không có sức cãi vả.

Mắt thấy cô ăn như hổ đói, đi Lan khẽ lắc đầu một cái.

Hồi lâu, đi Lan dọn đồ xong, bà cụ đẩy cửa phòng ra đi vào.

"Như thế nào?" Hoa văn chạm trổ bên cửa sổ, bà nội Quyền chống gậy, ánh mắt không hiểu.

Đi Lan thờ dài, nói đúng sự thật: "Đưa trẻ nhà chúng ta mà bà không biết sao? Cái miệng nhỏ cứng rắn, tính khí cũng cứng rắn!"

Nghe nói như thế, bà cụ nhếch môi, trong lòng đã nắm chắc.

Bên này Phạm Bồi Nghi cũng không ngủ được, bà dựa lưng vào đầu giường, thở hổn hển, "Chính Nham anh nói xem đã xảy ra chuyện gì? Tốt như vậy mà muốn chuyển về nhà ở? Bà cô nhỏ này rốt cuộc là ồn ào cái gì thế?"

Quyền Chính Nham đang xem báo, hai mắt thâm thúy giật giật, không hề mở miệng.

"Ai....." Phạm Bồi Nghi lo lắng than thở, vẻ mặt mất mát, "A Thác cùng Sở Kiều đã để cho em quan tâm quá nhiều, nếu mà Sơ Nhược gây ra một ít chuyện nữa, nhà chúng ta làm sao bây giờ đây!"

Quyền Chính Nham trầm mặt để tờ báo xuống, lấy kính lão trên mặt xuống, vỗ vỗ lưng bà, nói: "Trước chớ đoán mò, ngày mai em gọi điện thoại hỏi Cảnh Hanh một chút, xem nó nói như thế nào."

"Được, sáng sớm ngày mai em thì gọi điện thoại cho Cảnh Hanh." Nhất thời đầu óc Phạm Bồi Nghi mê muội, lại quên mất Lục Cảnh Hanh. Bà cực kỳ hài lòng người con rể này, mặc dù còn chưa có hỏi qua, trong lòng đã sớm nhận định là con gái mình không đúng.

Hướng chỉ chính bà sinh con mình nên lòng bà hiểu rõ, cái tính khí thối của Quyền Sơ Nhược, Phạm Bồi Nghi cảm thấy nhức đầu, hướng chỉ là người như Lục Cảnh Hanh đây?!

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Già Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Muốn Ly Hôn, Không Có Cửa Đâu!

Editor: Hepc

Gần tới tháng năm thì thời tiết ôn hoà, sáng khoải hợp lòng người.

Rèm cửa màu trắng bị gió nhẹ lay động, trong sân mơ hồ có giọng nói, mặc dù nhẹ vô cùng, nhưng đối với người đang ngủ vẫn có thể nghe rõ ràng.

Đưa tay cảm đồng hồ báo thức ở đầu giường, Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng ấn xuống. Còn chưa tới thời gian dự tính, cô đã tỉnh rồi.

Cái giường đang nằm này, ước chừng cô đã ngủ hai mươi mấy năm, ngày trước gặp áp lực lớn hơn nữa, lại phiền lòng chuyện gì, chỉ cần nằm ở trên giường của cô, thần kinh căng thẳng luôn có thể giải tỏa.

Nhưng tối hôm qua, cơ hồ có thể nói cô mất ngủ. Giống mấy ngày trước ở văn phòng, mơ mơ màng màng không ngủ được bao lâu, luôn là bởi vì lạ chỗ mà tỉnh lại.

Một thân một mình tỉnh lại ban đêm, cũng không thể tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Cái này có tính chứng mất ngủ hay không?

Hai tay Quyền Sơ Nhược chống lên ngồi dậy, tựa vào đầu giường mất hồn. Sớm đã có người nói qua, nghề nghiệp luật sư này có áp lực công việc quá lớn, mỗi ngày tinh thần căng thẳng, dễ dàng mắc chứng mất ngủ vô cùng.

Nhưng cô mới ba mươi tuổi, nếu quả như thật bị chứng mất ngủ, vậy sau này phải làm sao?

Vén lên chắn trên người lên, Quyền Sơ Nhược mang dép đi tới trước cửa sổ. Đi Lan đứng ở trong sân, chỉ huy người giúp việc quét dọn sân nhà, đi nhỏ giọng dặn dò những người đó, mấy bồn hoa kia là bảo bối của bà nội, ngàn vạn lần không được động vào.

Trời mới tờ mờ sáng, con đường cũng không có bóng người. Quyền Sơ Nhược xoay người đi vào phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt, thay một bộ đồ thể thao, từ phòng ngủ ra ngoài.

Trước kia đi học thì cô thường dậy sớm cùng em trai chạy bộ sáng sớm. Sau thì công việc quá bận rộn, cái vận động đó bị cô gác lại.

Hôm nay tâm huyết dâng trào, Quyền Sơ Nhược thay quần áo thể thao chạy bộ, kích thích không hề thay đổi, còn có thể mặc lại được. Ở cổ cô quần khăn lông màu trắng, cột tóc thành đuôi ngựa, không có đeo mắt kiếng.

"Di Lan, Chào buổi sáng." Quyền Sơ Nhược chạy chậm ra ngoài, chào hỏi người trong sân.

Di Lan xoay người lại thấy cô, chỉ thấy được cái bóng lưng, cô đã chạy ra ngoài sân, hướng bóng rùng rùng trước mặt mà chạy.

Nhìn bóng lưng cô gầy gò, Di Lan thở dài, xoay người trở lại phòng bếp, vội vàng đi chuẩn bị bữa ăn sáng. Di đặc biệt chuẩn bị mấy món ăn sáng, đều là món Quyền Sơ Nhược thích ăn.

Buổi sáng chạy mấy vòng, toàn thân ra mồ hôi, thân thể tự nhiên thoải mái. Quyền Sơ Nhược tắm nước nóng, thay đồ công sở già dặn, đứng ở trước gương lần nữa, cảm giác tinh thần mình khôi phục không ít.

Xem ra, về sau mỗi ngày đều phải dậy sớm chạy bộ, vận động quả nhiên đối với thân thể rất tốt.

Ánh mắt một nhà già trẻ tìm tòi nghiên cứu, Quyền Sơ Nhược hít khí định thần ngồi ở trong ghế, ăn bữa sáng say sưa ngon lành. Sau đó, cô lái xe rời nhà, đúng giờ đi tới phòng luật sư.

Mọi người thấy tinh thần cô sung mãn, không khỏi một phen nghị luận.

Những thứ nhiều chuyện kia, không hề ảnh hưởng đến tâm tình Quyền Sơ Nhược. Cả buổi trưa tinh lực cô đều dồi dào, cơm buổi trưa, cô ăn cũng không tệ, Tống Văn mừng rỡ lại khó tránh khỏi âm thầm khản trương.

Đây là chị Quyền đã nghĩ thông suốt, còn là tiến càng lớn.

Lúc tan việc, Quyền Sơ Nhược đúng lúc rời phòng làm việc. Cô lái xe về nhà, dừng xe ở siêu thị bên đường, đi vào mua chút đồ ăn vặt cùng trái cây, say mê cuồng nhiệt về nhà.

Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn khôi phục lại cuộc sống độc thân. Ở trong nhà, ăn mặc có người phục vụ, lại có khoảng lớn thời gian vui đùa vào trong công việc, hai điểm thời gian tạo thành một đường thẳng (nghĩa là hai chuyện gộp lại thành một, đỡ tốn thời gian nhiều).

Không có đàn ông thật tốt, đơn giản phong phú. Không cần tức giận, không cần quan tâm, còn không làm người hầu bị người sai bảo.

Tự do tự tại!

Về đến nhà, vừa vặn bắt kịp giờ ăn cơm. Quyền Sơ Nhược nghe mùi thơm, nhanh chóng rửa tay xong, kéo ghế ra ngồi xuống.

Thịt kho, món ăn này già trẻ đều thích, chuẩn bị xoi thôi.

Mất thấy cô ăn như hổ đói, Phạm Bồi Nghi không nhịn được đau lòng, ý vị gấp thức ăn cho cô, "Ăn từ từ, có rất nhiều mà."

Mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không ngon, Quyền Sơ Nhược thật đói. Hiếm khi cô muốn ăn như vậy, đôi đũa trong tay kể từ khi cô ngồi xuống không có dừng lại.

"Khụ khụ——"

Bà cụ ho khan một tiếng, hướng về phía con dâu nháy mắt.

Phạm Bồi Nghi hiểu ý, buông chiếc đũa trong tay ra, mở miệng nói: "Hôm nay mẹ có gọi điện thoại cho Cảnh Hanh."

Động tác Quyền Sơ Nhược gấp thức ăn dừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục gấp, hình như căn bản không nghe thấy.

"Cảnh Hanh nói, con muốn ly hôn?"

"Ừm!"

Thịt kho trong miệng cầm ở trong cổ họng, Quyền Sơ Nhược bùng canh trước mặt lên uống hết, cuối cùng không có bị nghẹn chết!

"Anh ấy nói như vậy?" Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chăm mẹ mình, giọng nói nhuộm lửa giận.

Tên khốn kiếp này, lại dám trả đũa?!

Không đợi Phạm Bồi Nghi nói tiếp, cô đã đứng lên, mặt lạnh ra cửa.

"Đứng lại ——"

Sau lưng vang lên tiếng gọi trầm thấp của Quyền Chính Nham. Giống như kẻ từ thi tốt nghiệp trung học, ba đã hơn nhiều năm không hằm hằm giận dữ với cô.

"Ngồi xuống cho ba." Quyền Chính Nham quăng đôi đũa trong tay ra, sắc mặt trầm xuống.

Quyền Sơ Nhược xoay người, ngồi vào trong ghế lần nữa.

"Lá gan càng lúc càng lớn, " Quyền Chính Nham nhìn chăm chăm cô, giọng điệu không tốt, "Ai cho con lá gan để con ồn ào đòi ly hôn?!"

Quyền Sơ Nhược cụp mắt, nói về: "Ly hôn là chuyện của con, tự con làm chủ."

"Cần rồi!"

Quyền Chính Nham vỗ bàn, hoàn toàn tức giận, "Quyền Sơ Nhược, con cho là mình còn nhỏ sao? Làm việc sao không suy nghĩ, hả?!"

Nghe được lời của ba mình, sắc mặt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, nhú mày nhìn về phía ông, "Con thế nào lại không có suy nghĩ? Ban đầu các người muốn con kết hôn, được, con kết hôn. Hiện tại con muốn ly hôn, các người lại muốn làm sao? Phản đối ư, con nói cho các người biết, cái này khi cưới là con đã xác định rồi!"

Bộp——

Bà nội Quyền chuyển động gậy trong tay, đập vào sàn nhà tạo ra tiếng vang.

"Cầm miệng cho bà!"

Bà cụ giận tái mặt với cô, từ nhỏ đến lớn vẫn là lần đầu tiên, "Nói chuyện với ba con như thế đó hả?!"

Quyền Sơ Nhược đối với ba mình là kính trọng, đối với bà nội mới là sợ. Mặc dù từ nhỏ bà nội luôn bao che cho con cháu, nhưng chỉ cần bà thật sự tức giận, cô với Quyền Yến Thác ai cũng không dám lơ đãng.

Phạm Bồi Nghi đứng dậy kéo con gái qua, đẩy cô một cái, "Không được làm bà nội tức giận."

Sắc mặt Quyền Chính Nham tái xuống, vội vươn tay vịn mẹ mình, "Mẹ, mẹ đừng tức giận."

Về mặt bà cụ lo lắng, không nhìn bất luận kẻ nào. Bà giờ gậy trong tay lên, gõ chén com trước mặt Quyền Sơ Nhược một cái, lạnh lùng nói: "Con nghe cho bà, chỉ cần bà còn sống, nhà chúng ta thì không cho xuất hiện loại chuyện ly hôn như vậy!"

"Bà nội ——" Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, lại thấy bà cụ hung ác trợn mắt nhìn cô một cái, di Lan đỡ bà đứng dậy đi về phòng.

Trong nhà, bà cụ nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh (một lời nói chắc chắn, không thay lời), không người nào dám phản bác.

Quyền Sơ Nhược phồng má, tức giận sôi lên. Lục Cảnh Hanh, Lục Cảnh Hanh đáng chết, rút cuộc anh cho người nhà tôi uống cái thuốc mê gì, thế nào mỗi một người đều chống đỡ giúp anh!

"Được rồi, ngồi xuống ăn com nhanh lên." Phạm Bồi Nghi tới kéo cô, đưa đũa qua.

Quyền Sơ Nhược cắn môi, sắc mặt tái xanh chạy lên lầu. Tức giận thành như vậy, còn ăn com cái gì?

"Sơ Nhược....."

"Để cho nó bị đói đi."

Khóe miệng Quyền Chính Nham căng thẳng, còn đang nổi nóng, "Càng lớn càng không hiểu chuyện, đều để em trông coi."

"Tại sao là em?" Phạm Bồi Nghi cau mày, phản bác: "Từ nhỏ anh thì mặt lạnh với A Thác, đối với con gái thì luôn phóng túng, chẳng lẽ anh không trông coi được?"

Nghe vậy, Quyền Chính Nham tự giác bẽ mặt, quát lớn: "Được rồi, ăn com."

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược không được tốt, người cũng gầy đi trông thấy. Phạm Bồi Nghi nhìn cô không động com trong chén, buồn bã thở dài, "Mấy đứa trẻ này, không có một người để cho tôi an tâm"

Đang khi nói chuyện, bà đi tới phòng bếp xới com lần nữa, lại chặn bị món ăn, bưng lên lâu cho cô.

Nhìn bóng lưng vợ mình lên lầu, Quyền Chính Nham cũng không có ngăn cản, dù sao cũng là cục thịt trong lòng ông, thấy con gái buồn buồn không vui, có người ba nào lại không đau lòng chứ?

Cộc cộc——

Cửa phòng vang lên, Quyền Sơ Nhược từ trên giường ngồi dậy, vuốt tóc dài bị rối lên, giọng bình ổn, "Vào đi."

Phạm Bồi Nghi bưng mâm đi vào, đặt com tối ở trên bàn trà, "Tối đây ăn đi."

Nếu bàn về khí khái, Quyền Sơ Nhược nhất định không chịu ăn. Nhưng bụng cô kêu gọi ục ục, nhìn chằm chằm thịt kho nuốt nước miếng. Ai, đang lúc đói bụng nên không muốn cân nhắc mặt mũi, cuối cùng cô vẫn là bảo toàn cái sau.

Thấy cô đang cầm chén com, miệng to ăn com, Phạm Bồi Nghi không nhịn được lại than thở. Cô là con gái độc nhất, cũng là trời kêu đến tra tấn bà, từ nhỏ đến lớn lòng bà luôn lo lắng, thật là oan gia nhỏ mà!

"Sơ Nhược, " Phạm Bồi Nghi đưa cô thêm chén canh, trầm giọng hỏi cô: "Con muốn ly hôn với Cảnh Hanh, có phải bởi vì Liêu Phàm hay không?"

Liêu Phàm?

Quyền Sơ Nhược nhú mày, vẻ mặt chán nản. Cô muốn ly hôn, có quan hệ gì với Liêu Phàm?

"Mẹ!" Quyền Sơ Nhược để chén com xuống, lông mày thanh tú nhíu chặt, "Mẹ đừng đoán mò có được hay không? Cùng Liêu Phàm có quan hệ gì chứ?"

Giải thích của cô, ở trong mắt của Phạm Bồi Nghi chính là che giấu. Ý định của con gái, làm mẹ như bà còn có thể không hiểu sao? Nhiều năm như vậy bà đều nhìn ra hết, đau lòng lại nóng lòng, nhưng vô luận bà lấy biện pháp gì, cũng không có biện pháp thay đổi tâm ý của đứa nhỏ này!

"Nếu như không có liên quan tới cậu ta, tại sao con với Cảnh Hanh thật tốt như thế, lại dám đòi ly hôn?" Phạm Bồi Nghi mím môi, vẻ mặt hàm chứa tức giận.

Quyền Sơ Nhược nhú mày, khó chịu ngọt ngào đáp một câu: "Làm sao mẹ biết là tốt?"

"Không tốt sao?" Phạm Bồi Nghi trừng cô, trong giọng nói hiển nhiên thiên vị người khác, "Cảnh Hanh người ta đối với con còn chưa đủ tốt sao?"

Cái gì gọi là còn chưa đủ tốt?

Quyền Sơ Nhược tức giận, không phục mở miệng: "Mẹ, rốt cuộc Lục Cảnh Hanh là con mẹ hay con mới là con của mẹ vậy?"

Lời nói này thật ngây thơ, Phạm Bồi Nghi cong môi, khẽ cười một tiếng. Bà đưa tay chỉ người đối diện, vừa tức giận vừa buồn cười "Con đó, để mẹ nói xem con có cái gì tốt."

"Thôi đừng nói gì nữa." Quyền Sơ Nhược không có nghe ra thâm ý, bị tức giận nói: "Chuyện của con, các người đừng động tới."

Phạm Bồi Nghi chột giận tái mặt, vẻ mặt bà chưa bao giờ thấy qua nghiêm túc, "Sơ Nhược con nghe cho mẹ, trong nhà này không ai đồng ý cho con ly hôn!"

Quảng xuống những lời này, Phạm Bồi Nghi kéo cửa ra đi ra ngoài.

Mất thấy mẹ tức giận đi, Quyền Sơ Nhược mím môi, trái tim uất ức. Ở nhà, mẹ là người cưng cô nhất, mặc dù những năm kia bởi vì Liêu Phàm cô với ba mình cãi nhau ồn ào, mẹ cũng không nói nặng lời với cô như vậy!

Đều là Lục Cảnh Hanh, đều tại vì anh!

Phiền não nằm lì ở trên giường, Quyền Sơ Nhược đưa tay tóm tóc rơi rớt sang bên mặt, nằm ở trên giường nệm. Cô cắn môi, hai chân đạp tới đạp lui, "Lục Cảnh Hanh, cái tên khốn kiếp này!"

Tên khốn kiếp này đảo loạn cuộc sống của cô, và đảo loạn lòng của cô!

Giải quyết dứt khoát, là xử lý tất cả sự kiện khó giải quyết. Cho nên ngày hôm sau Quyền Sơ Nhược đi tới phòng làm việc, trước tiên cầm điện thoại lên, gọi cho tên đầu sỏ gây nên chuyện.

"A lô?" Người đàn ông bên kia điện thoại, giọng nói bình tĩnh.

Quyền Sơ Nhược cầm ống nghe nói, nói: "Hai giờ chiều hôm nay, mang theo giấy thỏa thuận li hôn mà anh đã ký xong, đến phòng làm việc gặp tôi."

Sau đó, cô cúp điện thoại, đôi mắt thâm trầm.

Không để cho cô ly hôn, cô liền len lén tiến hành, tiền trăm hậu tấu cũng là biện pháp tốt. Từ lần trước Lâm Lâm tới tìm cô, Quyền Sơ Nhược liền phát hiện một bí quyết, mọi chuyện đều có đường tắt có thể đi, chuyện cô quyết định, không ai có thể thay đổi!

Đã ăn cơm trưa, Quyền Sơ Nhược trở lại phòng làm việc sớm. Tất cả mọi người nghỉ trưa, trong phòng làm việc rất an tĩnh.

Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu đi vào, Quyền Sơ Nhược tựa vào trong ghế xoay màu đen, ngón tay nhẹ nhàng nâng lên, rơi vào vị trí xương quai xanh. Vì sao đây chuyện kim cương kia, dưới ánh mặt trời tản ra lấp lánh chói lọi.

Ngón tay Quyền Sơ Nhược vuốt ve dây chuyền, hai con người sáng ngời từ từ dính vào một tầng cảm xúc không rõ ràng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến khi Tống Văn đẩy cửa đi vào, "Chị Quyền, chị. Lục Cảnh Hanh đến."

Tống Văn đứng ở trước bàn, giọng nói thận trọng.

Quyền Sơ Nhược xoay người, thần sắc trên mặt lạnh nhạt như nước, "Mời anh ta vào."

"Dạ." Tống Văn gật đầu một cái, giằng giằng muốn nói điều gì, "Chị Quyền, chị thật....."

"Hai ly cà phê."

Quyền Sơ Nhược không ngẩng đầu, trong giọng nói cũng đã hàm chứa cảnh cáo.

Dù sao Tống Văn chỉ là trợ lý nhỏ, loại chuyện như vậy, cô nàng chỉ có thể nóng lòng, nhưng không xen tay vào được. Xoay người đi ra ngoài, cô nàng chỉ đánh mời Lục Cảnh Hanh vào.

Ghế ngồi đối diện, Lục Cảnh Hanh ngồi nghiêm chỉnh. Quyền Sơ Nhược nhú mày nhìn sang, "Một mình anh tới, không mang luật sư theo sao?"

Lục Cảnh Hanh cong môi, hai mắt thâm thúy không nhìn ra bất kỳ pháp phòng nào, "Không cần đâu."

Ba chữ nói ngắn gọn nhưng hữu lực, lòng của Quyền Sơ Nhược hung hăng thắc lại một cái. Xem kìa, thậm chí ngay cả vị luật sư anh cũng không mang theo, hiển nhiên chính là không muốn hoàn thành việc ly hôn!

Tống Văn đi vào đưa cà phê, sau đó bị khí thế hai người bọn họ đông lạnh, nhanh chóng rút lui. Oh mua bánh ngọt, đây là cách hay nhỉ!

"Bắt đầu đi."

Quyền Sơ Nhược mở hồ sơ ra, thấy anh đẩy giấy thỏa thuận li hôn tới. Cô cầm lên liếc mấy cái, rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại bắn về phía anh, "Không có ký tên?"

Thỏa thuận li hôn trống không, không có gì cả, nào có tên tuổi Lục Cảnh Hanh!

Một tay người đàn ông chống cằm, không chút để ý ngược mắt cười, ánh mắt rơi vào trên mặt của cô, "Em muốn ly hôn, cũng nên trả lại đồ thiếu nợ của anh cho anh chứ."

"Nợ anh cái gì?" Quyền Sơ Nhược hé mắt, chất vấn: "Lục Cảnh Hanh, tôi nợ anh cái gì?"

Ngón tay người đàn ông thon dài khẽ chọc ở mặt bàn, môi mòng cong lên, "Lúc kết hôn, anh cho em cái gì, bây giờ em lấy nó ra đi!"

"Hả?"

Quyền Sơ Nhược trừng mắt nhìn, "Anh cho tôi vật gì à?"

"Dĩ nhiên!" Lục Cảnh Hanh trả lời khẳng định, mắt thấy ánh mắt cô u mê, đáy lòng thoáng qua vẻ mất mát. Đã sớm biết cô sẽ không nhớ được, hể là chuyện về Lục Cảnh Hanh, cô không có để ở trong lòng một cái gì.

Anh trả lời khẳng định, trong lòng Quyền Sơ Nhược không khỏi đánh trống. Chẳng lẽ anh thật sự có thứ gì cho cô sao?

"Rất quan trọng?" Giọng nói Quyền Sơ Nhược hòa hoãn, nếu như vật kia rất đáng tiền, cô có thể trả tiền mặt tương đương cho anh.

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm nét mặt của cô, gương mặt tuấn tú chợt trầm xuống. Anh cười lạnh một tiếng, môi mỏng nâng lên độ cong nguy hiểm, "Quyền Sơ Nhược, không tìm được đồ, em cũng đừng nghĩ ly hôn!"

Quảng xuống những lời này, Lục Cảnh Hanh hờ hững xoay người rời đi.

Quyền Sơ Nhược há miệng, lời đến khóe miệng lại nuốt trở về. Đáy mắt anh kiên định, để cho cô nhưc đầu, tên khốn này nếu đã quyết định chuyện gì, người nào giải thích thêm cũng vô dụng!

Được rồi, cho cô cái gì, cô lập tức đi tìm.

Cả một buổi chiều, Quyền Sơ Nhược đều ở đây nhớ lại tình cảnh ban đầu kết hôn. Nhưng khi đó cô không để trong lòng, căn bản là không nhớ, trong đầu cái gì cũng không nhớ ra.

Lúc rời nhà, Quyền Sơ Nhược xác nhận tất cả thứ thuộc về cô, cũng đã dọn dẹp xong. Cô lật phòng làm việc một lần, nhưng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Lái xe về đến nhà, cô vào cửa chạy đến phòng ngủ, chẳng hề nói một câu. Phạm Bồi Nghi nhìn bộ dáng cô hấp tấp, hồ nghi cầm điện thoại lên, len lén gọi cho Lục Cảnh Hanh!

Sau một tiếng, Quyền Sơ Nhược đã lật tất cả đồ đạc trong phòng ngủ ra. Đầu là đồ vật của cô, căn bản không có cái khác, càng không có đồ của Lục Cảnh Hanh!

Cầm điện thoại di động lên gọi tới, Quyền Sơ Nhược một thở hồng hộc, "Lục Cảnh Hanh, cái anh nói rốt cuộc là thứ gì?"

Người đàn ông bên kia điện thoại, vẫn ung dung ngồi ở bên trong ghế xoay, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, "Thế nào, không nghĩ ra hả?"

Giọng điệu của anh đùa cợt, trong nháy mắt mặt Quyền Sơ Nhược đen lại.

"Nếu như em cầu xin anh, có lẽ anh sẽ suy tính nói cho em biết." Lục Cảnh Hanh dựa lưng vào thành ghế, ánh mắt nhìn về đèn đường nơi xa từ từ sáng lên.

Tên khốn kiếp này thật không biết xấu hổ!

"Đi chết đi!" Nụ cười Quyền Sơ Nhược căng thẳng, quát.

Lục Cảnh Hanh giận quá hóa cười, giọng trầm thấp xuyên thấu ống nói, truyền vào trong lỗ tai Quyền Sơ Nhược, "Bà xã, từ từ tìm đi, anh không cần gấp đâu."

Mẹ nó!

Quyền Sơ Nhược bỏ điện thoại di động qua, sắc mặt tức giận đến trắng bệch. Mẹ nó, Lục Cảnh Hanh sao anh không chết luôn đi!

Bên kia, Lục Cảnh Hanh nghe tiếng cúp điện thoại, ánh mắt yên tĩnh. Giấy lát, anh đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kết hôn trên ngón áp út bên tay trái, ánh mắt yên tĩnh lại.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bẫy

Editor: Hepc

Mùa hè năm nay hình như đặc biệt tới sớm, bắt tri bắt giắc đã là giữa hè.

Sáng sớm, thời tiết nóng bức làm cho người ta phiền lòng. Quyền Sơ Nhược đứng ở trước kính, buộc tóc dài lại, sau đó mang cặp mắt kiếng màu đen lên. Cô sửa sang xong rồi xuống lầu, trong phòng ăn bữa sáng thì đã chuẩn bị xong.

Bà nội Quyền đi tập thể dục, Quyền Chính Nham có thói quen ra cửa sớm, trong phòng ăn chỉ có một mình Phạm Bồi Nghi.

Thấy con gái đi tới, Phạm Bồi Nghi bung một ly sữa tươi lên đặt ở chỗ ngồi của cô, ánh mắt rơi vào gương mặt cô, không khỏi âm thầm thờ dài. Thoáng chớp mắt một cái đã hơn hai tháng, cô ở luôn nhà mẹ đẻ, gạt người nhà Lục Cảnh Hanh sang một bên.

Của đứa nhỏ này tính tình chính là như vậy, càng buộc cô, cô càng phản kháng. Cũng may nhà họ Lục cũng không có nói xấu gì, trái tim lơ lửng của Phạm Bồi Nghi coi như buông lỏng một chút, nghĩ đến Lục Cảnh Hanh chu toàn tốt.

Nhưng vợ chồng trẻ tuổi này, hai bên phân ra luôn cũng không được, sớm muộn gì cũng phải âm ỉ lên.

"Sơ Nhược, " Phạm Bồi Nghi cau mày, vẻ mặt lo lắng, "Chuyện của con với Cảnh Hanh tính thế nào đây?"

Quyền Sơ Nhược ăn hết trứng chiên trước mặt, mí mắt cũng không giờ lên, "Yên tâm đi, chuyện của con tự con sẽ xử lý tốt." Cô cầm khăn ăn lên lau miệng, đứng lên rồi đi.

"Haizzz....." Phạm Bồi Nghi còn có lời muốn nói, nhưng con gái đã đi xa. Bà bắt đắc dĩ mà lắc đầu, trong lòng càng thêm lo lắng. Gần đây trong nhà không có một cái chuyện vui, mọi người đều là mặt ủ mày ê.

Trên đường đi làm, Quyền Sơ Nhược hết sức chăm chú lái xe. Khoảng cách ở đầu đường chờ đợi đèn đỏ, hàng loạt người đi đường vội vàng đi qua vạch kẻ, cô nhàn nhạt nhếch môi, tâm tình phiền loạn từ từ bình phục lại.

Chuyện ly hôn, bị Lục Cảnh Hanh ngăn trở. Hai tháng này, cô kiểm đồ trong nhà hơn mười lần, nhưng vẫn không có tìm ra 'cái gọi là đồ' từ trong miệng Lục Cảnh Hanh.

Đến đây, Quyền Sơ Nhược hoàn toàn nhận định chính là anh thuận miệng nói, căn bản không có tồn tại thứ gì.

Phòng làm việc chính tề sáng ngời, thời điểm Quyền Sơ Nhược xách theo cặp công văn đi lên, Tống Văn đã sớm chờ cô, "Chị Quyền, có người tìm chị."

Năm ngón tay nắm cặp công văn thật chặt, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, mặc dù hết sức che giấu, nhưng đáy mắt cô chợt lóe lên ánh sáng, không gạt được bất luận kẻ nào.

Tống Văn há miệng muốn giải thích, nhưng Quyền Sơ Nhược đã nhanh chân hướng phòng làm việc đi vào.

Trước khi vào cửa, Quyền Sơ Nhược hít sâu một hơi, kiềm chế lại tâm tư phập phồng. Trong lòng bàn tay cô đè lại tay cầm cái cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Người ngồi ở trên sofa nghe được âm thanh, quay đầu nhìn sang, "Chị Quyền."

Thấy rõ người đối diện, trong nháy mắt đáy mắt Quyền Sơ Nhược âm ỉ xuống. Cô mày khẽ cau, nặn ra nụ cười cứng ngắt, "Sao em tới đây."

Sở Kiều làm như không thấy biểu lộ mặt mày của cô, nhếch môi cười nói: "Em tới đưa caravat."

Nghe cô ấy nói, Quyền Sơ Nhược mới nhớ tới chuyện cái caravat. Cô để cặp công văn trong tay xuống, tự mình rót ly trà, đặt ở trước mặt Sở Kiều, "Loại chuyện như vậy kêu A Thác tới là được, còn làm phiền em đi một chuyến."

"Không cần ạ." Sở Kiều mở ví da, móc ra một hộp quà tinh xảo đẩy đi tới, "Gần đây rất lâu không có về nhà, em cũng rất nhớ chị, cho nên tới thăm chị một chút."

Đối với Sở Kiều, Quyền Sơ Nhược rất hài lòng. Cô ấy xứng với em trai khó ưa không ai bì nổi của cô.

Mở ra hộp quà ra, Quyền Sơ Nhược thấy caravat bên trong, khóe mắt lướt qua tán thưởng, "Rất tốt." Cô lấy caravat đặt ở trong tay tinh tế đánh giá.

Hình thức hoa văn caravat đều theo thiết kế của cô, chỉ có mấy chỗ chi tiết thì Sở Kiều sửa đổi, nhưng tổng thể phương hướng không có thay đổi. Mở phần dưới caravat, phía cuối cùng bên phải thêu hai chữ mẫu, H&.

Hai chữ mẫu này chồng chất lên nhau, quấn quanh lẫn nhau, Quyền Sơ Nhược nhìn, môi đỏ mọng không tự chủ cong lên.

Sở Kiều cẩn thận quan sát vẻ mặt Quyền Sơ Nhược, trong lòng đã có mấy phần tự tin. Cô ấy luôn luôn nắm giữ tình báo xác thực trở về, dùng để ứng phó ép hỏi của Quyền Yến Thác.

Bởi vì chuyện đẻ con, người trong nhà đều đi theo quan tâm. Hôm nay Quyền Sơ Nhược lại ồn ào ly hôn, mấy người lớn trong nhà càng thêm mặt ủ mày chau.

"Chị Quyền." Sở Kiều nhướn mày, khoe miệng khẽ cười, "Mặc dù công ty thời trang của em không coi là lớn, nhưng đối với yêu cầu xưa nay của khách hàng thì toàn lực thỏa mãn, nếu như chị muốn làm riêng caravat, chúng em hoàn toàn có thể làm ra cái độc nhất vô nhị."

"Thực biết làm ăn." Quyền Sơ Nhược gật đầu, cười nói: "Kiều Kiều, có em ở bên cạnh A Thác chị thật an tâm."

Sở Kiều bướng bỉnh trừng mắt nhìn chăm chăm lòng ngón tay cô vuốt ve hai chữ mẫu kia, rốt cuộc an tâm lại.

Đưa Sở Kiều đi, Quyền Sơ Nhược vẫn sững sờ nhìn chăm chăm caravat. Cho đến khi điện thoại di động trên bàn reo lên, cô nhìn mã số, có chút ngoài ý muốn nghe, "Thầy Trần, thầy tìm em có chuyện gì ạ?"

"Sơ Nhược, " Thầy Trần là chủ nhiệm lớp đại học của cô, năm đó đối với cô đặc biệt quan tâm, "Thầy có chuyện cầu xin em giúp một tay."

"Đừng cầu xin, có chuyện gì cần thầy trực tiếp nói hết đi ạ." Quyền Sơ Nhược cầm điện thoại di động, giọng điệu trầm thấp.

Giấy lát, cô cúp điện thoại, gọi Tổng Văn đi vào, "Hủy bỏ lịch trình buổi chiều."

Kể từ sau khi tốt nghiệp, nhiều năm như vậy Quyền Sơ Nhược vẫn là lần đầu tiên trở lại trường học. Thầy Trần xin cô trở lại, vẫn đáp cho sinh viên sắp tốt nghiệp.

Đi vào lễ đường lớn, Quyền Sơ Nhược đứng ở trước đài cao, tâm tư tung bay theo. Còn nhớ rõ năm thứ hai đại học ấy cô tham gia thi biện luận, cũng là ở chỗ này, cô đối đầu với đối thủ, thắng đẹp một trận đấu kia.

Nhìn dưới đài từng gương mặt trẻ tinh thần sức sống, Quyền Sơ Nhược thảm thán. Thời gian như trôi đi, cô đã sớm chết đi thanh xuân tuổi trẻ, đã từng yêu say đắm, cuối cùng chỉ có thể kết thúc không có kết quả.

Vấn đáp tiến hành tốt đẹp, Quyền Sơ Nhược đối với các câu hỏi của sinh viên đặt ra đều kiên nhẫn trả lời. Về vấn đề có công ăn việc làm, tất cả mọi người rất quan tâm, cô chính xác dẫn dắt đồng thời lại khích lệ những sinh viên có chí hướng, có thể một mình làm ra một thế giới riêng.

Bóp bóp bóp ——

Vấn đáp kết thúc trong tiếng vỗ tay, Quyền Sơ Nhược được chủ nhiệm mời vào phòng làm việc, thầy Trần rót cho cô ly trà Long Tĩnh, "Thầy cũng không có cái gì tốt chiều đãi em, đây là trà mới năm nay, nếm thử một chút xem?"

Quyền Sơ Nhược cũng không kén chọn, trước kia ở trường học, thậm chí có rất ít người biết thân phận nhà cô. Cô khẽ nhấp một hớp trà, cười nói: "Ừm, trà ngon."

Thầy Trần mỉm cười khẽ, đứa nhỏ này vẫn luôn hết sức độc lập, xử sự hiền hoà, cũng không có dựa vào gia tộc.

Thấy trên tường, treo không ít hình. Quyền Sơ Nhược tò mò đi tới, ánh mắt nhìn từng tờ một, "Thầy, thầy còn lưu giữ những bức hình của các cuộc thi này à."

Nghe được lời của cô..., Thầy Trần đứng dậy, cười nói: "Thầy đã dạy biết bao sinh viên, chỉ có khóa các em để cho thầy hãnh diện nhất."

Quyền Sơ Nhược nhìn đã từng bạn học, cảm xúc đáy lòng khá sâu. Sau khi tốt nghiệp tất cả mọi người vội công việc, có thể ít chạm mặt, thỉnh thoảng nhìn thấy cũng là vội vã từ biệt, sau đó lại đường ai nấy đi.

Tình cảm bạn học là những tình bạn tốt đẹp. Quyền Sơ Nhược thở dài, suy nghĩ ngày nào đó có phải tổ chức họp hội bạn học hay không, mọi người náo nhiệt một chút.

Trong lúc vô tình thấy hình cô ở phần thưởng biện luận, Quyền Sơ Nhược nhú mày nhìn sang, cũng đang thấy một gương mặt quen thuộc thì trong nháy mắt sắc mặt căng thẳng. Tay kia cầm bằng khen, người đàn ông phát bằng cho cô, tại sao lại là Lục Cảnh Hanh?

"Thầy, " Quyền Sơ Nhược đưa tay, đầu ngón tay điểm lên tấm hình trên đó, hỏi: "Anh ta....."

"Em nói Cảnh Hanh hả, " Thầy Trần thấy cô chỉ người đàn ông, cười nói: "Cậu ấy không phải sinh viên của thầy, chẳng qua cậu ấy hơn các em ba khóa, khóa của cậu ấy có nhiều luật sư nhất, chính là khóa có sinh viên 'miệng sắt Chu Thi Thi ' đó."

Lời nói trong miệng tất cả đều nuốt trở về, Quyền Sơ Nhược kinh ngạc nhìn hình mặt tròn. Trong hình người đàn ông mặc áo t shirt màu trắng, quần màu vàng nhạt, anh đặt bằng khen ở trong tay của cô, khoe môi nâng lên nụ cười dịu dàng như nước.

Tại sao là anh ấy?

Lòng Quyền Sơ Nhược chấn động, cô đối với chuyện này, căn bản một chút ấn tượng cũng không có. Chỉ là cô biết mình học cùng trường với là Lục Cảnh Hanh, nhưng cũng không biết bọn họ còn có dạng gặp nhau như vậy.

Từ trường học ra ngoài, Quyền Sơ Nhược ngồi ở trong xe, cũng không có nổ máy. Cô nhìn thấy tốp năm tốp ba sinh viên trong sân trường, đáy lòng nói không rõ tư vị gì.

Khi đó, trong mắt cô tràn đầy hình bóng của Liêu Phàm, ngoại trừ anh ấy ra thì người đàn ông nào cũng sẽ không đập vào mắt. Khó trách lần trước về nhà họ Quyền thấy giấy khen, Lục Cảnh Hanh hỏi cô còn nhớ rõ cái gì không, thì ra là anh đã sớm nhớ tới chuyện này?!

Thở ra một hơi thật dài, Quyền Sơ Nhược cảm thấy phiền lòng. Cô hạ cửa sổ xe xuống, nổ máy muốn lái xe rời đi. Cũng không biết tay thế nào đụng phải, vật trong ngăn kéo xe ‘bộp’ nhảy ra ngoài.

Trong ngăn kéo có không ít đồ vật bình thường, Quyền Sơ Nhược cúi đầu, muốn đưa tay đóng nó. Vậy mà khước mắt quét qua cái gì, lại làm cho sống lưng cô thoáng chốc cứng ngắt.

Hồi lâu, sau khi Quyền Sơ Nhược lấy lại tinh thần, đưa tay lấy đồ vật bên trong ra. Ở lòng bàn tay là hai bản kết hôn đỏ chói mắt, cô suy nghĩ mất hồn, dần dần hồi tưởng lại lời Lục Cảnh Hanh nói, "Hai bản này đều cho em bảo quản, dù sao về sau tôi cũng không dùng được."

Ngày ấy ký tên kết hôn, sau khi đi ra cục dân chính, chính Lục Cảnh Hanh ở chỗ này nói với cô. Lúc ấy Quyền Sơ Nhược không hề để ở trong lòng, sau khi lên xe tiện tay khế ném vào trong ngăn kéo xe, hai năm trôi qua, sớm đã bị cô quên lãng.

Nhưng hiện nay, cô nhìn chằm chằm hai bản kết hôn màu đỏ của hai người trong tay, hốc mắt chợt ề ảm. Thời điểm ly hôn, phải dùng đến giấy kết hôn, bản thuộc về Lục Cảnh Hanh đặt ở chỗ của mình, có phải mang ý nghĩa cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới ly hôn hay không?!

Trong lòng kiên định, chợt bởi vì suy đoán dao động nào đó. Cô lái xe về nhà, nhốt mình ở phòng ngủ, cơm tối cũng không ăn.

Điện thoại di động vang lên, Quyền Sơ Nhược trượt màn ảnh ra, bên trong Wechat nhảy ra nội dung dự báo thời tiết ngày mai. Kể từ lúc cô chuyển về nhà, buổi tối mỗi ngày, Lục Cảnh Hanh sẽ gửi cho cô một cái tin nhắn.

Chỉ có dự báo thời tiết, không còn gì khác.

Quá khứ cô đã nhận được dự báo thời tiết, cũng sẽ nhanh chóng xóa đi. Nhưng tối nay tay cô chậm chạp không có động tác gì. Vốn là bình tĩnh như nước hồ thu, lại bị anh làm cho đảo loạn.

Lục Cảnh Hanh, anh thật đáng ghét!

Quanh năm suốt tháng, cơ hồ mỗi ngày đều phải lên tòa án, mỗi ngày đều có chuyện nói không hết, Quyền Sơ Nhược cũng không phải là người sắt, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Cả buổi trưa, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, nhưng suy nghĩ không biết bay tới nơi nào.

Tổng Văn vào hỏi cơm trưa cô muốn ăn cái gì, Quyền Sơ Nhược xem ánh nắng tươi sáng bên ngoài một chút, đứng lên hoạt động gân cốt, luôn buồn bực ở trong phòng, đối với thân thể thật không tốt.

"Tôi đi ra bên ngoài ăn." Cầm ví da lên, Quyền Sơ Nhược lái xe đi tới trung tâm thương mại.

Bình thường cô ít khi đi dạo phố, hôm nay tâm huyết dâng cao muốn đi dạo một chút. Không bình thường đi dạo phố mà hai người gặp mặt, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó đồng thời cười khẽ một tiếng.

"Thật là đúng dịp." Quyền Sơ Nhược mím môi, nhếch miệng lên.

Liêu Phàm mặc đồ thường, cũng nhếch môi, "Đúng vậy, thật là đúng dịp."

"Anh tới mua đồ hả?" Quyền Sơ Nhược biết tính tình của anh, nếu như không phải là bắt buộc dĩ, anh tuyệt đối sẽ không tới chỗ như thế.

Nghe vậy, ánh mắt Liêu Phàm lóe lên, gương mặt thối qua một tia khả nghi đỏ ửng.

Quyền Sơ Nhược nhớ tới hôm qua Liêu Đồng gọi điện thoại hỏi báo nội dung cho cô, cười nói: "Đến mua nhẩn?"

"Ách....." Liêu Phàm mím môi, làm sao đều bị cô nhìn ra được?

Quyền Sơ Nhược đưa tay chỉ phía trước, nói: "Em biết rõ một cửa hàng đá quý tốt, dẫn anh tới xem một chút?"

"Được." Nếu bị nhìn thấu, Liêu Phàm cũng sẽ không kiêu cách, đi theo cô thôi.

Trước quầy, Liêu Phàm nhìn một mảnh màu sắc phát sáng kia, đầu lờ mờ phát giác ra. Loại đồ này, anh chưa bao giờ mua qua, ban đầu kết hôn đều là ba mẹ trong nhà chuẩn bị, anh chỉ biết ngày đó về nhà kết hôn mà thôi.

"Cái này tốt không?" Liêu Phàm cau mày, hỏi người bên cạnh.

Quyền Sơ Nhược cũng không quá hiểu, trên tay cô mang nhẫn kết hôn, là Lục Cảnh Hành mua.

Cô bán hàng kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, cười nói: "Tôi cảm thấy được phong cách vị tiểu thư này, cái này dường như thích hợp."

Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, nhìn chằm chằm phong cách chiếc nhẫn kia, khoát tay nói: "Không phải là tôi đeo."

Lời này cũng không sai, nhưng đây là của Liễu Phạm lại thoáng qua cái gì, để cho anh bắt không được.

"Cái này đi." Quyền Sơ Nhược đưa ra ý kiến, cô cảm thấy kiểu dáng quá nặng không thích hợp với Lâm Lâm.

Sau đó, cô bán hàng lấy ra cho cô chỉ qua chiếc nhẫn kim cương khác, đặt ở trong khay giới thiệu. Liễu Phạm suy nghĩ kiểu dáng chiếc nhẫn, cực kỳ hài lòng gật đầu, "Lấy cái này đi."

Trông thấy khóe miệng anh cười dịu dàng, trong lòng Quyền Sơ Nhược cũng vui vẻ theo. Cô hi vọng Liễu Phạm luôn hạnh phúc.

Bên này hai người thân mật thăm thiết chọn lựa nhẫn, căn bản cũng không có chú ý sau lưng bọn họ cách đó không xa có một bóng dáng. Lục Cảnh Hành từ tiệm đá quý ra ngoài, ngón tay cầm thật chặt cái hộp nhưng.

Mẹ nó, con mẹ nó, liền đi chọn nhẫn mới rồi hả?!

Liêu Phạm trả tiền sau đó xoay người, lâu dài huấn luyện, khóe mắt anh có thể thấy phạm vi cực kỳ rộng lớn. Cách đó không xa bóng lưng quen thuộc thoáng qua, anh nhú mày nhìn sang, nhìn thấy mặt Lục Cảnh Hành âm trầm ngồi vào xe thể thao màu bạc, không khỏi híp mắt.

Từ trung tâm thương mại về đến nhà, Quyền Sơ Nhược còn chưa có bước vào phòng khách, liền nghe được giọng Phạm Bồi Nghi kích động truyền đến, "Cái gì? Con nói cái gì?"

Giọng điệu này có cái gì không đúng, cô cũng không đổi giày, bước nhanh đi vào trong.

Phạm Bồi Nghi đang cầm ống nghe còn chưa có lấy lại tinh thần, bà nội Quyền đã đoạt qua, bắt đầu chất vấn: "Sở Kiều thật sự có ư? Đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

Nơi này có mấy người mà loạn cả một đoàn, Quyền Chính Nham cũng tham gia náo nhiệt. Quyền Sơ Nhược không nói liếc mắt xem thường, nhân cơ hội đoạt lấy ống nghe qua, tỉnh táo mở miệng: "Chúc mừng các em."

Quyền Yến Thác nghe được giọng nói của chị mình, một khối đá lớn trong lòng buông xuống, "Cảm ơn chị."

Cúp điện thoại, Quyền Sơ Nhược không cảm được vui vẻ. Đầu nói người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, cái tin tức vô cùng tốt này, tôi quá nhanh quá đột ngột, để cho mọi người cũng chống đỡ không được.

Phạm Bồi Nghi bận bịu một đoàn, vừa hàm thuốc bỏ cách thủy, vừa cầu nhàu phụ nữ có thai chú ý công việc. Quyền Sơ Nhược bị lạnh nhạt chợt cảm thấy đau lòng, một mình trở lại phòng ngủ.

Trên bàn phòng ngủ, bày rất nhiều giấy khen. Quyền Sơ Nhược đưa tay cầm lên tấm bằng khen biện luận ở đại học, trông mắt đen nhẹ nhàng chuyển động, môi đỏ mọng nâng lên độ cong xinh đẹp.

Lòng ngón tay cô vuốt ve tên của mình, bút pháp cường tráng mạnh mẽ, quả thật rất giống chữ viết Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành, Lục Cảnh Hành! Tại sao trong đầu đều là Lục Cảnh Hành?!

Ba ngày sau, trong phòng làm việc tầng cao nhất của ngân hàng Lục thị.

Trợ lý Tổng Lập đẩy cửa đi vào, do dự đưa đồ trong tay lên, "Tổng giám đốc, có người đưa tới."

Lục Cảnh Hành ngược mắt, nhìn chằm chằm thiệp mời kết hôn bắt mắt màu đỏ, đưa tay mở ra. Anh cùng với Liễu Phạm quan hệ chưa tới mức thân thiết, nhưng lại không khỏi có liên hệ.

Sóng mắt người đàn ông chuyển động, thấy tên họ cô dâu trong thiệp mời hai mắt thâm thúy của anh thoáng chốc nheo lại.

Sau giữa trưa ở bên trong phòng luật sư, mọi người khác ngay ngắn trật tự làm việc.

Tổng Văn đưa trà xanh vào, tiện tay khép cửa phòng làm việc lại. Tinh thần chị Quyền gần đây lại trở nên không tốt, đây hoàn toàn không phải là tác phong của chị!

Một án kiện ly hôn đơn giản, Quyền Sơ Nhược chuẩn bị mấy ngày cũng không hăng say. Cô phiền não bỏ bút xuống, cảm thấy mình thật cần nghỉ phép, buồn lòng một chút.

Điện thoại di động trên bàn chợt vang lên, cô trượt mắt nhìn ra thấy mã số, đôi mày thanh tú lập tức nhíu lên. Do dự mấy giây, cô vẫn nghe điện thoại: "Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?"

"Sơ Nhược, " Giọng Mẫn Tổ Tổ ôn hòa, lời nói lộ ra ân cần, "Thời gian này cũng không thấy con trở về, Cảnh Hanh nói công việc con quá bận rộn, ngàn vạn lần phải chú ý thân thể."

Quyền Sơ Nhược cùng Lục Cảnh Hanh ồn ào chuyện ly dị, nhà họ Lục cũng không biết rõ tình hình, trong mắt người nhà họ Lục, cô vẫn là con dâu của họ.

"Cảm ơn mẹ, con biết rồi." Quyền Sơ Nhược cup mắt, trả lời tự nhiên.

Mẫn Tổ Tổ hỏi han ân cần mấy câu, liền chuyển tới đề tài trọng điểm, "Cuối tuần này là sinh nhật của mẹ, lâu rồi mẹ cũng không thấy con...con có thể trở về hay không?"

Sinh nhật Mẫn Tổ Tổ?

Quyền Sơ Nhược nhếch môi, trái tim gãy giữa một phen. Bằng tâm mà nói, mấy ngày ở nhà họ Lục, bà mẹ chồng Mẫn Tổ Tổ đối với cô rất tốt. Hôm nay sinh nhật mẹ chồng, không lý do gì mà cô không trở về.

Chần chờ chốc lát, đầu ngón tay Quyền Sơ Nhược nhẹ nắm lại, nói: "Được."

Chính tai nghe được cô đồng ý, sóng mắt Mẫn Tổ Tổ thoáng qua nét cười, hài lòng cúp điện thoại.

Sinh nhật mẹ chồng, người cả nhà khẳng định đều ở đó, tất nhiên Lục Cảnh Hanh cũng ở đó. Quyền Sơ Nhược mở ngăn kéo bàn đọc sách ra, cảm hai bản kết hôn bên trong lên, đây chính là vật mà ban đầu anh cho cô, hôm nay cô đã tìm được.

Đôi mắt Quyền Sơ Nhược xẹt qua ánh sáng phức tạp, đôi tay cô nắm lấy, để hai bản kết hôn chung một chỗ, hai bản thân mật dính nhau, tượng trưng cho một đôi nam nữ tựa sát thật chặt.

Đáy lòng cô phức tạp, quay đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, thật lâu không hề cử động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hôn Không Đủ, Làm Sao Bây Giờ?

Editor: Hepc

Giữa hè gần tới, ánh trời chiều cực kỳ mỹ lệ.

Dùng cơm tối xong, Quyền Sơ Nhược trở lại phòng ngủ, tắm rửa qua sau đó đổi một cái quần dài màu xanh biển. Buổi tối không có hoạt động giải trí gì, cô xoa tóc dài ướt nhẹ đi ra tắm bộ.

Trong sân nhà, không biết đi Lan đốt loại thực vật gì, nhìn giống như cành khô, vừa bốc cháy có hương cay mũi nhưng qua một hồi lâu mùi hương từ từ nhẹ xuống.

Thứ này rất thần kỳ, đốt xong sẽ không có ruồi muỗi.

Mỗi đêm sau khi ăn xong, đi Lan cũng sẽ ở trong sân đốt loại thực vật này, dùng để đuổi muỗi, hiệu quả rất tốt.

Quyền Sơ Nhược nâng váy ở trong sân đi lòng vòng, không tìm được chuyện đùa. Cô đi bộ tới bụi hoa trong góc, khom lưng đứng ở lồng tre trước mặt, cầm rau quả bên cạnh lên nhét vào bên trong.

"Sao lại không ăn?" Cô nhét nửa ngày, Họa Họa chỉ động động lỗ mũi ngửi nhẹ, nhưng không há miệng.

Vật nhỏ này hiện tại rất kén ăn, Quyền Sơ Nhược không có nhẫn nại đứng lên, từ trong nhà lấy ra một quả chuối tiêu, đứng ở trước mặt của nó lần nữa.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Quyền Sơ Nhược mới vừa nâng chuỗi tiêu trong tay lên, hai chân trước Họa Họa thoáng chốc đứng lên, ghé vào bên cái lồng, lỗ mũi và miệng cùng nhau lay động.

"Chà chà!"

Quyền Sơ Nhược đưa chuỗi tiêu vào điểm cái đầu của nó, mắng: "Xem mày ăn cái này mập lên, thật muốn hằm mày quá."

Trong lồng tre hình như Họa Họa nghe hiểu lời của cô..., rụt cổ lại né tránh, nhưng mà ánh mắt trong suốt không chớp nhìn chăm chăm chuỗi tiêu trong tay cô, bộ dáng uất ức vô cùng.

Quyền Sơ Nhược cong môi, lột quả chuỗi tiêu nửa nhét vào, nhìn Họa Họa vùi đầu buồn bực ăn, nụ cười cô chậm rãi thu lại, "Họa Họa, tao hối hận rồi."

Cô chuẩn bị khuấy động cỏ xanh bên chân, lăm bầm lầu bầu một mình, "Tao không muốn đi tới nhà họ Lục, không muốn nhìn thấy Lục Cảnh Hanh."

"Nhìn thấy anh ấy là lại phiền lòng!"

"Haizz, mà tao đã đồng ý với mẹ chồng là đi về rồi, mày nói tao phải làm thế nào đây?"

"Họa Họa? Họa Họa! Làm sao mày không nói lời nào, chỉ có biết ăn thôi vậy!"

Bên trong lồng tre Họa Họa đau lòng cực độ muốn chết, chủ nhân à chủ nhân, oan uổng cho người ta! Nếu là người ta mở miệng nói chuyện, hậu quả hình nhưng khá là nghiêm trọng đó!

Khụ khụ ——

Sau lưng vang lên một tiếng ho nhẹ, Quyền Sơ Nhược quay đầu nhìn sang, sau đó lại cúi đầu.

Quyền Chính Nham thấy vẻ mặt con gái, không nên được tiếng thờ dài. Ông cất bước đi tới, đứng lại ở bên người cô, "Cũng lớn như vậy, còn làm chuyện ngây thơ như thế?"

Ngây thơ sao?

Quyền Sơ Nhược xem Họa Họa một chút, cong miệng lên, "Con nguyện ý."

Trên đời này chỉ có con gái dám nói này ba chữ đối với ba mẹ, điều này đại biểu đặc quyền không chút kiêng kỵ nào.

Từ trước đến giờ Quyền Chính Nham là một người đàn ông nghiêm túc, từ nhỏ với con cái trước sau ông đều thi hành nhanh chóng. Đối với con gái hầu như cũng là nghiêm mặt, mặc dù sắc mặt không được tốt, nhưng ông không có mắng con gái mình một câu nào, càng không động thủ đánh một cái!

"Sơ Nhược, " Quyền Chính Nham nhíu mày, nhìn chăm chăm gò má của con gái mình, trầm giọng nói: "Ba biết trong lòng con luôn nhớ Liễu Phàm, những năm này ba chưa giải thích qua với con, hôm nay ba có thể nói cho con biết, coi như con để cho ba chọn một lần nữa, ba vẫn không thể gả con cho Liễu Phàm!"

"Tại sao?" Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ không hiểu.

"Bởi vì ba là ba con!" Quyền Chính Nham trả lời cứng rắn, gần như không nói thể diện, "Cả đời ba đây thấy qua vô số người, Liễu Phàm là một người đảm nhiệm chức trách nặng nề của quốc gia, không nghi ngờ chút nào! Nhưng cá và tay gấu không thể đều chiếm được, cậu ấy nhất định không phải là người chồng tốt."

Năm đó Quyền Chính Nham đã từng đi lính. Sau trời xui đất khiến về nhà nhận lấy Quyền thị, hôm nay hồi tưởng mấy chục năm mưa gió, đối mặt người nhà ông đã thiếu sót quan tâm với trách nhiệm, vĩnh viễn đều không cách nào đền bù.

Thiên chức của quân nhân chính là phục tùng, chỉ cần mệnh lệnh được đưa ra, vô luận là rừng thương hay là mưa đạn, vĩnh viễn đều hướng phía trước. Ông đã từng hỏi Liễu Phàm, có nguyện ý rời khỏi bộ đội hay không, một khắc kia, ông nhìn thấy đáy mắt Liễu Phàm âm đạm.

Ông có thể đủ hiểu Liễu Phàm, ông cũng là ba, ông còn hòn ngọc quý trên tay. Cho nên, ông cũng có ích kỷ của ông.

"Ba không phân rõ phải trái ——"

Quyền Sơ Nhược phản bác, "Bởi vì Liễu Phàm kính ba trọng ba...ba thì cho anh ấy áp lực?"

Ánh mắt con gái khinh miệt, hoàn toàn rơi vào đáy mắt Quyền Chính Nham, ông nhếch môi cười cười, nói: "Con hiểu như vậy, cũng không coi là sai."

"Cho nên liền coi con như lợi thế, đưa đi kết thông gia cùng nhà họ Lục? Quyền Sơ Nhược tức giận giận tái mặt, xoay tầm mắt.

Đưa nhỏ này tính khí quật cường, Quyền Chính Nham hiểu hôm nay không nói rõ ràng với cô, trong lòng cô vĩnh viễn đều sẽ có một cái vướng mắc. Ông chậm rãi ngồi xổm người xuống, ở bên cạnh cô, nói: "Để cho con gả vào nhà họ Lục không là giả, thế nhưng không chỉ là kết thông gia. Bởi vì Lục Cảnh Hành xuất sắc, ba mới chọn nó. Đừng nói một nhà họ Lục, chính là mười nhà họ Lục, sao có thể đổi con gái của ba được?"

Ánh mắt Quyền Chính Nham từ từ nhu hòa xuống, lòng bàn tay ông rơi vào đầu vai của con gái, giọng điệu trầm thấp, "Ba tin tưởng sẽ không nhìn lầm người, nếu như con và Cảnh Hành thật không hợp, hoặc là trời qua không vui, ba tuyệt không ngăn cản con ly hôn. Cõi đời này, ai dám để con gái của ba chịu uất ức?!"

Quyền Sơ Nhược ngớ ngẩn, ít dám tin ngẩng đầu lên, vẻ mặt cô kinh ngạc quá nhiều.

Hiện nay con gái đã lớn, không còn là tiểu bảo bảo mỗi lần gặp được ông thì ôm thật chặt ở cổ ông không chịu buông tay nữa. Ánh mắt Quyền Chính Nham thâm thúy chuyển động, đáy lòng ngü vị tạp trần. Ông nâng lòng bàn tay lên, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh đầu con gái, "Ba mẹ đều không để cho con chịu uất ức thì không ai có tư cách có thể để cho con khổ sở?!"

Ánh mắt ba ôn nhu ảm áp, tìm Quyền Sơ Nhược đột nhiên lay động. Trong ấn tượng của cô luôn là chung đụng với ba thì ít mà xa cách thì nhiều, để cho cô không có cảm thụ qua bao nhiêu tình thương của ba mình, thì ra ba coi cô là trân bảo như vậy.

Quyền Sơ Nhược, thật ra thì cái gì mảy cũng không hiểu, bất quá là tùy hứng lại tự cho là đúng như đứa bé thôi!

"Ba....." Quyền Sơ Nhược nhếch môi, khe khẽ tựa vào trong ngực rộng rãi của ba mình, khoe mắt uơn ướn. Nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ hiểu qua nỗi khổ tâm của ba mình, cũng chưa từng thực sự hiểu rõ ông.

Quyền Chính Nham vỗ vỗ bả vai của cô, đáy lòng nóng một chút. Ông xoa xoa đỉnh đầu con gái, trầm giọng nói: "Sơ Nhược, con đã ba mươi tuổi rồi, hẳn là phụ trách cuộc đời của chính mình. Lần này, ba giao quyền quyết định cho con, chính con sẽ quyết định."

Ở trong ngực của ba mình, Quyền Sơ Nhược cắn môi, gật đầu một cái.

Thứ sáu gần tới, Quyền Sơ Nhược mới vừa về nhà liền nghe được tiếng cười trong phòng khách. Cô cười đi vào trong, xa xa liền nhìn thấy cái mặt lầy lội của Quyền Yến Thác.

"Chị à, em dẫn vợ em về nhà nè."

Quyền Yến Thác ôm Sở Kiều trong ngực, đang khi nói chuyện mặt mày hớn hờ. Hôm nay anh như công thần trong nhà, vợ anh đã mang bầu rồi!

"Buông tay!"

Bên này tiếng còn chưa có nói hết, cây gậy trong tay bà nội Quyền liền chào hỏi, mắng: "Con đừng đụng bụng con bé."

"Á ——"

Quyền Yến Thác ôm tay, kêu rên.

Phạm Bồi Nghi một tay đẩy anh ra, hung tợn trừng anh ta: "Kêu cái gì, cẩn thận hù dọa Kiều Kiều."

"Bà nội, mẹ, con không sao." Sở Kiều cố gắng kìm nén cười, dịu dàng mở miệng.

Phạm Bồi Nghi cẩn thận đỡ cô ấy dậy, dẫn cô tới phòng ăn, "Mẹ hâm thuốc bổ cho con, nếm thử một chút?"

"Được, vừa đúng lúc con đói bụng rồi." Sở Kiều khéo léo đứng lên, rời đi.

"À?"

"Này!"

Quyền Yến Thác tội nghiệp quệt miệng, uất ức nhìn về phía chị mình, "Chị, tại sao có thể như vậy?"

Buông giỏ xách trong tay ra, coi như là Quyền Sơ Nhược sớm có đoán được. Cô nhún nhún vai, cười nói: "A Thác, đời này của em cũng không hưởng thụ được loại đãi ngộ như vậy đâu, ai kêu em không sinh được em bé chứ!"

"....."

Quyền Yên Thác im lặng bị ghen, lòng bức tức.

Thấy tốt thì lấy, Quyền Sơ Nhược không ở trên chọc anh ta nữa, xách theo đồ chuẩn bị lên lầu, lại nghe anh ta kêu, "Trong phòng ngủ có đồ dạ phục, là vợ em tự mình chọn, tối mai nhớ mặc đó!"

Quyền Sơ Nhược dừng bước một chút, sau đó gương mặt có một mảnh lửa đốt, lúng túng nói: "Cảm ơn."

Nhìn sắc mặt của chị gái e lệ, Quyền Yên Thác cười khê thật thấp, thu hồi cười giỡn trên mặt. Anh ta lấy điện thoại di động ra gọi, giọng hạ thấp hồi báo tình huống với người khác.

Trở lại phòng ngủ, quả nhiên trên giường để một bộ dạ phục. Màu sắc rượu đỏ, nồng đậm cũng không kiêu căng, trầm thấp và quyền rũ.

Cái màu sắc lễ phục này, cho tới bây giờ Quyền Sơ Nhược cũng chưa mặc qua. Bình thường quần áo cô màu sắc hơi tối, phần lớn là mặc đồ công sở, thậm chí ngay cả màu hồng đều rất ít thử.

Cái lễ phục này, còn chưa mặc trên người, Quyền Sơ Nhược cũng đã động lòng.

Sáng thứ bảy, Quyền Sơ Nhược đặc biệt lái xe đi ra ngoài, chọn món quà sinh nhật cho mẹ chồng. Đồ trang sức châu báu nổi tiếng, trong nhà rất nhiều, cô nghĩ cũng không lạ gì.

Trước kia Mẫn Tổ Tổ là diễn viên, cho nên bình thường mặc quần áo bà vô cùng đề ý. Quyền Sơ Nhược đi dạo nửa ngày, rốt cuộc tìm được một cái hiệu khăn lụa nổi quốc tế.

Màu sắc ấm xinh đẹp thanh lệ. Quyền Sơ Nhược thấy hài lòng đã mua.

Tiệc sinh nhật nhà họ Lục tổ chức buổi tối, buổi trưa Quyền Sơ Nhược ở nhà ăn cơm. Ăn cơm trưa xong cô một mình trở lại phòng ngủ, ước chừng sau hai giờ mới thu dọn thỏa đáng, kéo cửa ra ngoài.

Phạm Bồi Nghi lần đầu tiên nhìn thấy con gái, thiếu chút nữa không nhận ra được. Bà bước nhanh đi phía trước, lôi kéo tay Quyền Sơ Nhược nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cười không khép miệng, "Ôi, con gái của mẹ thật xinh đẹp."

Rất đẹp sao?

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm người trong gương, môi đỏ mọng mơ hồ cong lên. Thật ra thì cô cũng không thích tiệc tùng, lại không thích thợ trang điểm làm mặt, không thể làm gì khác hơn là chính mình loay hoay tự làm.

"Không dọa người chứ?" Lòng Quyền Sơ Nhược không nắm chắc.

Phạm Bồi Nghi cong môi, cười nói: "Làm sao lại chứ? Con gái của mẹ cực kỳ xinh đẹp!"

"Đẹp lắm đẹp lắm," Quyền Sơ Nhược cảm thấy ngượng ngùng, kỳ cục nói: "Có người mẹ nào khen con gái mình như thế."

"Tại sao không có?" Phạm Bồi Nghi kéo tay của cô, lôi cô xuống lầu, "Không tin con đi hỏi bà nội coi."

Bà nội Quyền ngồi ở trên sofa phòng khách xem báo, nghe được mẹ con hai người nói thì ngẩng đầu lên, khóe mắt bà quét qua mặt của Quyền Sơ Nhược, không khỏi âm thầm gật đầu.

"Mẹ, mẹ xem như thế nào?" Phạm Bồi Nghi đẩy con gái lên trước, hỏi.

Mắt bà nội Quyền nhìn chằm chằm tờ báo, ánh mắt vẫn không chuyển động, "Tạm được."

Phản ứng của bà nội rất bình thường, lòng Quyền Sơ Nhược có chút mất mát. Cô trở tay cầm ví da cùng chìa khóa xe lên, đi ra ngoài, "Con đi ra ngoài nhé."

Chân trước mới vừa bước ra cửa chính, giọng bà nội trầm thấp theo sát nói, "Buổi tối đừng nóng vội mà trở về, hoặc là không trở về cũng được."

Khóe mắt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, nghe hiểu ám hiệu trong lời nói của bà nội, gương mặt phiền hồng.

"Bà nội!" Cô quay người lại, tức giận dậm chân một cái, lại thấy đáy mắt Phạm Bồi Nghi toát ra ánh sáng mập mờ.

Tại sao như vậy?

Quyền Sơ Nhược cắn môi, đây là mẹ cô với bà nội cô sao? Trong đầu hai người này đều nghĩ cái gì thế!

Lái xe tới đến nhà họ Lục, đứng sáu giờ Quyền Sơ Nhược xuất hiện. Bên ngoài biệt thự xe dừng tràn đầy, quần gia thấy cô, lập tức đã chạy tới, cung kính nói: "Mợ ba, mợ đã về."

"Ừ." Quyền Sơ Nhược giao chìa khóa xe cho bọn họ, xoay người đi vào.

Trong nhà tung bừng náo nhiệt, đúng với dự đoán của cô. Trong vườn hoa đắp không ít chòi hóng mát, có rất nhiều khách mời đều ngồi ở bên ngoài. Bên trong phòng khách cũng kín người hết chỗ, quần áo hoa lệ khách khứa nói liên không dứt.

Quyền Sơ Nhược đi thẳng vào, thấy Mẫn Tổ Tổ thì quy củ mở miệng, "Mẹ, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ."

"Sơ Nhược!"

Mẫn Tổ Tổ sang trọng vòng đi ra, đón lấy con dâu nhỏ, "Con đã trở về rồi."

Bà thân thiết khoát tay Quyền Sơ Nhược, nụ cười trên mặt dịu dàng, "Gần đây bận việc lắm sao, nhìn khuôn mặt nhỏ gầy gò thế này."

Quyền Sơ Nhược cười cười, vẻ mặt dần đo thích đáng. Cô kéo ví da, lấy quả sinh nhật đã mua bên trong ra, "Đây là con mua cho mẹ, mẹ nhìn xem có thích không?"

Mẫn Tổ Tổ cười nhận lấy, mở ra thì lập tức kinh ngạc. Bà cầm khăn lụa lên, hả hê đi khoe khoang.

Tiếng bàn luận chung quanh nổi lên bốn phía, tất cả mọi người tán dương Mẫn Tổ Tổ có mấy con dâu khéo léo hiếu thuận, thật là có phúc khí. Quyền Sơ Nhược nghe nhóm những bà đi khen ngợi, càng ngày càng không quan tâm.

Ánh mắt cô không biết đã nhìn qua mấy lần, nhưng đều không có tìm được bóng dáng của Lục Cảnh Hanh. Chẳng lẽ, hôm nay anh không có ở nhà?

"Thím ơi thím!"

Phía trước chợt vang lên tiếng gọi, Quyền Sơ Nhược còn chưa kịp quay đầu lại, có hai bóng người nhỏ bé đã phi tới.

Hai đứa bé đồng thời dừng tới, sức lực cũng không tính là nhỏ. Dưới chân Quyền Sơ Nhược mang giày cao gót chừng 8 cm, cô còn chưa có nắm giữ thăng bằng thuần thực, đồng thời gót chân không ổn định chợt lui về phía sau đụng phải cạnh bàn.

Cốp ——

Sau lưng là cái bàn bày đầy thức uống, chân Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy ngang lưng chợt lạnh, có nước trái cây tẩn ra.

Bành Giai bước nhanh tới, kéo đôi song sinh vào trong ngực, "Sơ Nhược, không có sao chứ?"

"Không có việc gì không có việc gì." Quyền Sơ Nhược lắc đầu một cái, ngược lại không có đụng bị thương, chỉ là bị ướt lễ phục.

Thấy phía sau cô bị thấm ướt một mảng lớn, Bành Giai cau mày, khổ sở nói: "Lễ phục đều ướt rồi, vậy phải làm sao bây giờ?"

Bên này có động tĩnh, Mẫn Tổ Tổ lập tức chạy tới. Bà nhìn thấy hai bảo bối gái gây ra họa, cung chịu cúi người xuống, nhét một khối chocolate vào trong miệng hai đứa bé, nói: "Hôm nay nhà chúng ta nhiều người, các con ngoan ngoãn cho bà nội, không được gây chuyện, biết không?"

"Dạ." Hai nhóc quý le lưỡi, bị các người làm dẫn đi chơi.

Thấy lễ phục Quyền Sơ Nhược bị dơ, Mẫn Tổ Tổ nhú mày, cười nói: "Sơ Nhược, đi lên lầu thay đồ đi, trong tủ treo quần áo có không ít lễ phục, con đi chọn cái con thích mà thay."

Trong phòng ngủ trên lầu, quả thật có không ít lễ phục của cô. Quyền Sơ Nhược không suy nghĩ nhiều, sau lưng dính khó chịu, cô trả lời, nâng váy đi lên cầu thang.

Trên lầu hành lang rất an tĩnh, cô đạp thảm đi tới phòng ngủ của Lục Cảnh Hanh, đưa tay đẩy cửa đi vào. Trong phòng rất sạch sẽ, mơ hồ còn có mùi vị mát lạnh trên người của anh.

Ánh mắt Quyền Sơ Nhược chuyển động, tìm không hiểu dâng lên một cổ mát mát.

Giây lát, cô đi tới trước tủ treo quần áo, chọn lễ phục màu tím định thay.

Cởi lễ phục màu đỏ rượu trên người ra, Quyền Sơ Nhược đứng ở trước tủ treo quần áo, từ từ mặc lễ phục mới lên người.

Nhưng cái lễ phục màu tím này, thiết kế khóa kéo ở phía sau. Cô duỗi dài cánh tay về phía sau, cũng chỉ có thể kéo khóa kéo đến một nửa. Còn

đư lại một nửa, cô lại kéo không lên.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, chợt bị một đôi bàn tay ấm áp bao lấy. Có người đưa tay nắm khóa kéo, 'Kéo' một tiếng, cài lên nhanh chóng.

Cả người Quyền Sơ Nhược cứng ngắc, cô kinh ngạc quay đầu, đáy mắt rơi vào gương mặt tuần tú kia, cô mang theo rung động quen thuộc.

Người đàn ông mỉm cười đứng ở sau lưng cô, hai mắt thâm thúy rạng rỡ phát sáng.

"Làm sao anh ở chỗ này?"

Quyền Sơ Nhược xoay người, gương mặt có vài tia đỏ ửng.

Lục Cảnh Hanh nhìn chăm chăm mặt của cô, giơ lên cái đĩa trong tay chỉ chỉ, cười nói: "Cho em cái này."

Trong cái đĩa sứ màu trắng, có mấy cái bánh crêpes sầu riêng màu xanh nhạt mê người. Quyền Sơ Nhược cau mày, vừa muốn mở miệng chất vấn, lại thấy anh bốc lên một miếng đồ ngọt đưa đến bên miệng cô, "Há miệng."

Trong không khí phiêu tán nhân nhạt mùi vị sầu riêng, Quyền Sơ Nhược không chống nổi dụ hoặc, ngoan ngoãn há miệng ăn bánh crêpes sầu riêng.

Bánh nhẩn nhem bao quanh là bơ sầu riêng thơm nồng nặc. Ừ, thật là cực phẩm nhân gian!

Quyền Sơ Nhược vừa lòng, khẽ nheo lại hai mắt.

Người đàn ông trước mặt cúi đầu, trông mắt đen nhìn về mặt mê người của cô, không ức chế được cúi xuống mặt, đem môi rơi vào khoe miệng của nàng.

Trên môi rơi xuống một mảnh ấm áp, Quyền Sơ Nhược vội vàng không kịp chuẩn bị. Cô còn chưa kịp phản kháng thì lưỡi nóng bỏng của người đàn ông cũng đã đưa vào, không chút kiêng kỵ khuấy đảo.

"Ừm!"

Hồi lâu, môi Lục Cảnh Hanh rời đi, mày kiếm nhẹ nhàng nhú lại.

Hai gò má Quyền Sơ Nhược ửng hồng, ánh mắt cô mê ly rơi vào trên mặt anh, lúng túng nói: "Hừm..... Em mới vừa ăn sầu riêng."

"Ừ." Lục Cảnh Hanh gật đầu một cái, lòng bàn tay dính vào hông của cô, lấy cả người cô áp vào trong ngực mình, "Anh nếm rồi."

Hô hấp người đàn ông nóng rực phun ở bên tai, toàn thân Quyền Sơ Nhược nhẹ nhàng run lên. Cô nhìn thấy Lục Cảnh Hanh cau mày, cho là anh không tiếp thụ nổi mùi vị sầu riêng, môi đỏ mọng mím chặt một chỗ.

Cô ngẩng mặt, ngũ quan xinh đẹp bởi vì quẫn bách mà chán nản nhú lại, "Vậy anh đừng hôn em."

Cô mở miệng thật thấp, giọng nói mềm mại trượt vào đáy lòng Lục Cảnh Hanh. Gương mặt tuần tú của anh cúi xuống, nhẹ chống ở chóp mũi của cô, cười hỏi: "Bà xã, em nói như vậy, là muốn anh hôn em, hay là không muốn?"

"....."

Quyền Sơ Nhược phồng má, lại một lần nữa quẫn bách nói không ra lời. Đây là bẫy rập, có nói như thế nào cũng sai!

Sóng mắt người trong ngực chuyển động, Lục Cảnh Hanh nhìn không dời mắt nổi. Đôi mắt anh dần rơi xuống, gương mặt tuần tú hướng tới môi cô, nụ hôn nóng bỏng, kèm theo hơi thở dốc của anh.

"Anh còn muốn hôn, hôn không đủ, làm sao bây giờ?"

Giọng bên tai ni non làm say lòng người, Quyền Sơ Nhược ưm một tiếng, không có chút hồi hộp nào giữa đầu đáp lại nụ hôn nóng bỏng tê dại nửa người của anh.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hòa Hảo Như Lúc Ban Đầu

"Anh còn muốn hôn, hôn không đủ, làm thế nào?"

Giọng bên tai ni non làm say lòng người, Quyền Sơ Nhược ưm một tiếng, không có chút hồi hộp nào giữa đầu đáp lại nụ hôn nóng bỏng tê dại nửa người của anh.

Hai cổ thân thể quấn quít, té ở trên giường lớn mềm mại. Quần áo trên người cả hai từng món một rơi xuống đất, trong không khí lừng lờ hơi thở nóng rực, có thể thiêu đốt người.

Ban đêm gió nhẹ, rèm cửa màu trắng bay lên cuộn cuộn. Một trận gió đêm lạnh lẽo thổi tới, khiến đại não hỗn loạn của Quyền Sơ Nhược chốc lát tỉnh táo lại. Cô mở mắt, nhìn đến hai cánh tay của bản thân ôm thật chặt cổ của Lục Cảnh Hành, cái loại lực độ giữ chặt đó, khiến cô ngượng ngùng.

Làm sao lại ôm chặt như vậy? Chủ động như vậy?!

"Ừm ——"

Trên môi hồng hăng đầu nhói, Quyền Sơ Nhược uất ức nhịu mảy, hai mắt ướt nhẹp nhìn anh chăm chăm, "Tại sao cần em?"

"Không cho suy nghĩ khác." Bàn tay Lục Cảnh Hành rộng mở rơi xuống, bỏ một món cuối cùng trên người cô xuống.

Ngón tay người đàn ông thon dài lướt qua, chọc thân thể nhạy cảm của Quyền Sơ Nhược run rẩy. Cô cắn môi, ủy ủy khuất khuất nhìn anh, cũng không nói chuyện, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Khóe mắt Lục Cảnh Hành trầm xuống, động tác trong tay đột nhiên dừng lại. Anh chưa từng thấy vẻ mặt Quyền Sơ Nhược mê người như vậy, dạng ánh mắt hờn dỗi, ngực anh nóng một chút, miệng nhếch lên độ cong dịu dàng.

Anh chậm rãi cúi đầu, môi mỏng hôn ở xương quai xanh của cô, in xuống từng cái dấu ấn.

"Cần bị thương em rồi hả?" Giọng nói Lục Cảnh Hành trầm thấp mê người lướt qua, vẻ mặt anh dịu dàng cung chiêu, hoàn toàn đánh hạ phòng thủ của Quyền Sơ Nhược, "Để ông xã bồi thường có được hay không?"

Cơ hồ sau một giây, Quyền Sơ Nhược đã ngẩng đầu lên, kịch liệt đáp lại anh. Cô còn một tia lý trí cuối cùng, nhưng dừng lại kinh ngạc và rung động trong lòng mình.

Chưa từng nghĩ tới, Quyền Sơ Nhược lại có một mặt điên cuồng như vậy. Cô nguyện ý vì người đàn ông trước mắt này, cúi thấp gấp thân.

Hơn hai tháng tách ra này, Lục Cảnh Hành đã sớm cảm không được, hướng chi cô còn phối hợp như thế. Loại nhiệt tình cực độ này, hoàn toàn làm cho anh mừng rỡ như điên, huyết dịch cả người đều trong nháy mắt sôi trào, kêu la xông ra ngoài thân thể.

Đã man lao nhanh, chuyện sóng trào này, hoàn toàn bao phủ anh với cô.

"Ừm!"

Giọng Quyền Sơ Nhược khàn khàn, tóc dài tán lác ướt mồ hôi dính vào hai bên gương mặt. Cô khẽ cắn cánh môi đỏ ửng, phun ra tiếng cầu khẩn đứt quãng, "Chậm một chút..... Anh..... Chậm một chút....."

Chậm?

Gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hành căng thẳng, trong hai tròng mắt thâm thúy có biểu hiện gần như bạo ngược. Lâu như vậy không có chạm qua cô, cô kêu anh phải chậm thế nào đây? Dù là dùng sức như vậy, anh còn là cảm thấy chưa đủ, một chút cũng không đủ!

"Chịu đựng!"

Lục Cảnh Hành đưa tay lật cô qua, lồng ngực vững chắc áp xuống. Anh rất ít khi ở thời điểm này nói lời mau lẹ, mặc dù Quyền Sơ Nhược bị đau, nhưng không dám phản kháng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Cảnh Hành cau mày mắng thăm một câu, anh khẽ rời một chút thân thể đi, kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, hình như đang tìm thứ gì, nhưng lại bởi vì không tìm được mà nhanh chóng đỏ mặt tía tai, ánh mắt kia ước chừng có thể giết người!

Thời điểm then chốt không có biện pháp, đây là tiết tấu tìm đường chết đó!

Quyền Sơ Nhược quay đầu đi, theo động tác của anh nhìn sang, dần dần hiểu ra cái gì. Ánh mắt cô quyền rũ như tơ, nâng cánh tay kéo gương mặt tuần tú của anh đến trước mặt, cánh môi xinh đẹp nhẹ mấp máy, "Không cần mang đầu."

Người nào đó hận không phá hủy được ngăn kéo, nghe được lời của cô..., không khỏi sửng sốt.

Sau khi hiểu được, Lục Cảnh Hành cúi mặt xuống, môi mòng chống đỡ ở chóp mũi của cô, nói: "Thật sự không cần?"

Anh hỏi, giọng hàm chứa mấy phần vui mừng, âm cuối không nhịn được cao lên.

"Ừ."

Quyền Sơ Nhược gạt đầu một cái, đưa tay bưng lấy mặt của anh, cười nói: "Không cần."

Mẹ nó!

Cái hạnh phúc này tối quá đột ngột, Lục Cảnh Hành có chút chống đỡ không được. Thân thể anh hưng phấn phát run, cúi đầu hung hăng hôn môi của cô, mỗi tế bào mạch máu toàn thân cũng nhuộm đầy món đồ được đặt tên là ngọt ngào.

Hồi lâu, trận cực độ triển miên này mới bình thường lại. Lục Cảnh Hành ôm người trong ngực, hai mắt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, về mặt hết sức mê người.

Vị trí tim dính nhau truyền đến tần số chung. Lục Cảnh Hành thỏa mãn cong môi, nhẹ nhàng hôn trên trán cô.

Người trong ngực không hề ngủ, cô tựa vào trước ngực Lục Cảnh Hành, nhắm mắt lại không chịu mở ra. Ngượng ngùng đối mặt với anh, tối nay Quyền Sơ Nhược điên cuồng quá mức, chính cô cũng cảm thấy xấu hổ.

Hành lang vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, ngay sau đó cửa phòng nhẹ vang lên.

"Cậu ba mợ ba, chuẩn bị cắt bánh kem, mời cậu với mợ đi xuống."

Người giúp việc đứng ở ngoài cửa, giọng không lớn không nhỏ, hình như có người đặc biệt đã phân phó.

Lục Cảnh Hành khẽ cau mày, anh ôm chặt người trong ngực, căn bản không có ý định đứng lên. Bánh kem nào có ăn ngon bằng bà xã anh, thật vất vả anh mới có thịt ăn, mới không cần đứng lên!

Bên trong phòng không có người trả lời, người giúp việc cũng không dây dưa nhiều, rất nhanh liền xoay người xuống lầu.

Ngoài cửa tiếng bước chân đi xa, Quyền Sơ Nhược nhắm mắt lại lật người, đưa lưng về phía bên cạnh người đàn ông, hai gò má nhuộm đầy một mảnh đỏ ửng, ngay tiếp theo cổ cũng đỏ lên.

Thật mất thể diện!

Mẹ chồng kêu người đi lên gọi, nhưng hai người bọn họ đều không xuất hiện, ở trong phòng ngủ không ra. Đây là rõ ràng không phải nói cho mọi người, bọn họ đã làm cái gì à.

"Tức giận?" Người đàn ông phía sau tiến tới gần, ngón tay rơi vào vành tai trắng nõn của cô vuốt ve.

Quyền Sơ Nhược cong miệng lên, cầm tay đang vuốt ve của anh, tức giận nói: "Đều tại anh."

Tại sao là anh? Lục Cảnh Hành cau mày, nghĩ thầm ai mới vừa nhiệt tình như vậy, bỏ nhào theo anh? Làm sao mới ăn no mà trở mặt cũng không nhận nợ nữa à!

Ánh mắt người đàn ông thâm thúy, rơi vào đầu vai lộ ra của Quyền Sơ Nhược. Bên phải bả vai cô, có một vết hôn nhỏ đỏ nhạt, là mới vừa rồi anh lưu lại. Trái tim Lục Cảnh Hành dịu dàng, không muốn cùng cô cãi cọ, cô nói gì thì là cái đó đi.

"Em đói chưa?"

Quyền Sơ Nhược nhú lông mày, bụng thật là đói vô cùng. Buổi trưa ở nhà không ăn bao nhiêu cơm, sau đó vội vàng trang điểm dọn dẹp, mới vừa rồi lại tiến hành vận động dữ dội, không đói bụng mới là lạ?!

Nhưng là đối với Lục Cảnh Hành phúc hắc, Quyền Sơ Nhược tự cho là thông minh từ chối anh, "Không đói bụng."

Cô cong môi oán thầm nếu như trả lời đói, nhất định Lục Cảnh Hành sẽ nhào tới nói, anh cũng đói bụng.

Hừ, cô sẽ không bị lừa!

Lục Cảnh Hanh thấy ý cười trên khóe môi cô, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang. Anh tự tay nhốt chặt người trong ngực, nhẹ nhàng dùng sức lật cô quay tới, để cho cô nằm trên người mình, "Được rồi, vậy anh đối bụng, em tới dứt anh."

"....."

Quyền Sơ Nhược trừng mắt, trong nháy mắt có cảm giác rơi vào bẫy rập. Cô còn chưa kịp phản kháng, người đàn ông liền thực hiện được ý đồ.

Ngày hôm sau dậy sớm, nắng sớm xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào. Quyền Sơ Nhược nằm ở trong ngực người đàn ông, vô lực hé mở mắt ra. Thật ra thì cô dậy sớm, chỉ là toàn thân không còn hơi sức, từ phần eo trở xuống vừa mới vừa đau, lười phả rồi giường.

Bụng từ tối hôm qua ùng ục ục gọi, cô nào còn buồn ngủ. Người đàn ông bên người rõ ràng cũng chưa ăn cơm, lại không nhìn ra mệt mỏi, ngủ rất an ổn.

Đáng ghét!

Quyền Sơ Nhược nâng một ngón tay lên, ý đồ xấu chọc trên sống mũi Lục Cảnh Hanh, đồng thời uốn éo người ở trong lòng anh, "Lục Cảnh Hanh, mau dậy rồi giường!"

"Ừ....."

Lục Cảnh Hanh nhẹ chau lại mày, nhắm mắt lại vòng chặc hông của cô, thì thầm "Ngoan, ngủ một lát nữa."

Đói bụng, ngủ làm sao được?

Quyền Sơ Nhược uất ức bĩu môi, kêu thật thấp: "Lục Cảnh Hanh, em thật đói, muốn chết đói rồi nè."

Nghe được lời của cô..., người đàn ông mở mắt, liếm đầu lưỡi, trong mắt tán mát ra ánh sáng xanh biếc.

Lần này Quyền Sơ Nhược có dự kiến trước, cô nghiêm mặt, tức giận cảnh cáo, "Em muốn ăn cơm, muốn ăn cơm!"

Được rồi, cộp mẹ nhỏ phát uy cũng rất đáng sợ! Vì tính phúc cho cuộc sống ngày sau, Lục Cảnh Hanh ôm cô lên, hai người cùng đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nửa giờ sau, Quyền Sơ Nhược thay một bộ quần áo dài tay, bước chân chậm chạp xuống lầu. Bà vai cùng cánh tay cô đều là vết hôn cùng dấu tay, vì ngăn ngừa suy đoán bạo lực gia đình, cô chỉ có thể chịu nóng bức, gói mình lại.

"Các con dậy rồi." Trong phòng ăn, Mẫn Tổ Tổ ngồi ở bên cạnh bàn, mỉm cười nhìn con trai nhỏ và con dâu nhỏ.

Lục Cảnh Hanh dắt tay Quyền Sơ Nhược, mang theo cô đi tới trước bàn ngồi xong, "Mẹ, Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Mẫn Tổ Tổ gạt đầu một cái, quét mắt nhìn sắc mặt hai người này hài lòng cong môi lên. Bà vội vàng phân phó người giúp việc chuẩn bị bữa ăn sáng, món ăn phong phú một chút.

Cả người Quyền Sơ Nhược không được tự nhiên, mặc dù mẹ chồng không có hỏi cái gì, nụ cười của bà lại trần trụi nói rõ, tất cả mọi người hiểu, không cần giải thích nhiều hơn!

Mất thấy đầu cô muốn chôn đến trước ngực, Lục Cảnh Hanh nhin cười, giúp cô giải vây, "Mẹ, hôm nay không phải mẹ muốn đi với dì Trương sao?"

Mẫn Tổ Tổ hiểu ý, thức thời đứng lên, "Đúng vậy, mẹ phải ra ngoài."

Bà đưa tay kéo tay Quyền Sơ Nhược, dặn dò: "Sơ Nhược, mẹ ra ngoài trước."

"Dạ, mẹ đi thông thả." Quyền Sơ Nhược lễ phép đáp lại.

"Ngoan." Mẫn Tổ Tổ cười khế, âm thầm hướng về phía con trai nháy mắt, sau đó liền xoay người rời đi.

Bữa ăn sáng bùng lên bàn, có bánh ngọt tối hôm qua. Đây là Mẫn Tổ Tổ đặc biệt để dành cho hai người, Quyền Sơ Nhược ăn một miếng, gương mặt vẫn còn đỏ ửng, cô nhìn đĩa trứng chiên, cũng không muốn ăn nữa.

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Quyền Sơ Nhược cảm thấy, từ đó về sau cô ở nhà họ Lục cũng không ngốc đầu lên được. Đây thật là mất mặt!

Trở lại phòng ngủ, Lục Cảnh Hanh đứng ở trước tủ treo quần áo thay đồ, Quyền Sơ Nhược ngồi ở bên giường, vẻ mặt mất mát, nói: "Em muốn về nhà."

Lục Cảnh Hanh xoay người, ánh mắt không hiểu hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Loại lời này nói không nên lời, hơn nữa tối hôm qua cô cũng rất chủ động phối hợp, cũng không thể trách tội Lục Cảnh Hanh. Tâm tình Quyền Sơ Nhược buồn bực cực độ, liền nghiêm mặt, "Không làm sao cả, chỉ là em muốn về nhà."

Bây giờ thật tốt, tại sao lại mất hứng?

Lục Cảnh Hanh cau mày, đưa tay ôm lấy cô, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, dịu dàng hỏi cô: "Tại sao mất hứng?"

Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chăm anh, ném cho anh một ánh mắt của chính mình. Cô liếc qua miệng anh, ngón tay đùa bỡn chơi đùa trên nút áo sơ mi của anh.

Cô hơi cúi đầu, tóc dài rơi rớt lộ ra cái gáy trắng nõn. Tối hôm qua Lục Cảnh Hanh không tận hưởng hết, nhớ thân thể cô tiếp nhận mình, mà lúc này thân thể mềm mại trong ngực, anh chỉ muốn ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, nhưng cơ hồ là không thể nào.

"Ừm ——"

Cho đến khi bị anh đè ở phía dưới, Quyền Sơ Nhược mới biết là anh làm thật! Tên khốn này còn dám tới?!

Hai tay Quyền Sơ Nhược đẩy anh, quát: "Lục Cảnh Hanh, anh làm mất mặt quá!"

Mất mặt?

Khóe mắt Lục Cảnh Hanh nhảy lên, rốt cuộc biết cô ồn ào khó chịu cái gì. Mỗi anh cúi đi xuống, còn chưa có hôn đến người, liền nghe cửa phòng ngủ bị vỗ rung trời.

"Chú ba, thím, ra ngoài nhanh lên một chút——"

Đôi song sinh họ Lục kia, ồn ào liên tiếp.

Quyền Sơ Nhược không nhịn được ‘hihi’ một tiếng, cười té ở trong ngực Lục Cảnh Hanh.

Lục Cảnh Hanh hung hăng cau mày, không thể không cài tốt quần áo cho Quyền Sơ Nhược, đồng thời thì thầm ở bên tai cô: "Chúng ta về nhà."

Chúng ta về nhà.

Bốn chữ này nhẹ nhàng xẹt qua đầu quả tim, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, hai con ngươi sáng ngời trong suốt. Cô cong môi, hôn xuống gương mặt anh một cái, ánh mắt sáng rỡ, nói: "Ừ, chúng ta về nhà."

Lái xe trở lại nhà chính họ Quyền, trong nhà tiếng cười không ngừng. Kể từ khi Sở Kiều mang thai, cả nhà trên dưới chỉ có tiếng cười.

"Chúng con trở về rồi." Quyền Sơ Nhược nắm tay Lục Cảnh Hanh, hai người cùng đi vào.

Phạm Bồi Nghi cười nghênh đón, nói: "Trở về sớm như vậy, ăn điểm tâm chưa?"

"Bà nội, mẹ." Giọng nói Lục Cảnh Hanh như thường, rất lễ phép, "Chúng con ăn ở nhà rồi."

Bà nội Quyền quét mắt thấy hai người nắm tay, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, bà hướng về phía Lục Cảnh Hanh ngoắc tay, nói: "Cảnh Hanh, tới chỗ bà nội này."

Lục Cảnh Hanh buông tay Quyền Sơ Nhược, ánh mắt vô cùng vô tội nhìn cô một cái, rất là vui vẻ đi tới bên cạnh bà nội ngồi xuống.

Bà cụ hạ thấp giọng, ghé vào lỗ tai anh không biết nói những gì, chỉ thấy khóe miệng Lục Cảnh Hanh.....động nét cười, giọng dịu dàng nói: "Bà nội con biết rõ mà, thật ra thì trong lòng cô ấy đặc biệt yêu con!"

Phốc ——

Bên này Quyền Yến Thác uống nước bị sặc, kinh thiên động địa ho khan. Sở Kiều ngừng cười, giơ tay lên vỗ nhẹ sau lưng giúp anh ấy.

Nụ cười Quyền Sơ Nhược biến thành màu gan heo, hung hăng nhìn chăm Lục Cảnh Hanh.

Có bà nội che chở, Lục Cảnh Hanh hoàn toàn không sợ hãi. Quyền Sơ Nhược không có cách bắt anh, lại không thể ở trước mặt mọi người trở

mặt, chỉ có thể yên lặng chịu được xuống!

"Haizz!"

Quyền Yến Thác thuận qua giọng điệu kia, nhú mày thấy Quyền Sơ Nhược mặc quần áo dài trên người, hai mắt hẹp dài nhẹ nhắm lại, "Chị ơi, trời nóng như vậy, chị mặc áo cổ cao rồi lại tay dài nữa không nóng sao?"

Khóe miệng anh ấy nâng lên độ cong mập mờ, đang khi nói chuyện lộ ra ý không tốt.

Quyền Sơ Nhược giận tái mặt, ánh mắt đã lộ ra nguy hiểm.

Mắt thấy cô biến sắc, Sở Kiều lấy tay bịt miệng Quyền Yến Thác, mặt vội vàng cười theo, "Chị, chị đừng để ý đến anh ấy."

Quyền Sơ Nhược dần tản đi sự tức giận, nếu không phải là nhìn trên bụng của Sở Kiều, Quyền Yến Thác sẽ bị xử đẹp!

Ở nhà họ Quyền đã ăn cơm trưa, Quyền Sơ Nhược sắp xếp đồ đạc vào vali xong Lục Cảnh Hành từ trên lầu xách xuống, trực tiếp bỏ vào xe.

Bên ngoài sân, một nhà già trẻ cũng đứng ở dưới mái hiên đưa tiễn. Quyền Sơ Nhược cảm thấy rất ngượng ngùng, bởi vì chuyện của cô, khiến người cả nhà đều quan tâm theo.

Quyền Chính Nham cũng chạy về nhà, nhìn con gái con rể của ông, vui mừng cười cười.

"Ba, mẹ." Lục Cảnh Hành nắm thật chặt tay Quyền Sơ Nhược, khẽ cúi người xuống chào, "Mọi người không cần lo lắng, tụi con sẽ rất tốt."

Nghe được anh nói, Phạm Bồi Nghi hài lòng gật đầu. Bà tin tưởng người con rể này,.

Quyền Sơ Nhược mỉm nhẹ môi, ánh mắt rơi vào trên mặt Quyền Chính Nham, cười nói: "Ba, con sẽ nhớ kỹ lời ba nói."

Nghe vậy, Quyền Chính Nham khẽ thở dài, nụ cười dịu dàng, "Có câu nói này của con thì ba an tâm."

Quyền Yến Thác ôm Sở Kiều, hai người châu đầu ghé tai, không biết nói cái gì nữa, thỉnh thoảng có tiếng cười khẽ.

"Được rồi, đừng cho tụi nó đứng phơi nắng nữa!" Bà nội Quyền lên tiếng giọng nói uy nghiêm.

Bà cụ nắm gậy trong tay, đẩy mắt mờ hồ lộ ra nụ cười, "Chú nhật về nhà dùng cơm với bà!"

"Dạ." Quyền Sơ Nhược cong môi, lâu bầu một tiếng, "Bà nội cảm ảm quá."

Bà nội Quyền thỉnh lực cực tốt, giờ gậy lên muốn đánh, lại bị Lục Cảnh Hành tay mát lạnh lẹ bảo hộ ở trong ngực, lời kéo cô đi xuống bậc thang.

Xe chạy ra khỏi sân, Quyền Sơ Nhược lưu luyến thu hồi ánh mắt. Hai tay Lục Cảnh Hành nắm tay lái, thấy bộ dáng cô như có điều suy nghĩ, không khỏi hỏi cô: "Nhanh như vậy liền muốn trở về, chú nhật chúng ta lại trở về nữa."

Quyền Sơ Nhược không có trả lời, cô kéo ví da lấy hai quyển màu đỏ bên trong ra, nói: "Lục Cảnh Hành, đồ anh cho đã tìm được, chúng ta có thể đi ly hôn."

"A ——"

Lục Cảnh Hành la hét, một cước thắng xe lại, ngừng xe ở ven đường.

"Bà xã, chúng ta không phải là hòa hảo rồi sao?" Lục Cảnh Hành ngoan ngoãn mở miệng, trên mặt Quyền Sơ Nhược không có biểu cảm gì, anh hoàn toàn không biết cô nói thật hay giả.

"Ly hôn là anh nói trước." Quyền Sơ Nhược nhú mày, chặn miệng của anh.

Lục Cảnh Hành giờ tay lên sờ lỗ mũi một cái, ăn vạ nói: "Ý anh không phải!"

Đã sớm biết anh có này chiêu, Quyền Sơ Nhược vung giấy kết hôn trong tay lên, nói: "Không sao cả, dù sao vật này ở chỗ em, muốn ly hôn rất dễ dàng."

"Không cho phép!" Lục Cảnh Hành đưa tay vệt qua mặt của cô, cô không có lấy lại tinh thần trước, động tác nhanh chóng đoạt lấy được hai quyển màu đỏ, bỏ vào trong túi của mình, "Vật này về sau anh giữ, như vậy tương đối an tâm."

Nguy hiểm thật!

Nhìn gương mặt tuấn tú anh hà hê, Quyền Sơ Nhược không hề tức giận. Cô chọt cong môi, cầm giấy khen trong tay mở ra, ánh mắt dịu dàng: "Lục Cảnh Hanh, chúng ta đã sớm gặp qua?"

Lục Cảnh Hanh sững sốt một chút, chậm rãi gật đầu, "Ừ, đã sớm gặp qua, đáng tiếc em quên anh."

Đầu quả tím dâng lên một mảnh chua xót, chỉ vì cảm thấy anh mất mát. Quyền Sơ Nhược nghiêng người ngang nhiên xông qua, nâng hai cánh tay lên nhốt chặt bờ vai của anh, con người đen nhánh trong suốt như nước, "Ông xã, thật xin lỗi! Từ nay về sau, em sẽ không quên anh nữa."

Lục Cảnh Hanh kinh ngạc nhìn cô, ngực lẫn lộn dậy sóng mãnh liệt. Cõi đời này, 'sẽ không quên anh' càng thêm động lòng người hơn nữa là 'em yêu anh'. Đây là lời thề cũng là lời hứa của cô.

Trái tim Lục Cảnh Hanh nóng một chút, hạnh phúc rớt đầy từng tế bào toàn thân. Lòng bàn tay anh rơi vào đầu ngón tay của cô, mười ngón đan vào nhau, biểu thị tình cảm lâu như trời đất của bọn họ.

Người đàn ông cười cúi đầu, đôi tay ôm lấy gương mặt của cô, nhẹ nhàng hôn ở khóe miệng của cô, "Anh tin tưởng em."

Quyền Sơ Nhược mỉm cười khê, đáy mắt sáng lung linh. Cô ôm Lục Cảnh Hanh, tầm mắt nhìn mây trắng lơ lửng nơi xa, chọt tâm huyết dâng trào, "Chúng ta đi nghỉ phép có được hay không? Chỉ có hai người chúng ta."

Chỉ có hai người anh và cô, cái này không biết tốt bao nhiêu.

Lục Cảnh Hanh nhẹ cong môi, ở bên tai cô cọ xát thật lâu, nói: "Được."

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35 1: Đại Kết Cục

Editor: Hepc

Đối với mọi người quanh năm suốt tháng đều làm việc mà nói có thể hưởng thụ mỗi ngày ngủ đến khi tự tỉnh lại, không có điện thoại di động quấy rầy, hoàn toàn buông lỏng không tiếp cận Internet, đó mới là một loại cuộc sống phát ra từ trong đáy lòng.

Tám giờ sáng, Quyền Sơ Nhược tựa vào cái ôm ấm áp trong ngực người đàn ông, chậm rãi tỉnh lại. Gần đây đồng hồ sinh học của cô tự động điều chỉnh, hoàn toàn thích ứng với ngày nghỉ cuộc sống như hôm nay.

Người đàn ông bên cạnh còn đang ngủ, Quyền Sơ Nhược nhếch mày, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, không khỏi cười một tiếng thật thấp. Ngẩng đầu lên, tại khóe miệng anh hôn một cái nhẹ vô cùng, cô cẩn thận vén chăn lên, mặc quần áo xuống giường.

Sau khi rửa mặt, Quyền Sơ Nhược đổi đồ thể thao, cô buộc tóc dài thành tóc đuôi ngựa, từ phòng ngủ xuống lầu.

Đi nghỉ ở tòa biệt thự suối nước nóng này có thiết bị là hạng nhất. Khắp khu biệt thự nằm ở chỗ yên tĩnh trong núi, bốn phía toàn cây xanh biếc, có núi có nước, không khí trong lành.

Bên ngoài khu biệt thự có mảnh đất trống, dựng lên không ít lều lớn. Ở trong đó trồng trọt các loại rau xanh, trái cây, muốn ăn thì hái, tuyệt đối là thực phẩm xanh tươi mới.

Những thứ đồ này đều là đặc biệt của làng du lịch, hễ là du khách ở nơi này, cũng có thể hái bất cứ lúc nào.

Quyền Sơ Nhược mang theo một cái giỏ trúc, không lo lắng cất bước đi tới lều lớn. Cô cúi người xuống rút lên một nhúm hành lá, có giọt nước trong suốt sáng long lanh, mức độ tươi mới có thể thấy rõ ràng.

Bên này quả cà đắng đắng không tồi, Quyền Sơ Nhược vén tay áo lên, bắt đầu hái. Hai quả cà tím, ba quả cà chua, còn có khoai tây với ớt xanh, hái rau xanh xong, cô lại hái được không ít quả dâu tây ở lều lớn bên cạnh, những món ăn này, đủ cho cô và Lục Cảnh Hanh ăn một ngày.

Trên đường trở về, có một sân nhỏ, bên trong sân có mười mấy con gà. Nhớ lần đầu tiên tới lấy trứng gà, Quyền Sơ Nhược sợ tránh sau lưng Lục Cảnh Hanh, sau đó lão nông dân giàu kinh nghiệm nói cho cô biết, chỉ cần không công kích những con gà kia, thì nó đều rất an phận.

Thuận lợi lấy hai quả trứng ra, đặt trong lòng bàn tay thậm chí còn có nhiệt độ. Quyền Sơ Nhược hài lòng đi trở về, vừa đi vừa suy nghĩ bữa ăn sáng ăn cái gì.

Trở lại biệt thự, cô rửa tay sạch sẽ đi vào phòng bếp, mang theo tạp dề sau bắt đầu chuẩn bị bữa ăn sáng. Nửa giờ sau, Lục Cảnh Hanh rửa mặt mũi xong, nghe trong phòng bếp bay ra mùi thức ăn, nụ cười dịu dàng.

"Bà xã, tài nấu nướng của em càng ngày càng tốt rồi."

Hai bàn tay to lớn vòng bên hông, Quyền Sơ Nhược không hề giật mình, nụ cười hiện ra bên khóe môi, "Đó là đương nhiên, thật ra thì nấu cơm không phải là rất khó."

Cô trộn xong bột mì, đổ dầu vào chảo, bắt đầu chiên bánh rán hành. Trước khi đi du lịch, cô đặc biệt cùng đi Lan học làm, trong khoảng thời gian này rèn luyện, vậy mà cũng giống đến bảy phần.

Lục Cảnh Hanh cúi đầu, cảm động ở trên vai của cô, về mặt lưỡi biếng mà buông lỏng. Mỗi ngày anh cực kỳ hưởng thụ loại cuộc sống này, có bà xã phục vụ, hai người cùng nhau hái rau nấu cơm, mỗi đêm tay cầm tay đi ngắm sao trong núi một chút, còn có thể nhàn hạ đi câu cá.

"Đi ra ngoài chờ đi." Quyền Sơ Nhược đẩy anh một chút, có anh ở phía sau quấy rối, cô không thoải mái chân tay được.

Lục Cảnh Hanh cũng không có dây dưa, ở trên mặt cô hôn một cái, xoay người rời phòng bếp. Anh cầm bát đĩa ra ngoài, tự động bày ra bàn, sau đó mở ti vi.

Cái tivi ở phòng khách coi như là công cụ giải trí duy nhất của bọn họ. Vẫn là trong biệt thự có mạng internet, Lục Cảnh Hanh cũng cho người gỡ ra. Nếu là nghỉ phép, vậy thì hẳn chỉ có thể giới của hai người, không có bất kỳ quấy rầy gì.

Rất nhanh Quyền Sơ Nhược bung cái mâm ra ngoài, cười nói: "Có thể ăn."

Hành lá trộn đậu hũ, trứng gà luộc, cháo gạo, còn có bánh rán hành. Bữa ăn sáng phong phú, Lục Cảnh Hanh nhìn muốn chảy nước miếng. Anh giúp múc cháo, cầm đĩa lên bắt đầu ăn.

"Ừ, ăn ngon." Cắn một cái bánh rán hành xốp giòn, miệng Lục Cảnh Hanh khen không dứt.

Quyền Sơ Nhược cười cười, chính mình cũng nếm. Mặc dù so ra kém với đi Lan, nhưng không tệ, mùi vị cực tốt.

"Bà xã, buổi trưa chúng ta ăn cái gì?" Lục Cảnh Hanh nhấp một hớp cháo, nhíu mày hỏi.

Bữa sáng còn chưa có ăn xong, liền nhớ tới buổi trưa? Quả nhiên là tham ăn!

Quyền Sơ Nhược mỉm cười, chỉ qua rửa rau, nói: "À, đều ở bên trong đó."

Người đàn ông nhìn qua hai lần, về mặt hơi có thất vọng. Mặc dù cơm nhà nông ăn ngon, nhưng anh vẫn muốn ăn thịt đó, ngày ngày ăn chay, cái này có chút không chịu nổi!

"Khí trời hôm nay rất tốt, chúng ta đi câu cá chứ?" Lục Cảnh Hanh nâng môi lên, thử hỏi cô.

Lại câu cá?

Hai mắt Quyền Sơ Nhược lảng tránh, tuần này cũng đã lần thứ ba, câu cá rất thú vị sao? Thật ra thì không cần phải nói cô cũng hiểu, Lục Cảnh Hanh ghét bỏ cơm trưa, có thịt cá ăn cũng tốt.

Không muốn ngược đãi anh, Quyền Sơ Nhược thuận theo gật đầu, không hề đâm xuyên lòng dạ nhỏ mọn của anh.

Dùng điểm tâm xong, Lục Cảnh Hanh chủ động rửa chén, động tác của anh nhanh chóng rửa xong, liền lấy dụng cụ đánh bắt cá, lôi kéo Quyền Sơ Nhược đi ra biệt thự, đi tới phía sau hồ nước.

Tòa suối nước nóng, là anh hai Lục Cảnh Hanh đầu tư xây dựng, bởi vì anh hai yêu vợ rất nhiều, thiết bị cả làng du lịch đều rất cao cấp. Trên căn bản du khách muốn gì nơi này đều có.

Chỉ là câu cá phải có kiên nhẫn, đối với tính tình hấp tấp của Quyền Sơ Nhược mà nói, không thể không tính là dày vò. Lục Cảnh Hanh hạ câu, kiên nhẫn ngồi ở ô che nắng chờ, anh vững vàng ngồi hồi lâu, không nói lời nào cũng không liếc xéo, về mặt tự nhiên.

Nhưng Quyền Sơ Nhược thấy mặt nước bình tĩnh không lay động, thì cảm thấy muốn điên. Bình thường lên tòa án, cô không sợ đối thủ mạnh mẽ, chỉ sợ không có kích thích, để cho cô đã nghiền.

Nhưng bây giờ cô ngồi ở chỗ chán ngắt này, đối mặt với căn câu không hề nhấp nhô, hoàn toàn buồn tẻ!

"Lục Cảnh Hanh, còn phải đợi bao lâu nữa?" Quyền Sơ Nhược nâng đồng hồ lên nhìn chăm chăm không nhận được hỏi.

"Xuyt ——" Ngón tay Lục Cảnh Hanh chỉ ở trên môi, nhỏ giọng nói: "Nhanh thôi, đừng có gấp."

Hồ nước thật lớn, bên trong đều là cá hoang dại. Chung quanh không có người nào, trừ bọn họ, còn có hai người đàn ông lớn tuổi, cũng là đồng dạng khí định thần nhân (nhân nhả, im lặng không phân tâm).

Chán nản thở dài, Quyền Sơ Nhược cảm thấy hối hận. Cô không nên ra ngoài, ở nhà ngủ thật tốt? Chạy tới nơi này phơi nắng làm cái gì, nóng muốn chết!

Nhớ tới nóng, cô càng cảm thấy ánh mặt trời quá cay độc, kéo mũ che nắng thấp hơn.

Mồ hôi theo gò má cô nhỏ xuống, đồ thể thao sau lưng của cũng ướt sũng. Quyền Sơ Nhược phồng má, rốt cuộc không thể nhận được nữa, "Lục Cảnh Hanh, em không câu nữa!"

"Mắc câu rồi——"

Lục Cảnh Hanh đứng lên, để mu bàn tay cô lại, động tác thật nhanh lui về phía sau thu dây câu. ngón tay Quyền Sơ Nhược bị anh dắt, chỉ có thể làm theo động tác của anh.

Cảm giác cần câu hạ xuống, dây câu chuyển động lên cũng không coi là thuận. Vốn là Quyền Sơ Nhược không hề coi là quan trọng, nhưng cô nhìn chăm chăm độ cong cần câu cúi xuống, thế nhưng đáy lòng cũng dâng phần mong chờ nào đó.

Giây lát, khi cô nhìn thấy cần câu mình dính con cá chép lớn kia, bộ dáng thay đổi trong nháy mắt, kích động nhảy dựng lên, "Oa, em câu được cá rồi."

Lục Cảnh Hanh nhìn người ở trong lòng anh, Quyền Sơ Nhược hưng phấn đến không kiềm chế được, cười hỏi: "Vui không?"

"Ừ." Quyền Sơ Nhược khẳng định gật đầu, kéo thùng đựng tới, cô gỡ lưỡi câu ra, bỏ cá câu được vào, đứng ở bên cạnh nhìn, không nhận được than thở, "Thật to, thật xinh đẹp."

Cái đuôi cá chép có chút đỏ lên, vẩy cá toàn thân đầy đủ, nó bày cái đuôi bơi qua bơi lại làm chòm râu đong đưa.

Lục Cảnh Hanh cười trộm, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của cô, nói: "Chúng ta trở về, trời nóng rồi."

Trở lại biệt thự, Quyền Sơ Nhược tận tâm đồ cá từ trong thùng nước ra. Cô đặc biệt lấy ra một chậu gỗ rất lớn, nuôi cá chép ở bên trong. Chỉ sợ nó đói bụng. Cô còn bê một chút bánh mỳ thầu làm thức ăn cho cá.

Lục Cảnh Hanh tựa cạnh cửa, nhìn thấy cử động của cô có chút buồn cười, không khỏi nhếch môi nói, "Sắp bị từ hình đều muốn ăn no trước."

Sắp bị từ hình?

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, chất vấn: "Anh muốn làm gì?"

"Ăn cá." Ánh mắt Lục Cảnh Hanh tỏa sáng, nghĩ thầm con cá này khẳng định là ngon, "Bà xã, chúng ta làm kho tàu hay là hấp."

"Không cho ăn!"

Quyền Sơ Nhược đứng lên, đôi tay chống nạnh, "Lục Cảnh Hanh không cho anh ăn nó!"

"Tại sao?"

"Không cho sát sinh, nó đáng yêu như vậy!"

"....."

Lục Cảnh Hanh nhú mày, kiên nhẫn giải thích, "Bà xã, cá chính là cho người ăn."

"Ai nói?" Quyền Sơ Nhược liếc anh, giọng căm hận nói: "Lục Cảnh Hanh, anh có thể có chút lòng thương hay không?"

Ăn cá và lòng thương, có quan hệ gì?

"Bà xã, em hãy nghe anh nói....."

"Không nghe không nghe!"

Quyền Sơ Nhược che chở chậu cá trong lòng, rất có một loại hung hãn 'anh dám ăn nó, em liền ăn anh'!

Được rồi, Lục Cảnh Hanh thua trận, chán nản xoay người. Sớm biết như vậy, không bằng anh ở nhà ngủ nướng, nhọc nhằn khổ sở câu cá còn không cho ăn, đây là tình huống gì?!

Leng keng ——

Bên ngoài biệt thự có người, Lục Cảnh Hanh nhìn máy theo dõi, mở cửa ra.

"Cậu ba." Là quản lý làng du lịch, dựa theo sự phản phó tới đây tặng đồ, "Đây là cậu hai kêu tôi đưa tới."

Mở hộp giữ ấm ra, Lục Cảnh Hanh nghe thấy được mùi thịt, trong nháy mắt đôi mắt sáng lên. Gà xé cay, thịt ngâm dấm đường, thịt bò hầm, còn có thịt kho tàu nổi tiếng lâu đời của nhà họ Quyền.

"Cậu hai nói, để cậu và mợ ăn thoải thích, ngày mai tôi lại đưa tới." Quản lý để mấy thứ lại, sau đó rời đi.

Rất lâu không có ăn thịt, Quyền Sơ Nhược cũng có chút thèm. Cô lấy bát đĩa ra, thấy Lục Cảnh Hanh đã xuống tay khai trận, khinh bỉ nói: "Ăn từ từ, có rất nhiều mà."

Mấy dạng này đều là anh thích ăn, chậm thế nào?

Mùi vị thịt kho giống ở nhà như đúc, Quyền Sơ Nhược ăn vài miếng, trái tim khẽ lay động. Ra ngoài nghỉ phép gần một tháng, cô có chút nhớ nhà, nhớ người trong nhà.

Cơm trưa ăn no nê, Lục Cảnh Hanh thay quần bơi, không để ý sự ngăn cản của Quyền Sơ Nhược, ép buộc cô cũng thay đồ bơi, lôi cô vào trong hồ, tắm suối nước nóng uyên ương.

Lúc này ngâm có chút nóng, cũng may nhiệt độ đã qua kiểm soát. Quyền Sơ Nhược tựa vào bên cạnh hồ, thoải mái thờ dài, "Haizzz, cuộc sống như thế, thật đúng là tốt, không buồn không lo, vô dục vô cầu (Vô dục không có dục vọng, không có ham muốn thể xác. Vô cầu là không cầu mong, không ước mong)."

Lục Cảnh Hanh cạ vào bên người cô, ở bên trong hồ nước trong suốt, đồ bơi màu xanh biển trên người Quyền Sơ Nhược lung linh hấp dẫn. Lòng bàn tay người đàn ông nâng hông của cô lên, đè cả người cô ở trong ngực.

Không buồn không lo ngược lại là thật, nhưng vô dục vô cầu, điều này sao có thể?

Hiện tại máu khắp người anh đều sôi trào ở đây, muốn lao thẳng đến đè cô ở phía dưới, chưa thỏa mãn dục vọng thì không dừng!

"Ừm!"

Quyền Sơ Nhược tức giận cau mày, đè nén hơi thở gấp kèm theo nũng nịu, "Đừng..... Cấn em."

"Ha ha ——"

Tiếng cười người đàn ông trầm thấp, anh bí mật mang theo ý xấu trên chọc, trong hồ bọt nước phập phồng vẩy lên, "Vậy em van cầu anh sao?"

Bởi vì loại sự tình cầu khẩn này, rất mất mặt. Nhưng lúc này bọn họ ở trong suối nước nóng lộ thiên, tuy nói bây giờ khu biệt thự an toàn rất tốt, nhưng nếu có người thấy, Quyền Sơ Nhược vẫn không có cách nào tiếp nhận.

Cô chỉ hi vọng anh có thể kết thúc sớm một chút, anh sớm buồn tha cho cô.

"Van anh, có được hay không." Quyền Sơ Nhược khẽ ngồi dậy, đôi tay bầu vú bờ vai của anh, nâng môi đỏ mọng lên ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

Hô hấp ấm áp phun ở sau tai Lục Cảnh Hanh, trong nháy mắt bắp thịt toàn thân anh căng thẳng, vẻ mặt ở trong chốc lát thay đổi hung dữ như mãnh thú. Đột nhiên Quyền Sơ Nhược ý thức được không tốt, vốn thật sự cô cầu xin tha thứ, làm sao có thể giống như biến thành trêu đùa, càng thêm kích thích anh đây?

"Nói, em yêu anh không?" Lục Cảnh Hanh cúi người, lồng ngực vững chắc dán lên phía sau lưng của cô.

Đồ bơi bên cạnh hồ ướt nhẹp, ngón tay Quyền Sơ Nhược bấu chặt, cắn môi ra tiếng, "Ừ."

Cô than nhẹ thật thấp, gần như không dám mở miệng, chỉ sợ không chế không được rên rỉ nơi cổ họng.

Lục Cảnh Hanh không hài lòng, ghim chặt hông của cô, cường thế ép hỏi.

"Yêu anh không?"

"Ừ..... Yêu....."

"Yêu nhiều không?"

"..... Rất yêu."

"Nguyện ý để cho anh yêu em không?"

"Nguyện ý....."

"Em yêu chỗ nào? Chỗ này, hay là chỗ này?"

Ngón tay người đàn ông điểm nhẹ, ở trên người cô chầm ngời thổi gió.

Quyền Sơ Nhược dồn đủ một hơi, trong giây lát đưa tay đẩy anh ra, mắng: "Lục Cảnh Hanh, anh thật không biết xấu hổ!"

"Loại thời điểm này thì không cần xấu hổ, " Lục Cảnh Hanh trở tay nhốt chặt hông của cô, kéo cả người cô vào trong ngực, cúi đầu hôn môi của cô, động tác càng thêm đoạt lấy, "Không biết xấu hổ em mới thích, có đúng hay không?"

Quyền Sơ Nhược trả lời không được, cánh môi bị anh cắn. Cô không thoát khỏi ham mê cuồng nhiệt này, thân thể chồng lên nhau, không thể ức chế run rẩy bộc phát.

Thích không?

Quyền Sơ Nhược cúi đầu, cả người suy yếu vô lực tựa vào trong ngực của anh, khoe miệng nhẹ cong. Đại khái là thích đi, loại triền miên đoạt lấy này, không ai có thể kháng cự.

Com tối là ăn ở trên giường, hai chân Quyền Sơ Nhược cũng ê ẩm, vui ở trong chăn không muốn động. Lục Cảnh Hanh bung đĩa đi vào, thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, rất rõ ràng là giận anh.

Giận anh làm đau cô. Thật ra thì Lục Cảnh Hanh cũng hiểu rõ chính mình, nhưng loại thời điểm kia anh luôn không chế không được, hoàn toàn nắm giữ lực độ không tốt.

"Ăn com." Lục Cảnh Hanh bung đồ ăn đến bên giường, gương mặt tuần tú dịu dàng.

Quyền Sơ Nhược dựa lưng vào đầu giường, thấy mặt anh cười nhộn nhạo, lửa giận trong lòng càng nổi hơn. Cô trầm mặt, đôi mắt như nổi lửa, giống như loại đao nhọn sắc bén.

Cô dùng vẻ mặt nói cho anh, hiện tại cô mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35 2: Đại Kết Cục (2)

Editor: Hepc

"Ném thử cái này một chút." Ý thức được cô muốn nổi giận, trước đó Lục Cảnh Hanh nghĩ đến đối sách. Anh lấy nắp ra, lấy canh bắp đã nấu xong đưa đến trước mặt cô.

Mùi thơm hạt bắp nồng nặc, còn kèm theo mùi bơ. Theo bản năng Quyền Sơ Nhược nuốt một ngụm nước bọt, do dự có muốn ăn hay không đây? Nếu như cô ăn, Lục Cảnh Hanh có phải càng thêm không sợ hay không?!

Mắt thấy bộ dáng cô do dự rồi rầm, Lục Cảnh Hanh buồn cười cảm tưởng lên, nhẹ nhàng thổi nguội canh, đưa đến bên miệng của cô, nói: "Ngoan, trước tiên lấp đầy bụng sau đó sẽ nghĩ cách trị anh thế nào."

Coi như anh có chút tự biết rõ, Hừ!

Quyền Sơ Nhược nhận lấy cái muỗng, cúi đầu bắt đầu ăn canh. Mùa này rất thích hợp ăn canh bắp, vị ngọt ngào mềm dẻo, ăn ngon cực kỳ. Một chén canh bắp rất nhanh thấy đầy, cô vẫn chưa thỏa mãn chép miệng, chợt nghĩ đến cái gì, nhú mày nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, "Lục Cảnh Hành, anh biết nấu ăn?"

Đột nhiên cô nổi đóa, thiếu chút nữa Lục Cảnh Hành chống đỡ không được. Anh vội vàng giơ tay lên, lựa chọn thẳng thắn sẽ được khoan hồng, "Anh chỉ biết nấu cái này."

"Thật?"

Lục Cảnh Hành cảm chén cất xong, về mặt thành khẩn gật đầu, "Thật."

Nhìn dáng vẻ anh không giống nói láo, Quyền Sơ Nhược cũng không còn ép hỏi. Sau bữa cơm chiều cô thỏa mãn ngã xuống giường, tứ chi nhẹ nhàng giãn ra. Mất đi thể lực, rốt cuộc bổ sung trở lại.

Ban đêm ở trong núi, so với thành thị coi như là mát mẻ. Tắm rửa xong, Quyền Sơ Nhược mặc đồ ngủ ngồi ở ban công ngoài trời, khẽ ngẩng đầu lên thường thức trời đầy sao.

Nơi này không khí tốt, không có ô nhiễm sao trời ban đêm so với thành thị thì đẹp hơn.

Lục Cảnh Hành đi theo ra ngoài, ở ngồi xuống bên cạnh cô, đổ thuốc chống muỗi vào lòng bàn tay chà xát, rồi sau đó bôi trên người cô, "Tại sao lại quên dùng cái này? Mấy ngày trước người nào bị muỗi chích ngứa khắp người."

Quyền Sơ Nhược nằm trong ghế, nhắc cánh tay cùng hai chân lên, vô cùng hưởng thụ phục vụ của anh. Nơi này cái gì cũng tốt, chỉ là buổi tối có nhiều muỗi, hơn nữa kích cỡ muỗi thật là dọa người!

"Được rồi." Lục Cảnh Hành bôi thuốc xong cho cô, lại từ trong nhà lấy máy sấy ra. Anh tự tay ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài xuyên qua sợi tóc ướt át của cô, nói: "Về sau phải sấy khô tóc, nếu không mùa hè cũng sẽ cảm."

Bình thường anh không thích nói chuyện, nếu mà đụng chuyện gì có liên quan đến Quyền Sơ Nhược, tính tình Lục Cảnh Hành sẽ tương phản, nói lên miễn là nhai không đứt.

Quyền Sơ Nhược nghe quen thuộc, cũng không cảm thấy có gì khác thường. Cô quay đầu đi, hai con ngươi sáng ngời rơi vào trên mặt của anh.

Ban công có đèn trên tường, tia sáng mờ nhạt nhuộm trên trán người đàn ông, dưới bóng tối từng đặc điểm trên gương mặt anh rõ ràng. Lòng Quyền Sơ Nhược khẽ lay động, về mặt dịu dàng, "Ông xã, anh sẽ vĩnh viễn cũng đối tốt với em như vậy sao?"

Hình như tóc đã thổi khô, Lục Cảnh Hành tắt máy sấy, môi mỏng mỉm cười, nói: "Bây giờ mới biết anh đối với em hả?"

"Hẹp hời!"

Quyền Sơ Nhược biết anh còn nhớ chuyện lúc trước, không khỏi trách nhẹ. Cô giơ tay lên nhốt chặt cái cổ của Lục Cảnh Hành tựa mặt vào đầu vai anh, "Nếu như qua năm mươi năm, thời điểm chúng ta tám mươi tuổi, sẽ là cái bộ dáng gì?"

Cái hình ảnh ấy, Lục Cảnh Hành cũng từng tưởng tượng qua. Anh nắm tay người trong ngực tay, nhẹ nhàng nâng ở lòng bàn tay, nói: "Chúng ta biết về già rồi bên cạnh sẽ có một đoàn trẻ con, có con trai có con gái, có cháu trai và có cháu gái."

"Hihi——"

Quyền Sơ Nhược ở trong lòng anh cười khẽ, trêu ghẹo nói: "Anh thật biết suy nghĩ, nào là cháu trai cháu gái đều đã nghĩ đến."

"Nếu như cháu trai chúng ta không chịu thua kém, không chừng còn có chất trai." Lục Cảnh Hành cười bổ sung, hai mắt thâm thúy dâng lên ý cười, về mặt ôn hòa, không thấy chút nào những ngày đau khổ đã qua.

Theo lời của anh, trước mắt Quyền Sơ Nhược cũng ghiện lên hình ảnh hạnh phúc tràn trề. Bọn nhỏ chạy vòng ở bên cạnh họ, người một nhà vừa nói vừa cười, vui vẻ hòa thuận.

Thật tốt.

Hồi lâu, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu thật cao lên, về mặt thành kính nhìn bầu trời đêm, trầm giọng nói: "Cảm ơn."

Lục Cảnh Hành nhìn bộ dáng cô nghiêm túc, hồ nghi hỏi: "Em cảm ơn người nào?"

Đưa tay chỉ lên trời, đáy mắt Quyền Sơ Nhược tươi cười, nói thẳng: "Cảm ơn ông trời để cho em gặp anh."

Nghe được lời của cô, đầu tiên Lục Cảnh Hanh sững sờ, tiếp theo dịu dàng cười lên. Anh đưa tay nâng mặt của Quyền Sơ Nhược lên, từ từ cúi mặt mình xuống, để môi mình rơi vào môi của cô.

Nụ hôn này, không chứa bất kỳ sắc thái tình dục nào, chỉ là biểu đạt đầy lòng xúc động của anh lúc này.

"Ông xã, " Quyền Sơ Nhược mím môi, hướng về phía trước chỉ, "Chúng ta nên mua một mảnh đất, đợi đến sau này chúng ta về hưu thì tới nơi này xây nhà ở."

"Ừ."

Lục Cảnh Hanh tán đồng gật đầu, "Ở phía sau làng du lịch này, ba năm trước đây anh đã chọn xong một mảnh đất."

"Oa, anh đã sớm mua rồi!" Quyền Sơ Nhược kinh ngạc, đồng thời âm thầm bội phục, vẫn là ánh mắt ông xã nhà cô tốt nhất biết nhìn xa trông rộng.

Lục Cảnh Hanh ôm chặt người trong ngực, trông mắt sáng ngời cúi đầu nhìn chăm chăm cô, từng chữ từng câu, chậm rãi mở miệng, "Về sau chúng ta tới đây dưỡng lão, vô luận khi đó chúng ta già bao nhiêu, bên cạnh anh có em, bên cạnh em có anh, vậy là tốt rồi."

Khóe mắt Quyền Sơ Nhược hơi ẩm, giữ chặt ngón tay của anh, mười ngón tay quấn lấy nhau. Cái gọi là hôn nhân đơn giản là có một người, vĩnh viễn cùng ở bên cạnh người đó, không xa không rời.

Thời gian thanh thoi, luôn trôi qua rất nhanh, ở làng du lịch nghỉ đã hơn một tháng, Quyền Sơ Nhược có chút vui đến quên cả trời đất, cô tỉnh táo lại, liền không muốn vui đầu vào những ngày thần kinh căng thẳng kia.

Hôm nay ăn xong cơm tối, Quyền Sơ Nhược dọn đồ đạc xong trở lại phòng ngủ, Lục Cảnh Hanh ở dưới lầu loay hoay soạn đồ. Toàn thân cô đều là mồ hôi, vội vàng đi vào phòng tắm tắm.

Tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, cả người cũng thoải mái rất nhiều. Quyền Sơ Nhược đứng ở trước kính chải đầu, khóe mắt cô nhìn lướt qua, thấy trên kệ có thứ gì, thoáng chốc ngưng ngẩn.

Kỳ kinh nguyệt tháng trước của cô là lúc nào?

Quyền Sơ Nhược nhớ, thời điểm cô ở làng du lịch vừa đúng ngày đi cả chưa xong, cho nên mang nhiều băng vệ sinh. Nhưng tháng này cô căn bản không dùng qua vật kia, đi cả cũng không có thăm.

Mở cửa phòng tắm ra, Quyền Sơ Nhược vội vã lấy cuốn sổ trong túi xách ra. Cô thói quen ở ngày thứ nhất kỳ kinh nguyệt, dùng bút đỏ đánh dấu ngày. Sau khi cô nhìn thấy ngày vẽ vòng đỏ của tháng trước, nụ cười lập tức cứng đờ.

Theo dạng này tính là kỳ kinh nguyệt của cô đã qua mười ngày, nhưng đi cả cũng không có tới. Trước kia cũng sẽ không xuất hiện tình huống này, hồi tưởng sự khác thường mấy ngày gần đây của cô, lòng Quyền Sơ Nhược mơ hồ khẳng định cái gì.

Ban đêm nằm ở trên giường, người bên cạnh lăn qua lộn lại không ngủ được, Lục Cảnh Hanh nhú mày, đưa tay ôm cô vào trong ngực, "Làm sao mất ngủ thế? Mỗi ngày thời gian làm việc và nghỉ ngơi của em như heo, tối nay là thế nào đây?"

Quyền Sơ Nhược tựa vào ngực anh, khe khẽ cắn lấy môi. Cô biết Lục Cảnh Hanh rất muốn đứa bé, cho nên không có xác định trước, cô không muốn nói cho anh biết, sợ uống công vui vẻ một trận.

"Em muốn về nhà." Quyền Sơ Nhược đưa tay ôm chặt hông của anh, mở miệng thật thấp.

Giọng của cô lộ ra mất mát, Lục Cảnh Hanh tính toán ra ngoài lâu như vậy, cũng nên về. Dù sao bọn họ đều có công việc riêng, không thể nào thoát khỏi quá lâu.

"Được, sáng mai chúng ta trở về." Ở trên trán cô hôn một cái, giọng Lục Cảnh Hanh trấn an.

Quyền Sơ Nhược dạ một tiếng, khóe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt. Cô nghe tiếng tim người đàn ông đập trầm ổn vững vàng, rất nhanh liền tiến vào giấc mơ.

Ngày hôm sau dậy sớm, Lục Cảnh Hanh tự mình chuẩn bị bữa ăn sáng. Anh đặc biệt đi hái bắp, nấu canh. Cuối cùng có một bữa ăn sáng phong phú, bọn họ ăn hơn nửa.

Ăn sáng xong thì không lâu sau, liền có tài xế lái xe tới đây. Lục Cảnh Hanh để vali lên xe, dắt tay của cô từ trong biệt thự đi ra.

Ở chỗ này một khoảng thời gian, Quyền Sơ Nhược đối với biệt thự nhỏ này rất có cảm tình. Cô lưu luyến quay đầu lại, bộ dáng kia nhìn rất đau lòng.

Lục Cảnh Hanh ôm cô vào lòng, dụ dỗ: "Về sau chúng ta nghỉ phép sẽ trở lại ở, có được hay không?"

"Đây là anh nói." Quyền Sơ Nhược bắt anh cam kết, chỉ sợ anh chơi xấu.

Người đàn ông cười khê một tiếng, nghĩ thầm cô thật ngốc, anh còn vui mừng vì được ở đây! Ở nơi này thật tốt, có người đặc biệt phục vụ, còn có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu mà đánh gục cô, người tham luyến nơi này, là anh có được hay không!

"Anh đồng ý nói em" Lục Cảnh Hanh hôn khẽ miệng cô một cái, mở cửa xe để cho cô lên xe.

Quyền Sơ Nhược ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thời điểm đưa tay giữ chặt dây nịt an toàn động tác đặc biệt êm ái. Cô cẩn thận dời dây đi, chỉ sợ sẽ ghim chặt bụng

Lục Cảnh Hanh quét mắt thấy hành động cô quái dị, cũng không để ở trong lòng.

"Lái xe chậm một chút."

Quyền Sơ Nhược dụ dằng dặt anh, khi ánh mắt anh chuyên chú lái xe cô lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng dính vào trên bụng. Nơi này, có phải thật mang theo một bảo bảo thuộc về bọn họ hay không?

Trở lại thành phố Duật Phong, Lục Cảnh Hanh dẫn Quyền Sơ Nhược trở lại nhà họ Lục trước. Đã hơn một tháng không có thấy bọn họ, người trong nhà cũng thật là nhớ nhung, buổi trưa ăn cơm ở nhà họ Lục, buổi chiều trở về nhà họ Quyền ăn, chờ trở lại nhà nhỏ của bọn họ cũng đã là buổi tối rồi.

Hôm nay chạy hai bên, Quyền Sơ Nhược mệt mỏi. Tắm rửa xong, cô cũng không kịp xấy tóc, người gục ở trên giường ngủ say. Lục Cảnh Hanh từ phòng tắm ra ngoài, nhìn thấy cô nằm lỳ ở trên giường ngủ, lập tức cảm thấy sảy tới.

Chỉnh tốc độ gió nhỏ nhất, Lục Cảnh Hanh đứng ở bên giường, động tác dụ dằng thổi khô tóc cho cô. Anh nhìn chăm chăm hô hấp đều đều của Quyền Sơ Nhược, không khỏi cười khê, ngủ thật là sâu, như vậy cũng không tỉnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quyền Sơ Nhược nghe tiếng chuông báo thức, đứng lúc rời giường. Trải qua khoảng thời gian rèn luyện, hôm nay cô nấu cơm rất có tâm, hơn nữa tay nghề có tiến triển.

Bữa ăn sáng đã xong, Lục Cảnh Hanh dặt tay bà xã, hai người đứng lúc ra cửa. Giúp cô mở cửa xe, anh tỉ mỉ dặn dò, "Lái xe cẩn thận."

Quyền Sơ Nhược gạt đầu một cái, ngồi vào trong xe. Giấy lát, cửa sổ xe hạ xuống cô đưa đầu ra, "Hôm nay anh có làm thêm giờ không?"

Lục Cảnh Hanh quay người lại, không hề nghĩ sâu vấn đề của cô, chỉ cho là cô đang làm nũng, "Không làm thêm giờ."

Vốn là rất lâu không có đi làm, trên bàn làm việc khẳng định chất đông như núi, chỉ là nếu cô không vui vẻ, công việc có thể từ từ làm.

Nghe vậy, khẽ miệng Quyền Sơ Nhược kéo ra nụ cười, "Được, em biết rồi."

Đưa mắt nhìn cô lái xe đi, Lục Cảnh Hanh nhẹ cong môi, tâm tình thật tốt cũng ngồi lên xe, đi tới ngân hàng.

Trở lại phòng luật sư, Quyền Sơ Nhược kêu Tống Văn lấy đồ sau cốp xe chuyển lên. Cô đi nghỉ phép trong núi, không có đồ gì đặc biệt, chỉ là mang về những thứ rau xanh cùng trái cây thiên nhiên, phân cho mọi người ném thử một chút mới mẻ.

"Wow!" Tống Văn nhìn chăm chăm đầu tây trong tay, bóc lên một trái ném ném, không ngừng gạt đầu: "Thật ngọt thật ngọt, là mùi vị em ăn khi còn bé."

Bây giờ đồ tuy giống nhiều, nhưng đa số đều ăn không giống mùi vị lúc đó.

Quyền Sơ Nhược mỉm môi cười cười, cúi đầu xử lý hồ sơ trong tay, ánh mắt không hề nhìn cô nàng, "Sau này có cơ hội, tôi dẫn mọi người đi chơi một chút, chỗ kia rất tốt."

"Được," Tống Văn nghe cái này thì lên tinh thần, lập tức hiến kế, "Chị Quyền, không bằng thời điểm cuối năm chúng ta hội họp đi làng du lịch đi, vui vui về về chơi hai ngày."

Quyền Sơ Nhược trở lại tập trung vào công việc, tiến vào trạng thái rất nhanh. Cô đẩy hồ sơ đã xử lý xong trong tay qua, nói: "Trước làm việc cho tốt, công việc tốt thì mới có phần thưởng."

"Dạ!" Tống Văn chào một cái, vẻ mặt vui vẻ.

"Đợi chút." Quyền Sơ Nhược gọi lại người đang ra khỏi cửa, phân phó nói: "Buổi chiều tôi phải đi ra ngoài một chuyến, chuyện khác thì sau hẵng

nói."

Tống Văn ngó ngán, quan tâm hỏi: "Chị có chuyện gì sao?"

"Ừ." Quyền Sơ Nhược gật đầu, vẻ mặt không nhìn ra pháp phòng gì.

Tống Văn cố gắng ức chế tất xấu nhiều chuyện, nhưng vẫn là không nhịn được lòng hiếu kỳ, "Chị thế nào vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Lần này, thái độ Quyền Sơ Nhược khác thường, cũng không có trách cứ cô nàng, hơi cong môi, "Có lẽ là tin tức tốt."

Tin tức tốt gì? Tống Văn rất muốn hỏi như thế, chỉ xét thấy rằng cô liên tục dấu kín muốn nhiều chuyện nhưng chỉ có thể thức thời câm miệng, ngoan ngoãn đi công tác.

Lái xe tới đến bệnh viện phụ sản, Quyền Sơ Nhược đăng ký chờ kiểm tra. Thời điểm đến phiên cô, bác sĩ hỏi thăm ngắn gọn, liền viết đơn, để cho cô đi thử máu.

Kết quả xét nghiệm rất nhanh có, Quyền Sơ Nhược nhìn tờ xét nghiệm, trong lòng biết trước được cái gì. Nhưng muốn chính miệng bác sĩ nói, cô mới cảm giác được đây là thật.

"Chúc mừng cô." Bác sĩ nhận lấy tờ xét nghiệm của cô, khoe miệng mỉm cười, "Cô đã mang thai ba tuần rồi."

Ngay cả trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi chính miệng bác sĩ xác minh Quyền Sơ Nhược vẫn không nhịn được hốc mắt ề ảm. Cô mím môi, tim cuộn cuộn cảm xúc nồng nhiệt.

Cô thật sự mang thai!

Từ bệnh viện ra ngoài, xa xa chân trời dần dần nổi lên rặng mây đỏ. Quyền Sơ Nhược ngồi lên xe, lòng bình ổn vững vàng lái xe về nhà.

Sáu giờ tối, đúng lúc Lục Cảnh Hanh trở về nhà. Trên đường về anh đặc biệt đi siêu thị mua cá. Ở làng du lịch thì bọn họ thường đi câu cá, thủ nghệ chiên cá của Quyền Sơ Nhược rất tốt.

"Anh đã trở về." Lục Cảnh Hanh xách theo con cá mới mua, đi vào phòng bếp.

Quyền Sơ Nhược mang tạp dề, đang nấu canh. Anh đi tới ở bên cạnh hôn lên khuôn mặt cô cũng đưa cá trong tay qua, "Bà xã, muốn ăn cá em làm."

"Tanh quá!" Quyền Sơ Nhược bịt mũi, lông mày thanh tú nhíu chặt.

Lục Cảnh Hanh sững sờ, nghĩ thầm con cá này rất tươi mới, lúc anh mua vẫn còn sống. Có thể thấy được bộ dáng cô nhíu mày, anh cũng đành phải thôi, trở tay nhét cá vào tủ lạnh, chờ nhân viên làm thêm giờ tới làm vậy.

"Rửa tay, ăn cơm." Quyền Sơ Nhược bưng com tối chuẩn bị xong, thúc giục người phía sau.

Lục Cảnh Hanh rửa tay rồi đi ra ăn cơm, thức ăn nóng hổi cũng mang lên bàn rồi. Ăn bữa ăn tối thì anh luôn nhìn chăm chăm Quyền Sơ Nhược, nhưng vẻ mặt cô như thường, không hề để cho anh phát hiện khác thường gì.

Buổi tối tắm rửa xong, Lục Cảnh Hanh ở thư phòng xử lý tài liệu. Lòng anh luôn luôn bất an, cuối cùng chủ động tới đến phòng khách tìm cô.

"Bà xã, có phải em có chuyện gì hay không?"

Quyền Sơ Nhược vỗ vỗ vị trí bên cạnh, cầm lên hộp điều khiển ti vi điều chỉnh âm lượng nhỏ lại. Cô kéo ví da, móc giấy chứng nhận xét nghiệm bên trong ra đưa cho anh nhìn.

Hết chương 35.2

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35 3: Đại Kết Cục (3)

Editor: Heph

"Đây là cái gì?" Lục Cảnh Hành xem không hiểu.

Quyền Sơ Nhược đưa ngón tay chỉ cho anh nhìn, khoe miệng tràn ra nụ cười hạnh phúc, "Trong này đã nói rõ, em mang thai."

Á ——

Trái tim Lục Cảnh Hành có cái gì nổ tung, tin tức này có chút đột nhiên. Mặc dù trong khoảng thời gian này cũng không ngira thai, nhưng anh không nghĩ tới đứa bé có thể tới nhanh như vậy.

"Ngu?" Quyền Sơ Nhược thấy anh khẽ nhếch miệng lên không nói lời nào, rất là mất mát, "Lục Cảnh Hành, nét mặt của anh thật vô dụng!"

Qua một trận tinh thần nhộn nhạo, ánh mắt Lục Cảnh Hành dời xuống dừng lại ở trên bụng bằng phẳng của cô, không xác định hỏi, "Trong bụng của em, có con của chúng ta?"

Đã nói là mang thai, thì hỏi lời này thật ngu ngốc?

Quyền Sơ Nhược cong môi, nghĩ thầm người thông minh cũng chẳng qua là như thế. Cô khẳng định gật đầu một cái, nắm lấy lòng bàn tay Lục Cảnh Hành đặt vào trên bụng của mình, trầm giọng nói: "Nơi này là có con của anh, cũng là con của em."

Sau vài giây, Quyền Sơ Nhược chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, hai cánh tay Lục Cảnh Hành vững vàng nâng cô lên ôm vào trong ngực dùng sức hôn, "Bà xã, làm sao em lại lợi hại như vậy, mới một tháng liền mang bầu!"

Đó là!

Lòng Quyền Sơ Nhược đặc chí. Chỉ là trên mặt cô giữ vững tao nhã, cười nịnh nọt mà nói: "Ông xã, anh cũng rất lợi hại đó!"

Cũng bởi vì câu nịnh nọt này của cô, mãi cho đến lúc trước khi ngủ Lục Cảnh Hành đều suy nghĩ, rốt cuộc là mang thai khi nào? Là ở tuổi nước nóng lần đó, hay là trên núi lần đó?

Quyền Sơ Nhược im lặng liếc mắt, nghĩ thầm người đàn ông này thật là không biết xấu hổ. Cô không chống cự nổi con buồn ngủ liền ở trong ngực ấm áp của anh ngủ say sưa.

Quyền Sơ Nhược mang thai, cái tin tức tốt khổng lồ này hoàn toàn chấn động hai nhà họ Quyền và họ Lục. Trước mắt Sở Kiều đã có thai, cho nên nhà họ Quyền là song hỷ lâm môn, Phạm Bồi Nghi cười đến không khép miệng được, cảm thấy cái hạnh phúc này tới thật nhanh!

Mang thai ba tháng, lần đầu tiên Quyền Sơ Nhược tới bệnh viện khám thai. Toàn bộ hành trình Lục Cảnh Hành cùng đi, một tắc cũng không rời. Theo lời của bác sĩ nói, tuổi của cô mang thai, coi như là sản phụ lớn tuổi, các phương diện đều phải chú ý.

Kiểm tra xong các mục, bác sĩ từ phòng siêu âm ra ngoài, rửa tay sạch sẽ ngồi ở trước bàn, mỉm cười nhìn đôi vợ chồng ân ái, "Hai người là thích con trai hay là con gái?"

Quyền Sơ Nhược sửa quần áo ngay ngắn ra ngoài, liền nghe Lục Cảnh Hành mở miệng, "Con gái."

Anh muốn một đứa con gái, tốt nhất lớn lên ngũ quan giống Quyền Sơ Nhược.

Bác sĩ mỉm môi cười khẽ, quay đầu hỏi bà mẹ, "Cô thích con trai hay con gái?"

Quyền Sơ Nhược ngồi ở trong ghế, suy nghĩ một chút nói: "Con trai."

Cô nghĩ từ ngày bản thân mình lấy chồng, Phạm Bồi Nghi khóc hai mắt mờ hồ xưng đồ, trái tim hung hăng thất lại một cái, lấy kinh nghiệm cũng không muốn mình bị thương như vậy.

Nghe được đáp án hai người bọn họ, bác sĩ đưa tờ siêu âm mới vừa rồi cho bọn họ, rất là vui tính cười nói: "Nguyện vọng của hai người, cũng có thể đạt được nha."

Cũng có thể đạt được?

Lục Cảnh Hành ngó ngán, sau đó thấy tờ kết quả siêu âm kia, hoàn toàn ngây ngẩn. Quyền Sơ Nhược thấy vẻ mặt anh có cái gì không đúng, vội vàng cầm lấy xem, sau đó cũng kinh ngạc đến ngây người.

Sinh đôi!

Cái tin tức quan trọng này, Lục Cảnh Hành quyết định thông báo trước cho nhà họ Quyền. Anh lái xe chở Quyền Sơ Nhược trở lại nhà chính, hai

người dừng xe xong đi xuống, cách đó không xa có bóng người quen thuộc đi qua.

"Ba, Đồng Đồng muốn cổng thật cao."

"A! Ba thật là giỏi!"

"Ha ha ha, mẹ xem, ba có phải thật là giỏi hay không?"

Liêu Đồng làm nũng, lớn như vậy còn muốn Liêu Phàm cổng. Không lay chuyển được con gái, Liêu Phàm chỉ có thể cổng cô bé trên vai.

Ở bên cạnh họ, Lâm Lâm cảm thức uống trong tay, vừa lau mồ hôi cho Liêu Đồng, vừa dặn dò: "Liêu Phàm anh chậm một chút, đừng làm ngã con bé!"

"Mẹ hãy yên tâm đi, ba rất lợi hại." Liêu Đồng chơi vui mừng, hoàn toàn hã hê quên mình.

Cô bé tỉnh mắt, Liêu Đồng ngồi ở trên bả vai ba mình, tầm mắt rất rộng. Cô bé liếc thấy Quyền Sơ Nhược, lập tức kêu lên: "Dì Quyền Quyền, dì Quyền Quyền."

Cô bé vừa hô như vậy, ánh mắt của mọi người cũng đưa tới.

Liêu Phàm để con gái xuống, dắt tay Lâm Lâm đi tới chỗ bọn họ.

"Dì Quyền Quyền!" Liêu Đồng đã chạy tới, ôm lấy hông của cô, "Bà nội nói đi đi nghỉ phép, Đồng Đồng rất nhớ dì."

"Ngoan!"

Quyền Sơ Nhược đưa tay xoa xoa đầu của cô bé, ánh mắt dịu dàng, "Dì Quyền Quyền cũng nhớ con."

Liêu Đồng rất thích Lục Cảnh Hanh, thấy anh cũng ở đây, vội vàng lễ phép chào hỏi, "Chào chú."

"Chào con." Đôi môi Lục Cảnh Hanh mím nhẹ, quay đầu lại đối với Liêu Phàm cùng Lâm Lâm cười nói: "Đã lâu không gặp." Kể từ lúc tham gia hôn lễ Liêu Phàm bọn họ có đoạn thời gian không gặp nhau.

Liêu Phàm cười ôn hòa như cũ, ánh mắt anh ngừng ở khuôn mặt tươi cười của Quyền Sơ Nhược, hỏi khẽ, "Sơ Nhược, em có chuyện gì sao?"

Nét mặt của cô đại khái là không gạt được người, Quyền Sơ Nhược thoải mái thừa nhận, nói: "Nói cho hai người biết một tin tức tốt, em sắp làm mẹ rồi."

"Có thật không?" Lâm Lâm kinh ngạc ngoài ra không quên chúc mừng, "Chúc mừng chị."

"Cảm ơn."

Mắt Quyền Sơ Nhược lóe sáng, theo bản năng nhìn về phía Liêu Phàm, lại thấy vẻ mặt anh nổi lên thần sắc cũng như năm đó cô từ trên cây rớt xuống, bị anh vững vàng đón vào trong ngực để cho cô cảm thấy ấm áp.

"Chúc mừng hai người." Liêu Phàm chủ động đưa tay nắm tay Lục Cảnh Hanh.

Lục Cảnh Hanh cười tiến lên, khoảng cách cùng anh ấy bắt tay, ghé vào lỗ tai anh ấy nói câu gì. Chỉ thấy Liêu Phàm đáy mắt biến đổi, gương mặt tuần tú thoáng qua sợ hãi thần phục, "Thật chúc mừng hai người."

Câu chúc mừng này, từ trong miệng Liêu Phàm thốt ra, Quyền Sơ Nhược cảm thấy rất có trọng lượng. Cô nhìn người đàn ông phía trước, cảm xúc ở đáy lòng bình tĩnh. Thật tốt, anh Liêu Phàm của cô vẫn còn, vẫn luôn ở đây.

Trên đường trở về, Liêu Đồng ở trước mặt nhảy nhót nhót đi, Lâm Lâm cúi đầu, cảm xúc so với mới vừa rồi hình như có biến hóa. Cô ấy do dự nửa ngày, mới lấy dũng khí hỏi người đàn ông bên cạnh, "Anh thích con trai hay con gái?"

Liêu Phàm quay đầu, ánh mắt rơi vào cây to tươi tốt nơi xa kia, vẻ mặt dịu dàng như nước, "Con gái."

Nghe được anh nói, Lâm Lâm trừng mắt nhìn, ôm lấy tay của anh, nói: "Vậy được rồi em sẽ nỗ lực."

Nghe vậy, Liêu Phàm ngớ ngẩn, cúi đầu thấy cô ấy mắc cỡ gương mặt đỏ bừng, khóe miệng không nhịn được cong lên, "Chúng ta cùng nhau cố gắng."

Đây coi như là lần đầu tiên Lâm Lâm nghe được từ trong miệng Liêu Phàm nói ra lời như vậy, cô dùng sức nắm chặt tay của anh, lòng tràn đầy rung động đồng thời đáy lòng lại đang âm thầm cam kết.

Thủ trưởng, em nhất định sẽ để cho anh hạnh phúc, để cho anh sẽ không hối hận khi gặp em.

Trong phòng khách nhà họ Quyền, già trẻ lớn bé đều ngồi cùng nhau. Bụng Sở Kiều trương đối lớn, có bầu hơn năm tháng, đã có thể thấy rõ bụng nhô ra.

Bên này Quyền Sơ Nhược còn chưa có lộ bụng bầu, vóc người vẫn còn rất thon thả.

"Kết quả kiểm tra như thế nào?" Phạm Bồi Nghi bụng nước trái cây tới, rất công bằng đưa cho con gái và con dâu.

Quyền Yến Thác chán ngắt nhìn, lòng không phục. Có gì đặc biệt hơn người, không phải là mang thai sao? Hừ!

"Tốt vô cùng." Cái miệng nhỏ Quyền Sơ Nhược uống nước trái cây, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua em trai, cố ý chọc giận anh ấy.

Lục Cảnh Hanh là con rể, được đối xử cũng không tồi. Phạm Bồi Nghi cắt trái cây đưa cho con rể ăn.

Một màn này lòng Quyền Yến Thác chua xót không dứt, Thái Tử Gia của nhà họ Quyền thật đáng thương, hôm nay nghèo túng nông nổi cũng không có người thương!

"Bé con của bà, con phải mau mau lớn nha." Phạm Bồi Nghi vuốt bụng Quyền Sơ Nhược, trong miệng lẩm bẩm. Bà lấy quần áo của trẻ sơ sinh mới mua ngày hôm qua ra, phân cho Sở Kiều cùng con gái, mỗi người một phần.

Mây kiểm Lục Cảnh Hanh không nghiêm túc, miệng trấn định nói, "Mẹ, mẹ chuẩn bị đồ thiếu rồi."

Phạm Bồi Nghi cau mày, không hiểu nhìn về phía anh.

Bà nội Quyền nghe lời này, chợt nhíu mày nhìn sang, hình như đoán được cái gì.

"Bác sĩ nói, bà xã con mang thai song sinh!" Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng của Lục Cảnh Hanh.

"Cái gì? Song sinh?!"

"Thật là song sinh?"

"Chị, anh rể, chúc mừng hai người!"

Người lớn trong nhà cũng vui mừng choáng váng, chỉ có Sở Kiều lấy lại tinh thần, vui vẻ ôm Quyền Sơ Nhược chúc mừng. Hai người chuẩn bị làm mẹ, say mê cuồng nhiệt trao đổi cách nuôi trẻ.

Trên sofa, Quyền Yến Thác chán nản than thở. Xong đời, từ nay về sau anh ở trong nhà này, coi như là hoàn toàn không có địa vị rồi!

Một năm này, nhà họ Quyền song hi lâm môn, không chỉ có nghênh đón cháu gái, đồng thời còn nghênh đón một đôi long phượng thai khiến nhiều người thích yêu.

Năm năm sau.

Quyền Sơ Nhược sau khi tan việc, lái xe trở lại biệt thự nhà họ Lục. Kể từ sinh con, cô và Lục Cảnh Hanh liền chuyển về nhà họ Lục ở, hai đứa bé trong nhà đều cần người chăm sóc.

"Mợ ba." Người giúp việc nhận lấy cái chìa khóa xe của cô.

Quyền Sơ Nhược đáp lời, xách theo ví da lên lầu. Vòng qua thang cầu thang xoắn ốc, đi tới lầu ba, kể từ khi đôi long phượng thai nhà họ Lục sinh ra, lầu ba liền trở thành nơi dành riêng cho bọn họ.

Trước đó nhà họ Lục đã có một đôi long phượng thai, sau lại lại thêm một long phượng thai nữa, trong lúc nhất thời là đề tài đứng đầu thành phố. Những năm này còn có không ít người nói chuyện này say sưa.

Mới vừa đi lên lầu, chạm mặt một cục thân thể nhỏ bé đang nhào tới. Quyền Sơ Nhược đưa tay tiếp được, ôm thật chặt con gái vào trong ngực, "Mỹ Mỹ, không cho phép con chạy nhanh như vậy."

Mỹ Mỹ thất bím tóc, mặc một bộ váy công chúa màu trắng, quay về phía mẹ cười lấy lòng, hướng trong ngực cô làm nũng, "Biết ạ."

Quyền Sơ Nhược đưa tay ôm cô bé lên, vừa đi vừa hỏi, "Anh con đâu?"

"Độc sách."

Đẩy cửa thư phòng ra, Quyền Sơ Nhược ôm con gái đi vào, quả nhiên thấy con trai ngồi ở trên bệ cửa sổ, trên đùi để một quyển sách. Cô thờ dãi, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Thằng nhóc nhỏ mặc một cái quần yếm, trên mặt mang cái mắt kiếng màu đen, ngồi ngay ngắn ra vẻ người lớn, nét mặt cẩn thận tỉ mỉ. Đứa nhỏ này IQ rất cao, cùng tuổi của thằng bé hoàn toàn không có nắm giữ trình độ kiến thức như nó.

"Hằng ngày, con đang nhìn cái gì vậy?" Quyền Sơ Nhược cũng đặt con gái ở trên bệ cửa sổ, cười lại gần thằng bé. Cô cảm thấy mình đã không cười, nhưng con trai cô lại càng không thích cười.

"Mẹ thật không có thú vị." Ngày ngày đẩy một cái gong kiếng màu đen, mặt không có vẻ muốn trả lời gì.

Khóe mắt Quyền Sơ Nhược trầm xuống, giọng điệu của thằng bé, cũng không chút nào giống như đứa bé năm tuổi, thành thực lão luyện làm cho cô nhức đầu.

"Anh à, anh kể chuyện xưa cho em được không?" Mỹ Mỹ lắc lắc thân thể nhỏ bé, tiếp cận anh trai bên cạnh.

Mỗi ngày căn bản không thềm nhìn ai, mắt vẫn nhìn chăm chăm quyển sách như cũ, "Lãng phí thời gian."

Anh trai không kể chuyện xưa, Mỹ Mỹ bị thương rất nặng, uất ức hướng vào trong ngực mẹ bé, "Mẹ, Mỹ Mỹ cũng muốn như Đóa Đóa vậy, em ấy có em trai chơi với em ấy, vì cái gì con lại không có?"

Ách ——

Quyền Sơ Nhược mím môi, nghĩ thầm cái vấn đề này phải giải thích thế nào?

Thời khắc bị làm khó, có hai bàn tay to lớn ôm lấy con gái vào trong ngực trấn an, "Mỹ Mỹ ngoan, con có anh trai không tốt sao?"

"Anh trai không chơi cùng con." Mỹ Mỹ tựa vào trong ngực ba mình, vẻ mặt rất đau lòng, "Đóa Đóa nói, trong bụng mẹ của em ấy có một thiên sứ nhỏ. Mỹ Mỹ cũng muốn có một thiên sứ nhỏ!"

Lục Cảnh Hanh đưa tay lau khô nước mắt nước mũi cho con gái, cười nói: "Như vậy, ba cũng bỏ vào trong bụng mẹ một thiên sứ nhỏ có được hay không?"

Sắc mặt Quyền Sơ Nhược cứng đờ, hung hăng nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hanh.

Mỹ Mỹ trừng mắt nhìn, trong nháy mắt ngừng khóc, "Thật đấy à?"

Lục Cảnh Hanh hôn cái trán con gái một cái, nét mặt kia rất nghiêm túc, một ít cũng không giống nói giỡn.

"Ba, giao Mỹ Mỹ cho con." Đột nhiên, con trai trầm lặng mở miệng. Thằng bé nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, đứng ở trước mặt Lục Cảnh Hanh, bộ mặt kia, hiển nhiên là một anh trai.

Lục Cảnh Hanh để con gái xuống, chỉ thấy thằng bé dặt lặt tay con gái, dẫn cô bé đi ra ngoài, "Anh dẫn em đi chơi trốn tìm."

Đối với thái độ khác thường của con trai, Quyền Sơ Nhược rất không hiểu rõ. Cô lôi kéo tay Lục Cảnh Hanh, hai người tựa vào cạnh cửa nghe đối thoại của hai anh em này khi xuống lầu.

"Anh à, có thể không chơi trốn tìm hay không?"

"Vậy em còn muốn thiên sứ nhỏ sao?"

"Muốn."

"Vậy sẽ phải chơi trốn tìm."

"Ô ô ô, anh à, tại sao như vậy?"

"Đứa ngốc, nếu như em muốn trong bụng mẹ có thiên sứ nhỏ, ba liền sẽ để thời gian chúng ta chơi trốn tìm rất dài rất lâu!"

"..... Vậy em không cần..... Thiên sứ nhỏ rồi."

Trong thang lầu tiếng nói chuyện dần dần đi xa, sắc mặt Quyền Sơ Nhược tái xanh quay đầu lại, quát: "Lục Cảnh Hanh, anh không biết xấu hổ!"

Lục Cảnh Hanh sờ lỗ mũi một cái, đưa tay khóa cửa phòng ngủ lại, "Bà xã, lần này đến lượt chúng ta chơi trốn tìm."

Sau một tiếng, hai người chơi trốn tìm chơi đến triệt để, mồ hôi đầm đề té ở trên giường phòng ngủ. Quyền Sơ Nhược giật giật ngón tay, gương mặt đỏ ửng mắng: "Lục Cảnh Hanh, bình thường anh đều là dạy con thế sao?"

"Anh dạy không sai." Lục Cảnh Hanh hôn môi sưng đỏ của cô một cái, thoả mãn thì thầm: "Chơi trốn tìm, là trò chơi tốn thời gian nhất. Em cho rằng con trai của anh dễ gat như vậy sao?"

Quyền Sơ Nhược không biết nói gì, cắn răng nghiêng lợi trả lời: "Lục Cảnh Hanh, con trai còn không phải là giống như anh à!"

"Ha ha....."

Lục Cảnh Hanh chỉ cười không nói, vẻ mặt dịu dàng. Giống như anh sao? Rõ ràng rất giống cô mới đúng, đầu óc tinh táo, tính tình kín kẽ, không câu nệ nói cười, thậm chí lý lẽ cứng nhắc và tật xấu cũng giống nhau như đúc.

Trong vườn hoa dưới lầu, truyền đến tiếng cười khoan khoái của bọn nhỏ, Lục Cảnh Hanh cúi đầu hôn vợ mình, một nụ hôn nóng bỏng thật sâu.

Quyền Sơ Nhược theo bản năng hôn trả lại anh, nụ cười ở khóe miệng xinh đẹp. Cô nhẹ nhàng thì thầm ở trong lòng, không biết bao nhiêu lần: Lục Cảnh Hanh, em yêu anh, yêu tất cả của chúng ta!

Cõi đời này chuyện lãng mạn nhất, là có anh có em, cùng nhau từ từ già đi, vĩnh viễn nâng anh (em) ở trong lòng bàn tay.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Liệt Thực Hoan Giả Yêu Về Quyền Sơ Nhược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.